

~~4~~
~~1400~~

Hervens Natalis

1
3

De Intentionibus.

Hervens
8531

Verga, Pando
de Luce

$\frac{y_{ne}}{1400}$

2

**Meruei Britonis Theologi excellentissimi et genera-
lis magistri ordinis predicatorum Liber de Intentionibus
feliciter incipit.**

Ad euidentiāz aliqñe d' vsis itētōib' bñdā. Primo q̄runt de eis q̄
dā in gnāli et p^a in spāli. In gnāli p^o q̄nerit d' p̄mis itētōib' a q̄z
noti' aliq̄ inō depēdet noti' hāz itētōnū. Tō q̄ret d' ipis secūdis
itētōib' b'z se. 5° q̄ret de eis in bitūde ad p̄mas itētōies. **C**ir-
ca p̄mā q̄runt. 5. **C**Primo ē vtz p̄ma itētōio sit spēs intellect' **C**Secūdo
vtrū sit ipse act'. **C**3° vtz sit res in vli accepta: vt bō aīal et p̄silia. et nō sit res
accepta. **C**Quarto vtz p̄duōes p̄tineāt ad p̄mas itētōies. **C**Qui nto vtz si
gmēta. p̄ta ebimera. birco ceruus et silia p̄tineāt ad p̄mas itētōies.
CAd p̄mū sic p̄cedit et arguit q̄ p̄ma itētōio est ipsa spēs intelligibilis. q̄
id qd est itētōio et anteq̄ nō ē alia itētōio ē p̄ma itētōio. Sed spēs intelli-
bilis ē bñ^o. 9° et. **C**Maioz p̄z. minozes. p̄bo q̄tū ad duas p̄tes. et p̄mū q̄tū ad
boe q̄ spēs intelligibilis est itētōio. Et hoc p̄bo tripl'. **C**Primo sic. quia nō mi-
nus vt videtur b'z spēs intelligibilis esse itētōiale q̄ spēs rez sensibiliū in mei^o
et in organo. sed ab omnibus ponitur q̄ spēs rerum sensibiliū habent esse in-
tentionale in mei^o et in organo. et q̄ sunt quedā itētōies rez sensibiliū. 9° et.
CSecūdo p̄bo idē. q̄a ipēs tā in sensu q̄ in intellectu aut bñt esse reale aut
ēē itētōiale. nō esse reale. q̄a duo cōtraria nō p̄t esse simul s̄m esse reale. S'z
spēs cōtrariōz simul in intellectu et in sensu sunt. nō ergo bñt illud ēē reale. re-
linquz ergo q̄ bñt ēē itētōiale et p̄ p̄ns s̄nt quedā itētōies. **C**Tertio sic.
q̄a illud qd est ens in aīa ē itētōio siue ē tñ q̄ itētōiale. ēē. n. apud aīaz distin-
guitur cōtra ēē reale. sed spēs intelligibilis bñt tñ esse in aīa 9° et. **C**Secun-
dam p̄tē minozis facit. p̄babo. q̄ aī spēm intelligibile nou ē in intellectu aliq̄
itētōio p̄oz. q̄a aī spēm intelligibile nihil est p̄us intelligēte nisi s̄ba intelligen-
tis et potētia intellectiua et forte aliq̄ bitus. Sed nullū istoz p̄ōtur ēē itētōio
ergo aī spēm intelligibile nō ē aliq̄ alia itētōio p̄oz. et sic p̄z vtraq̄z p̄z minozis
p̄ncipalis. **C**Præterea aut ē nulla itētōio aut p̄ma. S'z nō p̄t dici q̄ sit nul-
la. ergo et. maioz p̄z ex dictis: q̄a cū nulla alia itētōio p̄cedat spēs intelligibile.
oz q̄ si ē itētōio q̄ sit itētōio que ē p̄ma. minoz p̄batur. q̄a oē quod bñt ēē reale
ē in aliquo. x. p̄dicamētōz. Sed spēs intelligibilis nō est in aliquo. x. p̄dicamētō-
rū. 9° et. p̄batio minozis bñt' p̄silloq̄isui. q̄a si spēs intelligibilis est in aliq̄ gnē
esset in gnē qlitatis. Sed hoc ē falsū. q̄a vt de se p̄z: nō est q̄rta spēs qlitatis.
q̄a nō est in secūda neq̄ in tertia q̄a nō est passio vel passibilis qlitas. q̄a tales
qlitates sunt qlitates sensibiles. nec potētia vel ipotētia vt de se p̄z: cū bñt p̄
acq̄sitiōne. nec etiā bitus vel dispō q̄a p̄tinent ad sciam: qd falsū ē. cū scia ex
frequentia actū acq̄rat. Spēs aut est aī oēm actū. 9° et. **C**In cōtrariū ar-
guitur q̄a ēē reale distinguit cōtra esse itētōiale. Sed spēs p̄dicte bñt ēē rea-
le. ergo nō sunt itētōies. maioz videt̄ plana. minoz p̄bat̄ tripl'. p̄mo q̄a illud
quod b'z cām reale spm efficientē est res va. Sed spēs ē bñmōi 9° et. maioz p̄z.
q̄a oē agens reale aliqd reale facit. minoz p̄z facit. q̄a res exteriores mediante
sensu et fantasinate s̄nt cā spēi intelligibilis: 9° b'z cāz reale agētes. **C**2° sic: q̄ il-

lud qđ est cā actus realis est ens reale: 2 ista de se p3. sed spēs est hui⁹: cū scđm
pōntes spēs sit cā actus itelligēdi g⁹ 2c. C3⁹ sic: qz spēs itelligibilis n̄ minus
videtur h̄re esse reale qđ spēs que est i medio vel i sensu: 2 hec videt̄ plana: cuz
actus intellectus debeat h̄re maiores realitatē qđ actus sensus: sicut 2 b3 per se
ctiores entitates qđ sens⁹. sed spēs i medio 2 i sensu h̄nt esse reale: qz h̄nt esse cir
cūscripto oī ope intellectus. illud aut̄ quod circūscripto oī ope intellectus b3 esse
videt̄ h̄re esse reale 2 ex hoc vey: g⁹ 2c. C. Rn̄ ad euidentias istius qđnis. pmo
intēdo pmittere tres distinctiōes. 2 postea rñdebo ad qđnem. Primo ergo i
tēdo distinguere de hoc noīe intētio: quia multipliciter dī. C. Sciēdū est igr qđ i
tētio p̄inet tā ad volūtātē qđ ad itellctū. 2 qā videt̄ qđ intētio ip̄ortet tētiōnes
in qđ aliter in de est qđ intētio tā volūtātī tēdēt in suū ob̄iū qđ etiā itellctū re
spectū sui obiecti p̄uēt. Dicitur igr intētio ex pte volūtātis. vno mō ipse act⁹ vo
lūtātis tēdētis ad assequēdum aliquē finē p aliquod mediū: sicut si aliqs vel
let ire ad ecclesiam. p̄p̄ gloriā hoīum. diceretur d̄ tali qđ p talē actū intēdit ba
bere gloriā siue laudē. Si aut̄ t̄ret p̄pter deū diceret̄ intēdere dei gloriā vel
honore. Alio mō dī intētio res intēta: sicut qñqz dī volūtās res volita: quā. s.
aliqs vult. sicut dī qđ bibere ē volūtās sitietis. Ex pte aut̄ itellctus dī intētio
dupliciter. Vno mō dī intētio ex pte ip̄ius itelligētis: oē. s. illud quod p modū
alicuius rep̄itādiōis ducit itellctū in p̄gnitiōne alicuius rei siue sit spēs itelli
gibilis siue actus intellectus siue p̄ceptus mētis qū fornat p̄fectū p̄ceptum de
re: isto modo ēt possēt extēdi nomē intētiōis ad quācūqz similitudinē siue ex
tra ducēs in p̄gnitiōne rei. Alio modo dī intētio id quod se tenet ex pte rei in
itellctē. 2 hoc mō dī intētio res ipsa que itelligitur in qđtū i ip̄am tēdit̄ sicut in
quoddā p̄gnitū p actū itelligēdi 2 intētio sic dicta formalit̄ 2 in abstracto dīc
terminū tm̄ ip̄ius tēdētis siue ip̄am t̄minationē que est quedā b̄iēdo rei itelle
cte ad actū itelligēdi. In p̄reto aut̄ 2 māliter dicit̄ illud qđ itelligitur. qđ
sit illud. C. Sciēdū igr qđ qñ dī intētio p̄ma 2 secūda. put dī qđ noīa p̄ne ip̄o
sitiōnis significāt p̄mā intētiōne: vt bō bos 2 plia 2 nomina secūda ip̄oitiōis
secūda intētiōne sicut vlc. genns. spēs 2 p̄similia. p̄ma 2 secūda intētio n̄ accipi
tur ex pte itelligētis qz tūc p̄ma intētio ēēt sola spēs itelligibilis: qđ falsum
est: vt statim patebit. sed accipitur ex pte rei itellctē: 2 accipitur s̄m duplex ge
nus itelligibilū ad quod terminat̄ actus itelligēdi. Itā quedā sunt que p̄ue
niant rebus itelligibilib⁹ nō ex pte itellct⁹ speculatiui: put. s. sunt obīue i itelle
ctu: imo circūscripto tali esse obīectiue mō quo expōnet̄ p̄ueniūt rebus siue af
firmatiue: vt bō bos albū nigrū 2 p̄similia siue p̄uatiue: vt cecitas sur ditas. 2 p̄
similia. 2 ista p̄tinet ad p̄mā intētiōnem māliter: vt dictū est. quia p̄ma intētio
p̄retriue 2 mālit̄ dicit̄ illud qđ itelligitur. Alia sunt: que p̄ueniūt rebus s̄m
qđ sunt obīectiue in itellctū: sicut est abstractū 2 vlc. 2 p̄similia: 2 ista p̄tinent
ad secūdam intētiōnem. 2 de his magis infra patebit. C. Vltērius sciēdū. qđ
intētio que se tenet ex pte itelligētis nō distinguitur p̄tra esse reale simpliciter
imo sunt quedā res vere. s. spēs actus itelligēdi. intētio aut̄ p̄ma que se tenet
ex parte rei intellctē qđtū ad id quod p̄retriue 2 māliter dicit̄ non distinguit̄
p̄tra esse reale: qz illud quod itelligitur qđtū ad p̄mū ḡns itelligibilū saltem
qñqz res va est extra aiām: vt bō albedo nigredo 2 p̄similia. Sed illud qđ for

maliter ipportatur p primā intētiōē. s. bitudo rei intellecte ad actū intelligēdi
 est ens rōnis distinctū ptra esse reale: qz talis bitudo est relatio rōnis: illud ē
 quod ipportatur p secūda intētiōē tā formalit. s. p dicitā bitudo ad actū itelligē
 gendi q̄ materialit illa. s. que intelligunt secū dario: vt vltas: abstractio ⁊ cōf
 milia dnt ens tñ sū rōnē distiuctum ptra esse reale: ⁊ hoc supponit ad nūc:
 qz infra pbabit. **C** Secūda distinctio est de hoc q̄ dico itentiōale qd̄ descēdit
 ab hoc uoie itentio. Itā esse itentiōale potest accipi eēntialit ⁊ denoiatiue: sic
 b̄re esse q̄le puenit eēntialit ⁊ denoiatiue. naz albedo dicit esse q̄le essentialit: s;
 corpus dicit b̄re esse q̄le denoiatiue: ita q̄ illud quod est intētiō p essentiā dicit b̄re
 esse itentiōale eēntialit: sed illd̄ cuius ē inten^o dicitur b̄re esse intentionale de
 noiatiue: ⁊ sic accipiēdo intētiōnes que sunt ex pte intelligētis. spēs actus itel
 ligēdi ⁊ forma exēplaris habent eēntialit eē itentiōale: qz sunt itentiōes re
 rum: illa āt quoz ille itentiōes dnt b̄re esse itentiōale denoiatiue. **C** Notādū
 tñ q̄ talis intētiō pōt esse alicuius duplicit. vno modo vt subiectū ⁊ talia non cō
 fuerūt denoiari itentiōalia a talib⁹ itentiōib⁹. nō. n. dicit q̄ intellect⁹ habeat esse
 itentiōale: s; in eo sit spēs vel actus intelligēdi. **C** Alio mō tales itentiōes
 sunt alicuius vt repñtari: ⁊ talia denoiantur esse itentiōalia a talib⁹ itentiōi
 bus. Vñ dicimus q̄ res intellecta: puta subā vel qualitas est itentiōalit in in
 tectu: ⁊ hoc q̄a talia vñ itentiōes sunt: magis ipportant bitudinē ad repre
 sentatū q̄ ad s̄bin. Ex parte autē rei intellecte bitudo ad intellectū dicit esse in
 tentionale essentialit modo quo eēntiale conuēit talibus que non dnt forma
 liter rem aliquā. Itā etiā in puatiōibus dicimus q̄ cecitas eēntialit est puatio
 sed oculus est puatus: ⁊ habet esse puatū denoiatiue. **C** Tertia distinctio: quaz
 premitto est de esse in intellectu que necia est valde ad notitiā eoz que di
 cūtur de pnis ⁊ secūdis itentiōibus. Sciēdu ergo q̄ aliqd̄ dicitur eē i in
 tectu duplicit. s. s̄biue ⁊ obiectiue. s̄biue dicitur esse in intellectu illud quod ē
 in eo sicut in subiecto: ⁊ isto modo spēs ⁊ actus intelligēdi ⁊ bitus scie dnt eē i
 intellectu. **C** Alio mō dicit aliqd̄ eē in intellectu obiectiue: ⁊ hoc duplicit. Vno mō
 sicut illud qd̄ directe est obiectū cognitū ab intellectu: ⁊ isto mō oē illud quod
 est cognitū ab intellectu. Et tūc qz sit extra intellectū subiectiue loquendo est
 in intellectu obiectiue: ⁊ sic qñ intellectus intelligit bouē vel equū: vel qd̄cūqz
 aliud dicit bos eē in intellectu obiectiue: vel equus: vel qd̄cūqz aliud quod itelli
 gitur: sicut etiā quādo aliqs h̄z añ p̄spectū suū totā vnā domū vt visaz: dicit q̄ ta
 lis habet sub cōspectu suo totam domū. **C** Alio modo dicitur aliqd̄ esse obiecti
 ue in intellectu: quia. s. psequitur rem pur est obiectiue in intellectu: sicut eē
 abstractū a sorte ⁊ platone: psequitur rem pur est obiectiue in intellectu: sepa
 ratio enim sine abstractio boīs a sorte ⁊ platōe non cōuenit hōi prout est in ali
 quo subiectiue: quia pstat q̄ hō non est in intellectu sicut in s̄bo: vñ nō conuēit ei
 habere eē sine sorte in intellectu subiectiue accipiēdo: nec etiā in re extra est hō:
 vel natura būan a subiectiue sine sorte ⁊ platōe: ⁊ alijs singularibus: Sed hoc
 ei conuēit prout est obiectiue in intellectu: quia. s. homo ē in p̄spectu itelle
 ctus sicut obiectū cognitū nō cognitū sorte ⁊ platōe: ⁊ sic de alijs: sicut etiā
 in visu est obiectiue albedo lactis sine dulcedine: Quia constat q̄ albedo non
 est in visu sicut in subiecto: nec est in lacte sine dulcedine: in quo ē sicut in s̄bo.

¶ **V**bi albedo lactis in nullo est: sicut in subiecto sine dilcedine. **I**dis pmissis facile est ridere ad q̄onem: quia hic duo querunt. scilicet verum species intelligibilis sit interio: et si sit: ut sit prima interio. **Q**uātus ad primū dicēdum q̄ si ponatur in intellectu aliqua spēs preter actum intelligēdi que sit similitudo rei apud intellectum ducēs in eius cognitionē. Si accipiatur interio prout se tenet ex parte intelligētis: planū est q̄ spēs est interio sic dicta: quia sicut dictū est in prima distinctione ubi distictū est de interio: interio ex parte intelligētis dicitur similitudo rei ducēs in eius cognitionē. spēs autem sicut illos q̄ ponūt spēs est huius. ergo rē. **Q**uātum ad secūdum vtz. scilicet sit prima satis patet: sicut accipiēdo intentionem modo predicto. scilicet ex parte intelligētis: quia primū rē consideratur: prout. **L**ogica utitur intentione prima et secūda nō accipitur interio prout se tenet ex parte intellectus ut accidēs ei inherēs. sed prout se tenet ex parte obiecti mō quo supra expositum ē: sicut iam dicitur. Si autē accipiatur interio ex parte rei intellecte: sicut supra in distinguēdo de intentione expositum est. **I**ntentio prima potest accipi formalit̄ et in abstracto: et sic dicit ipsam bitudinem rei intellecte ad actū intelligēdi: prout. **L**et terminat tēditiam intellectus in res intellectam: que tēditia nō est aliud q̄ actus intelligēdi. **P**er hoc vero accipitur iūcreto: sic est illud quod intelligit̄ cui talis bitudo attribuit̄. **A**ccipiēdo ergo primā intentionē formalit̄. **P**ro predicta bitudine: planū est q̄ spēs nō est prima intentio. **E**t hoc p̄ duplici rōne: primo ex eius esse: quia illud quod est mere eius rōnis distinctum cōtra esse reale nō est illud quod est vera res vtz esse reale hīs: sed bitudo predicta est mere ens rōnis: spēs autē est vtz ens reale: ergo rē. **M**aior de se est manifesta: minor etiā q̄ tuū ad vtrāq̄ partem. **P**robatur facilius: nam sicut oēs bitudo rei intellecte ad intellectum est res rōnis tū: et sic p̄ prima pars: **A**lia pars etiā facilius p̄ ex dictis: quia spēs h̄z cām effectiua realem: et est quādam effectus realis et causa actus realis sicut illos q̄ ponunt spēs: et facit etiā compositionem reale cum intellectu passibili: quoz vtrūq̄ est absurdum. q̄ enim est aliquid vel res aliqua et inest alicui rei d̄nti a re et p̄cipue re abstracta facit necio cōpōnem cum eo. **C**2° idem patet ex ordine d̄re bitudinis ad actū intelligēdi: et est talis: quia illud quod est posterius actu intelligēdi nō est illud quod est prius actu intelligēdi: sed spēs est prior actu intelligēdi: cū sit eius p̄ncipiū elicitivū sicut illos q̄ ponunt spēs: ulla autē bitudo terminās tendentias actus intelligēdi est posterior: sicut res vnius extremi fundamēto alterius extremi siue sit res rōnis siue rei. actus n̄t intelligēdi est fundamētū res vnius intellectus ad rem intellectam aetn ergo rē. **C** Si n̄tem accipiatur prima intentio q̄ntum ad id quod dicit materialit̄ et p̄tine: illud. **S**icut quod tēdit intellectus. **I**llud quod intelligitur: et sic accipiēdo dupliciter potest intelligi spēm intelligibilem esse primā intentionem. vno modo q̄ sicut alie res intelligibiles sūt primae intentiones: ita spēs sit quedā intentio prima: sicut bos leo: vel aliquid p̄simile: et sic spēs intelligibilis potest esse prima intentio sicut et alie res intellecte. **A**lio modo potest dici intelligi hoc cum exclusiōe: vt. scilicet solum spēs intelligibilis dicatur esse prima interio: et hoc est impossibile. et hoc p̄ triplici rōne. prima sicut

mitur ex rōne p̄me intentiōis sup̄a posita: q̄ sic sup̄a dicitur est: illud itelligibi
 le siue intellectu actū q̄d p̄uenit rebus circūscriptis illis que eis p̄ueniūt ex op̄e
 intellectu speculationi: p̄t sunt obiectiue in intellectu p̄uenit ad p̄mā intentio
 nem p̄cretiue ⁊ materialiter acceptā: sed multa sunt talia p̄ter sp̄es itelligibiles
 sicut sunt res oīum generū: ergo nō soli sp̄i intellectu p̄uenit esse p̄mas itentio
 nem. maior p̄ ex p̄missis: minor etiā satis p̄: q̄ ⁊ stat q̄ res que sunt oīum ge
 nerum sunt itelligibiles: ⁊ tales res i sua rōe n̄ includūt esse obiectū intellectus.
C 2° rō sumit ex diuersitate noīs p̄me ip̄ōnis: q̄ illa que signātur uoīe p̄me i
 positiōis sunt p̄me intentiōis accipiēdo p̄mas intentiōes in p̄creto. sed nō so
 le sp̄es itelligibiles signātur noīb̄us p̄me ip̄ōnis: vt de se p̄: imo res oīum ge
 nerū. g^o ⁊ c. **C** 3° rō sumit ex bitudine secū de intentiōis ad p̄mā accipien
 tentiōes sc̄das: p̄t dicimus intentiōes v̄le: abstractū: ḡis: sp̄es ⁊ p̄similia.
 ⁊ est talis: q̄ p̄me itentiōes p̄cretiue sup̄e sunt fundam̄ta sc̄darū intentionū:
 sed nō sole sp̄es sunt fundam̄ta sc̄darū intentionū: g^o ⁊ c. maior p̄: q̄ secun
 de intentiōes d̄nt ex bitudine ad p̄mas sicut ad sua fundam̄ta. minor etiā faci
 liter p̄batur: q̄ ille itentiōes que inueniūt̄ i oīb̄us gn̄ib̄us: vel sunt res oīum
 generū: vel b̄nt p̄o fundam̄to res oīum generū: s̄ sc̄de itentiōes: puta v̄le: ḡis:
 sp̄es: ⁊ p̄similia inueniūt̄ i oīb̄us gn̄ib̄us: vt de se p̄. g^o vel s̄nt res oīum generū
 vel b̄nt eas p̄ fundam̄to: sed nō sunt res oīum generū: alioquin s̄b̄ ⁊ c̄st̄itas ⁊ q̄
 litas: ⁊ sic de alijs essent sc̄de itentiōes. g^o sequit̄ q̄ s̄nt det̄ sup̄ res oīum gene
 rum: sed nō sole sp̄es sunt res oīum generū. g^o nō sole sp̄es sunt fundam̄ta
 sc̄darū intentionū: ⁊ sic patet minor. **C** Ad rationes in oppositum facilliter
 potest respōderi ex p̄missis distinctiōibus. **C** Ad p̄mū ergo in oppositum
 dicendum: q̄ sp̄es est intentio: accipiendo intentionem p̄t se tenet ex parte in
 telligentis: vt dictum est: non autem accipiēdo intentionem ex parte rei intel
 lecte: nisi dicatur quedā p̄ma intentio: sic etiā alie res intellectu. non autem
 est ita vniuersaliē p̄ma intentio: sic q̄ oīs intentio p̄ma ex parte rei intellectu
 sit sp̄es. **C** Ad p̄nam p̄bationem p̄me partis maioris patet ex dictis: q̄ non
 cōcludit q̄ sp̄es sit intentio nisi ex parte intelligentis. **C** Ad secūdum dicēdū:
 q̄ intentiōes que sunt in mei^o vel orḡo vel intellectu nō sunt cōtrarie etiā in
 suo esse reali. s̄ illa quorū sunt sp̄es s̄nt quādoq̄ cōtraria. v̄i sp̄es albi ⁊ sp̄es
 nigri nō sunt cōtraria: s̄ albi ⁊ nigri s̄nt cōtraria: q̄ non oīs q̄ p̄rior s̄nt p̄rior
 effect^o sp̄i nisi q̄n agūt̄ actiōe vniuoē. nō actiōe vniuoē nō fit inten^o a re cuius
 est. sed v̄erū est q̄ albi ⁊ nigri que s̄nt cōtraria nō p̄nt esse realit̄ ⁊ in eod̄ s̄bo
 siml^o: s̄nt t̄n in eod̄ itentiōalit̄: nō quia ipsa s̄nt itentiōes exites in eod̄em
 s̄ q̄ eorū itentiōes s̄nt in eod̄em. n̄ s̄ sicut patuit i tria distinctiōe: aliqd̄ d̄ b̄re
 esse itentiōale: nō q̄ ip̄m est inten^o: sed q̄ eius est aliqua inten^o: ⁊ ibi d̄ esse in
 tentionalit̄: v̄bi eius intentio que in eius p̄gnitionē dicit. **C** Ad id q̄ inducit̄
 ad p̄bandum aliam partem maioris: dicendum q̄ an̄ itentiōem que s̄nt sp̄es
 nou est alia intentio prior ex parte intelligentis: ⁊ ideo loquendo de itentiōi
 bus que s̄nt ex parte intellectus est p̄ itentiō: sed nō est illa p̄mā intē^o de q̄ loq
 mur q̄. s̄ s̄nt ex p̄te rei intellectu s̄ q̄ dicim^o q̄ noīa p̄mā ip̄ōnis signāt̄ p̄mas
 itentiōes: ⁊ noīa se ip̄ōnis signāt̄ sc̄das itentiōes. **C** Ad s̄ p̄ncipale dōs q̄ si po
 nāt̄ur sp̄es i itellc̄i reducere ad genus bitus siue dispositionis: ita q̄ species

fit habitus disponens. p3 in ordine ad simplicem apprehensionem: sicut scia disponit in ordine ad cognitionem discursivam. **C** Rōnes facte autem ad oppositam partem non concludunt qd spēs non sit intentio prout intentio se t3 ex parte intelligentis: quia talis intentio semper non distinguitur i gnali ptra eē reale: licet nō sit res cui⁹ ē intentio 7 hoc oīsum ē supra.

AD scdm sic pceditur. arguitur qd prima intentio sit tm̄ actus itelligendi: quia illud qd est immediatū sū dnamētū scde intentionis ē prima intentio: sed actus itelligēdi ē b⁹ i: 7 tm̄ actus itelligēdi g^o rē. maior p3 ex pnti qōne. minores pbo quatuor rōnibus. p^o sic: qz ille scde intentiones. puta vlt gen⁹ 7 p similia: aut sūdatur i rebus immediate sū sū eē reale: aut mediate actu itelligendi. primo mō nō pōt eē: qz tūc eē vniuersale et esse separatū a particulari pueniret rebus b3 sūuz esse: 7 sic darentur vniuersalia realit: sicut plato composuit. Sed hoc est ipossibile. 7 reprobatū a pbo. ergo rē. relinqtur ergo qd pcedē scde intentiones fundentur in rebus mediate actu itelligēdi. 7 p pns actus itelligēdi sit imediata sū sū eē: 7 sic p3 oīcta minor. **C** Scdo sic. qz aut pcedite intentiones fundantur in sil⁹ rebus sū sū eē reale aut in solo actu itelligendi aut i agregato entroq3. primo nō pōt eē: qz tunc oporteret ponere vniuersalia realiter sepata: vt dcm̄ est. Si 2° b⁹ ppositū. si tercio modo tūc ar^o: qz nullū p^otinuus bns partes realiter dntes potest esse eque immediate 7 formaliter rō alicui⁹ passionis vel pdicati per illas duas partes. Si sint ptes diuersay rōnū. quia que sunt diuersay rōnū sunt diuersarum graduū intra se: 7 per pns in comparatione ad tertiu. Sed totū aggregatū ex re intellecta 7 actu itelligēdi diuersa realiter 7 diuersarum rōnū. qz res itellcā 7 actus itelligēdi sunt diuersarum rōnū. ergo illud aggregatū non pōt eē immediatū fundamentū scdaz intentionū ptraq3 istay. g^o op3 qd res vel actus itelligēdi sit immediatū fundamentū: sed res scdm se vt sepe dictū est non pōt eē immediatū fundamentum qz oporteret dare vniuersalia sepata realiter relinqt ergo qd act⁹ itelligēdi sit immediatū fundamentū. **C** Tertio sic. qz sicut satis ex dictis conclusū ē. op3 qd scde intentiones pueniant reb⁹: put bfit eē itellcū: sed eē itellcū nō puenit rebus nisi tm̄ per actū itelligēdi vūūquodq3. n. denotat eē itellcū ab actu itelligēdi. g^o rē. **C** Quarta rō sic: qz illud b3 qd immediato fundamento actū itelligēdi qd puenit reb⁹ per opationem itellcūs. qz opatio itellcūs est act⁹ itelligēdi. Sed intentiones scde pueniunt rebus per opatiōem intellectus. qz sū pmentatorē intellectus est qui facit vniuersalitatē in rebus. ergo actus itelligēdi est immediatū fundamentū scdaz intentionū: sic i deni qd pns p^oncipaliter arguit bō sic: qz formali loquendo itētio qe n3 videtur dicere tendētā intellectus in rem intellectum. sed tendentia itellcūs i rem itellcā ē act⁹ itelligēdi. ergo oīs intentio quecūq3 sit illa est quidā actus itelligēdi. **C** In cōtrarium arguitur dupliciter. primo. sic: quia illud est pma itentio qd est sū dnamētum scde 7 bec est plana: sed fundamentū scdarum itētionū puenit reb⁹ oīuz generum: ergo res oīum generum sū p^oncipales intentiones: nō ergo conuēt soli actui itelligēdi esse primā itētōem. **C** Secūdo sic. quia noīa p^oncipales intentiones signātur primas itētōes: sed noīa p^oncipales ipōnis nō signātur solis actū in

intelligēdi: ergo esse primā itētiōem nō puenit soli actui intelligēdi. **C** Rñdeo de
 ista questiōe iuenio duas opiniones. quax neutra vñ mihi vera. vna est q̄ p̄ma
 itentio est illud qd̄ intelligitur. ita q̄ esse primā itentioem: **vel** addit **vel** s̄m rem *nihil*
 vel s̄m rōem sup̄ illud qd̄ intelligitur: sed actus intelligēdi dī s̄a itentio. ita q̄ qñ
 intelligit homo vel aīal. aīal q̄ intelligit est p̄ia itētiō: sed act⁹ intelligēdi quo in
 intelligitur est sc̄da itētiō: sed hoc nō videtur mihi **ver⁹**: quia data aliqua re itel
 lecta: puta hō vel aīal. qñ dī q̄ aīal est p̄ma itentio: quero vtruz sit predicatio p
 se vel per accēs: si p̄ accēs aliqd̄ icluditur i ratiōe predcati q̄ nō icludit i ratio
 ne subiecti: per p̄is p̄ia itētiō aliquid addit re vel ratione differēs ab aīali: ⁊
 a quocūqz alio p̄simili: si p̄ se aut primo modo dicēdi per se aut aliis modis di
 cēdi per se. nō primo mō dicēdi per se. quia tūc i ratiōe aīalis icluderetur eē p̄i
 mā itentioem q̄ māifeste est falsum: si aut̄ est in aliis modis dicēdi per se seq
 tur q̄ p̄dicatum icludit aliquid diuersum a subiecto sicut passio vel quecunqz
 p̄petas. cuius cā icludit i s̄bo dī a s̄bo cui⁹ est passio relinquitur ḡ q̄ b̄ q̄ ē
 esse primā itentioem icludit in sua rōne aliquid diuersū re vel saltem ratione a
 rebus itellectis. **Et** si dicat q̄ l̄ esse s̄m itentioem dicat aliquid diuersū ab ho
 mine vel aīali vel q̄cūqz alia re nō tñ dicit aliquid diuersū ad b̄ toto q̄ est aīal
 itētiōem vel itellectā. **Itā** valz qz tūc sc̄da itentio ⁊ p̄ia nō dīnt vt res ⁊ vt act⁹ itel
 ligendi ita q̄ res ip̄a esset p̄ia itentio ⁊ act⁹ intelligēdi s̄a. imo p̄ia esset illud
 q̄ p̄reteritue denoiat ab actu intelligendi ⁊ vt denoiatur. s̄. vt itellectū ⁊ actus itel
 ligendi i abstracto esset s̄a itentio q̄ est icōueniens p̄io p̄tra eos q̄ ponit q̄ p̄
 itentio sit res ip̄a s̄a actus intelligēdi q̄ non esset **ver⁹** si ip̄m itellectum vt in
 lectum esset prima itentio. Sc̄do act⁹ icōueniens s̄m nām rei. nā eēt posterio⁹ po
 nere p̄mū ⁊ p̄i⁹ ponere s̄m: qz actus itellegendi absolute ⁊ s̄m se est p̄or se ip̄o
 put denoiat rem itellectā esse itellectā: vtz āt actus itellegendi sit itentio p̄ia
 patebit infra. **Alia** opinio est que ponit q̄ p̄ia itentio est primum actus itellegē
 di sc̄da est sc̄ds actus itellegendi: ⁊ hoc i abstracto i cōcreto āt est res itellecta.
C Ad cuius euidētiā sciēdum q̄ s̄m eos duplex est cognitio rei. vna abso
 luta p̄ia. s̄. res absolute ⁊ s̄m p̄mum modum eēndi cognoscitur sicut est cogno
 scere hōiem sc̄m q̄ ratiōemāz vel sc̄m q̄ sentiēs ⁊ ista est prima alia ē cog
 rei qua. s̄. aliquid cognoscitur vt in pluribus. ⁊ ista est secūda ⁊ ista p̄suppōit
 p̄iam sicut cognitio respectua p̄supponit absolutam: ⁊ differt q̄ prima i
 tentio i abstracto est prima cognitio i concreto aut̄ est ipsa res itellecta p̄ia co
 gnitiōe: secūda autem itentio i abstracto est secūda itellectō sine cognitio: sed
 secūda itentio i cōcreto est ipsa res itellecta secūda itellectōe ita q̄ itentio i ab
 stracto ⁊ i cōcreto differūt sicut itelligere ⁊ itellectuz sine ipsa res itellecta ⁊ dī
 eūt q̄ secūda itentio s̄m datur super primam itentioem nō i abstracto acceptaz
 quia duo actus itellegēdi nō possūt esse simul i eodē itellectu. sed i cōcreto. naz
 itellectō que est secūda itētiō i abstracto nō s̄m datur supra primum itellectum
 que nō manet eum cas: sed supra rem cognitā primā itētiōe. **C** Ex his re
 spōdit ad ratiōes i oppositum. nam ad primum dicit q̄ secūde itētiōes s̄m dā
 tur super primaz itētiōem i cōcreto acceptum. s̄. supra rem itellectā. res au
 tem itellecta inuenitur in omni genere entium. l̄ ip̄se actus itellegendi non
 fit in oi genere ⁊ ideo cum hoc q̄ actus itellegēdi sit p̄ia itentio i abstracto. *et*

stat q̄ secūda intētio fundetur in rebus oīum generū . quia fundatur supra pri
mam intētionem i cōcreto acceptam que est ipsa res intellecta. **C**Ad scēdus
possunt respondere per et̄ r̄ videtur . nam noīa prime impōnis signantur pri
mas intētionem i p̄creto . r̄ iste sunt res intellecte nō ipsūm actum intelligēdi .
res autem itellecte sunt homo : bos : substantia : qualitas : r̄ sic de alijs rebus in
quocunq; genere entium cōtēntis . **E**Ista autem nō videtur mihi sufficiēter
dicta : r̄ primo itendo ostēdere q̄ nō accipitur sufficiēter secūda intētio in con
creto . scēdo q̄ nō accipitur cōuenienter secūda intētio nec p̄ia i abstracto . 3° q̄
nō p̄ueniēter fundat secūdam intētionē supra primā . **C**Prīmū ostēdo sic . Dicūt
enim q̄ scēda intētio i p̄creto est res intellecta vt i pluribus : r̄ dicūt q̄ cog^o rei vt
sic est cognitio respectiua : tunc q̄ro de illo respēū sine h̄itudine rei ad illa plu
ra i q̄b^o est . vtrum sit relatio realis vel ratiōis . Si est relatio realis : tūc quecū
q; relatio realis est secūda intētio in cōcreto r̄ eius cog^o ē secūda intētio in ab
stracto . r̄ sic intelligitur patrem in eo q̄ predicatur p̄ . r̄ dicēdum in eo q̄ dñs
p̄tinēt ad scēdam intētionē quod est absurdum q̄ . i . res sui esse reale q̄ si
bi in rerum nā conuenit sit secūda intētio vel cōcretine vel abstractiue : quia se
queretur q̄ reales p̄siderātes de quocunq; respēū reali p̄siderarēt de scēdis
intētionibus q̄ est falsum . Si autē ista h̄itudo sit relatio ratiōis . Arguo con
tra hoc . quia sicut ad scēdam intētionem pertinet res intellecta in h̄itudi
ne ad plura in quibus sit siue res intellecta vt in pluribus . ita ad scēdam intē
tionē p̄t̄ res abstracta . r̄ multa alia que possent adduci . 4° res intellēā vt i plu
ribus nō d̄z accipi vt illud q̄ sol^o r̄ p̄cise ē scēda intētio in cōcreto . **C**Scēdo ostēdo
q̄ intētio prima vel scēda in abstracto nō h̄t accipitur . r̄ hoc ostēdo duplicif qz
dicūt q̄ quia cognitio rei respectiua est posterior cognitione ei^o absoluta . iō co
gnitio prima dicitur prima intētio in abstracto r̄ ha intē^o p̄a cog^o . Contra b
argno sic : quia si ad primā r̄ scēdam intētionem in abstracto sufficit q̄ sint
due cognitiones per ordinem se habentes : quarum vna sit prima r̄ alia scēda .
sequitur q̄ in cognitione rerum q̄tūm ad suum esse reale sit prima intētio et
scēda : sicut cognoscere calidum in eo q̄ calidum : r̄ cognoscere in eo q̄ calefa
ctum . hoc autem ē falsum . quia cognitio calefaciēdi in eo q̄ calidum r̄ calefa
ctum in eo q̄ calefactum nō pertinet ad scēdam intētionem . Sed t̄tūm ad p̄
mam . quia vtrunq; istorum duorum intelligibilium pertinet ad primā intētio
nem . r̄ neutrum ad scēdam intētionem prout hic loquimur de scēdis intē
tionibus . **C**Secūdo modo ad idē . sic . quia scēda intētio debet fundari sup
primam . sed scēds act^o p̄ncipij ē p̄ia intē^o r̄ scēda scēds nō potest hic saluari .
ergo r̄c . probō minozē : quia sicut ipsi dñt actus scēdus nō potest b̄ fundari su
per primū . quia simul nō manēt . **C**Ad hoc autem ipsi dicunt q̄ scēda intē
tio in abstracto r̄ scēdus actus intelligēdi fundatur supra primam intētio
nem non tamē i abstracto acceptam : sed in cōcreto . i . super rē prius actū intel
lecta . Sed hoc nō videt̄ sufficere . primo quia sicut generalr̄ scēda intētio h̄t
fundari super primam . ita vt videtur cōcreta debet fundari super p̄creta r̄ ab
stractā super abstractam quia scēdm illar̄ vt statim parebit nō datur super q̄d i
tētio scēda i cōcreto accepta fundetur . Secūdo quia actus intelligēdi nou
habet nisi duplex fundamentum . i . subiectū i quo est r̄ obiectum de quo ē . Sed

Primo

illos

scdus actus nō hz obm̄ p̄mi actus fm̄ rē intellectā p̄ s̄bo vt de se p̄z: qz ipse h̄t
 intellectus possibilis ē eias s̄m: nec hz ip̄s̄i p̄io obiecto. qz t̄nc h̄eret duo obiecta
 eia formalia z simal res vt i plurib⁹ z fm̄ se z absolute accepta eē obm̄ illi⁹ s̄i
 actus q̄ oīo ē incōueniēs. nō zc. 3. qz sequeretur q̄ si res p̄o intellectā eēt fundamētū
 scdū acti⁹ p̄ modū obi. aut ipsa s̄z se accepta est obm̄ se intellectōis: aut vt intel
 lecta. S̄z neutz p̄t dari fm̄ istos. qz obm̄ scdū act⁹ non ē ipsa res s̄z se accepta
 nec ip̄a vt absolute intellecta. S̄z intellectā vt i plurib⁹ n̄ ē āt idē aliqd̄ uelū vt i plurib⁹
 z in telli quō prius fuerit absolute inte^m. C. 3. ostēdo q̄ nō p̄ueniēter assignāt
 fundamētū se iētōis: nā cū dicatur q̄ s̄a intē^m i abstracto ē scdus act⁹ intelligē
 di i p̄reto āt ē res intellectā vt i plurib⁹ illa bitudo q̄ p̄portat. li. vt in pluribus ē
 formale in obō se intellectōis z h̄ bitudinis nō datur fundamētū nec oūditur
 vtz res fm̄ s̄m eē reale sit ei⁹ fundamētū: vel fm̄ eē q̄ hz in aia z si hoc sit sed
 eē q̄ hz in aia nō oūditur quō sit hic. vñ p̄cedā po^m nō videtur sufficiens. z iō ali
 ter videtur esse obm̄. C. Ad cuius euidētiā sciēdū q̄ q̄n dī p̄ia vel scdā iten^m
 duo importāt. s̄. p̄ia intē^m z ei⁹ ordo. vñ p̄io vidēdū ē de ipsa itētiōe z postea
 de ordine. Q̄tū āt ad ip̄am itētiōem sciēdū sicut supra dcm̄ ē intē^m prout p̄ti
 net ad itē^m. p̄t accipi vel ex p̄te intelligētis vel ex p̄te rei intellecte. Ex parte in
 telligētis. vt supra dcm̄ est dī itētiō vel sp̄s: si p̄dāt sp̄s vel actus intelligen
 di vel quōcūqz se habēs p̄ modūz rep̄itātis ad dncēdum i cognitiōem rei. Ex
 parte autem rei intellectus h̄ō potest accipi nisi ipsa res que intelligitur z que ē
 formale obm̄ intellectus z eius habitudo ad actum intelligēdi nō sicut supra p̄
 batus ē. ipsa res intellecta fm̄ se accepta z precise: puta hō vel lapis: nihil plus
 feludēdo nō ē iten^m scdā vel prima: quia t̄nc sequeretur q̄ in rōe bois vel lapi
 dis includeretur hoc q̄ est eē intētiōem q̄ falsum est. z ideo op̄z q̄ supra rem
 que intelligitur eē intentionem addat vel habitudinem rei intellecte ad actum
 intelligēdi vel prout ipsūm determinat vel dicat ipsam actum intelligēdi
 vel eius habitudinem ad rem intellectam quorū primum videt̄ mibi p̄babili
 us. s̄. q̄ intentionalitas q̄ obiectū q̄ intelligitur p̄ter rem que intelligitur ipoz
 tat quādo dicitur prima intētiō sit habitudo rei intellecte ad intē^m sine ad act^m
 intelligēdi. z hoc videtur posse ostēdi dupl^r. primo quia sicut statim dicit̄: oē
 illud q̄ dicit rem veram in rerum natura existentem est prima intentio cōcre
 tiue dicta. Sed predicta intentionalitas non potest esse prima intentio cōcre
 tiue. quia illa intentionalitas est prima intentio in abstracto dicta: z est p̄ter
 rationem cuiuscūqz entitatis in rerum natura existentis. Sed actus intelli
 gēdi scdū se z eius habitudo ad rem intellectam est eius recte. quia scientia z
 acus intelligēdi referūtur realiter ad intelligibile. ergo predicta intentionalitas
 non est ipse actus intelligēdi nec eius habitudo ad intelligibile relinquē
 tur. ergo quod sit habitudo ipsius rei intellecte ad actum intelligēdi que est
 relatio scdūm rationem tantum. z dicit tantum eius fm̄ rē. C. Secundo pos
 test ostēdi idem ex habituine scdē intētiōis ad primā: qz scdā intentio p̄res
 tiue dcm̄ presupponū primam intētiōem vt in qua fundatur q̄tū ad totū q̄
 p̄m̄z intē^m feludit. S̄z scdā intētiō nō p̄t fundari nisi in rē intellectā prout est
 obiecti in intellectu. ergo intentionalitas que prima intentio dicitur. intentio su p̄
 rē que intelligit̄ nō ad dū nisi ipsam eē obiecti i intellectu h̄c āt ē ipsam b̄re rōney

reale

hoc

ad actū intelligēdi. g^o rē. p^o p^o p^o maiorē: q^o iste se intentionis p^o etie dicte. s. v^o abstractum et con similia aut fundat super naturas rerum s^o se acceptatus aut put v^o b^o includunt ipsam intentionalem non p^o mō pp^o duo p^o mō ē q^o seq^o retur q^o ille intentiones se fundarētur et p^o sequerētur res in suo eē reali circūscit p^o omni opere intellectus: sicut eē calidū p^o sequitur ignē: et eē humidum cōseq^o tur aquā: q^o ē incōueniens. Scōz est quia si intentio s^o concretive deā cōseq^o retur p^o primā intentionē put est quedā res: puta bō vel lapis: et non put ē intentio non posset dici intentio s^o: q^o h^o posset dici eē q^o dā posteri^o: et quoddā s^o m: nō tñ s^o intentio: q^o sicut gnālīf nō pōt dici s^o m nisi in ordine ad p^o m us nec pōt dici scōa intentio nisi in ordine ad p^o riorē intentionē: vt itē ē: maior g^o plana ē: q^o s^o l^o tētio fundat sup p^o mā intentionē vt icludit rōnem intentionis: min orē at sic ostendo: accipiā^o v^o v^o vel abstractū q^o dñt s^o s^o intentiones. iste g^o intentiones aut fundatur super actū intelligēdi: vt ē quoddā accūs reale ipi^o intelligētis: aut sup ipz actū vt ē repñtatiū rei intellecte: aut sup rē intellectā s^o m suā entitatē reale q^o b^o z in rex nā: nō p^o mō nec v^o l^o: q^o sequeret q^o p^o hinc intentiones fundarēt sup naturas rex s^o m suā entitatē reale q^o b^o h^o in rex nā nā et actus intelligēdi ē quedā realnā accñtalis ipi^o intellect^o et res in intellcā ē q^o dā nā q^o tñ ad illud q^o ē: et b^o q^o rex nāe intelligat. s^o mō nō pōt eē. s. q^o v^o fundēt sup actū intelligēdi vt ē repñtatiū alic^o cōis. q^o vniuersale q^o ē s^o a intē de qua hic loquimur ē v^o nō per repñtationē: q^o tale v^o ē q^o dā actū vel quedā spēs singularis relinqtur g^o, 3° modus. s. q^o p^o dēa intētio v^o l^o tatis fundet sup rē intellectā put ē obīue intelligēdi: b^o. n. ē v^o l^o per p^o cōm: puta homo indeterminate itellcūs q^o obīcīt intellectu p^o ter for. et pla. et p^o ter ea q^o b^o for. et pla. vt sic distinguit. Sic g^o v^o mibi q^o cum intentione possit accipi concretive et abstracto intentione concretive dicta ~~causa pri-~~ ma q^o tñ scōa est idēz q^o intelligitur siue sit ens reale siue ens intentionale. s^o intentio in abstracto accepta ipsa scilicet intentionalitas dicitur habitu dinem rei intellecte ad actum intelligēdi: vt ipsam terminat et ē habitu do ratiōis et ens tātum s^o m ratiōem: et quia talis habitu do non potest accipi nisi in habitu dine ad actum intelligēdi: ideo forte dicunt alii q^o actus intelligēdi quo aliquid intelligitur est ipsa intentionalitas non prout denominat intelligentē. Sed p^o ut scōm ipsam denominatur res intellecta ita scilz q^o rem esse intellectā ē ipsā esse intentionem et i^o idēz remote cum isto dicto. nam res non determinaretur in intellecta nisi aliquā habitu dinem haberet ad actum intelligēdi. Quātum aut ad ordinem quo dicitur prima et scōa intentio q^o tñ ad illos qui ponūt q^o prima intentio est res intellecta et secūda est actus intelligēdi facile eēt dicere q^o tunc diceretur q^o in quolibet actu intelligēdi res intellecta esset prima intentio et actus intelligēdi secūda. Sed quia ista opinio non videtur mibi vera: vt supra ostensum est. ideo non credo q^o prima et secūda intentio sint accipiēde s^o m illam opinionem. et ideo aliter dicendum q^o cum ita sit q^o intentio tam p^o rīa quā secūda in abstracto scilz ipsa intentionalitas sit ipsa habitu do rei ad actus intelligēdi. hec autem habitu do plurificatur plurificatis acibus intelligēdi diuersitas autem formalis actuum intelligēdi ē accipiēda penes distinctiōnē formale obōz intelligibilitū. et idē opz q^o ista distinctio accipiat: et itē ordo s^o m distinctiōnem et ordinem intelligibilitū in habitu dine ad intellectum: et

202m

quā 2^a

ista. si ipsa intelligibilia sunt iste intentiones concretive accepte. Ista autem distinctio intelligibilium et ordo potest accipi vel ex natura rei vel ex natura intellectus nostri ex parte rei quando. scilicet ex natura rei cognitio unius presupponit cognitionem alterius: sicut cognitio qua cognoscitur aliquid fuisse cognitum presupponit cognitionem alterius: quia illud fuit cognitum. Ex parte autem intellectus nostri hoc puenit quando. scilicet illud quod est de se posset cognosci non supposita cognitione alterius non potest a nobis cognosci nisi precognito quodammodo altero sic non possumus cognoscere motum celi nisi precognito motu celi: et hoc puenit ex parte nostra. aut quod non possumus intelligere nisi sensibilia et illa que ex sensibilibus concluduntur. Ex natura rei non est ita: quia aliquid intelligitur cuius cognitio non dependet a sensibilibus. in motu celi posset cognosci non presupposita cognitione motus. et ideo quod in motu sit prius nouis ipso motu non puenit ex natura rei: sed ex parte intellectus nostri: secundum quod de prima intentione et secunda accipitur. sed esse reale et esse rationis: et accipit esse reale siue affirmative vel illud quod rebus puenit in sua realitate vel vera vel ficta circumscriptione operis intellectus: sic. scilicet quod in sua ratione non concluditur beatitudines ad intellectum nec aliquem in ordine puenientem rebus vel se obine in intellectu. Cuius arbitrio distinctio in prima et secunda intentionem finem esse rei et esse rationis est finem quosdam: quod ordo sed prius et posterius notum non inuenit ex natura rei nisi in esse rationis et esse rei: quod ut dicitur omnia que se tenent ex parte esse reale: sunt autem esse de se eque primo nota: et sunt omnia que pueniunt ad esse rationis: siue ad esse obiective in intellectu sunt eque primo nota. Cuius de se prius: sed comparando esse obiective in intellectu ad esse rei ex natura rei prius esse est prius notum secundo. quia intelligitur rez habere beatitudines aliquam ad actum intelligendum presupponit actum intelligendum ad quam res illa prius habet beatitudinem. sed autem actum ad illud ultimum. scilicet quod esse rei et esse rationis est ordo ex natura rei finem prius et posterius notum. Quod dicitur ista: tamen actum ad alia duo non videtur mihi quod dicat verum: nam ex parte rerum inuenit aliquid prius notum altero. unde prius notum est beatitudines puenit ad quod utrumque pertinet ad primum genus intelligibilium. et forte absolute non est prius notum relato: ex parte etiam esse rationis prius notum est generis spes simpliciter et generis generalissimum et spes specialissima et ista etiam prius non est generis subalternum et spes subalterna. Et ideo videtur mihi esse aliter dicendum. scilicet quod operatio in prima intentione et secunda non dicitur privationem unius rei in numero vel unius operis ad aliam: sed unius generis siue modi generalis essendi ad alium modum. ut si dicat: quod cum sint duo modi eandem generis non eandem finem re. secundum autem modum est modus eandem eandem rationem et prius est prius genus intelligibilium. et secundo modus est finem genus intelligibilium. sed sub utraque parte inuenit prius et posterius notum. sicut si diceret quod prius notum generis sunt ibi imales. secundum autem sunt sube matiales. Cuius in utroque inuenit autem prius et posterius. Quare autem prius dicitur intelligibilium accipiatur secundum ista duo esse: causa est: quia etiam prima distinctio eandem est inesse rei et esse rationis. et omnes alie diuisiones cadunt sub alio istorum duorum: precipue in ordine ad intellectum: cuius obiectum prius est illud quod intelligitur actu. Secundum autem illud quod puenit rei intellecte ex beatitudine ad ipsum actu. Sic quod prius quod actu intellectus non est illa intentionalitas qua addit ite prius vel prius super obiectum quod intelligitur: et prius de ordine que prius item importat respectu se. Ad prius in oppositum dicitur quod inior non habet veritatem. Ad probationem dicitur quod prius probatio pedit ab insufficienti. quia non est quod ite secunda fundetur in se et absolute putat habere esse in re natura.

nec o3 q3 fundet i ca mediāte actu itelligēdi: ita q3 sit fundamētū mediū. s3 bñ re-
grif act3 itelligēdi vt fundamētū oppoite reſonis. q3 flatōes cuiuslib3 extrēi p̄sup
ponūt extrēa alius extrēi. sñ dātur g° iste se de itētiōes sñ rē itellectā: vt bēt cē
obicctie i itellectu q3 ei n̄ posset p̄uenī nisi ponat itelligē ex pte itelligentis. 2 b
mag3 parebit qñ q̄ret de bitudie se de itētiōis ad p̄mā. **C**Ad 2^m dicēdū eodē
mō rñdet. s. q3 p̄cedit ab itufficiēti: q3 n̄ o3 q3 fundet sup rē circūscripto actu itel-
ligēdi: nec sup actū itelligēdi: nec sup aggregatū ex re 2 actu itelligēdi. q̄a ē da-
re aliū d q3. s. fundet sup rē vt b3 eñ obiectie i itellectu. S3 tūc vt q̄dā difficultas
issurgē: nā eū cē obine i itellectu ip̄ortat quādā bitudinē rōis ad itellectuz siue
ad actū itelligēdi quo q̄rit eē sñ q3 fundēt iste respect3 q3 n̄ sup eē obine i itelle-
ctu. q3 eē obine i itellectu ē ille respect3. 2 tūc idē fundet sup seipm. Sed ad b
2 bitudo rei itellecte ad actū itelligēdi. 2 b3 forte quedā bitudies rōis funden-
tur i re mediāte isto eē rōis. tñ bitudo rōis n̄ fundatur i ip̄a re itellecta mediāte
alia. q3 eodē mō querēt de illa 2 iret in itinitū. **A**liō dī eē obine i itellectu mā-
līter 2 peretie. s. res vera q̄ itelligit. qñ. s. itelligo lapidē: ipse lapis ē obine i itel-
lectu meo. mō dico q3 id qd ē obine i itellectu meo. i. ip̄a res vera que itelligit ē
fundamētū huius relatiōis rōis. qñ at tu queris vt ista res sit fundamētum ta-
lis relatiōis se dñ se circūscripto actu rōis: vel mediāte actu rōis dico q3 nec
res sin se est fundamētū talis relationis circūscripto oī actu itelligendi. nec
actus itelligendi est fundamētū imediatū relatiōis rōis. nec aggregatuz ex
re 2 actu itelligendi. Sed ipsa vera res que itelligitur vt sibi corrdet actus i
telligendi vt fundamētū oppoite relatiōis est fundamētuz istius esse ratiōis.
Et hui3 simile possumus viderē i alijs relatiōibus que sin aliquos sunt relatio-
nes reales. nā dissimilitudo albi ad nigrum non fundatur sup albedinem cir-
cūscripto oī alio nigro. q3 non exīte nigro n̄ esset dissimilitudo i albo. **F**unda-
tur sup nigredinē: nec sup aliqd cōpositū ex albedine 2 nigredine: sed fundatur
sup albedinem. p̄nt ei corrdet nigredo vt fundamētū oppoite relatiōis.
CAd tertiū dicēdū q3 esse in itellectu nec materialit̄ nec formalit̄ p̄ueniret
rebus nisi esset actus itelligēdi. tamē non oē esse itellectū est actus itelligē-
di. quia eē quod itelligitur nō est actus itelligēdi. q3 nullus actus est p̄ncipa-
le obī sui: nec 2 ipsa bitudo rōis rei itellecte ad actū itelligendi est actus in-
telligendi. 2 iō dato q3 tales intentiōes fundent sup esse itellectū: non tamen
seqtur q3 fundetur sup actū itelligendi. sed v̄z est q3 fundatur sup rez itelle-
ctam: vt est obiectiue in itellectu modo p̄dicto: vt. s. sibi corrdet actus itelli-
gendi vt extremū oppoite relatiōis. **C**Ad 4^m facile est rñdere s̄m formam
s̄m quā arguit: q3 illud qd sit effectiue p̄ opationē itellect3 non b3 opationez
itellectus. p̄ fundamētū quod ē s̄m in quo aliqd fundatur vel s̄m rē vel s̄m
rōem. sed b3 opationem itellectus. p̄ effectiue: v̄z tñ itellectus facere v̄sitatē
in rebus in s̄m v̄tute itellectus agentis efficitur i itellectu actus itelligē-
di quo res app̄bendit v̄siter quo p̄seqtur in re itellecta modo quo expositus
est intentio v̄sitatē corrdens ex parte rei itellecte ip̄i itellectui. **C**Ad id q3
p̄ p̄ncipaliter arguit dicēdū q3 intentionalitas quā ip̄ortat p̄mā vel secūda
intentio v̄siter rē itellectā nō est tendētia itellectus que est actus itelligēdi

h̄ ē h̄im̄ ip̄i rei intellecte ad istā tēdētā, put. s. f. mināt ip̄as vt dcm̄ ē.
D 3^m sic pcedit. 7 arguit: q. noia significā res ī pticulari n̄ dicāt
p̄mā: imo nullā ītentionē: vt soz. 7 plō 7 p̄silia: s̄ sola v̄lia: vt hō lap̄
7 p̄silia: qz ī q̄ dnt solā rē in rez nā eritē n̄ dnt intentionē aliquas.
qz cē itētōis distinguit̄ ē esse reale. s̄ soz. 7 pla. dnt solā rem in re

rū natura eritē q̄qd. n. includit̄ in significato. soz. vel plato. ē aliqd reale g^o rē.
¶ Preterea ois p̄ma inten^o est fūdāntū alicui⁹ itētōis sc̄de. s̄ soz. 7 pla. 7 p̄
similia n̄ s̄ fūdānta alicui⁹ itētōis sc̄de g^o rē. maior p̄s: qz p̄ itā dī respe
ctu sc̄de. minorē p̄bo: qz s̄ soz. 7 pla. n̄ pōt fūdari aliq̄ iten^o sc̄da nisi b^o q̄ dico in
gularē. sed hoc non est sc̄da iten^o g^o rē. p̄bo mores hui⁹ p̄syllogismi: qz p̄
ticulare idem ē q̄ vñū vñero. sed esse vñū nūero n̄ est sc̄da itentio. quia que
nit rebus circūscripto quocunqz ope intellect⁹ g^o rē. ¶ Preterea sicut sc̄da
intentio fūdāt in p̄ma. ita p̄ma itētio neccō fūdatur in aliquo. quia ois in
tentio vt videt̄ fūdatur in aliquo. p̄ma ergo intentio aut fūdāt in v̄li aut in
pticulari. nō in v̄li: quia res vñner salit̄ intellecte sunt p̄me itētōes: vt de se
p̄s: puta hō lapis 7 p̄similia. Relinqtur ergo q̄ p̄me itētōes fūdēt in p̄
ticularibus. sed illud in quo fūdatur p̄ma iten^o n̄ dicit̄ p̄mā itētōes. q̄
nihil fūdatur in se ipso. g^o rē. ¶ In contrariū est. qz illud qd̄ signatur noie p̄
me ip̄ositōis est p̄ma itentio. sed soz. 7 plato 7 talia sunt noia p̄me ip̄ōnis g^o
rē. minor p̄s. quia oē nomen vel est nom̄ sc̄de ip̄ōnis vel p̄me. soz. 7 plato nō
sunt noia sc̄de ip̄ositōis. g^o rē. maior etiā facilt̄ probatur: quia sicut no
mina sc̄de ip̄ositōis se h̄nt ad sc̄das itētōes. ita noia p̄me ip̄osi
tionis se h̄nt ad p̄mas itētōes. sed oia noia sc̄de ip̄ositōis dicūt sc̄das
itētōes. ergo oia noia p̄me ip̄ositōis signant p̄mā itētōem. 7 per
p̄ns seqtur q̄ illud quod signatur noie p̄me itētōis est p̄ma itentio.

¶ Ad euidētā istius qōnis p̄mo intendo dare intellectū d̄clusionis. sc̄cun
do ponā op̄ionem quā non credo verā. 3° ponā illam quā credo esse veram.

¶ Quantū ergo ad primū sciendū. q̄ qn̄ queritur vtz sola v̄lia dicāt p̄mā in
tentionem. 7 vtz particularia dicant itentionē aliquā. nō est itentio questio
nis q̄ queratur de v̄li 7 particulari formalit̄. s. q̄rū ad itentionē v̄litaris 7 pt̄i
cularitatis. Sed itentio questiois est querere de eis in qbus illa fūdantur:
vt queratur vtz ista. s. hō bos lapis. 7 p̄similia. res. s. ipse que v̄li accipiuntur. n̄
accipiendo eas cū sua v̄litate sint p̄me itētōes. 7 sola ista. ita q̄ hui⁹ q̄ ē soz.
7 plato. 7 p̄similibus non p̄ueniat esse itētōem p̄mā. ¶ Quantū ad 2^m sciē
dum. q̄ qdā dicūt q̄ sunt tria gnā nominū. quedā sunt que dicūt solam rem
nullā itentionē p̄mā vel sc̄dā: sicut soz. 7 plato. quedā aut̄ sunt que dicūt
p̄mā itētōem: sicut hō lapis albedo nigredo 7 breuit̄ oia noia que signifi
cant res in v̄li. quedā aut̄ sunt que significāt sc̄das itētōes. sicut v̄le 7 p̄icu
lare. p̄dicatū 7 s̄b̄m 7 p̄similia. Rō aut̄ vt dicūt quare res d̄nt in v̄li itētōes
vt hō lapis 7 p̄similia. nō at̄ soz. 7 plato 7 p̄similia: ē quia v̄lia non h̄nt eē in re
extra. sed solū h̄nt esse in aia: quod ē esse itētōale: 7 p̄pter hoc d̄nt itētō
nes. sed pticularia p̄nta soz. 7 plato 7 p̄similia h̄nt esse ī re extra: ideo non p̄ue
nit eis q̄ sint itētōes quocunqz. ¶ Ista aut̄ pos̄ non videt̄ mibi v̄a. Et p̄i
mo oñdo eā nō esse verā. 2° oñdo motū nō valere. ¶ Ad b̄m̄us ergo euiden

ra realit̄ circumscrip̄to actu intelligendi non ē tñ dare in reꝝ natura circūsc̄ri
 to ope intellectus, aliquod vñ q̄ diuidatur in ipsa: p̄ticularē aut̄ reale quod ē
 p̄dicabile de vno talem p̄t̄ s̄biuam dicit̄ motiū ēt̄ eoz̄ nullum est. Nam lic̄
 vñ s̄trum ad suam v̄litate[m] que est sc̄da intentio non sint sic in rebꝝ extra. tñ
 res que vniuersalit̄ intelligitur vel signat̄, puta homo vel bos est res extra ani
 mam ex̄tis alioquin nulla sc̄ia cēt̄ de rebus habentibus esse reale extra animā
 lz̄ enī homo vel bos signatur̄ indetermī nte ꝛ in vñ non tñ signant̄ ip̄s̄ indes
 terminat̄ōes vel v̄litate[m]. Et ideo ad arg^m videtur esse dicendū q̄ qñ querit̄
 vtrum res in particulari, puta sor. ꝛ plato, dicat̄ primam̄ int̄t̄ionē q̄ accipien
 do int̄t̄ionē ex p̄t̄ rei intellectu mō quo dem̄ est. Si accipiatur intentio in ab
 stracto ipsa, s̄. int̄t̄ionalitas: sic nec homo nec sor. dicit̄ primā int̄t̄ionē. Si
 aut̄ accipiat̄ in ꝛt̄eto icludendo ipsas̄ int̄t̄ionem deuot̄atem sic ad huc homo
 vel sor. nō signat̄ primā int̄t̄ionem: sicut nec corpus signat̄ esse album. Si autē
 accipiatur p̄ia int̄t̄io p̄ eo q̄ ab illa int̄t̄ionalitate deuot̄at̄, sic taz̄ homo
 ꝛ sor. dnt̄ primā int̄t̄ionem quia nata sunt̄ h̄ere illam̄ habitudinē terminādi
 actum intellectus, vnde sicut corpus est album nō tamē icludit̄ esse album, qz̄
 ē p̄dicatio acc̄t̄alis ita res que intelligitur deuot̄antur ab illa int̄t̄ionalitate nō
 tñ in suo intellectu iclud̄it sic deuot̄ari qz̄ ē p̄dicatio acc̄t̄alis, qñ. s̄. homo vñ sor.
 d̄ esse p̄ia int̄t̄io. ꝛ ista pat̄t̄ ex t̄p̄robatione p̄ime opinionis. Ad p^m
 g^o i opp^m dōm q̄ illa q̄ dnt̄ veraz̄ rē i t̄p̄ nā ex̄tē non dicit̄ ipsas̄ int̄t̄ional
 itatem nec icludunt̄ in suo intellectu deuot̄ari ab illa sicut nec corpus iclud̄it eē
 albū res tñ ex̄tis in t̄p̄ nā potest̄ deuot̄ari ab illa int̄t̄ionē sicut in quo fundat̄:
 nūc autem quādo querimus vtrum sor. vel pla. dnt̄ primā int̄t̄ionem nō accipi
 m^o primā int̄t̄ionē p̄ illa int̄t̄ionalitate vel p̄ eo q̄ iclud̄it deuot̄ari ab ea. Sꝛ p̄
 eo q̄ pot̄ p̄dicat̄ōe acc̄t̄ali deuot̄ari ab ea. ꝛ iō int̄t̄io p̄ia p̄t̄ dicimus q̄
 hō vel sor. dnt̄ int̄t̄ionē primā vel ē int̄t̄io p̄ia pot̄ quēre rei ex̄tē in rerum nā.
 Ad h̄m dōm q̄ minor ē falsa, p̄bō aut̄ nō valz̄, nā p̄ticularē vi dem̄ ē nō soluz̄
 dicit̄ eē vñ nūero. Sꝛ et eē p̄dicabile de vno solo ꝛ eē p̄tē s̄biuā sp̄i q̄ ad
 sam̄ int̄t̄ionē p̄inet sicut infra magis patebit. Ad 3^m dōs q̄ oīs int̄t̄io ꝛ
 tñ ad ipsas̄ int̄t̄ionalitates fundat̄ in aliq̄ ꝛ illud i quo fundatur sicut supra
 dem̄ fuit̄ q̄ tñ ad primā int̄t̄ionem ē ipsa res, put̄ ei respōdit̄ actus intelligendi
 vt̄ fundamētū oppōit̄ r̄sonis. Sed illud q̄ dicit̄ int̄t̄io ꝛt̄etie in quo, s̄. ista in
 t̄t̄ionalitas fundat̄ ꝛ qd̄ ab ea deuot̄at̄ nō bz̄ nec̄cio fundari in alio alioquin
 ir̄et̄ in infinitū, qñ g^o d̄ q̄ hō ē p̄ia int̄t̄io: int̄t̄io ꝛt̄etie sic accepta que est
 ipsa res ꝛ hō signat̄ vt̄ deuot̄atur ab illa int̄t̄ionalitate non fundat̄ in alio: ꝛ iō
 nō opz̄ q̄ fundetur i p̄ticulari sicut int̄t̄io fundat̄ in re: sed ipsa ē fundamētū ꝛ
 int̄t̄ionalitatis ꝛ s̄i est de sor. resp̄cū int̄t̄ionalitatis sibi ꝛuenientis.

D̄q̄t̄m sic ꝛcedit̄ ꝛ arguit̄ q̄ ꝛuōnes puta cecitas surditas ꝛ ꝛsi
 unilia nō ꝛuēat̄ ad p̄ias int̄t̄ionē: sꝛ tñ curia positina: qz̄ oē q̄ ē
 aut̄ dicit̄ eē h̄m aiām tñ aut̄ d̄ extra i reꝝ nā: sꝛ illd̄ q̄ dicit̄ eē sc̄d̄
 aiāz̄ tñ p̄inet ad sc̄das int̄t̄ionē. g^o tñ eē extra aiām p̄inet ad p̄
 mas int̄t̄ionē: sꝛ eē extra aiāz̄ dicit̄ actū positinū, ergo sol̄ positina p̄
 t̄inet ad primā int̄t̄ionē nō g^o ꝛuatio. C̄ ꝛt̄et̄ea qñ d̄ hō ē cecus aut̄ eē d̄c̄
 illi esse h̄m aiāz̄ tñ siue ꝛp̄ōnem tñ p̄dicat̄i ꝛ s̄bi: aut̄ dicit̄ actū eēndi extra: nō

pōtēst dicere actum eēndi extra quia est posituum. ergo relinquit q̄ dicit esse
fm aiām tñi : ⁊ sic idem q̄ prius. C̄. Preterea cōiter doctores tenēt q̄. p̄uatio
nes ⁊ negatiōes nō dicunt aliq̄d ens extra aiām. ergo relinq̄t q̄ dicāt ens fm
aiām: tñi ⁊ sic idē q̄ prius. C̄. In contrariū ē q̄ illud pertinet ad p̄imā intētiō
nem q̄d p̄uenit rebus circumscrip̄to oī actu intelligendi siue circumscrip̄ta ope
ratione intellectus. Sed aliq̄e eē cecum vel lapidē nō esse hominē p̄ue
nit rebus nō opatione intellectus: imo circumscrip̄ta opatione intellectus. g.
rē. maior p̄3 ex supradictis. minor etiam pat̄3 de se quia ei qui caret visu p̄ue
nit esse cecum circumscrip̄ta q̄cunq̄3 opatione intellectus. C̄. R̄ideo ad euidē
tiam b̄ q̄ōnis sciendum q̄ sicut supra dictum ē frequenter hic accipitur inten
tio fm q̄ se tenet ex parte rei intellecte intentio autem sic dicta dupl̄ potest ac
cipi. s. vel in abstracto ip̄a. s. intētiōalitas ⁊ hec ē quedā habitudo rei intellecte
ad actum intelligendi vt sepe dictum est siue sit in p̄ima intentione siue in sa
vel pōt accipi p̄ eo q̄ a tali intētiōalitate potest denominari i illud. s. q̄ itel
ligit mō. si accipiatur intētiō p̄io modo pro ipsa habitudine ad actum in
telligendi siue p̄ ipsa intētiōalitate satis p̄3 q̄ esse cecum vel eē non hominē
nō dicit intentionem vel p̄imam vel sc̄dam: ⁊ hoc p̄3 dupliciter: p̄imo q̄
esse intentionem vel intētiōalitatē nō includit in rōe istorum: q̄ si diffi
tūretur cecus nō poneret in diffōne ei⁹. itē sicut nec albedo i diffictiōe corpo
ris q̄ tñ oportet fieri cecitas eēt itētiōalitas illa formalit̄ ⁊ p̄ eētā. So.
q̄ vt de se p̄3 eē cecū vel nō eē boiem nō dicit aliq̄d bitudinē rei vel rōis illa aut
itētiōalitas dicit q̄dā bitudinē rōis iō rē. Si at̄ accipiat itētiō r̄. p̄ eo. s. q̄ a ta
li intētiōalitate denotat. s. p̄ eo q̄ intelligit. sic dico q̄ p̄uōnes ⁊ negōnes que
dñt p̄uatiōes rer̄ vel negōnes rer̄ fm eē reale sicut cecitas: ⁊ nō homo ⁊ cōsi
milia p̄tinet ad p̄imas intētiōes nō q̄dez posituē s̄ negatiē ⁊ b̄ pōt pat̄ ex bis
que dēi sunt. Supra enī dēi est q̄ p̄ima ⁊ sc̄da intētiō. p̄t accipiāt p̄ eis que
intelliguntur distinguūt fm duplex gen⁹ itelligibiliū quoz n̄ vni dicit b̄ q̄ p̄t
reb⁹ circūscripta opatiōe intellectus. sic eē boiem vel lapidē ⁊ sic de consubus
siue affirmatiue siue negatiue accipiat. Aliud at̄ gen⁹ itelligibiliū ē q̄d dicit eē rō
nis ⁊ b̄ ē oē illud q̄ p̄t reb⁹ p̄t sunt obīue in intellectu sicut et abstractus vel
vniuersale siue esse affirmatiue siue esse negatiue accipiat. Sed tunc videtur
quedam difficultas in surger: quia si omnia illa que conueniunt rebus prout
sunt obīue in intellectu p̄tinet ad sc̄dam intētiōnem cum omnis intētiōalitas i
abstracto accepta sit ens rōnis quod dā p̄ueniēs reb⁹ prout sunt obīua in intel
lectū seq̄t q̄ oīs itētiō abstracto. s. oīs intētiōalitas sit intētiō sa: ⁊ sic intētiō p̄ia
erit intētiō sa. Ad illud at̄ patebit q̄ tractabit d̄ 2ª intētiōe. ibi. n. oñdet q̄ illud
q̄ resp̄t p̄ti generis itelligibiliū ē p̄ intētiōalitas i abstracto pōt eē sa itētiō
p̄tētiē dēi. nec p̄l^o dicit mō de b̄. s. vsq̄ tunc differat. Adis ḡ. p̄missis faci
le ē cōndere q̄ cecitas nō hō ⁊ oēs p̄uōnes vel negōnes rer̄ b̄tū eē reale i re
rum nā p̄tinet ad p̄imā intētiōem: accipiēdo p̄imā intētiōem p̄ eo q̄d itelli
gitur ⁊ q̄ ab intētiōalitate denominatur. ⁊ hoc ad nūc p̄bo duplici ratione.
p̄ima sumitur ex ratione intentionis sic dicte ⁊ est talis ad p̄imas intētiōes
pertinent omnia illa que dicunt aliquid p̄ueniēs reb⁹ nō p̄t sūt obīue i intel
lectu ⁊ q̄ nōcludunt in sua ratione aliquid p̄tētiens ad eē obiectiue i intellectu.

Sed privationes et negationes rerum extra animam sunt huiusmodi ergo et
 maior pars ex premissis; minor potest statim ostendi: quia si diffiniatur ceci-
 tas nihil ponitur ibi privans ad esse rerum obiective in intellectu et simile est de
 non habere. Si queratur quid est cecitas dicitur quod est carentia visus in ap-
 te na-
 mo ista aut nihil includunt aliquid pertinens ad esse obiective in intellectu et illud esse
 obiective formaliter includant. Et dicant aliqua que sunt esse obiective in intellectu:
 Secunda ratio invenitur ex virtute secundum ad affirmationem. quia affirmatio et negatio
 ad idem genus pertinent. Et unum privans positivum. et aliud negativum. unde homo et non homo. videtur
 et cecus. pater et non pater ad idem genus pertinent. Sed affirmationes correspondentes istis
 negationibus et privationibus pertinent ad unum genus intelligibile. et intentiones et
 correspondentes et privationes pertinent ad unum genus intelligibile. et sic pars ad rationes.
 Est autem hic notandum quod hoc quod dico homo non includit intentionem vel formam vel secundam.
 quia homo in sua diffinitione hoc non includit. tamen est forma intentionis concretionis et propter acci-
 dentali. quia. scilicet potest denotari ab intentionalitate ipsa. Sed si accipiat homo vel lapis
 ut terminus ad quem sicut ad quoddam intellectum et cognitum terminatur actus intelli-
 gendi sic accipitur. scilicet totum hoc aggregatum homo terminatur actum intelligendi includit il-
 lud quod pertinet ad actum rationis: quod est obiective in intellectu ut dictum est. Ita est hoc
 quod dico esse cecum vel non boiensem et similia non includunt aliquid formaliter pertinens ad esse
 rationis. Sed talia esse terminus actus intelligendi includit in esse rationis. unde talia forma-
 liter non includunt in sua ratione nisi negationem veri entis. Sed putantur accipiuntur ut ter-
 minus actus intelligendi accipiuntur. quasi positivum. putantur dicitur quod cecitas vel non homo
 vel aliquid tale est aliquid intellectum. et sic accepta. quod positivum dicitur esse rationis. unde
 quemadmodum accipiuntur affirmativum hoc est secundum rationem intelligendi. **C** Ad primum
 ergo dicendum quod cecus et non homo consimilia dicuntur esse extra animam non affirmativum sed
 negativum. Dicendum ergo ad formam argumenti quod quodammodo aut dicitur esse secundum animam. aut
 extra quod procedit ab insufficienti. quia debet addi aut negationem esse reale. vel est negationem
 esse intentionalem. unde sicut esse visum vel non esse visum pertinet ad secundam intentionem. Ita est
 boiensem vel non esse boiensem pertinet ad primam intentionem. **C** Ad secundum dicendum quod illud
 quod est nota predicari in propositionibus affirmatis dicitur convenientiam predicati ad subiectum. in
 propositionibus autem negatis dicitur disconvenientiam predicati ad subiectum. et quia est nota talis
 convenientiam predicati ad subiectum dicitur quod quando predicatur terminus adiacens. predicatur quod est in
 alio. id est illud attribuit subiecto quod significatur per predicatum. siue sit ens siue non ens que-
 rit autem quod predicatum dicat privationem. vel quod sit terminus negativus. ita tamen quod copula ma-
 neat affirmativa. ut dicitur ille est homo cecus. leo est non homo. et tunc ad formam rationis di-
 cendum quod esse ibi non potest esse rationis. nec actus essendi realiter positivum. Sed predicatur ne-
 gationem ipsius esse reale. sed copula sit affirmativa. Si autem sit propositio negativa. ita
 quod copula sit negativa. ut dicitur. ille homo non est videtur. tunc negatur quod dicitur esse rea-
 le a subiecto. et totum pertinet ad primam intentionem modo quo negatio reducit ad genus af-
 firmationis. **C** Ad tertium dicendum quod quando ista accipiuntur quasi quoddam res positivum
 ut quando dicimus quod intelligere cecum vel non boiensem est intelligere aliquid cum ta-
 lia non sunt. positivum secundum res. Sed tamen secundum rationem intelligendi in se accipiuntur ut
 quoddam secundum actus intelligendi sic accipere ea. quod dicitur positivum. est esse secundum animam. et
 esse secundum rationem tamen. Sed quando accipiuntur secundum se et absolute non dicitur nisi negationem en-

nis realis. 7 p̄tinent ad p̄mā intentionē mō p̄dictō. Est aut̄ notādū q̄ affirmat̄
 7 negō p̄tinent ad actū intellectū. Sed eē resp̄cū horū actū p̄tinet ad eē obiectū
 etiam in intellectu q̄ est eē s̄m rōnē t̄m formaliter loquēdo. Sed res vel non en-
 titas rei significata vel representata p̄ ista p̄tinet ad esse reale. vel sicut positio
 vel sicut non entitas.

Dignus sic proceditur 7 arguit̄ q̄ figurata non p̄tineant ad p̄mā
 intentionem: sed ad secūndā: q̄ illa que non b̄nt esse circūscripta
 operatione intellectus ipsa concipientis non p̄tinet ad primas in-
 tentiones. Sed figurata puta chimera vel aliquid tale ē b̄mōi. g.
 7ē. p̄bā maioris quia illa que nō manent circūscripta operatione
 intellectus videntur esse entia t̄m s̄m aiām. Sed talia p̄tinet ad sc̄das in-
 tentiones. g. 7ē. maior satis p̄ quia talia figurata non b̄nt esse nisi quādo intel-
 lectus constringit ea. ¶ Præterea eē figuratū p̄tinet ad esse s̄m rōēs t̄m. s. ad eē
 obiectū in intellectu. quia figurata nō b̄nt nisi esse obiectū inceptū fingente: sed
 talia puta chimera 7 p̄similia s̄nt eēntialia fig. g. ista eēntialia p̄tinet ad eē
 rōnis 7 p̄ p̄ns p̄tinent ad sc̄das intentiones nō ergo ad primā intentionem:
 ¶ Præterea illa q̄ t̄m b̄nt qd̄ nois s̄ p̄tinet ad eē reale: sed magis ad eē inten-
 tionale: quia p̄tinentia ad esse reale debent b̄re qd̄ rei 7 qd̄ reale. Sed talia nō
 habēt nisi quid̄ nois. ergo 7ē. maior i pte manifesta est: p̄ test̄ ēt̄ p̄bā sic: q̄
 nihil est cōuenienti 7 nō enti nisi esse rōis. Sed qd̄ nois est p̄ueniēte enti 7 nō en-
 ti. ergo qd̄ nois dicit eē rōis 7 nō eē rei. ergo 7ē. maior at̄ de se p̄. ¶ Præterea
 illa que v̄nt aliquid positū t̄m s̄m intellectū nō p̄tinent nisi ad esse rōnis
 sed chimera 7 p̄similia sunt b̄mōi ergo 7ē. maior p̄. quia talia non v̄nt aliqd̄ posi-
 tū s̄m res quia in re nullā entitatē b̄nt q̄ at̄ dicant qd̄ positū p̄. nā chi-
 mera dicit nō negm̄ sed magis positōnē. maior etiā de se p̄: q̄ quicqd̄ s̄ ē s̄
 rem si aliqd̄ esse b̄ op̄ q̄ b̄at esse s̄m rōem. ¶ In p̄rariū est illud q̄ p̄tinet
 ad sc̄das intentiones includit in sua rōne aliqd̄ eē ratiōis. s. aliquid p̄ueniēs rei
 p̄t̄ est obiectū in intellectu. S̄ irhocerūus vel chimera nihil tale includit. ergo
 non p̄tinet ad secūdas intentiones 7 per p̄ns sequeret̄ q̄ p̄tineāt ad primā cū sint
 quedā que possunt esse obiectū intellectus. maior p̄ exp̄cedētib̄ in minor forma-
 liter p̄batur. quia si diffiniatur irhocerū accipiēdo quid̄ nois dicit̄ q̄ est aiāl
 p̄positum ex ircho 7 cerno esse autem aiāl ex ircho 7 cerno non includit aliquā
 habitudinē ad intellectū vel aliquid esse ratiōis ergo 7ē. ¶ R̄ndeo ad euidē-
 tiam istius q̄onis. primo sciendū q̄ sicut sepe dictum est hic querit̄ d̄ i intentione
 p̄nt se tenet ex pte rei intellecte 7 accipiēdo intentionem nō p̄ intentione
 que p̄sequitur rem intellectam in habitu d̄ne ad actū intelligendi: s̄ p̄ ip̄o intel-
 lecto q̄ a tali intentione denotatur. put̄ supra dicit̄ est q̄ prima intentio
 ē p̄m̄ genus intelligibilis. s. omne illud q̄ si includit aliqd̄ cōueniens rei in
 habitu d̄ne ad intellectū prout est obiectū in intellectu q̄ vocatur esse rōnis sicut
 est esse genus v̄niversale p̄dicabile 7 p̄similia. ¶ Secūdo sciendū q̄ aliud
 est querere v̄trum figmentum siue ens s̄m ap̄entā et fictionem dicat sc̄dam in-
 tentiōnē 7 querere v̄t̄ irhocerū vel mōs aure⁹ dicit sc̄das intentiōem q̄ s̄
 sit verūm d̄cere q̄ irhocerū ē mōs aureus sit figmentū vel ens s̄m fictiōez
 7 nō s̄ vitatē t̄m mōs aure⁹ v̄l irhocerū nō includit i sua rōne vel significatōe

tale fictionē. vñ si diffiniret mons aure⁹ diceret qd ē mōs de auro. ⁊ id līez esse
 figmentū formali loquēdo dicat illud qd p̄t ad sām itētiōem tñ irchoceru⁹ vñ
 mons aure⁹ non b̄ dicit vel significat. vñ credo qd sic qñ d̄: bō ē p̄ia intē⁹ ē p̄e
 dicamēto accētralis. ita qñ d̄: qd irchoceru⁹ ē figurē^m ē p̄dicatio accētral ircho
 ceru⁹. n. nō ē ille act⁹ imaginatiōis vñ intē⁹ quo fingit ircho⁹. qz tūc vñ ircho⁹ ē
 in rez nā hāt eē: qz ille act⁹ vere res quedā ē: s̄ illud qd rep̄ntat nō est res. im
 mo est vere non entitas. Idis p̄missis d̄ qd ircho⁹ chimera ⁊ p̄st a pertinent
 ad p̄iuam intētiōem ⁊ hoc ofido duplici rōe p̄ tacta ē in opponēdo qz. s̄
 talia nō sūt aliquid qd p̄sequit rē vñ ē obīue in intellectu. vñ formali loquendo
 nō dicit esse rōnis nec oꝝ plus illā rōnem re petere. **C** Scda rō sumit ex bitu
 die p̄plexi p̄positi ad simplex ⁊ est tal qz sic itelligibil⁹ p̄positis se habēt i cō
 possibilib⁹. sed incomplexis illa in quib⁹ affirmāt illa incōpō⁹ s̄m rē ad iuices
 p̄tinet ad p̄mā itētiōez: s̄ sit quoddā falsū sicut bō ē aial vel bō nō ē aīung. <sup>ut b̄
a. f. vñ</sup>
 in simplicib⁹ illa que dicit aliqd p̄pō^m ex p̄tib⁹ incōpossibilib⁹ s̄m rē p̄tinet
 ad p̄mā intētiōē ita qd chimera ircho⁹ ⁊ p̄stia p̄tinet ad p̄mas itētiōes. si ḡ
 q̄rat qd significant ista vico qd nō significāt eē rōis qd p̄tinet ad scdas intētiōes
 nec ēt eē reale eris vñ potētiāle: nec etiā negōz ent⁹ possibilis sicut hoc qd dico
 ā bō. s̄ significāt quoddā p̄pō^m ipossibile eē i rez nā sic vox p̄plexa. s̄ b̄ p̄pō: bō ē
 aīn⁹ nō significat p̄ueniētiā aliquoz in rez nā p̄ueniētiā: nec ēt negōem diffe
 rentiū: s̄ p̄ueniētiā ipossibiliū p̄uenire. **C** Ad p̄m⁹ ḡ dōm in oppo^m. qd aliqd nō
 ēē circūscripta opatiōe intē⁹ dupli pōt itelligi. vno⁹ qz nō pōt app̄hēdi nisi
 vt icludens aliqd p̄tines ad bitudinē itelligibilis ad intē^m. ita qd illd i sua rōe
 icludat ⁊ qd sic nō pōt eē sine opatiōe intē⁹ p̄tinet ad scdas intētiōē sic at non
 est de chimera vel ircho⁹ qz nō icludūt tale qd ibi in sua rōe. Alio mō pōt eē
 qd aliqd nō sit circūscripta opatiōe intē⁹ qz nō pōt eē nisi illa exite. ita tñ qd il
 las nō icludat in sua rōe nec bitudinē ad ipsā dicit ⁊ de tali non oꝝ qd dicat s̄ā
 intētiōē: s̄ vey eēt qd tale non possēt eē sine s̄ā intētiōe: non tñ eēt secunda
 itē⁹. ⁊ sic possēt dici de chimera ⁊ ircho⁹. vel pōt dici meli⁹ ad maiorē qd illd
 qd non b̄ ēē circūscripto actu intē⁹ speculatiui tūc b̄ ēē qd illd p̄tinet ad se
 cūdā intētiōē ⁊ tūc ad minorē qd chimera ⁊ mons aure⁹ circūscripto actu in
 telligendi non b̄nt eē ēt posito actu itē⁹ non b̄nt eē qz talia siue p̄cipiāt sine nō
 nūq̄ b̄nt eē vñ qñ aliqs p̄cipit montē aureū fal^m est montē aureū eē: s̄ tūc ver
 rum ē qd mōs aure⁹ ē aliqd fictū vel fig^m. ⁊ vey ē qd figurētū esse p̄tinet ad p̄
 mā itētiōez: s̄ sicut dcm e mōtē aureū eē fig^m ē p̄dica⁹ accētral nec p̄dicatum ē
 de rōne s̄bi: ⁊ si dicat qd talia nō b̄nt eē aliud q̄ eē fig^m. dōz qd talia eēnti aliter
 loquēdo dicūt nec eē figurētū nec aliqd bēat eē reale. s̄ dicit quoddā ipoble etiaz
 cui pōt p̄uenire eē figurētū ⁊ iō b̄i seq̄t qd esse rōnis sic ēt ⁊ fingit ponit eis p̄ue
 nire: sed formaliter non dicunt ipsum fingi. sed tale esse impo⁹ssibile sicut dcm
 est. per hoc p̄s ad scdm nā minor est falsa. nam esse figmentum non p̄dicat de
 talibus per se. ita qd icludatur in ratiōe carm. **C** Ad tertium dōm ad ma
 iorem qd ea que habent quid nominis tñ: non opz quod dicant esse reale na
 tum esse in rerum natura. nec opz qd dicant esse ratiōis: sed possūt dicere ali
 quid qd est impo⁹ssibile esse scdm esse rei ⁊ talia possūt habere quid nominis:

quia 7 si non sint eē rōnis: eē tñ rōnis pōt eis puenire de noie accidēti: vt dictū ē sicut et factus vel pceptū ipsū g^o esse rōnis eis pñit de accidēti: sed nō sūt ipsuz etiā ratiōis: s; quedā impossibilia eē sū esse reale 2 opposita hñs q̄ sunt necessaria in esse reali sic irredam esse distinctū real' acervo ē necess'riū in rex nā: et huic opponit irredō q̄ significat ista eē vñū p ppo^m. **C**Ad q̄rū dōm ad maiore q̄ illō q̄ dicit aliqd positū tñ sū rōes: ita q̄ ens positū tñ scdm rōes sit de ratione eius 2 fo: malit' signatus ei⁹ pertinet ad secūdā inten^m. Sed mior que pprehendit isti maiori cēt falsa. b. s. q̄ chimera dicit ens po^m tñ secūdu rōnem: ita q̄ ens ipsi⁹ rōnis sit ei⁹ formale significatū. imo dicit quoddā positū impossibile q̄ non ē rōnis formalit'. s; posset denominari ad eo rōnis accidēti: vt dictus est: sed ē quedā op^m enti reali 2 ad genus intelligibil' realis reducit i pplexis ad genus entis real' sic oppo^m ei⁹. vñ ē qd dā affirmatiū impossibile.

Deinde querit' de ipsa secūda intētiōe. 2 pmo q̄ritur de ipsi⁹ entitate. s. qd sit. 2° de cui⁹ subō. 3° de c⁹ pñi⁹ sit. **C**Ad nā tñ ad primum querit'. vñ. pñū ē vtz s; a intē^o sit ipse act⁹ intelligēdi. **C**Secūm est vtz sit aliqd reale entis i intellectu sicut in subō. **C**Tertū ē vtz sit aliqd reali entis i rex nā. **C**Quātū ē vtz sit rō rōis tñ. **C**Quitū vtz relatio rei intellecte ad intē^m sit secūda intē^o. **C**Sextū ē vtz sola relatio vel intellecte ad intē^m sit secūda intētiō. **C**Ad hec queritur de duobus. primo q̄ritur de ipsa secūda intētiōe q̄ tñ ad hñā entitates scdm se. **C**Secūdo queritur de ipsa in bitudine ad pmas intentiones super quas fundatur et 2 in bitudine vñius secunde intentionis ad aliam secūdam intentionem.

AD primum sic pcedit 2 arguit' q̄ ista secūda intē^o sit ipsa act⁹ in intelligēdi: q̄ secūda intē^o dicit esse rōnis: s; act⁹ intelligēdi vñ eē pñi⁹ illud eē rōnis q^o rē. maior supponitur. minor pbatur qz esse rōnis aut accipitur p ipsa pō rationali. aut pro ipso actu rōcinandi sine intelligēdi. S; non pōt accipi p ipsa pō rōnali que est quedā q̄litas in genere q̄litas entis esse aut rōis q̄ dicit secūda intē^o nō ē in aliq^o genere: relinqtur g^o q̄ sit actus intelligēdi. **C**P^o: illud quo excluso nō manet secūda intē^o in apprehensione vñ esse formalit' secūda intētiō. S; actus intelligēdi ē b⁹ i g^o. rē. maior p5 qz vt vñ vñū quodqz pōt manere salte in apprehensione excluso oē eo q̄ est diuersū ab eo. maior pbatur dupl'r qz illud qd māet excluso actu intelligēdi puenit reb⁹ secūda esse nāle in rex 2 ex ipsaz natura: s; secūde intentiones non puenit reb⁹ secūda sūū esse nāle sine ex earum nā alioquin s; a haberet esse in rex nā extra aiām g^o rē. **C**Secūdo qz nulla appbētiō ne manēte non manet aliquid in apprehensione: sed oī actu intelligēdi excluso nullā appbētiōe saltem intellectual' de qua nūc agit māet ergo excluso actu intelligēdi s; a intētiō non manet i apprehensione nec ēt aliquid aliud. **C**P^o: tereā esse rōnis aut dicit aliqd esse aut nullum. Si nullū sequitur q̄ eē rōis sit nullū esse q̄ est inconueniens ppter duo primo qz sequitur q̄ qd dā esse nō est esse: quia quod dā esse sine sit esse rōnis sine aliud esse: est quoddā esse. esse aut rōnis ponit' q̄ sit nullū esse 2 per pñs seqtur q̄ qdam esse non est esse. **C**Secūdo qz si esse rōnis est nullū esse seqtur vt vñ q̄ ratio sit nullū ens. qz sicut se b; eē rōnis ad hoc q̄ sit aliquod esse. ita rō se b; ad hoc q̄ sit aliqd ens.

Si autem esse rationis est aliquid esse, videtur quod si sit aliquid esse quod est actus intelligendi, ergo esse rationis videtur idem quod actus intelligendi: sed haec iten^o dicitur esse rationis ergo haec iten^o est idem quod actus intelligendi. **C**onsequenter
 ea quae sunt unum obiectum formale intentionis sunt unum re et ratione: sed secunda intentionis et actus
 intelligendi sunt ibi ergo. **7°** maior pars quod unum formale obiectum intentionis est unius rationis quod ad
 diuersitatem rationis diuersificatur obiectum formale intentionis et pars ista est unius realita
 tis, nam quae sunt diuersa realiter saltem in his que dicuntur specificiter dicuntur ratione, nisi
 non probatur quod que sunt unum formale obiectum alienius scilicet sunt unum obiectum formale iten
 tum scilicet sit bitus determinans intem^o ad aliquod genus intelligibilem, unum non potest esse
 quod aliquid sit unum obiectum scilicet non sit unum obiectum intentionis: sed actus intelligendi et intem
 secunda sunt unum formale obiectum obiectum logice que est una scilicet. **7°** logica dicitur esse de istis
 ut per se sibi. **g^o** actus intelligendi et secunda intentionis sunt unum formale obiectum intentionis: et
 sic pars minor. **C**onsequenter predicabile et predicatum ensibile et enunciatum dicuntur esse
 rationis: et sunt secunde intentiones: sed ista dicitur quosdam actus intelligendi
 predicare enim unum de alio et enunciare unum de alio sunt quidam actus intelligendi
 ergo. **7°** **C**onsequenter illud quod non est in aliquo determinato genere entium videtur
 pertinere ad esse rationis et ad secundas intentiones: sed actus intelligendi est bitus:
 ergo. **7°** maior pars manifesta: quod omne ens autem est rationis autem est ens ens in genere. **mi**
 nor probatur: quod si actus intelligendi esset in genere maxime videtur esse in genere qualita
 tis: sed hoc est falsum. **g^o** **7°** maior pars prima syllogismi: plana quod ratio quod sit quiddam forma in
 bereus intellectui et faciens ipsum esse. unum si sit in aliquo genere debet esse in aliquo
 genere qualitatis quod autem non sit in aliquo genere qualitatis probatur quod non potest esse in prima specie
 qualitatis que est bitus vel dispositio, quod nullum istorum est actus intelligendi, nec in secun
 da quae est naturalis potest esse in potest esse de se pars: quod ista procedunt enim dicitur potest actum vel pas
 sium ordinatum ad actum, nec in tertia quae est passio vel passibilis qualitas cum non sit quali
 tas sensibilis, nec in quarta quae constat quod non est forma vel figura alienius qualitatis
 ergo non est in genere qualitatis. Si dicatur ad hoc quod est in genere actionis quia est actus
 iten^o, contra quod sine potest intelligere esse, passionem sine actionem intem^o ad minus probatur
 tur quod non sit actio realis ens in genere entis realis, quod ubi est dare actionem
 et passionem realem, oportet ponere aliquod acquisitum in passio preter actionem et
 passionem quod sit vel qualitas vel virtus vel ubi. Sed potest intelligere non potest poni
 quod in intellectu acquiratur virtus malis nec etiam ubi cum non sit quod cum nec
 etiam qualitas quia probatur est quod actus intelligendi nec est aliquid acquisitum
 per ipsum est in aliqua specie qualitatis actio, et passio et forma acquisita sunt: ut
 quoniam ponitur realem unum, ergo modo potest ponit quod actus intelligendi sit,
 vel actio vel passio realis existens in aliquo genere: et per consequens videtur quod
 dicat esse rationis et secundam intentionem. **C**onsequenter illud quod
 distinguitur contra ens reale diuisum in substantiam et accidens reale non est actus
 intelligendi. Sed secunda intentio est huiusmodi ergo. **7°** maior pars patet quia actus
 intelligendi est accidens reale habens causam ipsam realiter causet et est ens
 facit potest enim intellectui, minor est pars, quod ut ad nunc supponit haec iten^o dicitur ens rationis
 distinctum contra ens diuisum, id est, predicatum quod est ens reale diuisum in substantiam et actus reale. **C**onsequenter
 iten^o illud quod est actus determinati generis non est in haec iten^o: sed actus est bitus ergo. **7°** maior pars, quod
 illud quod est actus determinati generis non circumscribit omne genus
 et inuenit in omni genere, sed videtur esse genus: esse species, ergo. **7°** minor pars quia actus

intelligēdi est verus actus reale et stat quod dicitur actus deteriorati et deteriorati ge-
neris non. n. est in omni genere ergo etc. **C**ontra ad evidentiam hanc quoniam sciendum quod sicut si e-
quet supra dictum est. intentio potest dupliciter accipi. scilicet formaliter et in abstracto ipsa. scilicet intentio
nalitas et malit et in secreto. scilicet illud cui attribuitur intentionalitas in hoc supra dictum
est quod dicitur quod intentio tam prima quam secunda sunt ad intentionalitatem ipsam est actus. Intelligen-
di: scilicet ad ipsum secretum est res intellecta ita quod res intellecta absoluet est prima intentio. con-
cretine dea: puta homo bos et similia per se actus intelligendi quo sic absolute res intelli-
gitur est prima intentio in abstracto: scilicet actus intentio dea ipsa res intellecta in bitudine ad
plura in quibus est: et actus intelligendi quo intelligitur in bitudine ad plura est scilicet intentio in
abstracto illud autem fuit reprobatum superius quoniam agebat de prima intentione quod scilicet nam
ibi ostensum est: quod intentionalitas que dicitur prima vel secunda intentio non est ipsa res intellecta nec
actus intelligendi scilicet bitudo rei in intellectu ad actum intelligendi. put. scilicet terminavit
tenden^{am} intentio siue ipsum actum intelligendi et bitudo rationis: et ideo accipiendo primas
intentionem. scilicet secundas sunt est ad ipsas intentionalitates in abstracto et accipiendo inten-
tionem ex parte intelligibilis non ex parte intellectus. Sic. n. oportet accipere primam intentionem et secundam.
ut ibi ostensum est: intentio tam prima quam secunda in abstracto accepta est ipsa bitudo predicta rei
intellecte ad actum intelligendi et non ipse actus intelligendi. unde illa opinio fuit repro-
bata sufficienter. Alioquin opinio est quod ipse in omni actu intelligendi est prima et secunda intentio et
dicitur quod semper res intellecta est prima intentio. secunda intentio est actus intelligendi et ista non fa-
cit diuisionem inter intentionalitatem in abstracto et intentionalitatem in secreto cui illa. scilicet
intentionalitas attribuitur. **C**ontra ad hanc igitur evidentiam sciendum quod scilicet ipsos actus intel-
ligendi dupliciter potest accipi in uno modo secundum quod est quidam actus realis: et sic non dicitur
scilicet intentio nec bene est ratio tamen. put. distinguebatur contra esse reale. Alio modo accipitur
actus intelligendi quasi vice rei intellecte sicut pictura hominis dicitur homo non quidem
simpliciter: sed dicitur pictus homo: unde de pictura hominis dicitur diminutivum et sim quid homo sic
est actus intelligendi hominem vel equum dicitur diminutivum et sim quod homo vel equus: quod dicitur
dicitur homo vel equus pictus siue homo vel equus in^o et actus intelligendi homines
scilicet sunt simpliciter res quedam non tamen est simpliciter homo: scilicet secundum quid diminutivum. ideo actus
intelligendi put. accipitur vice rei intellecte dicitur secundum quid res intellecta: et per
hoc et sic dicitur bene esse ratio distinctum contra esse reale siue contra esse rei simpliciter:
dicitur ergo ad primam intentionem pertinere omne illud quod bene simpliciter esse reale in re-
bus. nam siue sit substantia siue accidens: nam habere simpliciter esse reale non accipit. p-
nt subiecti dicitur ens simpliciter: sed put. esse in rerum natura dicitur esse simpliciter respectu
eius qui bene est ratio tamen: et ipse est actus intelligendi ut est res quedam pertinet
ad primam intentionem: sed ad secundam intentionem dicitur pertinere ipsum actum intelligen-
di put. diminutivum dicitur ipsas res intellectas put. scilicet actus intelligendi cum dicitur diminuti-
tivum equus modo superius expositus: isti est non ponit quod est primam intentionem ali-
quid rei vel rationis addat super naturam rei que intelligitur. **C**ontra hoc autem scilicet sit subie-
ctum dicitur non videtur mihi verum et quidem contra hoc quod esse primam intentionem
vel addit super naturam rei que intelligitur. puta supra naturam equi vel
hominis saltem sunt ad rem rationis reprobatum est supra quoniam arguebat de prima inten-
tione et hoc in secunda questione. Quod ad illud. scilicet quod actus intelligendi quoniam accipit
vice rei modo supra dicto non sit secunda intentio intendendo modo ostendere triplici ratione.
prima sumitur ex distinctione ipsius esse rationis contra esse rei: etc. et talis illud

qd distinguitur ptra oē esse reale nō ē illud qd dicit qd vey eē reale qz illud qd
 dicit aliquod eē reale non pōt distingui ptra oē eē reale. quia tūc eēt diuersus
 a seipso. Sz act⁹ intelligendi dicit vey esse reale g^o illud qd distinguit ptra oē
 eē esse reale: nō est act⁹ intelligendi. lz. n. act⁹ intelligendi non sit simpliciter esse
 t reale illi⁹ qd intelligit p ipm est tñ i se est qd dā vey eē reale. mior. pbat qz illud
 qd distinguit ptra ens cōe diuisus in .x. p dicitur distinguit ptra oē esse reale.
 n nā oē esse reale ptingit in aliquo dicto p dicitur a^o modo. s. vt sicut spe
 ci cics vel sic dīa vel sic p. m. p. eius qd est in gūc. Sed ha inten^o est h^o quia dīc
 e esse rōis qd pbs distinguit. vj. me^o. ptra ens esse cōe dīū in .x. p dicitur. g^o 2°
 in inten^o distinguitur ptra oē esse reale: z sic p3 minor: sed a rō sūntur ex sepatiōe
 vlt. s a piculari. **C**Ad cui⁹ euidentiā sciendū qd fm istos oēs sedā inten^o ē act⁹
 in intelligendi. ista āt rō pbat qd saltem ista ha inten^o qd est esse abstractū vel se
 pparatū a singularib⁹ nō est act⁹ intelligēdi z eadez rōne nec alie intētōes sub
 actus intelligendi. hoc āt pbo sic: oē abstractū qd est sedā inten^o nō puenit illi
 qd est reale sepatū ab indiuiduis pntis sub re intellectu: s3 act⁹ intelligēdi qd
 hūtereunqz accipiatur est realt abstractū z sepatū ab indiuiduis pntis sub re
 intellectu. g^o 2° anaior p3 qz vlt nō sepatur a picularib⁹ s3 rez alioquin vlt
 habent esse sepatū a picularib⁹ in rez nā: qd reprobatur pbus in. vij. metba. cō
 statat āt qd esse abstractū z sepatū qd est sedā intentio est esse abstractū z sepatū
 qd dūcitur vlt respectu picularis. g^o 2°. minor ēt facill. pbat qz siue accipiatur
 act⁹ intelligēdi vt est qdā actus realis fm se siue accipiat vice rei intellectu nō
 quie ipa ponūtur semp ē realt qd diuisi z sepatū ad indiuiduis pntis sub re i
 intellectu. nā illud qd simpli⁹ z realt negat de aliquo ē diuersū realt ad eo. Sz
 act⁹ intelligēdi de re z vlt negatur a predictis indiuiduis qm ocnqz accipiat
 act⁹ intelligēdi vñ si aliqs intelligat hoīem vey est dicere qd for. realt nō est
 actus intelligēdi nec ēt act⁹ intelligēdi vt accipiat vice hoīs qz sic realt al. lz
 hūis esse reale nō est aīal pictū. nā nec for. est realt hō inte⁹ li hō inte⁹ accipiat
 p a actu intelligēdi quo hō intelli. Si vō hō inte⁹ acciperetur nō p actū intel
 ligēdi s3 p obo qd p illuz actū intelligit accipi⁹ sic hoīez intellectū fortes pos
 set z dīcī hō inte⁹: qz est hō qd intelligitur. z hō sic inte⁹ non est act⁹ intelligen
 di nec ēt est in intellectu sicut i sbo. s3 est obine in intellectu nō quo expositū ē supra
 sicut etia ista esse vera. hō est al pictū: si aīal pictū nō accipiatur p ipsa pictū
 ra: s3 p eo cui⁹ pictura est repntatīa si pictura ē ipsi aīal qd est homo non tñ
 possit dīcī al pictū si aīal pictūm statet. p ipsa pictura. **C** Tertia rō sūntur ex
 p dicitur vlt in qd dicitur sicut z in precedentū qd nō oīs ha inuen^o est actus i
 telligēdi qd tñ ē ptra istos fm ques oīs scīda inen^o est act⁹ intelligēdi pnt
 actus intelligēdi sūntur vice rei intellectu. **C** Ad cui⁹ euidentiā sciendū qd
 dupplex est vlt vel p repntatiōem z vlt sic dicitū est spēs intelligibilis si ponat
 spēs s3 vel actus intelligēdi z tale vlt est aliquid exis in rerum natura z est in
 intellectu sicut in sbo. Aliud est vlt per predicationem sicut homo dicitur si
 gnare vlt respectu for. z pla. z vlt sic dicitū. **C** Tū ad ipsam vltatem sine **C** tū
 ad ipsūm esse vlt dicit intentiōem sedā non aīal vlt representatiū dicit secū
 dā in intentiōem p vt se t3 ex parte intelligentis illud. s. qd dicit in cognitiōem
 rei. sed sic non loquimur de intentione. vt supra dictū ē. Adis pmissis argui

tur sic: esse vlt per predicationē non conuenit actui intelligendi vt sic: vt. s. est
res nā quidā actus quo aliqd intelligitur: s; esse vlt p predicationē ē quedā
sa inten^o. g^o nō ois sa intē^o est act^o intelligendi minor p^o. nā esse vlt dicit scdā
itē^m loquendo de vlt p predicom: qz de tali vlt tractat per se porpbyrius qui
tractat de istis scūdis intētionib⁹. maior pbatur ad cui⁹ euidentiar scienduz
qz actus intelligendi pōt duplr accipi. vno mō put bz ēē in intellectu sic i sbo
7 vt act^o q^o aliqd: aliqd intelligit. Alio mō pōt accipi vt qdā obū in intellectu: nā
ipse act^o intelligendi intelligi pōt p^oio mō vt sic. nā quēit ei esse vlt p p^ocom si
accipit vt sic sūt actus intelligēdi quo aliqs intelligit aliquā nām: p^oia boiem
vel equū qz vt sic accipit ē i subō singulari. s; in intellectu illius qui boiem vel
equū intelligit. ergo actus intelligēdi vt sit nō ē vlt per p^odicatōne. S; bz vlt
ē qz act^o intelligendi put ē qd ibi itē^m 7 obū est intē^o. qz potest intelligi sic alia
pōt ēē vlt p p^ocom. nā act^o intelligendi ē cōi accept^o p^odicat^o de hoc actū intelli
gendi 7 de illo: s; hoc nō quēit sibi. s; qz sic accipiat in cōi nisi put est obine in
intellectu nō at put sbe i h intē^o vel i illo 7 ex hoc seqt qd intē^o sa que ē vlt non
ē act^o intelligēdi nec ē aliqd sibi quēitēs vt ē in intellectu sicut i sbo. S; qz esse
vlt p p^ocom ē quodāā psequēs tā ad actū intelligēdi qz ad alias res put sūt ob
iectiue in intellectu: 7 h magis patebit infra qū dscēderet ad intētionē secū
das i spāli. Et si arguit qz tū act^o intelligendi qz tū ipm ēē in sbo ē qdāā vlt p
p^odicatōne 7 sic actū intelligēdi vt ē in sbo quēit ēē vlt p p^ocom. Ad b^o dicēdi
aut ē dicē qz actū intelligēdi ēē i subō ē quodāā vlt p predicationē 7 dic qz act^o
intelligēdi ex hoc qz ēē in aliquo sicut in subō ē vlt p p^ocom. nā vlt ē quod act^o
intelligēdi qz ē i subō 7 ipm ēē subō potest accipi vlt vltatē qz ē per p^ocom. s; bāc
vltatē nullā istoz bz nisi ex hoc qz ē obine i intellectu qz vlt p predicationē sine
ipm abstractū nō ēē in aliquo sicut in subō qz tū ad istā vltatē. sed tāū ē in intel
lectu 7 talis vltas tā ipm ēē in sbo qz ipm actū intelligēdi qz ē i subō quēit tāū
put sūt obine in intellectu. Sic g^o vlt mibi qz nulla sa intētio sine accipiat ab
stracte sine p^orete ē act^o intelligēdi. nā itērialitas i abstr^o qz ad h qz ēē itē^m
formalis ipoztat ē rō p^odcā rei itellecte ad actū intelligēdi tā ipm itē^o qz i sa
vt sepe dcm ē qz nō est act^o intelligēdi itē^m at s; p^oteritē dcm. s; illud cui p^odcā in
tērialitas attribuit sūt nō ē act^o intelligēdi sic pbatur est p p^odcā rōis: sed
est illud qz p^oseqt rē put ē obine i intellectu. puta esse abstractū vel sup^o vel ge
n^o vel esse spēm vel aliqd tale de qb^o qd sit mag^o i spāli ista patebit 7 sic patec
ad qdē. qz. s; nulla itē^o sa ē act^o intelligēdi. Ad p^o in opp^o dcm qz illa rō
p^ocedit ab insufficienti. qz ē sic rōis: nō solū pōt accipi p p^o rōali vel ei^o actū. s; et
p eo qz seqt rez put est obine i intellectu sic est esse abstractū vel sup^o vel ei^o in
feri^o vel esse gen^o 7 filia qz nec dnt pōm rōnalem nec actū intelligēdi. quid autē
d^o vltēri^o in eadē rōe qz pō rōalis nō pōt esse i sa intē^o qz est i genē dēterminatō
s; in genē qz itatis eadēz rōe seqt qd nec act^o intelligēdi potest ēē sa inten^o qz
sicut dicit in solutiōe vltimi argumenti act^o intelligēdi. s; ē i genere qz itatis. Ad
scdm dcm qz nō o3 qd illud quo excludūt p intē^m non m^oet sa inten^o etiaz in
apprehēsiōne sic scūda intē^o nā illo qno3 rōnis depēdent ex alio nō manet
in apprehēsiōne illo alio p intē^m excluso sicut accūs vt accūs nō manet exclu
so p intē^m subō s; accūs nō sūt subū nec cōuerso 7 p^ouitas nō manet i intelle

et tunc exclusio filiatioe cum tunc pmitas non sit filiatio nec e converso et quod se intentio
 nes sunt quedam bitudines et quedam separatioes sine abstractiois partes illud quod in
 tetelligitur ut est obine in intellectu. Ideo ratio hinc intentionu dependet ab intellectu
 et per hoc se intentiones non pnt manere in apprehensioe excluso actu intellige
 di illud at quod accipitur ad pbatioem illius maioris. scilicet quod unquam potest in se
 rere in apprehensioe excluso si eo quod est dinter su ab eo non est verum vel ut potest pa
 terere ex dictis minorat et si sit vera tam scda pbatio que ad ea probandis indu
 citur non videtur: quia per hoc posset probari quod actus intelligendi est d rōe sive
 vel aqua a moto actu intelligendi nulla res manet in apprehensione: quia non
 manet apprehensio saltem in intellectu. Et ideo dicendum quod actum intellige
 di si dupliciter contingit excludi. scilicet vel qm ad esse vel qm ad intelligibili. Si prio
 modo excludatur actus intelligendi nulla res manet in apprehensione in se
 et tunc qua loquimur quia nec apprehensio manet. Si autem excludatur hoc mo
 do. scilicet qm ad intelligi. ita. scilicet quod actus intelligendi non intelligatur sic multa pos
 sunt manere in apprehensione excluso actu intelligendi. nam in multa possunt ma
 nerere et intelligi in apprehensione non intellectu actu intelligendi sine non intel
 lecta apprehensione et multa est que non manet in apprehensione excluso sic
 actum intelligendi sicut sunt oia illa quorum ratio dependet ab actu intelligendi dato
 quod non sit actu intelligendi et talia sunt se intentiones quia eorum ratio dependet
 ab actu intelligendi: et non possunt intelligi non intellectu explicito vel implicite actu
 intelligendi. Ad tertium dōm quod esse rationis quod est secunda iten non dicit ali
 cententia nec aliqne actū reale exitem in aliquo subine. Sed dicit quedam bitudi
 nem in rationis dntem rem ut est obine in intellectu et illud esse est ens sive quid
 fientit esse in po est esse sive quid h non sit per oia sive. dicendum ergo ad for
 mā a argumenti quod quod videtur esse ratio sit aliqd esse aut nullū esse quod esse ratio est
 aliqd esse sive quod et nullum esse simpliciter. quod formaliter loquendo non dicit ali
 quā in nām realem: et quod dicit vltra quod tunc sequeretur quod quod esse non est esse dicendū
 quod non sequitur quod simpliciter quod dā esse non esset esse: sed bñ sequitur quod quod esse h
 quid id non est esse simpliciter et hoc non est iconeniens: si autem querat videtur esse ratio
 nis dicitur ab oio nihil et si differt quō dicit ab eo dicitur in 3 articulo quod aut dicit
 tur quod quod si esse ratio non est esse reale sequitur quod nec po realis sit ens reale dōm quod
 ens ratio ratio potest accipi vel per esse cente po realis vel per eo quod rem coseq. pnt est
 obine in intellectu sic esse vlt vel abstractū: et tunc dōm quod si esse ratio prio modo
 non est esse reale: nec po realis esset esse reale. quod tale esse est ides re cui po
 rōnalia. Si si ponat quod sive esse ratio quod. sequitur rem pnt est obine in intellectu
 vel ad ad suū actū non sit ens reale et hoc verum est. Ad 4. dicendū quod in maiori
 est fallacia ad pbatioes dicitur quod sit actus intelligendi si per se sive logice tunc est facta inte
 non erit per se sive sive pnt et per se obine ei in mo tunc lo phiderabit de fa
 intentioe ut de eo quod b3 attributioes ad per se sive eius. nam ea que sequit res intel
 lectas ut sit obine in intellectu bnt attributioes ad actū intelligendi et magis h quod co
 siderat a logice si aut ponat quod logica sit de his itē dicitur ut d prio et per se sive tunc
 logica non erit d actu intelligendi ut d suo et per se sive: sive dicitur d actu intelligendi
 sic de c: cā sui sive eo modo quo cā potest esse in talibus que bnt tunc esse ratio dicitur. scilicet scda

intentio dependet ab actu rōis. qz. s. nō p̄seq̄ res nisi p̄nt sūt obīae i intellectu.
C Ad quītū vōm sicut esse i intellectu siue cē rōis pōt accipi vel p̄ actū intelligē
 di v̄ p̄ eo qd̄ p̄seq̄ res vt sūt obīae i intellectu. ita ēt ipsū cē p̄dicabilitatis siue
 cē p̄dicatū pōt accipi v̄ p̄ actū quo aliqd̄ p̄dicat̄ siue enūciatur de aliq̄ vel p̄
 bitūb̄ q̄ p̄seq̄ res vt nūdēt talib̄ actib̄ intelligēdi sicut qñ v̄i soz. ē bō int̄ soz.
 7 boīem est qd̄ā bitudo 7 sibi 7 p̄dicatū 7 sup̄ioris 7 inferioris. 7 tales bitudies
 sūt se itē iōes nō āt ipsi act̄ intelligēdi. **C** Ad sextū vōm q̄ act̄ intelligēdi ē
 qd̄ā q̄litas ex̄is in genē q̄lītatis 7 reducīt ad tertīā spēs q̄lītatis. s. ad passio
 nem. nā oīs q̄litas siue sit q̄litas sensibil̄ siue act̄ sensīedi v̄ intelligēdi q̄ non h̄z
 cē firū i s̄bō. s; i quōdā fieri. 7 trāsitū reducīt ad q̄lītatem que d̄z p̄a. **C** Rñ
 āt illa sup̄ posita non v̄ valere. nā actus intelligēdi h̄z sic actio aliē agēt̄ q̄ ē
 cā effectiua ei⁹ 7 passio aliē recipiētis ip̄m tñ ipse act̄ intelligēdi s̄m se ē qd̄
 dā accēs abso^m 7 qd̄ā soz^a abso^m q̄ vt mihi v̄i pōt poni i a^o gñe q̄ i gñe q̄lītāt̄.

A Secundum sic proceditur 7 arguitur q̄ scda intentio sit aliquid
 reale ex̄is in intellectu sicut in s̄bō qz abstractū dicit̄ s̄m intētiōes
 sed cē abstractū dicit̄ aliquā rem siue aliqd̄ reale ex̄is in intellectu
 sed cē s̄bō. g^o 7 c. maior p̄z. qz abstractū v̄le 7 p̄silia dicuntur. secū
 das intentiones. minor p̄bat qz illud qd̄ sit ab intellectu agente 7
 a s̄m^m in intellectu possibili ē aliqd̄ reale ex̄is in intellectu possibili. sicut in s̄bō
 nā illa actio est nālis terminata ad aliqūē naturales reale: sed p̄ actionē intē^o a
 gentis sicut i intellectu possibili aliqd̄ abstractū a. s̄m^m vt oēs p̄cedunt. g^o cē ab
 stractū dicit̄ aliquid reale ex̄is in intellectu sicut in s̄bō. 7 sic p̄z maior. **C** Pre
 terea in oī actiōi reali p̄suppōite s̄bū aut acq̄ritur aliq̄ forma siue aliq̄s actus
 realis in aliquo sicut in s̄bō. s. in s̄bō q̄ p̄supponit̄: sed s̄m p̄mē. intē^o facit v̄i
 tatē i reb̄. ergo in ista actione aliqua forma siue aliq̄s act̄ realis acq̄ritur
 in aliquo sicut in s̄bō. s. in s̄bō q̄ p̄supponit̄. aut g^o in re extra aut in intellectu
 non in re extra qz v̄le non h̄z esse in re relinquitur g^o qd̄ v̄litas sit aliqua res ac
 quīta in intellectu sicut in s̄bō per actiōem istam que facit v̄lītatem. **C** Pre
 illud qd̄ concipit mens de re v̄i p̄tinere ad scdas intentiones qz p̄ceptis men
 tis v̄i cē quedam intentio: sed p̄cept̄ mentis v̄i esse aliquid reale ex̄is in intel
 lectu sicut in s̄bō. g^o 7 c. **C** Pre^a in eo in quo est veritas sicut in s̄bō est secū
 da intentio sicut in s̄bō. nā vt v̄i veritas p̄tinet ad secūdas intentiones. s; verit
 as est quedam res existens in intellectu sicut in subiecto. g^o 7 c. **C** In p̄t̄riū est
 quia illud qd̄ distinguitur contra omne esse reale non est alia res existens in
 intellectu sicut in subiecto. Sed secūda intentio est buiusmodi. Nam esse rati
 onis q̄ importat secūda intentio distinguitur contra eus diuisum in decem
 predicatūta q̄ qd̄ ens p̄p̄hendit oē esse reale g^o 7 c. **C** Pre^a. si aliq̄ s̄a inten^o
 esset res alia ex̄is i intellectu sic i s̄bō h̄z maxie esset v̄le q̄ maxie negat̄ esse in re
 extra aīas. s; v̄le ū dicit̄ aliqd̄ ex̄is i intellectu sic i s̄bō: qz oē q̄ est i aliq̄ intelle
 ctu refic̄ sic i s̄bō est v̄nū nūero q̄ est esse v̄nū real: s; v̄le non dicit̄ aliqd̄ v̄nū
 nūero. g^o 7 c. **C** Rñ^m ad istā q̄cēm dñt qd̄ā q̄ se itentiones q̄s vocant̄ abstra^m
 v̄le. 7 p̄silia sūt qd̄ā res ex̄ites i intellectu sic i s̄bō: s; h̄z est dīa: inf̄ ponentes istā
 p̄cēm qd̄ dicūt istas has itentiones est species intelligibiles. Alij vo dicunt qd̄
 ūt p̄cept̄ mentis q̄s mens de reb̄^o format. qñ r̄rū diffinitiones p̄cipit i b^o tñ:

conueniunt utriq; q; talia. s. species vel conceptus lz aliquam realitatem dicant
 tñ tñ non dicat rem existentem in genere. nam quia excedat entitate; generis sicut
 di deus dicitur nō eē in genere quia entitatem cuiuslibet generis excedit. sed q; d
 fic fiunt ab entitate. vñ nō hñt ita entitatem perfectā que ad entitatem generis
 attingit. C. Ista at nō videntur mihi vera. 7 primo nō videt mihi verū qñtūz
 ad ad hoc q; dicit q; talia deficiūt ab entitate generis: 2° quātum ad hoc q; dñt
 q; pñtia sunt secūde intentiones q; dicim⁹ abstractum: vñ vel aliquid tale: p
 mñmū. s. q; ista nō deficiāt ab entitate generis ostendo duplici rōne: prima sumit
 ex ex comparatiōe istaruz ad accñtia corporali a 7 absoluta: 7 est talis: nō minus
 per perfecta entitas conuenit accidēti substantie spūalis q; accidēti corporali. S; 3
 accñtia corpōz hñt ita imperfectā entitatem q; attingunt ad entitatem gene
 ris as accidētium ergo accñtia sbe spūalis pertingit ad entitatem generis qual
 entitas debet generib⁹ accñtiis: sed predicta accidētia sub accñtia substantie spi
 ritualis. sanime intellectiue. ergo predicta accidētia. s. spēs 7 conceptus: perti
 gūt at ad entitatem generis accñtiū s; 3 ergo dñt q; deficiant ab entitate ge
 neris: minor p; de se. s. q; accidētia corpōz attingūt ad entitatem generis 7 sūt
 in ge genere maiore facill⁹ pbo: quia sicut subñ ad subiectū. ita accidens ad acci
 dentium: sed subñ spūalis est perfecta q; subiectū. corpōlis. ergo 7c. Secūda
 rō sui sumit nr ex comparatiōe predictōz accñtiū ad relatiōes: 7 est talis ois
 forma: ma absoluta habet entitatem perfectā q; cunq; relatiōe quia saltem loquen
 do in creaturis reso. minimū lz de entitate: sed relatio habz tñ de entitate q;
 attingit ad entitatē alicui⁹ generis entū realium. ergo ois forma absoluta per
 tingit ad cā perfectam entitatem q; tñm requit genus entis realis. Sed predi
 cta accidētia. s. spēs intelligibilis 7 conceptus sunt quedam forme absolute nō vt
 sunt vt relationes. ergo attingūt ad entitatem alicuius generis realis. si dicat ad
 hoc q; q; non sequit ex bis q; predcā accñtia aie sine in aliquo genere: quia nō sūt
 in genere relationis cum non sint relationes nec in genere absolutōz. q; lz nō
 deficiant ab entitate deficiūt tñ ab entitate generū absolutōz. hoc non valet. p
 mo q; a q; i ratione precedēte ostensum est q; predicta accidētia hñt perfectiorē
 entitatem quocunq; accñte corpōzali: q; stat autē inulta accidētia corpōzali eē
 in genere 7 habere tā perfectā entitatem q; ta requirit genus entis realis: in o
 q; tum in mihi videtur oē accidēs reale tam corpōz q; quozūq; maior ē i ali
 quo genere entium vel formaliter vt spēs generis vel sicut dñā vel sicut pñci^m
 eius q; q; est spēs generis: 2° quia scda intentio 7 ens rationis q; distinguitur cō
 tra ens vs diuisū i decē predicamēta deficit a quocūq; entitate existente in quocū
 q; genere alioqn nō distingueretur ptra ens cōe diuisum in decē predicamen
 ta sicut vt deficiens a toto ambito predicti entis: sed probatū ē nūc q; predcā acci
 dētia nō nō deficiūt ab oī entitate existēte in quocūq; genere imo excedunt entita
 tem alicuius generis saltem generis relatiōis. p; probatū est. ergo siue pon
 tur in ge genere sine nō. nō potest esse q; sit scda intentio sine ens rōnis distinctuz
 ptra omnine esse reale 7 deficiens ab entitate ois generis. scdm autē q; predcā ac
 cidētia nō v; spēs 7 conceptus nō sint secūde itentiōis que sūt abstractum vñ gen⁹
 spēs 7 p; pñtia. p; facili⁹ etā per istam ratiōem vltimo factam quia predice
 itentiōes deficiūt ab entitate ois generis nisi sic spēs 7 conceptus vt ostensuz ē

p duo vltima media p que pbatū est q actus itelligēdi nō est s̄a inten^o q̄ est
eē abstractū vel eē v̄le vel aliqd p̄simili. q̄ sicut ibi dictū est abstractū qd̄ est s̄a
iten^o nō est realit̄ sepatū ab indiuiduis puenientis sub re intelcā sicut hō in cōi
accept^o q̄ dī eē quōdā abstractū a singlarib⁹ nō est realit̄ separat^o ab indiuiduis
bois. s̄a for. 7 pla. p̄dcā at̄ accētia sūt sepatā realit̄ adictis in diuiduis. 7 hoc in
tellig^m est qn̄ dē spēs vel p̄ceptus nō sūt obā intellecta: sed alie res puta qn̄
aliqs̄ itelligit equū spēs 7 p̄cept^o eq̄ in intellectu sūt realit̄ sepatā ad indiuiduis
eq̄: similit̄ etiā sicut ibi dcs̄ ē de actu itelligēdi q̄ nō est vniuersalis p̄ p̄cōez. ita
ēt spēs 7 p̄cept^o nō sunt v̄lia p̄ p̄dicatiōez q̄le est vniuersale q̄ dī: secūda iren^o
s̄ sūt vniuersalia p̄ rep̄tatiōes in cōtū indererminate 7 v̄lr̄ rep̄tat aliqd̄ i cōi
7 hoc dico p̄siderādo ista vt sūt in aliquo dēterito intellectu sicut in subō vt s̄a
cognitiōis vel vt cognitio ip̄a q̄ dico pp̄ p̄ceptū qui s̄m quosdā est realit̄ ip̄se
act^o itelligēdi: s̄ vt s̄m q̄ dā obā itellcā p̄r̄ esse vniuersale p̄ p̄cōm: sicut qn̄ in
telligo p̄ceptū in gnālī p̄cept^o sic acceptus est quōdā vniuersale p̄ p̄cōm: 7 ex h̄
nō h̄r̄ q̄ aliqd̄ realit̄ exis̄ in intellectu sicut in subō sit vniuersale p̄ p̄dicatiōem
vt est i intellectu sicut in subō. s̄ b̄n̄ h̄r̄ q̄ illud qd̄ est obiectiue in intellectu sine sit
cōceptus siue aliqd̄ pōt̄ esse vniuersale p̄ p̄dicatiōem 7 s̄a intē^o s̄ ent̄ supra
diffuse de actu itelligēdi dictum ē: 7 hoc est dicere q̄ se intentiones non sunt
intelcū nisi obīue. Est aut̄ notādū q̄ nō ē intē^o mea dicere q̄ qn̄ hō vel equ⁹ vel
aliquid tale itelligit v̄lr̄ 7 indereminate q̄ hoc vel homo vel equ⁹ qui itelligit
sit s̄a intē^o: imo est p̄ia intē^o p̄ctiue dcā: vt pōt̄ patē ex supiorib⁹. Sed ei⁹
vniuersalitas siue inderemina^o ē s̄a intē^o de quo magis infra patebit qn̄ d̄ his
age⁹ in sp̄ali: bec. n. dētermiatio 7 v̄ltas nō puenit boi vel eq̄ nisi p̄r̄ ē obīue
in itellcū siue p̄ singulari. s̄ illo 7 iō iste se itētōes d̄n̄ p̄zire reb⁹ vt sūt obīue
in itellcū p̄ ista p̄ ad q̄nēm. s̄ q̄ intētōes s̄e non sunt aliqd̄ realit̄ exis̄ in i
tellectu sicut in s̄bo. **C**ad p̄^m ergo in o pp̄^m dōm q̄ aliqd̄ dicitur eē abstractū
vel sepatū dupliciter: vno mō s̄m rē: 7 illo mō illud q̄ ē in intellectu sic in s̄bo
ē sepatū ab indiuiduis sub re intelcā sicut ē p̄ceptus mētis: vel act^o itelligēdi:
7 abstractū isto mō nō dicit̄ s̄m inrētōez sicut ē nec scia que ē bit⁹ realit̄ sepat^o
ab oibus indiuiduis rei scablis de qua ē illa scia ē s̄a intē^o. Alio^o dī abstra^m
siue sepatū s̄z rōem sicut homo dicit aliqd̄ abstractū a for. 7 pla. 7 tale q̄tū ad
suā abitr̄ actiōem dīc̄ scōam intētōem 7 tale nō ē in intellectu sicut in s̄bo. Sed
ē in itellcū obīue cognoscēti sic cognitū obic̄ hō nō cognitū for. vel pla. **C**ad
s̄m dōm ad maiorē q̄ in oī actiōe reali p̄suppōite s̄m aliqd̄ realit̄ acq̄r̄ i
illo s̄bo p̄suppōito: 7 qn̄ dī: in minorī q̄ itellcūs agēs facit v̄lr̄atē: dōm q̄ sic
sepe dcā ē duplex ē vniuersale. s̄ p̄ rep̄tatiōem. 7 sic act^o itelligēdi 7 spēs si po
nat̄ spēs 7 p̄cept^o mētis dī vniuersale: 7 v̄le sic dcā nō ē s̄a intentio accipiēdo
intētōem ex p̄te itelligibilis 7 distinctam p̄ra eē reale sicut nūc accipim⁹: 7 d̄
tali vniuersali v̄ez ē quōd̄ itellcēt⁹ agēs facit vniuersalitātē siue vniuersale q̄mo
ne reali. **N**ā realit̄ cāt aliquod p̄dcoz. s̄ spēm vel actū itelligēdi vel p̄ceptū vel
ēt oīa bec: 7 ista sunt in intellectu sicut in s̄bo. Alio^o dī vniuersale p̄ p̄cōm 7 vni
uersale sic nō h̄z s̄rōm realit̄: s̄ dicit̄ ad factiōem realit̄ exis̄ in alio. nam factū i
intelcū itellcōe vel p̄ceptiōe rep̄tāt̄ ē rem vniuersalit̄ 7 dētermiate sicut factū
p̄ceptiōe rep̄tāt̄ ē boiez indereminate absqz for. 7 pla. p̄se q̄ hoc q̄ ē boiem

in de determinate ⁊ repitatum in intellectu in determinate ⁊ hoc nō hz factioes fin
rem fin sed fm rōne sicut. n. qñ dicim⁹ q res aliqua ē scā intellā nō ponitur scā
realis in illa re: ita nec qñ dī scā vniuersalis. i. indeterminate intellā nulla factō
realis ē in ea: nec aliqd acquirē in ea. dōz ergo ad formā argumti q intē actio
ne rea reali facit vniuersalitatē ⁊ vniuersale p repitatioem q quides vniuersale est
qdā sūa forma acq̄sita in intellcū sic in sbo: ⁊ illud vniuersale nō ē fa intē. Syni
uersalitale p predicatioem q est fa intē nō fit ab aliquo factioe reali que p se ter
minēt nec ad tale vniuersale: nec ē aliqd reale acq̄sītū in aliquo sicut i sbo. Sz scā
realt vlt vniuersali p repitatioem. vniuersale p pdicatioes pseq̄ rē put ē obīue in
intellcū cui rei sic exīti obīue i intellcū fm tale eē q hz obīue in intellcū nulla fa
ctio p̄ p̄uēt. CAd 3^m dōm q sicut voluntas dī cā act⁹ volendi q ipa res volita:
ita illeille pcept⁹ solz dicit tā ipa pcepto que est iu itellcū sicut in sbo. Etū ipa res
intellecta que rñdet ipsi pceptōi ⁊ nentz istoz ē fa intentio: vñ minor simpliciter
est falsā. s. v. ex est q abstractio siue in determinatio sine hoc q est eē terminū ad
q̄ terminat act⁹ intelligēdi que pseq̄ rem pceptā siue in intellectā dicit sam in
tentiōe idē. CAd 4^m dōm q fm quosdā vītas est fa intē ⁊ dicit aliquid existēs
obīue iue in intellectu tm ⁊ fm istos minor est falsā. Alij at ponūt q vītas est qdā
accūs rs reale exīs in intellectu sicut in sbo ⁊ fm istos dicēdū esset q maior ē falsā
fa qd at aut istoz sit vī? nō pūnet ad nūc discurrē: s. sufficit ad nūc q quocunqz
istorum dato pōr solui.

AD 3^m sic pcedit ⁊ arguit q fa intē sit aliqd reale positū exīs i
rep nā qz aut ē aliquid reale aut oio nihil. Si ē aliqd reale existens
in rep nā b̄ p̄pō^m. Si nihil sequit q vlt abstractio ⁊ p̄similia sint
nihil ⁊ p̄ p̄s seq̄ q scia tractās de istis tractet de nullo q ē icōne
niēs. reliq̄t g⁹ q sit aliqd reall exīs i rep nā. C̄p̄terea intē fa
aut ē absolute aliquid ens reale aut fm quid. aut oio nihil. Si dicatur p̄^m b̄ē
p̄pō^m. s. Si fm cū ens fm qd aliqd reale dicat recedens a nullo. o. q fa inten
aliq̄ rē tē dicat lz diminutas si oio dicat nihil secuntur incommētia p̄^m posita
ta ⁊ seq̄ q̄ q illa abstractū vniuersale ⁊ p̄similia nihil significet. C̄p̄terea idē
q dic pup̄ nō ens nō pdicat de ēte reali s. se itēōes predicet d ēte reali. g⁹ ⁊ c.
maior p̄ p̄ qz si illud q dic pup̄ nō ens pdicaret de ente sequet q ens eēt nō ens
qd est ip̄ ip̄ose. minor ē p̄ p̄ qz se intentiones pdicāt de p̄mis intēōib⁹. vt qñ dicit
m⁹ hō est ip̄s. p̄ic at intentiones accepte in p̄ret o sic h q dico hō vlt bos. dūt
res i rep ex nā exītes. g⁹ ⁊ c. C̄p̄terea obī itē se bz ad intē^m sicut monēs ad
motū. Itā itē^m mouet ab obō. s. secūde intentiones sūt qdas itelligibilia aliq̄n
nulla sciaā tractaret de eis. g⁹ scōde intentiones nate sunt māere intē^m: s. non cuti
non p̄ueniūt mouere. o. n. nouens mouet in q̄tū est aliqd ens actu. g⁹ ⁊ c. C̄ In
p̄riū est: qz qz illud q diuidit p̄tra ens diuisū in dōez pdicāmta nō dic aliq̄ entē
tate realeales i rep nā exīte: s. se itēōes sūt eb⁹. g⁹ ⁊ c. mouet p̄ p̄ qz illud q didit
p̄tra ens as diuisū i. r. pdic⁹ nō est sba nec accūs: s. qd nō est sba nec accūs. nō dicit
aliq̄ entimittatē reale: g⁹ ⁊ c. mior etiā p̄ p̄ b̄. vi^m meth. vbi didit ens s. rōne cō
tra ens di: diuisū i. r. pdic⁹. se at itēōes dūt ens s. rōne. g⁹ ⁊ c. C̄p̄terea si se itē
tōes sic sic sūt. vlt abstractū ⁊ p̄similia q̄tū ad ipam vltitātē vlt abstractioem dicant
ens reale ille in rerz nā exīs. seq̄ q vlt reall erit aliquid separatum diuersum re

Avt

ab ipsis singularibus: sed hoc est falsum. et contra philosophum. vij. metaphysicorum. g. 12. **C**irca
deum ad evidentiam istius questionis primo premissa est distinctio de intentione que frequenter
est posita: 2^m oppositum est quod intentio quecumque est ad ipsam intentionalem
de qua nunc loquimur non dicit aliquam rem existentem in re: natura formaliter lo-
quendo. tertio ostendendum est quod intentio secunda per se dicta non dicit aliquam rem
formaliter existentem in rerum natura et hoc formaliter loquendo. quarto ostendit
quomodo differunt ab omni nihil et per ista patebit satis faciliter ad argumen-
tum. **Q**uam ad primum sciendum quod sicut sepe dicitur est accipiendo primum et secundam
intentionem prout intentio se tenet ex parte intelligibilis intentionem primum vel secundam du-
pliciter potest accipi. scilicet vel in abstracto ipsa. scilicet intentionalitas que est terminatio que
obicitur dicitur tertius actus intelligendi et est relatio ipsius intellectus ad actum intelligendi si-
ne ad ipsum intelligentem: vel in concreto. scilicet ipsum intelligibile quod terminat actum in-
telligendi et cui provenit ista relatio secundum quod supra dictum est: quod sunt duplicis generis intelli-
gibile accipiuntur prima vel secunda intentione per se dicta: et hoc sufficiat de primo.
Quam ad secundam ad declarandum. scilicet quod ipsa intentionalitas que est ratio rei intelle-
cte ad actum intelligendi et rerum natura non dicit aliquid reale existens subiectum
aliquo: premitto unam divisionem. scilicet quod si predicta ratio sit aliquid ens reale existens in
aliquo subiecto operis: quod sit in intellectu sicut in verbo vel in ipsa re intellecta: si ponatur
in intellectu operis: quod fundatur super actum intelligendi quia aut non potest ibi poni super
quod tota ratio fundatur hoc aut quia ratio rei intellecte ad actum intelligendi que ratio est
ratio rationis fundatur super actum intelligendi dupliciter potest intelligi. uno modo
secundum opinionem superius positam que ponit quod actus intelligendi dupliciter potest accipi. uno
modo videlicet quodammodo res in se existens in genere qualitatis et sic fundatur super ipsum ratio realiter ad
re intellectam. Alio modo prout accipit vice rei intellecte sicut quando accipit
imago videlicet rei cuius imago est: ita quod ipse actus intelligendi lapidem dicat lapis
sicut quod. et pictura herculis dicat hercules et quod super eum fundatur talis ratio que sit ens
reale secundum quod. Istud autem non videtur mihi posse stare et ad hoc adduco duas rationes ad
nunc. prima sumitur ex extrinseco quod erigitur relatio realis fundatur super actum intelligendi
videlicet ut est quodammodo res et est talis in illo: sed fundari ratio rationis que est rei intellecte ad in-
telligente ad quod per se refertur intellectus realiter per relationem reale fundatur in actu
intelligendi sive per ipsum actum intelligendi: sed intelligens generatur non refertur rea-
le per actum intelligendi ut per relationem fundatum in eo ad ipsum re actum intelligendi
dicitur et videtur accipitur vice rei intellecte prout illi de predicta opinione accipiat. 2°
ratio rationis secundum quod dicitur res intellecta refertur secundum rationem ad intelligentem
non fundatur in actu intelligendi prout accipitur vice rei intellecte modo pre-
dicto: per maiorem. quia sicut relatio eius quod refertur debet esse in eo quod refertur. ita
opposita relatio debet esse in eo ad quod per se refertur. ita quod si sit relatio realis sit
in eo secundum rem: si sit relatio rationis sit in eo rationem secundum rationem minorem probatur
dupliciter: primo quod secundum rem ad se ipsum non est relatio realis: sed actus intelli-
gendi qualitercumque acceptus est una res per se tantum cum se ipso. ergo impossi-
bile est quod intelligas per actum intelligendi refertur relatione reali ad actum in-
telligendi qualitercumque accipitur sine. scilicet accipitur secundum se: sive vice rei intellecte
Secundo sic: quia intellectus per actum intelligendi refertur aliter ad obiectum
quod intelligitur: quia ad illud quod intelligitur refertur directe et per se ipsam intelli-

Sed ad actus intelligēdi nec absolute nec vice rei intellectus acceptus ē obiectū
 q̄ intelligitur quia nullus actus intelligēdi qualitercūq; acceptus potest esse
 sine p̄p̄rio 7 per se obiectum 9° rē. ¶ Secunda ratio p̄ncipalis sumit̄ ex dī
 ffectō eōe que est inter esse rei 7 esse rationis quia illud q̄ continet alicui s̄m esse
 reale ee conuenit ei ex natura rei 7 non s̄m ratiōem 7 hoc p̄ q̄ omne esse secūdu
 rōnē dī distinguit̄ p̄tra esse secūdu rem. Sed illa relatio fundata super actus i
 telligēdi vt accipitur vice rei intellecte ē secūdu eos relatio realis, licet ha
 beat dī diminutaz entitatem, ergo non d̄z dici ens secundum rationem tantum
 7 sic r̄tō q̄ue refertur res, intellecta ad intelligentē ē r̄tō, s̄z rōnem t̄n q̄ falsum
 est ergo rē, nec potest dici q̄ illa relatio que ponit̄ sic fundati super actum in
 telligēdi vt accipitur vice rei intellecte dicatur ens s̄m rationem, q̄z h̄ sit ens
 reale s̄f̄c̄t̄ dī se: non tamen ē reall̄ illud vice: cuius accipitur sicut nisi dicat̄ de
 actu intelligēdi qui secūdu se dicitur eē realiter actus quidā intelligēdi, s̄z se
 cūdam n̄ rationes dicitur esse res intellecta quia si ponatur aliqua relatio real
 habens esse secūdu quid 7 diminute alia aut relatione reali que fundatur sup
 actum i intelligēdi ad ipsam rem intellectam fundari in ipso actu intelligēdi
 p̄nt accipitur vice rei intellecte illa relatio non accipitur vice alicuius alterius
 aīe: sicut accipitur ipsi actus intelligēdi quia non accipit̄ nisi pro ipso eē rela
 tio fundata super actum intelligēdi sic acceptus q̄ quidē esse r̄tō est ipsa: ip̄a
 enim non accipitur pro ipsa re intellecta: sed ei⁹ fundam̄tū, s̄. ipse actus intelli
 gi in quo fundatur: accipitur pro ipsa re intellecta nec etiam p̄ aliqua rōnē re
 ali fundata in re intellecta, quia nulla relatio talis ponitur. ¶ Secūdo nō p̄t
 intelligi q̄ relatio qua sc̄da rationem res intellecta refertur ad ipsum intelli
 gens fundatur super actum intelligēdi nō sit q̄ sit aliqua relatio a relatiōe re
 ali que refertur intellectus ad res intellectā reall̄, iuno ead̄z relatio que est rela
 tio intelligēdi illa eadem est relatio rei intellecte sed s̄m rē est relatio intel
 ligentis, s̄. 7 ideo intellectus refertur reali per eā, sed s̄m rationem intelligēdi
 est relatiō rei intellecte in q̄tū res intellecta denominatur ab ea vt relata sicut
 7 deuotiatur ab actu esse intellecta qui quidem actus intelligēdi ē fūda^m ip̄i
 us. ¶ H̄ hoc etiā non videtur possibile p̄pter quattuor rationes quaz prima su
 mitur ex termino ad quā est relatio 7 ē talis, quia si relatio p̄tra refertur res in
 tellecta ad intelligentiā ē ipsa relatio realis que est fundata super actum intel
 ligēdi s̄i sequit̄ q̄ relatio intelligentis ad rem intellectam non differt realiter a
 termino io formali ad quā est. Sed hoc ē inconueniens ergo rē. ¶ Cūdi⁹ condi
 tionalis is p̄bo p̄sequentiam, quia per illud per quod formaliter refert̄ aliquid
 ad extremum oppo^m ē terminus ad quē illud extremū oppo situm refertur ad
 ipsum sic sicut per illud per qd̄ pater formaliter refertur ad filium per illud idem
 formaliter ē terminus ad quā filius refertur ad patrem, pater enī in eo q̄ pat
 est terminus ad quā filius refertur in eo qd̄ filius. Sed sc̄dm dictum p̄m re
 latio qua iua formalit̄ refertur res intellecta ad intelligentē ē r̄tō fūdata sup actū in
 telligēdi, ē dī, nec p̄ consequēs differtur r̄tō que refertur intelligēs non intellectam
 7 que refertur res intellectā ad intelligentē, ergo si r̄tō qua res intellecta refert̄ ad
 intelligentē ē ipsa relatio realis fundata super actum intelligēdi sequitur q̄ for
 maliter tr̄ teris ad quā ē relatio realis intelligēt nō differt re ab ipsa relatio ip̄i⁹

intelligētis quia formali in termino ad quam fit ipsa relatio alterius extremi
ut dictū est ipsa rō et sic p̄ p̄na. p̄bo p̄ns ē falsum et impossibile. quia sicut de ra
tione rōnis rōis est esse ad aliud formaliter: ita de ratione rōnis realis ē esse
ad aliud formaliter re. ergo impossibile ē q̄ rō qua refert̄ realiter intellectus ad
rē intellectam nō dāt realiter a termino formali ad quā est: et sic p̄ impossibi
tas p̄ntis. **C**Secūda ratio sumitur ex natura oppositōis: q̄ nullus extremus in rōis
debet denominari a relatione sibi opposita: nullus enim denotatur dñs ser
pente nec pater filiatione: sicut nec aliqd̄ oppositis dicitur aliquid frigidus ea
liditate vel videns cecitate. Sed res intellecta ē extremus eorū oppositū ipsi
intelligēti. ergo res intellectu non debet denotari relata relatione reali ipsi
intelligētis. **T**ertia rō sumitur ex differētia denotatōis que ē ab extrinseco et d
notationis que est ab intrinseco. **A**d cuius euidētiam sciendū q̄ sunt quedam
denotationes ab extrinseco sicut denotatur effectus a causa et e converso sic ca
lor denotatur solaris a cā sua et sol denotatur calcificans a calore q̄ facit. **A**lic
sunt denotationes ab intrinseco vocādo intrinsecū oē q̄ inest rei alicui subiecto:
sicut dicitur aliquid album ab albedine sibi inherente. et isto modo denominat
relatio. unde h̄ relatio sic ad aliud non tamē denominat illud ad aliud ad qd̄ ē
sed illud in quo est sicut paternitas non denotat aliquā nisi illum in quo ē pa
ternitas. Et ex hoc sic arguitur relatio nō denotat nisi illud in quo est. sed rō in
telligētis non est in re intellecta. ergo rō intelligētis non denominabit res in
tellectam. ita q̄ s̄m eam dicatur relata. **Q**uarta rō sumitur ex hoc q̄ isti non
possunt saluare q̄ relatio rei intellectu ad intelligētē sit rō rōnis. q̄ aliud ē rela
tionē aliq̄ ē rō rōnis et rō rōis alicuius s̄m rōnem quia q̄ dicit̄ aliqua rō
ē rō rōnis intelligi q̄ illa rō non beat aliud ē q̄ ē s̄m rationē q̄ autē dicitur
q̄ aliqua rō que ē realis ē alicui s̄m rōem: non intelligitur qd̄ relatio illa ab
solute non beat nisi ē s̄m rōnem: sed q̄ non fit rō illius relati nisi s̄m rōnem.
Si q̄ res intellecta referatur ad intelligētē per rōnem realē fundatā sup̄ actum
intelligēdi: h̄ posset saluari q̄ illa rō nō sit rō reali rei intellectu tñ nō pōt sal
uari q̄ illa rō que ē rō rei intellectu est tñ ens s̄m rōem. vel q̄ est tñ rō rōis
q̄: inconueniēs q̄ talis rō cōiter ponat̄ ē rō rōnis tñ. et sic p̄ q̄ illa rō rei
intellecte ad actū intelligēdi vel ad intelligētē nō ponat̄ aliq̄ rē in intellectu: nec
ē in re extra q̄ oēs p̄cedūt q̄ in re intellecta nihil reale pōt ex hoc q̄ intelligit̄
et sic p̄ de fo. **O**rtū ad 3^m. s. q̄ s̄a intētio p̄teritue dēā non dicat formalit̄ lo
quēdo aliquā entitatē realē in re nā existēti. **S**ciēdiū q̄ supra dēū est s̄a in
tētio p̄teritue dēā ē s̄m gen^o intelligibiliū q̄. s. p̄sequitur res par sūt obiecta in in
tellectu sicut ē hoc q̄ dico v̄l. p̄dicabile. genus: spēs. et cōsimilia: modo inten
do osidere q̄ talia nō dicant formaliter loquēdo aliq̄ entitates realē. et subiecto
existētē in aliquo. si enī s̄a intētio sic dicta dicit̄ aliqd̄ positum existēs in aliq̄
subiecto aut hoc est in intellectu aut in re extra: si in intellectu: aut dicit̄ rem abso
lutā aut relationem non rem absolutam. quia hoc probatum est supra in p̄ma
q̄ōne de s̄a intētiōe et ē s̄a que immediate p̄cedit istam nec pōt. et dicere rōnem
fundatā in intellectu mediante actu vel spē. et hoc oīdo dupl̄ rōne p̄ia sumit̄
ex p̄teritōis fundate in intellectu mediante actu vel spē: et est talis. q̄ illa rō aut
rō q̄ refert̄ intelligēs ad rē intellectā: aut e converso nō pōt ē rō q̄ intelligēs refert̄

ad re' it' intellecta: qz illa relatio e' r'io realis fm' ar' int'etiones v'it ens r'onis d'uisi
 sum' q' d' ens reale: nec pot' ee' ec'ouerso. s. q' illa r'io sit qua res intell'ca referat' ad
 intellig'gete. qz modo imediate probatu' e' q' res intell'ca non refer' ad intellige
 tem p' ip'ione' fundata' sup' aliquid ex'ns in intellectu sicut in s'bo. ergo inte' sa' co
 cretueve d'icia no' e' aliq' r'io su'data in actu intellig'edi v' sp'e in aliquo existente in
 intellectu sic i' s'bo. **C** Scda ratio sumitur ex pte se' int'etionis z e' talis: qz sa
 int'etio io puta v'le: genus: sp'es: z p'ssilia no' dicunt' habitudin'e' intellig'etis ad rem i
 tellectatam nisi ec'ouerso. Sz ois r'io fundata sup' actum intellig'edi vel sp'es i
 telligibilem e' relatio qua referitur intellus ad re' intellecta' vel ec'ouerso. ergo z
 cetera. n. maior p'dicat' p' q' t'um ad o'es sc'das int'etio'es excepta ipsa int'etionas
 litate q' que et' e' quedam int'etio mo' quo infra magnifestabitur. nam v'le. gen' spe
 cies: z z p'ssilia dicunt' habitudin'e' ad ea de' quib' p'dat'. Constat aut' q' illa de' qb'
 talia p'pot' non su't actus intellig'edi vel sp'es intelligibilis nisi quado ipse actus
 intellig'edi est illud quod intelligitur. ergo z c' minor etia' q' t'um ad p'po'm p'ri
 met facilliter p's: quia ois relatio fundata sup' actu' intellig'edi vel sp'es intelligibi
 lem vel el' e' relatio rep'itatis ad rep'itatu' vel e' relatio effectus ad causam relatio
 aut' e' recep'tationis ad rep'itatu' est relatio intellig'etis ad re' intellecta' rep'ita
 ret et' acact' intelligendi vt e' effectus ad re' intellectam cu' ponat' p' obiectus mo'
 neat' siue aut' ponatur q' obiectum mouet' siue no': illa relatio actus intelligen
 di vt e' effect' n'bil fac' ad p'po'm: qz illa r'io realis illa de' qb'us querim'. s. sc'de
 int'etionnes dicunt' eius r'onis t'atu': z io' nulla relatio qua pertinet' ad sc'das int'e
 riones p'pot' fundari in intellectu nisi illa que e' intellig'etis ad re' intellectam vel
 ec'ouerso: z sic q' t'um facit ad p'positu' p' minor: no' pot' et' dici q' sc'da inten
 tio dicatur aliquam entitate' reale' in re' natura' ex'ite' p'pter duo. primo quis si
 vilitas z z abstractum z co'similia pueniunt' reb'us fm' suum ee' reale' extra animas
 sequeretur: q' ee'nt nulla' sepata in re' sicut posuit plato: hoc at' e' falsum z a p'ho
 improbatu'. ergo z c. Sc'do quia nullus ponit q' in re' intellecta' q' t'um ad esse q'
 habet' ex'ra animam ponatur aliquid reale' ex hoc q' intelligitur alioquin qua
 do aliquid obui' intelligitur de nouo aliquid reale' ex'ites in ipso sicut in s'bo
 acquiritur ei de nouo qd' e' falsum. z sicut p's de tertio. s. q' sc'de intentiones si
 ue accipiantur pro ipsa intentionalitate siue pro illis quibus attribuitur ipsa i
 tentionalitas non dicunt' aliquam entitate' realem sub'ine in aliquo ex'item:
 z hoc qu'at'um ad suum formale significatum: **C** Tertium autem ad quartu' quod
 modo p'p'edica. s. secunde intentiones differant ab omniu' n'bil supponit q'
 formalit'eter loquendo non dicat' aliquam entitate' realem in aliquo subiecti
 ue ex'item. Sciendum q' inter p'dicta z omniu' n'bil potest inueniri d'ia
 z ex parte rei intellecte' z ex parte ipsius intellectus: z primo videndum est. quo
 mo' inueniatur ex parte rei intellecte'. Ad cuius euidentiam sc'dendum q' cum ita
 sit q' secunde int'etiones dicat' bitudines quad' que vt d'cu' e' p'sequitur res p'
 vt su't ob'it'ine in intellectu talis bitudo vel e' rei ad inte'm. pur b' q' dico inte' dicit
 bitudies r's rei. pur e' termin' actus: vt supra d'cu' e': vel e' habitudo rei intellecte'
 ad re' intellecta': sic hoc q' dico gen': sp'es: p'dicatu' z sub'iu' z p'ssilia. Si p'io mo'
 sic p's: qd' id' illud ens r'onis q' h' q' dico int'etio no'iat' supponit aliquod esse reale'
 q' t'um ad illud q' p'io intelligit'. na' p'io p'm q' teriat' act' intellig'edi op' q' sit ens

reale non ens enim nō pōt intelligi nisi p̄intelligatur ens sicut nec priuatio nō
stelligitur nisi p̄ intelligatur habitus eē, ergo terminus ad quā terminat̄ act⁹
intelligēdi: licz formalit̄ nullam entitatē ponat in re intellecta tamē saltē quan-
tum ad p̄ intellecta supponit entitatē realem rei intellecte: oīo autem nihil
nec formalit̄ aliquid ponit nec aliquid supponit. **Q**uantum ad alia intel-
lecta que priuationē vel puram negationem important, sicut hic q̄ dico non
ens licz non ponatur formalit̄ aliquā entitatē nec supponant precise. **Q**uam ad
absolutam negationē ⁊ hoc ex parte rei intellecte: ex parte tamen intellect⁹ sup-
ponunt aliquam entitatē sicut iam dicitur. Si autem loquamur de intētio-
nibus que dicunt habitudinē rei intellecte ad rem intellecta ⁊ sicut h̄ q̄ dī-
co genus: spēs: p̄dicatum ⁊ consimilia: **Q**uam ad aliqua idem ē de his sicut d̄
p̄missis: que scilz dicunt habitudinē rei intellecte ad intelle^m quia in eis qui-
b⁹ conueniat. primo supponunt aliquam entitatē primum p̄dicatum ⁊ primum
subiectum. naz propositiones primo intellecte oportz q̄ formētur de entibus
realibus p̄positionis aut ē secundarie possunt formari de non ente: vt dicēdo
nihil ē nihil: vt ebimera ē ebimera: ⁊ tunc nec possunt formalit̄ aliquam enti-
tatē: nec et supponunt ex parte rei intellecte, sed supponunt entitatē que est ex
parte intellectus modo quo iam dicitur. **A**lia autē sunt q̄ si non ponat for-
malit̄ aliquam entitatē in re intellecta tam entitatē realē supponunt sicut sūt
omnia quāqz p̄dicabilia eē enim genus ⁊ eē spēs licz nullam entitatē ponat
formalit̄ in eo de quo dicuntur, tamē supponunt entitatē realē in eis d̄ quibus
dicuntur, nam eē spēs alicuius generis non conueniat aliquibus nisi dicant diuer-
sas formas sine diuersas entitates formaliter differentes: nec similit̄ eē ge-
nus dicit alicui nisi ei q̄ dicit aliquā entitatē talibus diuersis formalit̄ conue-
niētē. **U**nde si in priuationibus accipiuntur genus ⁊ spēs hoc non ē proprie sed
scdm similitudinē sine sin attributionē ad positua inquam priuationes pu-
ta in sensibilitas ⁊ surditas ⁊ cecitas se habet ad modum habitus visus ⁊ sen-
sus auditus rōi pprie in sensibilitas nō ē genus ad cecitatē ⁊ surditatem: quia
in talibus proprie non ē gēns nec spēs: ⁊ q̄tum ad hoc similit̄ ē de d̄ns pro-
prie ⁊ accidēte de quorum quolz postea queretur in sp̄ali quomodo conueniat
eis ratio intētionis secunde. **E**x parte et ipsius intellectus potest poni differētia
int̄ p̄dicta ⁊ omnino nihil nō quidē q̄ talia dicat aliquā entitatē formalit̄
loquēdo q̄ sit in intellectu sicut i subiecto: sed quia talia non conueniant enti-
vel etiam nō enti nisi p̄supposito actu quo talia rep̄stantur ⁊ q̄ talia sic vel sit
puta uiuersalit̄ vt particularit̄ rep̄stantur. **A**d cuius enūdētiam sciēdum q̄
ad hoc q̄ aliquid dicat recedat ab ouuino nihil nō oportz q̄ formalit̄ loquēdo
dicat entitatē aliquam s̄ sufficit q̄ supponat: ita quod illud nō possit conueni-
re alicui nisi quādam entitatē realē supposita ⁊ hoc patz tam i positūis quā
i priuatiuis. **I**n positūis quidam vt cum dicimus q̄ aliquid ē ens in potētia
t̄m nō sic ē itelligēdum q̄ illud quod ē i potētia t̄m sit in sua entitate ac-
tuali in rerum natura: ⁊ q̄ sit in ipsa potētia iam ipsas informās: s̄ ex hoc ip̄o
q̄ potētia qua aliqua forma est possibilis: dicitur etiam ipsa forma que nō est
acti in rerum natura esse in potētia siue possibilis. in q̄ eē sit in potētia nihil
aliud est q̄ potētiā quādam esse in rerum natura scdm q̄ illud dicitur

po sibile, nec verificaret de tali qd est posse nisi est potentia illa i rex nā. 2 sū. et
 nō p uēiret alicui eē inte^m obine loquēdo vel eē abstractū nisi eēt aliqs act^o i tel
 ligēdi sī in rex nā cui^o obm̄ dicet terminare actū intelligēdi vt esse sic abstractus.
 In p uanatis inuenit aliquid recedere ab oio nihil ex hoc qd saltez materialiter
 supponit aliquid sicut dicitur qd cecum uon ē nihil. qz supponit subm̄ 2 similit
 scde intētiones que dicuntur entia rōnis supponit aliq̄ entitatem reales vel ex
 parte in int^o tū: vt qn nou ens intell^r ipm̄ non ens eē intētio nē pzinā vel eē ob
 iectum in int^o supponit actum intelligendi qui ē res vera vel ex parte rei intelle
 cte sit^r 2 i intē^o: sicut gen^o spēs que nō pueniit nisi rebus: 2 sicut p^oimū intē^m p^o
 subm̄ 2 i p^omū p^odicatū. quia p^omū qd natū est occurret intellectui siue simplici si
 ue p^oposito. opz esse rem aliquam verā. **C** Sed tunc videtur sequi quedā diffi
 cultas. s. s. qd oio nihil nō possit intelligi. Si enī oē qd intelligit ex b̄ ipō qd intell^r
 bz esse rōnis iam recedit ab oio nihil: 2 per pās videt seq qd oio nihil non pos
 sit intelligi. Et ad hoc dico qd imo oio nihil pōt intelligi qm̄ ad hoc qd obm̄ qd
 intelligitur qnqz ab aliquo sit ipz nihil. **C** Ad illud qd obijct dōz qd aliqd itell^r
 sine alio ho dupliciter pōt accipi. vno mō vt dicat itelligi sine eo quo itellcō sic bō i
 eo qd bō bō nō pōt intelligi: nō intellecto rōn. i. pōt tñ intelligi siue colore. qz nō
 cointellecto colore pōt bō itelligi: 2 illo mō oio nihil pōt itelligi sine aliquo eē
 cointellecto: sic qn aliqs format cōceptōez de hoc qd dico nihil ipse intell^r ipz
 nihil siue ipam nihil entitatē. ita qd in suo formali obō nō includit aliq̄ entitas
 positine sed negatine tñ. **C** Alio modo potest aliquid intelligi sine alio nō qui
 dē cointellecto: sed coexistente. 2 isto modo oio nihil nō potest intelligi sine ali
 quo esse. 2 quia impossibile est qd nihil intelligatur 2 non sit actus intelligendi si
 cut impossibile est qd aliquid intelligatur 2 non sit intellet^o: lz aliquis possit i
 telligi non cointellecto intellectu vel actu intelligendi. Sed adhuc contra hoc
 posset obijci: quia qn oio nihil intelligitur. quero vtrum illud qd intelligit dū
 intelligitur habet aliquod esse aut non habet aliquod esse. Si habet aliqd esse
 sequitur qd illud quod intelligitur non est omnino nihil. quia quod habet aliqd
 eē nō ē oio nihil. Si aut dicatur qd non habet aliquod eē sequitur qd illud quod
 intelligitur non habet esse rōis ēt dū intelligitur quod est cōtra p^omissa: quia
 ex hoc ipso qd aliquid ē termin^o ad quā vt ad obiectum terminatur actus intel
 ligendi hōbet saltem esse rationis. **C** Et ad hoc dicendum qd quādo aliquid ne
 gatur de eo quod intelligitur negatio potest fieri ad ipm̄: vel in ordīne ad actū
 intelligendi vel simpliciter. verbi gratia. si aliquis intelligit hominē qui est al
 bis non intellecta eius albedine dupliciter pōt negari albedo de eo. s. vt i ordī
 dine ad intellectum. vt. s. dēt intelligi qd albedo non cadit cum homine in app
 bensionē: 2 sic vt potest negari albedo de homine qui intelligit: vt quando dōz
 qd iste homo non intelligit hominem album. i. nō intelligit hominem cum albe
 dine. **C** Alio modo potest negari de eo albedo nō quidem in ordine ad intelle
 ctum: sed d absolute vt si dicitur qd homo qui intelligit non est albus 2 sic esset
 falsū. qz lz bō nō intelligat cū sua albedie: tñ bō qd intelligit sim rē bz albedinē
 sit qn oio io nihil intelligit qn querit vtz illud qd intelli bz aliqd eē vel non si q
 ratur in ordīne ad actū intelligendi dōm qd non qz qn aliqs intelligit oio nihil
 nulluz eē eī cadit in apprehensione. ita qd apprehēdat cū eo: qz lz ita sit qd quādo

nihil oio apdprehendit verū sit dicere qd ipsi oio nihil puenit intelligi. tā boe
 ipz q̄ ē oio inibil intelligi n̄ cadit sub appbēnsiōe cū oio nihil non eni opz q̄ q̄
 intelligit nō cutitate intelligat se stelliget e illā nō entitatē vel illā nō entitates
 eē nō intelligi. Si at̄ querat absolute vtrū q̄i intell̄t nō nihil illud oio itell̄t ha
 beat aliqd̄ eē sibi pueniēs ex hoc qd̄ intelligit̄ d̄m q̄ sic. s. eē rōnis 7 quando
 d̄i qd̄ seq̄t q̄ tunc illud qd̄ intelligit̄ nō ē oio nihil ercludēs oē eē. d̄m quod
 imo q̄tū ad illud q̄ cadit in appbēnsiōe qz ipm̄ eē rōnis non cadit cū nihil cuz
 ipsa appbēnsiōe. vt d̄m̄ ē. ita sicut quādo intelligit̄ bō alb⁹ nō intellecta al
 bedine sua. vey est dicere q̄ bō qui intelligitur ē albus quia absolute sibi pue
 nit albedo: 7 vey ē dicere qd̄ tunc nō intelligit̄ bō alb⁹ p̄iuncti accipiēdo: qz
 nō intelligitur cū sua albedine. ita ēt q̄i aliquis appbēndit ipsam nihil verū
 est dicere q̄ illud qd̄ intelligitur h̄z aliqd̄ eē rōnis quia in q̄tum conuenit ei q̄
 intelligit̄ ex hoc ipso puenit sibi eē rōnis: 7 tūc vey est dicere q̄ ipm̄ nihil sine
 aliquo eē intelligitur accipiēdo p̄iunctim: qz ipsam nihil sine aliquo cadit s̄b
 appbēnsiōe. qz illud eē rōnis q̄ sibi puenit nō cadit cum ipso sub appbēnsi
 ōne: 7 sic p̄z de q̄rto: **C** Ex p̄missis pōt̄ facilliter t̄ndi ad rōnes in oppo^m.
C Ad p^m g^o d̄m̄ q̄ eē rōnis siue ipsa sc̄da int̄tio nec ens formalit̄ ponēs ali
 quā rōnem vel entitatē in re: nā: nec est oio nihil ercludēs oē eē sicut eē p̄ra
 negō nihil ponēs vel supponēs. s̄z ē ens s̄m̄ qd̄ mō quo iā expōit̄ in solutiōe
 sequētis arguētī. **C** Ad sc̄dm̄ d̄m̄ q̄ ens t̄ōis dicit̄ eē sc̄dm̄ qd̄: s̄z eē sc̄dm̄
 qd̄ dupliciter pōt̄ accipi. vno mō p̄ eo qd̄ dicit̄ formalit̄ aliquā entitatē i re:
 nā ex̄t̄ ē diminit̄ta cū sicut mā d̄i ens sc̄bz qd̄ 7 si m̄liter acc̄is dicitur ens s̄m̄
 qd̄ resp̄cū s̄be 7 isto mō ens rōis siue sc̄da it̄e nō dicit̄ ens sc̄cūda qd̄. Alio
 mō d̄i ens sc̄cūda qd̄ q̄si ecedēs a pura negōne entitatis q̄ 7 si formalit̄ nō
 dicat entitatē ex̄t̄em in re: nā: t̄n̄ eam supponit̄ ita qd̄ nō pōt̄ verificari de ali
 quo nisi illa entitate p̄supposita sicut poss̄. b̄lc: s̄z non dicat ipsam potent̄as
 in recto qz p̄p̄ic loquēdo ipm̄ possibile nō ē ipsa pō: sed ē illud ad quod po^o
 h̄z ordinē. ita qd̄ nō verificaret̄ de eo eē poss̄. nisi p̄supposita po^o in rer̄: nā
 7 illo mō eē rōnis vel ens t̄ōis 7 sc̄cūda int̄e d̄nt̄ eē sc̄cūda quid nisi qd̄ i hoc
 d̄nt̄ qd̄ s̄z illud quod ē possibile q̄d̄m̄ t̄n̄ ē possibile non ponit̄ entitatē fo: malit̄
 ex̄t̄ē in re: nā: entitas t̄n̄ illa q̄ dicit̄ quandoqz ē in re: nā in esse suo qd̄ pōit̄
 ita qd̄ tūc nō solū h̄z eē ex alia entitate q̄ supponit̄. s̄z ēt q̄tum ad suā entitatem
 que q̄nqz formalit̄ sit in re: natura: sed solum supponit̄ 7 iō non h̄z esse t̄ce
 dens a nihil ab entitate q̄ formalit̄ dicit̄. sed t̄n̄ ab entitate q̄ supponit̄ siue
 ex parte rei intellecte siue ex parte intelligentis modo quo predictum est.
C Ad tertiu d̄m̄ nō eēt idem aliq̄s terminū significat̄ e directe negationē en
 titat̄: sicut hoc qd̄ dico. nō bō vel nō lapis. 7 dicit̄ ter^m significare aliquid qd̄
 formalit̄ loquēdo nō ponit̄ aliquā entitatē realē qz nō o3 quod illud cuius si
 gnificati formale nō pōit̄ aliq̄s entitatē in re: natura dicat formalit̄ negati
 onē entitatis real̄s: sicut eē ob̄iue in intellectu q̄tū ad illud eē nō siḡnt̄ forma
 liter aliq̄s entitatē realē ex̄t̄em in re: nā. nec t̄n̄ significat̄ negationē entis: sic
 significat̄ hoc q̄ dico: nō ens vel non entitas. si g^o loquit̄ de bis q̄ d̄nt̄ dire
 cte negōm̄ entis t̄n̄ aut d̄nt̄ negōm̄ determinati entis: vt hoc qd̄ dico cccus vel
 nō vidēs. aut d̄nt̄ vn̄iuerſalit̄ negōm̄ entis sicut hoc quod dico nō ens si dicat̄

negōm i determinati entis poterunt predicare de aliquo ente in p̄creto non in abstracto. Nam ve p̄t dici de hoīe carente visu quod ē cecus vel carens visu. Sed nō p̄t dici q̄ sit cecitas carētem visus. Si at̄ dicat̄ vniuersalit̄ negōz entis vt: hoc quod dico nō ens vel nō cecitas nec in abstracto nec in p̄creto poterit verificari de aliquo ente reali. vnde nullū ens reale p̄t dici vniuersaliter nō ens vel carēt entitas. Si at̄ sint talia quaz̄ h̄ḡtū formale nō dicat̄ entitatē ex̄tē i rex nā. Sed suppōit̄ sicut h̄ q̄ ē eē obīue in intellectu vel h̄ q̄ est eē abstractum vel separātū a singularib⁹ talia q̄dem de ente reali possit̄ predicare in concreto dicēdo hoc ē abstractū. vel hoc est habens esse rationis: sed in abstracto nō possunt verificari de ente reali vñ nullum ens reale dicēs formalit̄ entitatē reale ē eē rōnis vel abst̄ vel vlt̄itas: s. n. nullū ens reale sit bitndo rōis q̄ n̄b̄l p̄t n̄b̄l tñ p̄hibet ens reale p̄cretie denotari i bitndine ad aliquid secūduz r̄m rōis tñm. Cā d̄ q̄rtū dicēdū q̄ nō ois quod oē quod itelligit moueat ite^m lo^o quēdo ēt̄ de intellectu q̄ a reb⁹ mouet̄ ad itelligēdū alioq̄ negōnes ⁊ p̄uōnes nō possēt̄ itelligi: qz̄ talia cū dicāt̄ nō entitatē formalit̄ nō p̄t mouere. S; sufficit quod illa q̄ p̄nata sūt occurrēt̄ intellectui moueāt̄ ite^m p̄rio q̄dā ad cognitionē sui: ⁊ deinde ad cognitionē alioz: ⁊ sic ēt̄ ē i p̄posito. nā res extra me^m tā talitate mouet̄ ad cognoscēdū se p̄rio q̄tū ad suū eē reale ⁊ deinde q̄tū ad tales itētōies q̄ res p̄sequūt̄. put sūt obīue in intellectu modo quo expositum ē supra ⁊ sic p̄s ad q̄nēem ⁊ ad alia arguēt̄a.

Ad q̄rtū sic p̄cedit ⁊ arguitur q̄ ens rōnis siue secūda iutē non sit tñ relatio rōnis quia sicut alia predicant̄ vñt̄ ens reale ita predicant̄ relatiōis. dicat̄ ens reale. S; nō p̄cedit̄ de alijs predicant̄ tis q̄ sint entia rōnis q̄ non ponit̄ q̄ sit aliq̄ s̄ba rōnis vel aliqua q̄litas rationis. g^o nec potest ponī vt v̄ relatio rationis nec p̄ p̄ns itētio secūda potest dici vere relatio rōnis. C; p̄re^o. abstractū vel separātū a singularibus dicūt̄ secūdas itētōies siue entiarationis: sed talia nō vidēt̄ dicere relatiōnem. sed magis priuationem. ergo secūda iutentio non semper dicit̄ relatiōnem rationis. C; p̄re^o. vñū i suo h̄ḡto formali non ipozat̄ relationem: s; dicit̄ idiuisionē siue diuisionis p̄uationē: s; vñū in ḡne vel sp̄e est secūda itē^o. g^o non ois secūda itētio dicit̄ relationē rationis. C; p̄re^o. sicut iuēt̄ relatio. s; rationē itelligētī tñ ita iuēt̄ q̄litas s; rōez itelligēdī tñ. s; secūda itē^o ē illud q̄ ē ens secūdu ratiōnē tñm. g^o non ois se^o itē^o dicit̄ rōnē rōis. m̄oz p̄s ex supradictis: qz̄ supra frequēt̄ dicit̄ ē secūde itētōes d̄r̄ illa q̄ h̄ḡnt̄ ea q̄ p̄sequūt̄ res p̄nt̄ sūt obīue i intellectu talia at̄ sūt entia rōis. g^o ⁊ c. maior at̄ p̄bat̄ qz̄ illud quod p̄dicat̄ i q̄le dicit̄ q̄litate s; rē v̄l sūm rōm. s; d̄ia p̄dicat̄ i q̄le. g^o ois q̄ dicat̄ v̄l sūm rē v̄l rōnē ē itelligēdī q̄litate: nō sūm rē. qz̄ ipole ē q̄d saltē ois d̄ia dicat̄ q̄litate s; sūm rē: sic p̄s de d̄ijs s̄b. g^o ois dicere q̄ alique d̄ie dicit̄ q̄litate secūdu rōnes tñm. ⁊ sic p̄s maior: ⁊ p̄ p̄ns sc̄ḡnt̄ p̄ncipal̄. s; q̄ ois s̄a itē^o dicit̄ relationē rōnis. C; In n̄ p̄rium ē dictum cōe q̄ secūde itētōies d̄r̄t̄ q̄sd̄ bitndines. ita etias p̄t argui. at̄ qz̄ in nullo alio genis inuenitur aliquid dicit̄ secūdu rē ⁊ aliqd̄ s; rationē nisi iū in ḡne relationis. Nam bñ ē quedā rō rei ⁊ quedā relatio rationis. nō at̄ d̄ q̄dā s̄ba v̄l q̄litas v̄l q̄litas rōis: g^o vt v̄ cns rōis in solo ḡne rōnis inuenit̄. C; R̄r̄ ad euidēt̄ia istī q̄nōis p̄mo itēdo distinguere d̄ noib⁹ h̄ḡntib⁹

entia rōis siue has intētiōes. Scdo intēdo descendere ad qōem. 3° ponā quedāz
siue qōdā ad declarandū p^o p^o. **Q**uā ad p^o sciēdū q^o sūt quedā noīa signifi
tantia entia rōis siue ipas itētiōes perētie acceptas q^o significāt puōni : sic hoc
q^o dico abstractū siue hoc q^o dico vnū gñe v^o spēs abstractū nō ē de aliqō ex h^o q^o ē
obīue in itellu: p^oter aliq^o q^o in re iungunt sic cū itellr bō nō intellectis for:
z pla. vnū vō spēs vel genere dī p^o puōnem dīaz. diuidētū in spēs v^o puōm eaz
q^o spēs diuidit. vnū. n. ē ens in diuisum. Alia sūt noīa q^o signī perētie sicut ge
nus: spēs: p^odicamū: z s^o m: z p^o s^o m: nō q^o illa s^o m rez aliqō formalī: ponāt i ali
quo sicut in s^o bō: s^o tū s^o m rōnē. vt supra dēn ē: z hoc sufficiat ad nunc de p^o io.
Quā ad s^o m sciēdū primo q^o illa que significant p^o uatiue sicut abstractū vnū
gñe vel spēs: nō v^o mibi significare rōnem q^o cūq^o rei v^o rōnis. Cui^o rō ē: q^o for:
male significatū termini significātis puatiue nō ē aliqō pōm: sed t^o m noīa. vt
dictū ē. significāt puōem ergo zē. **Q**uā at ad ea que dūt pōm inō quo supra dī
ctum ē: sicut gen^o spēs: vel p^o s^o m pueniēt dūt significare quasdā rōnes siue ha
bitudines. Ad cui^o euidētā sciēdū q^o p^o dēa entia rōnis sicut nō sūt s^o bā nec qua
litas. ita nec sūt rōnes reales in genere rōnis exītes z hoc p^o ex dictis. q^o ta
lia nō dūt aliqō ens reale exītes in dō p^o dicamēto. tū h^o non sint rōnes reales:
magis tū affiant rōnib^o q^o alijs entib^o z min^o recedunt a rōe rōnis q^o a rōne
aliq^o p^o dicamēto. Cui^o rō ponit suū ex pte rōnis z ex parte entis rōnis ex pte
quidē rōnis q^o illud q^o dicit ens rōnis tū maiorē s^o tū dīnē bz ad illud q^o mi
nimū bz de entitate reali: z per p^o s^o m min^o recedit ab ei^o rōne: s^o s^o m oēs int oīa
p^o dicamēta rō min^o bz de entitate. g^o illud q^o dicit ens rōis tū magis affiat
rōni quācūq^o alijs p^o dicamēto z min^o recedit a rōne ei^o. Et ex pte entis rōis p^o
hoc sic oīdī: q^o illud q^o dicit aliqō absolutū puenit ei cui^o ē circūscripta hīrudi
ne ad aliqō extrinsecū: s^o entia rōnis nō pueniūt reb^o de quib^o dūt circūscripta
bitudine ad aliqō extrinsecū: q^o nō pueniūt reb^o nisi p^o sūt obīue in intellectu
vel simplr app^o hē dē rē v^o p^o parātē vnā rem alteri. puta p^o dīcato s^o bō v^o sup^o
īferiori. p^o q^o nō pūt dīe aliqō positiuus nisi vel hīrudinē rei itellecre ad actū
intelligēdi vel hīrudinē vnī^o rei in intellectu ad aliā rē intellectā pur. s^o sunt obīue
in intellectu p^o parē vnū alteri: z sic aliquo inō p^o de s^o. Ad maiorē at. euidētā
p^o mīssōz volo declarare dno. p^o mū ē quo dīz oīa entia rōnis psequūt res tantū
pur sūt obīue in intellectu. non tū omnia entia rōnis dūt hīrudines. imo qdaz
vt dēn dīcāt puōnes: q^o h^o nō pūt eē sine tali hīrudinē non tū formalī dūt tales
hīrudines. illa. n. que sūt vnū s^o m rē p^o rē obīue in intellectu sine inuicēz ex quo
seq^o quedā puō s^o m rōnem tū: q^o s^o m rē nō sunt sine inuicē: sed in positiuis. vt
dēn ē nullū eē rōnis formalī pōt dicere nisi hīrudines rei in intellectu ad int^o
vel hīrudinē vnī^o rei in intellectu ad aliā rē intellectā pur ab intellectu vna res cō
paratur alteri. Scdo q^o volo declarare ē q^o h^o eē ens rōis tū nō pueniat alicui
absoluto. puta s^o bē q^o titati vel q^o litati simplicit tū eē ens s^o m rōnes attribuunt
q^o q^o alicui absolutū nō sup p^o mū sed s^o m quid. v^o h^o nulla s^o bā vel nulla quali
tas sit ens rōnis simplicit loquēdo: rānē dīcīm^o q^o iusticia dei quē ē eius s^o bā
sit q^o litas s^o m rōnem siue s^o m n^oz modū intelligēdi. nec per hoc intēdimus
dicere vel q^o iusticia dei simplr sit ens rōis. vel q^o alia q^o litas sit simplr ens rō
nis: s^o itēdim^o dicere q^o vnū absolutū puenit alteri absoluto s^o qd. i. s^o m q^o dam

finitudinē in q̄^m s; modū n̄m intelligēdi p̄ intelligim⁹ s; a; dei vel sine iusticie sic
 ap̄d nosos i reb⁹ notis nobis p̄suppōit s; a; qualitati ⁊ cuius acc̄ti: tñ, nec substan
 tia nec q̄litas ē simpliciter ens rōnis: sicut, n. ens diminutū puenit ei q̄ simpli
 t̄r ē ensis sicut esse in po⁹ p̄uēit n̄c simpliciter antirpo qz vez ē simpliciter dice
 re q̄ annuip̄s ē ens in po⁹ ita ē ens diminutū nō p̄uēit enti simpliciter nisi sc̄s
 quid sicut dicitur q̄ ens actu simpliciter ē in po⁹ sc̄m quid: nō at dicitur q̄ sim
 pliciter sit it in po⁹ ⁊ sic h̄itudines p̄dicte nō d̄nt ens diminutū mō quo i questōes
 p̄ced ēti i expo s̄ta sūt s; sūt simpliciter entia rōis tñ: s; nullū absolutū est sim
 pliciter e ens rōis. Notādū tñ qd l; iusticia vel s; a; dei nō sit simpliciter ens rōis
 tñ int̄ iusticia ⁊ s; a; dei ē dare h̄itudinē rōis que solum ens rōnis dicit sicut
 q̄n q; dicitur q̄ in p̄p̄e ad inte^m n̄m iusticia i deo p̄supponit s; a; p̄supponē
 ⁊ p̄suppōit d̄nt ens rōis tñ ⁊ illa nō dicit alia absoluta formaliter, sed h̄itū
 dines p̄supponētis ad p̄suppō^m ⁊ p̄suppōitū ad p̄supponēs. **C**ad primū q̄
 in oppo^m, d̄m q̄ sic p; ex d̄is nullū ens alie p̄dicantū ē ens rōnis: qz p̄dicte
 h̄itudines nō sūt rōnes ex̄tes i p̄dicamento rōnis, tñ maiorem puenētiā
 h̄nt entia ia rōis cū p̄dicantū q̄ nullū eoz dicit ens rōis tñ. tñ q̄tū ad hoc differēt
 pueniant et oia p̄dicantū q̄ nullū eoz dicit ens rōis tñ. tñ q̄tū ad hoc differēt
 qd rō p̄dicantū relatōis in in⁹ repugnat entib⁹ rōis q̄ rō alioz. **C**ad secūduz
 d̄m q̄ illa rō p̄bat qd nō oia entia rōis d̄nt qz aliqua dicit formalit̄ puōnem
 sed nō p̄bat quin oia entia rōis que d̄nt positue dicāt h̄itudines n̄c autē nō
 ē concessū nisi de entib⁹ rōis que dicūt positue q̄ dicant h̄itudines q̄^m
 idem v; a ad tertium. **C**ad quartā dicēdū q̄ maior est falsa. **C**ad 5^m dicēdū
 ad maiorem q̄ est falsa ad p̄b̄m maioris dicēdū qd illud qd predicatur in
 quale dicitur qualitatem ⁊ quando dicitur qd omnis differētia predicatur i q̄le,
 dicēdū ad hoc qd verum est: ⁊ vteri⁹ q̄ ois d̄ia dicit qualitatem ⁊ quando
 dicitur vltra qd nō ois d̄ia dicit q̄litatē que sit qualitas sc̄m rē dico qd falsū
 est, in mo cois differētia dicit qualitatem que est qualitas sc̄dū rem: sed vez
 est qd nō omnis differētia dicit qualitatem que est determinatū p̄dicatū acci
 dentis nec sc̄dū rem nec sc̄dūm ratiōem, vnde corporeum vel icor: porcū
 sensibile vel insensibile nō dicit qualitatem que est determinatū p̄dicantū ac
 cidētis, sed d̄nt qualitatem nocādo qualitātē oēm formas q̄ formalit̄ d; aliq̄d
 eē tale, vñ q̄le p̄t d̄ia p̄dicat i quale ⁊ q̄le p̄t p̄uēit p̄dicato ⁊ deterioratio acci
 dētis: nō sūt sic accipiēdū q̄ vnū dicat q̄litatē s̄m rē ⁊ aliud sc̄m ratiōem, imo
 vtrūq; dicitur qualitates sc̄m rē: s; verum ē qd qualitas p̄t d̄ia dicit quale:
 ⁊ prout determinatū gen⁹ acc̄tis dicit q̄le nō signat qualitātē vninoce s; equo
 ce vel analogice vtrōiq; tñ signat rem veram sicut etiam corpus q̄ significat
 compositū i genere s; e: ⁊ corp⁹ qd significat tertiā dimensionē vtrōiq; signat
 rem verā l; t equivoce. Si autē obijciatur cōtra hoc qd cum differētia dicat ens
 rationis sicut ⁊ alia predicabilia ⁊ per oīs q̄le qd ipoztat d̄ia est quale sc̄m
 rōem ⁊ nō sc̄dūm rem dicēdū qd l; d̄ia dicat ens rōnis in q̄tum ē quoddam
 p̄dicabile quia esse predicabile dicit mere ens rōis tñ quale qd ipoztat p̄ v̄s
 ferētā nō opp; qd sit ens tñ sc̄m rōnem, sed predicabilitas vel v̄itas qua
 d̄ia dicitur ⁊ vnū; p̄dicabile puenēs multis est ens rōis: ⁊ de hoc magis di
 cetur infra inn sp̄ā ⁊ sic ad rōnes p;

Ad quintū sic proceditur et arguitur quod ratio rei intellecte ad intellectus non sit secunda intentio, quia illud quod est eodem tam prius quam secundum intentioni non debet dici determinate secunda intentio: sed ratio rei intellecte ad intellectum est huiusmodi, ergo ratio maior potest quod illud quod est per pluribus non debet dici determinate altere eorum quia iam non est per pluribus, minor est satis potest et dicitur quia supra dictum est frequenter quod intentionalitas secundum aliquid dicitur prius vel secunda intentio est habitudo rei intellecte ad intellectum, puta, scilicet terminus ad quas terminatur tendentia intentionis prout, scilicet, intentionis accipitur ut tendens in obiectum intentionis, et hoc secundum rationem intelligendi quia secundum res non est actio transiens. Si dicatur ad hoc quod predicta habitudo est predicta intentionalitas in abstracto quia aliquid dicitur prima vel secunda intentio, ita quod in abstracto non determinat sibi primam vel secundam intentionem. Sed accipiendo in concreto intentionem est secunda intentio tamen secundum. Si ipsa intentionalitas est quoddam intelligibile naturae terminare actum intelligendi secundario in quantum intellectus reflectitur super actus suum et super habitudinem sui obiecti. **C**ontra quia quia ratione prima intentionalitas abstracte accepta secundum res extra dicitur prima intentio concretive potest esse res intellecta: et esse fundamentum secundae intentionalitatis eadem ratione secunda potest esse fundamentum tertie, et tertia quarta, et sic in infinitum: sed ponere processum in infinitum est inconueniens, ergo ratio. **R**espondeo ad illud quod sequitur rem ut obiectum in intellectu sequitur rem ut est intellecta: quia esse obiectum in intellectu est rem intentionis, scilicet rem intentionis. Sed illud quod sequitur rem ut intellecta non puenit ei quod non est intentionis, ergo quod sequitur rem ut est obiectum in intellectu non conuenit ei quod non est intentionis: sed secundum intentionem sequitur res ut sunt obiectum in intellectu, ergo secundum intentionem vel esse secundam intentionem non puenit ei quod non est intentionis. Sed habitudo obiecti intellecti ad ipsum intentionis non habet rationem intellecti, quia respectu nullius actus cognoscendi obiectum per se cognitum potest esse habitudo obiecti, ergo ut videtur habitudo rei intellecte ad intentionem non est secunda intentio. **R**espondeo ad logicam determinat de his intentionibus: sed non videtur quod ipse dederit de tali habitudo quia predicabilia de quibus ipse determinat, puta generis et species et ipsa predicabilia et scibilia non videntur habitudinem rei intentionis ad ipsum intentionis, immo videtur dicere habitudinem unius rei intellecte ad aliam rem intentionis, ergo ratio. **I**n secundum est quia sicut sepe dictum est, illud quod dicitur ens rationis tamen est secunda intentio: sed habitudo rei intellecte ad intentionem est habitudo, quia potest quod talis habitudo non est habitudo realis: sed rationis tamen, ergo ratio. **R**espondeo autem est prius intentionis aut secunda aut nulla: prima non potest esse: quia prius intentiones, videntur ens reale extra animam vel affirmatiue vel negatiue: ut supra dictum est: talis autem habitudo non dicitur ens reale extra animam: nec affirmatiue nec negatiue nec potest esse nulla intentionis: quia omni ei quod intelligitur puenit esse intentionis aliquo modo, scilicet, per se relinquitur, ergo quod predicta habitudo sit intentio se. **R**atio ad istam questionem debet per se sicut supra frequenter fuit dictum intentio, puta scilicet et parte rei intellecte dupliciter accipitur primo modo in abstracto, scilicet ipsa intentionalitas secundum quam res intellecta dicitur concretive prima vel secunda intentio. Alio modo in concreto, puta ipsa res intellecta in qua fundatur talis intentionalitas dicitur prima vel secunda intentio, puta, scilicet, dicitur quod homo dicitur primam intentionem, scilicet, concretive dicitur: spes vero secundam, quia ergo queritur utrum habitudo rei intellecte ad intentionem sit intentio prima vel secunda: si questio intelligitur de intentione in abstracto: sic talis habitudo nec determinate est prima intentio sicut

nec est determinate secūda itētio: sed dicit quoddā p^o vtriq; nam itētionālitās
abstracte accepta secūda q̄ oē quod itelligit denotatur p̄cretiue prima inten-
tio vel secūda est ipsa bitudo rei intellecte ad inte^m. s. put terminat tendentiam
actus itelligēdi. Sed illa itētio abstracte accepta s̄m q̄ oē q̄ dicitur p̄cretie
itētio p̄ma vel secūda h̄ denotari p̄cretiue itentio nō dicit i abstracto vel solā
p̄mā itētionē vel solam secūdam: alioquin nō denotaret eē q̄ p̄cretiue dī iten^o
ergo p̄dēcā bitudo nō dicit tñ itētiōem p̄mā vel tñ itētionē secūdam si ac-
cipiatur in abstracto: 7 hic satis p̄bat. prima rō ad hāc p̄tēctāz. Si at accipia-
tur itentio p̄cretiue tūc p̄dēcā bitudo rei intellecte ad inte^m dicit tātū secūdam
itētiōem. **Ad c^o** euidentia sciēdū q̄ quactus itelligēdi pōt reflecti se sup se saltē
sup illud: qd̄ est eiusdē generis secū q̄ id̄ dico qz h̄ volo diffinire. vtz idē actū i
telligēdi nūero sit reflexibilis sup se ipm. ita q̄ ipse idē nūero sit qd̄ itelligit: 7
quō etiā itelligitur. 7 potest et reflecti super bitudinē sui obi ad ipsū 7 id̄ ipa itē-
tionalitas: abstracte accepta q̄ aliqua res d̄nominatur p̄cretiue dicta vt qñ dñs
q̄ homo d̄dicit primam itētiōem p̄cretiue eius bitudo ad inte^m dicit primam
intentionē i abstracto potest itelligi 7 esse fundamētū eiusdē alterius intentio-
nalitatis 7 7 si se habebit in rōne eiusdē itelligibilis habentis habitudinem ad
intellctū. 7 erit itētio p̄cretiue dēā: 7 sic itelligēdo qm̄ de itētionē icōcre-
to i q̄tum talis habitudo nō solum potest accipi ipsa bitudo obi sed et vt ips
obiū habēs bitudinem illis habitudo dicit tñ secūdam itētionē p̄cretiue ac-
cipiēdo 7 hoc p̄z ex his que supius dicta sunt: quia sicut supra dictum est p̄ia
itētio: secūda p̄cretie accepta accipitur penes duplex genus itelligibilium:
quorum p̄mum dicit esse reale extra animam: s̄m nō dicit entia rationis q̄ con-
sequitur: res: put est obiectiue in intellectu. ita q̄ p̄mum genus itelligibilium
dicitur prima itētio p̄cretiue: sed p̄dēcā bitudo rei intellecte ad intellectum vt
de se p̄z p̄inet ad secūdū gen^o itelligibilū. qz dicit mere eius rōis dñs rem): vt
ē obiue i intellectu. g^o p̄dēcā bitudo p̄m accipit vt qdā itelligibile 7 accipiēdo
itētiōem p̄cretie ē dicta secūda itētio: sed forte h̄ boe possz aliq; obijcere quia
non videtur q̄ idem possit esse abstractum 7 denominās 7 p̄retum denomi-
atum sicut albedini non p̄uenit q̄ sit albedo denominans 7 album denotatum
7 ad hoc possit primo dici q̄ nō est simile de formis realib⁹ quas opz diffinire
a s̄bis que denotatur per eas 7 de intentionibus. quia nō potest fieri reflexio i
realibus sicut in eis que pertinent ad denominationem. vnde etiam forte ali-
qui concedūt q̄ eadez res est actus itelligēdi denominās 7 actus denotat⁹
si ponatur qd̄ idem ille actus itelligēdi sit res intellecta. Aliter potest dici
q̄ h̄ idē 7 respēū eiusdē non possit eē denominās 7 denominatum idem tamē
respectu diuersorum potest eē denotans 7 denotatū: sicut q̄ritas denominat
s̄bas q̄ritū: 7 i ipsa denotatur. puta a qualitate quādo dicitur curua vel alba sic ipa
intentionalitas abstracta que denominatur rem primo itelligentem esse inten-
tionem concretive dictam prout accipitur vt qdā itelligibile 7 accipiēdo
bitur non quidem a se ipsa. Sed a quadam alia intentionalitate que consequū-
tur ipaz pnt eē obiū inelle sicut 7 ipsa p̄sequebat rē p̄i^o itellctā. 7 sic p̄z ad qd̄z
Ad p^m ergo in oppo^m dōm q̄ illa solo d̄ta. s. q̄ illa habitudo est intentio
sa p̄cretiue accepta est bona. **Ad scdm** q̄ obijcit p̄tra hoc dōm q̄ non ē in-

conueniens in actib⁹ rōis posse pcedere in infinitū ī particulari reflectēdo vnum
 sup alter: vt qd aliquis p̄rio itelligit lapidē ⁊ postea itelligit se itelligere lapidē:
 ⁊ postea itelligit illū actū s̄m quo itellerit se itelligere lapidē: ⁊ tertium ⁊
 q̄rtū. ⁊ sic in infinitum ⁊ s̄m in bitib⁹ p̄ntib⁹ inte^m obui ad s̄m nouū actū intel
 ligēdi seqtur noua bitudo. ¶ Ad tertiu^m dōm qd nō o3 qd illud qd seq̄t rem vt ē
 intellecta sine vt ē obui in intellectu sit inte^m. s̄m verū est qd nō pōt p̄uenire alicui
 nisi sit inte^m. qm̄ g^o dī qd illud qd p̄seqtur rem vt ē intellectā nō p̄uenit ei qd nō est
 inte^m dōm qd illud qd p̄seqt rē vt ē intellecta nō p̄uenit alicui sicut passio con
 uenit subō nisi illi rei que ē intellecta: ⁊ iō veniari ab aliqua intentionalitate n̄
 p̄nēt nisi ei qd itelligit ⁊ cui vt intellecto illa intēntionalitas attribuit. nō autē o3
 qd illa intēntionalitas q̄ rei intellecte attribuit. sit obui inte^m. Sic ē in passionib⁹
 realib⁹ q̄ p̄sequūt res in eē reali passio ē extra rōm s̄m p̄ q̄ s̄m ē s̄m: ita etiā
 ⁊ in passionib⁹ q̄ p̄sequūt res in eē rōis sicut ē bitudo ad inte^m passio: puta ba
 bitudo ad inte^m ē extra rōem itellecri s̄m q̄ b⁹ i: quia res per hoc qd ē intellecta
 ē fundamētū talis bitudinis rōis. ¶ Est at̄ sciēdū qd h̄ entia rōis que conse
 quunt res intellectas vt intellecte sūt: nō o3 qd sint intellecte ex hoc ipso qd cō
 seqt res intellectas vt intellecte sūt: imo magis oppo^m. tñ nulli eoz p̄uenit dici
 p̄teritue inte^m nisi sit inte^m: nā sicut supra dcm̄ ē p̄teritue dī aliqd p̄ria vt sc̄da ī
 ten^o: q̄ ē fundamētū bitudinis ad inte^m vt qdā termin⁹ ad quē terminat̄ actus
 itelligēdi: ita qd se intēntiōes ⁊ h̄nt p̄seq res intellectas ⁊ ex hoc nō h̄nt qd sint ī
 tellecta: s̄m sūt passiones rez itellax ⁊ sunt qdā itelligibilia nata itelli: intel
 lectu reflexo. ⁊ sic p̄^m gen⁹ itelligibiliū dī p̄teritue p̄ima inte^m nō qm̄ ē: s̄m quan
 do itellit. ita ē s̄m gen⁹ itelligibiliū. s̄m rōis ē fa inte^m. p̄teritue dca non qm̄
 p̄seqt rē itellcāz cui⁹ ē passio: s̄m qm̄ itelli. ¶ Ad q̄rtū dōm qd in inoz ē falsa. qz
 logicus tractat de p̄dca bitudie: imo forte s̄mualis rō sui obi est ipsa bitudo.
 vnde p̄dicabile dicibile enūciabile ⁊ p̄silia de qb⁹ h̄z logic⁹ determinare ipoz
 tant dictā bitudine: ⁊ qm̄ dī qd nō qz p̄dicabile nō ipoztat bitudine nisi ad s̄m
 vel ad scible: dōm qd imo. nā p̄dicabile nō solū ipoztat bitudine ad s̄m siue ad
 scible. sed etiā ad actum anime quo vnū natum est predicari de altero: sicut ⁊
 dicibile non solū dici bitudine: ad illud de quo dicitur sed etiā ad actus dī
 cendi qui ē actus inte^m.

AD sextū sic pceditur ⁊ arguit qd sola bitudo rei intellecte ad inte^m
 sit fa intēntio. qz fa intēntio ē illud qd p̄seqt rē itellcā vt intellecta ē
 Sed inte^m vt inte^m nō ipoztat bitudine nisi ad itelligentē. ergo
 sola bitudo rei intellecte ad itellntis ē fa intēntio. maior p3 ex su
 p̄radict⁹. mior ēt fact⁹ d se p3: qz sic itellis vt itelligēs n̄ ipoztat bitudine nisi
 tē itellcāz vt itellcā: ita eōuerso v̄ qd res itellcā nō ipoztat bitudine nisi ad it
 ligētē. ¶ Ad dca illd solū v̄ eē fa itēntio q̄ ablato nulla fa itē^m māet: s̄m ablata bi
 tudie rei intellecte ad itē^m nulla fa itē^m manet. g^o rē. maior p3 qz illud qd p̄uenit
 plurib⁹ pōt manere quocūqz illoz ablato. Si g^o aliquid quo ablato nō manet
 fa itē^m. v̄ qd illi soli p̄ueniat fa itē^m. mior ēt fact⁹ p3. qz illud qd p̄seqt rē vt est
 obui ī intellectu nō māet ablata bitudie obi intellectu ad inte^m. S3 ois fa itē^m est
 b⁹ i. g^o rē. ¶ Ad dca ois bitudo aut ē rei ad rē s̄m eē reale qd h̄z extra aiaz. aut rei
 ad aiaz. aut aie ad rem. s̄m bitudo rei ad tem s̄m eē qd h̄z extra anim am cum se

habitudo n̄ realis sicut est paternitas vel filiatio nō pertz ad secūdam intētiō-
 nem que dicit ens rōnis nec etiam habitudo anie ad rē dicit secūdam intētiō-
 nem quia h̄ habitudo anie ad rem fundatur sup actum vel habitum ale. put scia
 refertur ad d̄ scibile vel sciens ad scitum: ⁊ talis habitudo est habitudo realis:
 nec dicit tūm̄ ens rōnis reliquit ḡ q̄ sola habitudo rei intellecte ad aiām est se-
 cūda intētiō: sed talis habitudo est bitudo rei intellecte ad intellectū ergo rē.
CIn cōtraarium ē q̄ sicut oñsum est supra quedam sunt entis rōnia que dicūt
 priuationem sicut abstractū ⁊ vnū genere vel sp̄e: sed illud q̄ formaliter dicit pri-
 uationem nō dicit habitudinē ergo rē. **C**⁊ De tera genus dicit habitudinē
 ad spēm ⁊ econuerso. ⁊ similiter ēt p̄dicatū dicit habitudinē ad subiectum ⁊
 econuerso: sed tales bitudines nō sunt bitudines rei intellecte ad intellectū. imo
 sūt bitudines rei intellecte ad intē^l vel ad aliā rē intellectā. ergo bitudo q̄ ipoz
 tant p̄dicatā nō ē bitudo rei intellecte ad intellectū. sed p̄dicatā pura genus
 vel sp̄s dicūt secūdas intētiōnes. ergo nō sola habitudo rei intellecte ad actū
 intelligēdi ēē secūda intētiō. **C**Respōdeo ad euidētiam h̄ q̄ōnis sciēdam q̄ si
 cū frequēter dictum est: intētiō ēt prout h̄ agitur de intentione dupliciter ac-
 cipitur. s̄ abstractie ⁊ p̄cretie. Si ergo accipitur intētiō in abstracto ipsa. sicut
 tionalitas sūm quā aliquid dicitur p̄cretine intētiō prima v̄ secūda intētiō sic
 bitudo rei intellecte ad intellectū ⁊ solū talis bitudo est intētiō sic dicta tam
 prima quā secūda. Si autē intētiō accipiatur in p̄creto sic accipiendo intētiō
 nē. p̄dicatā habitudo nec aliqua intētiō prima nec ipsa sola est intētiō sc̄da.
C⁊ Prīmū istozum. s̄ q̄ sola p̄dicatā bitudo sit causa priā q̄ secūda intētiō ab-
 stracte accepta satis p̄ ex eis que supra frequēter dicta sūt. nā supra frequē-
 ter dicitur ē q̄ intētiō in abstracto accepta que denoiat ipsa intelligibilia ēē pri-
 mam vel secūdam intētiōnē in p̄creto est habitudo ad actum intelligēdi. put
 terminat tēdentiam actus intelligēdi. put tendit in obiectum vt incognitū h̄c
 autem ē habitudo rei intellecte ad intellectū vt de se p̄. ergo rē. **C**Secūdam
 s̄ q̄ p̄dicatā bitudo nō ē aliqua intētiō prima p̄cretine dicta p̄ similiter satis
 cilliter quia sicut frequēter dictum est intētiō prima p̄cretine dicta. dicit pri-
 mū genus intelligibiū illud. s̄ q̄ p̄uenit rebus sc̄m̄ suum esse reale affirmatiue
 v̄ negatiue circūscripto suo ēē i intellectū. Sed p̄dicatā habitudo non ē aliqd
 tale. quia nō est aliquid p̄ueniens rebus sūm ēē reale circūscripto ēē rōnis. imo
 vt sepe dictus ē: dicit ens rōnis formaliter loquēdo: ergo p̄dicatā habitudo nō
 ē aliqua prima intētiō p̄cretine accepta. **C**Tertiū. s̄ q̄ p̄dicatā habitudo nō so-
 la est secūda intētiō concretine accepta potest patere dupli. s̄. ex et bis que dicit
 priuatiōem sicut ēē vnū genere vel sp̄e vel abstractum quia talia formalit̄ nō di-
 cunt aliquā habitudinē vt supra dictū ē: sed talia dicūt secūdas intētiōnes
 concretie acceptas. ergo non sola habitudo p̄dicatā est secūda intētiō. h̄ ēt
 pater ex his q̄ i postūne dicunt. nam sicut supra dictus ē arguēdo genus quod
 dicit s̄ bitudinē ad spēm ⁊ p̄dicatū ad subiectū ⁊ econuerso. sed talis bitudo
 nō ē habitudo rei intellecte ad actum intelligēdi. ergo rē. maior p̄. minor ēt
 p̄. quia sp̄s aut genus aut fiat p̄ rebus intellcūs aut pro actu intelligēdi.
 Sed quōcumq̄z istaz dato h̄ p̄pōm quā si stant p̄ rebus intellcūs tunc vnus
 habitudo eoz ē ad alterz nō ē bitudo rei intellecte ad actum intelligēdi. Sed ē

bitudo vni⁹ rei intellecte ad aliā rē intellectuā put. i. accipiūt obine: vt duo q̄dā
ab intellectu. idē ēr seqtur si dicāt actū intelligēdi qz bitudo eoz nō erit rei in-
tellecte ad actū intelligēdi. S; erit bitudo vni⁹ act⁹ intelligēdi ad aliū actū intelli-
gēdi. Tñ mihi vī q̄ primū sit vey 7 nō sū. s. q̄ bitudo generis ad spēm 7 pre-
dicatū ad subm̄ sit bitudo vni⁹ intellectu ad aliud intellectu 7 nō ad actū intelli-
gēdi: tñ qdquid sit de hoc sp̄ p̄uēit p̄ncipalis seqt. s. q̄ bitudo sp̄ei ad gen⁹: vt
p̄dicatū ad subm̄ vel ecōuerso: nō ē bitudo rei intellecte ad actum intelligēdi:
7 sic p̄bat tres p̄clusiones accepte. C Ad declarationē aut illoz que dca sunt
sciēdū q̄ sicut inēē reali reruz extra aiām qñq; illud q̄ ē forma denominās res
spectu vni⁹ pōt eē solū denoiatum respectu alteri⁹ inō quo vnus accūs dī sūm
alteri⁹ sicut q̄ntitas. puta sup̄ficies ē forma denoians subām 7 faciēs eā forma
līf q̄stū 7 ipsa eadem est subm̄ denoiatū respēi albedin: qua sup̄ficies dicitur
alba. ita est suo modo 7 i ipsi intētionib⁹. nā illud q̄ est intentionalitas deno-
minās respectu vni⁹ pōt eē intētio denoiata respectu alteri⁹. nā sicut dictum ē
ipsa bitudo rei intellecte ad intellectū. put ipsa res intellecta ē sūis act⁹ intelli-
gēdi que ē intentionalitas denoians rem intellectuā eē intentionē cōcretine dic-
tām qñ alia ab ipsa bitudine intelligit⁹ pōt intelligi 7 qñ talis habitudo intel-
ligitur ipsa bitudo in q̄stū ē obm̄ inte^m est fundatum alterius bitudinis. 7 sic
illud q̄ respectu vni⁹ fuit intentionalitas denominās respectu alterius fuit i-
tentio denoiata. verbi gratia. qñ intelligit⁹ boiem bitudo boiis intellecti ad in-
tellectū ē ipsa intēntionalitas abstracta sūm q̄ bō inte⁹ p̄cretiue dī prima inten⁹:
7 ista bitudo nō ē sp̄m obm̄ inte^m qñ bō intelligit vt p^m 7 p̄ se obm̄. s; ē quedam
rō rōnis p̄ns ipsā intellectu. s; vltēri⁹ qz inie⁹ pōt reflexi sup̄ suū actū 7 sup̄ ba-
bitudine q̄ p̄seqt rē intellectuā ex hoc q̄ intelligit talis bitudo que p̄i⁹ fuit rō
rei intellecte: 7 nō res intellecta pōt postea eē obm̄ inte^m 7 sic p^m obm̄. puta bo-
minē p̄sequēbat quedā bitudo q̄ erat itēntionalitas denoians ipm̄ p̄mā inten-
tione p̄cretie dictā. ita ēr qñ talis bitudo intelligit vt obm̄ per se inte^m p̄seqtur
enti quedā rō realis ad inte^m. ita q̄ illa p^o bitudo ē fundamētū se bitudinis et
p̄ p̄ns ē denoiabil⁹ ab ipsa: sicut ēr act⁹ intelligēdi qñq; intelligit⁹ actu reflexo: et
tūc act⁹ q̄ intelligit⁹ nō ē quo intelligēs intelligit: s; ē quo ite⁹ intelligit 7 sic dico
q̄ illa bitudo q̄ ē itēntionalitas abstracta siue p̄ia siue sa qñ intell⁹ ē sa intē⁹ cō-
cretine dca. qz p̄inet ad sūm gen⁹ intelligibiliū. C S; d̄ illud q̄ frequēt dicitur ē.
s. q̄ intēntionalitas sūm q̄ dī aliqd p̄ia vel sa intē⁹ ē bitudo p̄dca rei intellectuē
ad inte^m 7 nihil aliud qz dicit q̄ gen⁹ 7 abstractū 7 vltē 7 p̄stia dicit intentiones i-
p̄creto. g^o abstracta eoz dicit itēntiones i abstracto. s. ḡnālitās abstractas 7 vltas:
S; talia nō dicitū bitudine rei intellectu ad inte^m: s; magis dicit bitudine vni⁹ rei i-
tellecte ad aliā rē intellectuā. g^o itēntionalitas i abstracto n̄ p̄uēit solū illi bitudini: sed
ēr aliis. C Ad b^o g^o euidētā sciēdū p̄io q̄ qñ aliqd dnoiat ab aliq̄ for⁹ illud q̄
s forma illa denoiat siue accipiāt i p̄creto siue i abstracto nō ē illa for⁹ q̄ dno-
miat. ita q̄ accipiūt sūm illi⁹ forme denoiantis circumscripta forma. vbi ḡra.
bō dnoiat alb⁹ ab albedine: bō nec icōcreto nec i abstracto ē albedo. qz nec bō
nec humāitas ē albedo: sūm 7 bō dī p̄cretie itē⁹ p^o nec p̄cretie nec abstracte acci-
pept⁹ ē ipsa intēntionalitas abstracta: sic. n. bō nō ē itēntionalitas abstracta ita nec in-
tēntionalitas. C Sc̄do sciēdū ē q̄ ite⁹ dupli⁹ accipiūt. vno^o put distinguit eē itēntio-

nalit̄ ē reāle. ⁊ vt dicit mere ens rōis: ⁊ sic intē q̄liter cūq; accipiat: dicit for̄
malit̄ loquēdo ens rōis. **C**Alio dicit̄ itē terminatio fin quā obm̄ cognitū dicitur
terminare actū itelligēdi mō q̄ supra expo^m ē fin q̄ terminatiōem dī aliqd̄ de
noiat̄e p̄ia v̄l fa iten^o s; duplex gen^o itelligibilis pnt supi^o ē dcm̄: mō dico q̄
intē^o p̄io mō dcm̄ p̄uenit nō solū bitudini rei itelle ad intē^m: s; ēt bitudini vni^o
rei itellecte ad aliā rē itellectā: sic h̄ q̄ dico v̄itas vel gn̄alitas: ⁊ ex eis q̄ p̄ua
tiōem fin rōez dāt sicut abstractū vel aliqd̄ tale: s; intē^o fo mō dcm̄ non p̄uenit.
nec bitudini rei itellecte ad intē^m i actu: si accipiat̄ iten^o sic dcm̄ in abstracto. qz
talis itē^o vt supra dcm̄ ē nō ē aliud nisi ipa formalis terminatio fin quā obm̄ co
gnitū dī terminare actū itelligēdi q̄ fin rōem itelligēdi accipit̄ vt qdā actus
tēdens in obm̄. **I**dis p̄mitti pōt rāderi ad obdēz terminū q̄ si accipiat̄ itē^o pnt
est̄ itētioale diuidit̄ ē reāle sic ēt itētioez nō p̄uenit soli bitudini: s; si accipiat̄
intē^o p̄ ipa terminatiōe act^o itelligēdi s; q̄ vt dcm̄ ē denoiat̄ obm̄ itelligibile p̄
ma vel fa intē^o: itē^o sic accepta soli bitudini p̄uenit i abstracto s; cuilibet obi irel
ligibili p̄uenit i cōcreto. **E**t sciēdū q̄ ex bis appet q̄ dcm̄ bitudo ē itē^o pnt itē^o dī
stingnit̄ ē ens reāle: qz tal bitudo nō pōit rō reat: ⁊ ēt intē^o pnt intē^o dicit̄
terminatiōe p̄lectā act^o itelligēdi s; q̄ denoiat̄ obā p̄cretie p̄ia v̄l fa itē^o ⁊ ex h̄
vltcri^o appet q̄ p̄iectā bitudo ē ipa itētionalitas abstracta fin q̄ vt mō dicitū
dicūt̄ aliqū p̄ia vel fa itē^o p̄cretie in q̄tū ē p̄dcm̄ bitudo siue teriatō obi: modo
p̄dcm̄ ⁊ ē p̄cretie fa intē^o in q̄tū pōt ēē qdā obi intē^m p̄tines ad fin gen^o in
telligibiliū: ⁊ sic p̄ ad qōnē. **C**Ad p̄^m g^o i opp^m dcm̄ ad minorē quo d̄s rei i
tellectā reduplicādo solū h̄ q̄ ē ēē intē^m nō dicat bitudinē nisi ad intē^m tñ res in
tellectā reduplicādo cū h̄ qd̄ ēē intē^m mō^m s; q̄ h̄ z ē i itellectū bitudie ad aliā
rē itellectā s; ēt gen^o vltra itell̄ iportat q̄ itelligat̄ vt diuisibile i m̄lias sp̄ez;
bū dicit̄ bitudinē ad aliud q̄tū ad intē^m. s; ad aliā rē itellectā. vñ sic supra dcm̄
ē bitudo generis ad sp̄em vel superioris ad inferi^o nō dicit̄ directe bitudinē rei in
tellecte ad intē^m: s; vni^o rei itellecte ad aliā rē itellectā nō fin suā entitatē ab
solutā s; fin modū rōnis q̄ p̄uenit eis pnt sūt obine in itellectu. **C**Ad scōz dcm̄
q̄ maior est̄ facta: nā loquēdo natural̄ nō m̄at̄ ens ablata subā q̄tis ens cōi
cat̄ tā substantie q̄ accētis. **A**d p̄bōem ei^o dcm̄ q̄ illud q̄ p̄uenit plurib^o p̄t ma
nere quocūq; blato illoz nisi vniū depēdent ab alio v̄l ipm̄ aliquo mō suppo
nat̄: nūc sūt ita q̄ oēs alie se intētiones p̄supponūt bitudinē rei itellecte ad in
tē^m: qz nō p̄ueniūt reb^o nisi pnt sūt obine in itellectū: ⁊ iō ablata bitudine rei in
tellecte ad intē^m auferūt̄ ois fa itē^o p̄nt: nō sūt ois fa intē^o ē illa bitudo. **S**i autē
q̄nerat̄ v̄t alie intētioes se possint manere sine illa habitudine dico q̄ alie in
tētioes manē in itellectu sine dcm̄ bitudie dupl̄t pōt̄ itelligi. s; vel sine ea
eo cr̄tē v̄l sine ea q̄ itellectā p̄io alie itētioes nō possēt ēē sine illa bitudie qz i
possibile ē q̄ alie se itētioes que p̄seqt̄ rē vt ē i itellectu obine possint ēē vel ēt
itelligi sine tali bitudie cr̄tē. qz posito q̄ aliqd̄ itell^o statz p̄seqt̄ tal bitudo. s;
fo mō p̄nt alie i itētioes itelligi sine tali bitudine. i. sine ipsa q̄ itellectā quia non
opz q̄ qū itelligit̄ alie intētioes se. p̄nt̄ intē^o v̄itaris vel generis q̄ itelligi
gat̄ dcm̄ bitudo rei itellecte ad intē^m. **C**Ad 3^m dcm̄ q̄ illa rō p̄cedit ab insufficiente
t̄ i tñ qz sūt qdā i entia rōis q̄ directe n̄ dāt bitudines s; magis p̄uones sicut h̄
q̄ dico vniū fin itētioem: tñ qz non ois rō ē rō rei ad intē^m vel itell̄ ad rem

ut rei ad rem sui esse reale. imo est dare relationē rei intellecte ad rem intelle-
ctam sicut est relatio superioris ad inferius ut dictum est et hoc scdm illud qd
conuenit eis put sunt obiectiue in intellectu ex mo quo vnu intellr in habitu dī-
ne ad aliā rñsiones in oppositum cōcedo.

3^a
Ito de secūda intentione q̄tum ad eius entitatem querendum ē
de ea in ordine ad primam intētiōē super quā fundatur et p̄io
querēdum ē de secūda intētiōē in bitudine ad primum prout in
ipsa fundatur. Secūdo vtrum in se beāt scdm p̄dicatiōem. s. vtrum
intētiō predicatur de re vlt̄ intētiō de intētiōe. **Q**uātum ad p̄^m
querūtur quattuor. **P**rimū est vtruz aliqua intētiō immediate fundat sup
rem extra. **S**ecūdum ē vtrum aliqua intētiō secūda fundat sup rē extra.
Tertius vero est vtr̄ intētiō scda fundatur sup primam. **Q**uartū ē vtruz
vna s̄a intētiō s̄idetur sup aliam s̄am intētiōem.

4. 1.
D̄ p̄imum sic p̄ceditur et arguitur qd alia intētiō immediate fundē-
tur super rem extra. quia ipsa intētiō in abstracto que ē ipsa inten-
tionalitas s̄m quāsdā denotatur intētiō prima vel secūda s̄idatur
immediate sup obīū intē^o. Sed obiectum intē^o quāq; est res extra
ergo rē maior p̄ ex dictis. quia p̄dca intētiōnalitas vt sepe dem
est: est habitudo rei intellecte ad intellectum bitudo at̄ p̄dca fundatur vt su-
pra dictum ē supra rem intellectā et immediate ergo rē. minor etiam satis patet
de facili. nam quādo intē^o intelligit mo^m vel animal vel plantā vel aliquid ta-
le cui^o obīū est res extra. nam esse reale p̄uenit rebns extra animam ergo rē.
Proterea. aut aliqua intētiō fundatur super rem extra aut nullū nec pōt di-
ci qd nulla quia esse p̄dicatū esse genus esse spēs et cōsimilia dicūt quāsdā intē-
tiones que s̄idatur sup sobās qualitatē et quāritatē et sic de alijs que sunt
vere res bās eē extra animam. ergo relinquunt qd aliqua intētiō fundetur sup
rem existentem extra animam aut ergo mediate aut immediate. si mediate habet p̄
po^m. s. qd aliqua intētiō s̄idat̄ immediate sup rē extra animā. Si dicet qd mediate
p̄tra qd illa intē^o fundetur in re illa mediate alia re. aut mediate alia re intētiō-
ne. si mediate alia re q̄ro de illa vtrū re illa intē^o fundetur super eā mediate
aut immediate. Si immediate habetur p̄positum saltem quātuz ad istam rem su-
pra q̄ ponitur dicta intētiō fundari immediate. si mediate q̄rā vtrū mediate re
vel mediate intētiōne. Si mediate re querā de illa re similiter vtr̄ sup ea fun-
det̄ illa intētiō mediate vlt̄ immediate et sic erit processus in infinitum in acci-
piēdo res p̄ rem nisi ponatur aliqua res sup quā non mediate alia re fundē-
tur illa intētiō. Si autem ponatur qd illa intētiō qd potest fundari sup res nou
fundatur sup eam mediate alia re. S; mediate intētiōne queram de illa intē-
tiōē. vtr̄ s̄idat̄ mediate vlt̄ immediate alia intētiōē et si me^o alia intē^o q̄raz de illa
et erit processus in infinitum in ipsis intētiōibus nisi detur aliqua fundari in re
non mediate alia intētiōne. relinquē ergo qd oportet dare aliquam intētiōē
fundatam immediate sup rem extra. Si dicatur sicut supra fuit dictum in so-
lutione cuiusdam argumētū qd non ē inconueniēs procedere in istis intētiō-
nibus in infinitum non oportet. quia licet accipiēdo intētiōē post intētiōnem
a pte post possit eē processus in infinitum a parte post in q̄tū intellige rē aliq̄

postea intelligo me intelligere illam rem et ulterius intelligo me intelligere illam intentionem: et sic erit processum in infinitum impossibile tamen est quod sit in eis processum in infinitum. Quod ad in accepta siue preterita sint siue sint presentia. supposito quod a de terminatio tpe incipiat intellectus intelligere. quia omnia que sunt inter nunc et sensus et aliquid nunc preteritum determinate distans a presenti oportet esse terminata.

C Preterea qualis est ordo in actibus intelligendi talis est ordo in ipsis intentionibus. Sed in actibus intelligendi est talis ordo quod oportet dare aliquam actus intelligendi cuius obiectum per se: et primum sit res extra: quia primum obiectum cuius non potest esse actus eius vel relatio sui obiecti ad ipsum. ergo nisi oportet dare aliquam intentionem que fundatur super extra immediate. maior pars quia tales intentiones consequuntur rem put est obiective in intellectu actu intelligente et ideo oportet tale processum esse in eis qualis est in actibus intelligendi. minor etiam pars: ut premissum est. **C** Contra unum oppositorum non fundatur super aliud: sed esse intentionali dividitur ex opposito contra esse reale: ergo intentio non fundatur super rem vel esse intentionale super esse reale. **C** Preterea illud quod consequitur rem esse reale non est intentio: sed illud quod consequuntur rem extra sequitur rem esse reale. ergo illud quod sequitur rem extra non est intentio: sed illud quod fundatur super rem extra sequitur rem secundum esse extra. ergo illud quod fundatur super rem extra non est intentio. maior pars facilius quia illud quod consequuntur rem secundum esse reale debet habere ens reale. Sed tale non ens est intentionale vel intentio. **C** minor etiam facilius pars. quia illud quod convenit rei extra animam convenit rei circumscripta actu siue operatione intentione. sed quod convenit rebus circumscripta operatione intentione non convenit rebus secundum esse reale. ergo non. **C** Preterea illud quod fundatur super rem extra includatur in ratione alicuius predicamenti: vel alicuius convenienti sub aliquo predicamento: sed esse intentionem non includitur in ratione alicuius predicamenti vel alicuius convenienti sub aliquo predicamento. ergo non. minor pars per inductionem: quia nec in ratione substantie nec in ratione quantitatatis vel qualitatis vel alicuius alterius predicamenti cadit esse intentiones nec est intentione cuiuscumque spiritus sub eis eodem. maior probatur quia illud quod consequitur ens reale includitur in ratione alicuius illorum que dividunt ens sufficienter usque ad species specialissimas. Sed predicamenta preterea sub eis dividunt ens sufficienter usque ad species specialissimas. ergo illud quod consequitur ens reale includitur in ratione alicuius predicamenti vel alicuius convenienti sub aliquo predicamento: sed illud quod fundatur super rem extra sequitur ens reale ut supra ostensum est. **C** Preterea illud quod fundatur super rem put est obiective in intellectu non fundatur in re extra: sed omnis intentione est intentione ad illud quod formale est esse in intellectu. ergo non. minor pars quia illud quod convenit rei put est obiective in intellectu non convenit ei circumscripta operatione intentione: et hoc de se pars: sed quod convenit rei extra convenit rei circumscripto operatione intentione: hoc enim dicimus: rem in esse reali extra animam: quia bene esse circumscripto operatione intentione. ergo illud quod fundatur super rem put est obiective in intellectu non fundatur super rem extra. minor et facilius pars. quia intentione alicuius siue convenit alicui quod sit prima vel secunda intentio est ipsa habitudo obiecti intellectui a ad ipsum intentionem: sed talis habitudo non convenit rei nisi prout est obiective in intellectu. ergo non. **C** Rursus ad evidentiam istius questionis primo resumendum sunt quedam distinctiones superius posite. et respectu debetur ad quod sed illas distinctiones. primo

resumēde sūt distinctiones de inten^o prout in pposito accipitur inten^o quia. s. intentio potest accipi in abstracto ⁊ in concreto. Intentio in abstracto. s. ipsa intentionalitas scdm qd aliquid dicitur intentio prima vel secunda est habitudo obiecti cogniti ad inte^m actu cognoscentes prout terminat actum intelligendi; itērio cōcretiue dicta: est ipsū obiectum cognitum qd quidem obri generalit: ⁊ prima diuisione diuiditur in duo. s. in ens reale ⁊ in ens rōnis. scdo resumen de sunt distinctiones de esse in intellectu ⁊ eē extra. sibi opposito quia sicut plures pmissus fuit dupli^r dicitur aliquid eē in intellectu. s. subie ⁊ obieue: sibi dicit eē in intellectu oē illud qd ē accidens inte^r existens in eo sicut in subō siue sit actus intelligēdi siue spēs intelligibilis siue cuiūq; alius bitus formaliter inherens intellectui ⁊ extra inte^m. p oppositū aliquid sic eē in intellectu dicitur eē oē illud qd nō ē in intellectu sicut in subō: ⁊ illud qd ē sic in intellectu ē ens reale cadens sub diuisione entis realis qd diuiditur in decē predicamenta sic supra dictus fuit. Obieue vō dicitur eē in intellectu illud qd cognoscit actu ab intellectu sicut illud dē eē in ppectu alicui^o qd actu videt ab i^o. Cscdo sciēdus qd ppositum dicitur dupli^r. s. compositum huic ⁊ ppositū ex his: cōpositus pmo mō pot^r de predicari de pte: sed ppositum scdo modo nō pot^r pdicari de parte. vbi gratia si accipiamus albedinē ⁊ superficiem tūc dico qd si accipiam^o cōpositum ex his. puta ex albedine ⁊ superficie tale compositū nō possit pdicari d altera parte. vnde ista ē falsa supficies ē ipz cōpositū ex superficie ⁊ albedie sic falsum ē qd mā ē ipsum compositum ex materia forma. Si autem accipiamus compositum huic te dico qd ppo^m sic dictum pot^r predicari de parte: nam vere potest dici qd superficies est coniuncta albedini ⁊ est illud quod ē compositū albedini: ⁊ e conuerso albedo est coniuncta superficie ⁊ est illud. qd ē compositum superficie. ita qd in vno ē determinatio sibi a forma inherēt: ⁊ in alio de nominatio forme a sbo cui inheret: ⁊ quia concretum quandoq; significat cōpositum ex his ⁊ precise in concretis substantiuis. ideo in talibus concretum non predicatur de aliqua partium sicut archa non predicatur de forma vl materia archa vel aial de anima vl de materia: quandoq; antez concretum accipitur pro composito huic ⁊ tunc concretum pdicatur de pte sicut dicimus supficies alba: alba stat ibi non pro composito ex albedine: sed pro composito vel coniuncto albedini: ⁊ secundum hoc si queretur de albedine: vtrum fundet super non album vel super album eēt diuerso de respondendum. nam si albū accipiatur pro composito ex albedine ⁊ subiecti siue ē superficies sit subiectum eius siue aliud: tunc dicendum est qd albedo fundatur super non album: quia impossibile est qd compositum ex albedine ⁊ subiectū sit fundamentum albedinis. sequeretur enim qd albedo sit pars sui fundamenti: ⁊ per consequens qd esset secundum quid fundamentum sui ipsius qd est inconueniens. Si autem album acciperetur pro composito. vel coniuncto albedini: vt sit sensus queret vtrum albedo fundetur super illud quod est coniunctum albedini: tunc diceretur esset qd loquendo simpliciter ⁊ in actu impossibile esset albedinem fundari super non album: ⁊ super non coniunctum albedini. quia impossibile est qd aliquid sit actu fundamentum albedinis ⁊ non sit actu coniunctum albedini. s.

secundam aptitudines? bitudinalē existentiaz accipiēdo album isto modo. i. p
 coniuncto albedini: q̄ albedo fundetur super non album quia fundetur super
 illud quod natum est esse; etiam si nou esset coniunctus albedini tamē semper
 verum est dicere q̄ albedo fundatur super non albedinem. i. super illud quod
 non est albedo: et idem posset dici de relatione: si quereretur vtruz fundetur su
 per relatum vel super non relatum. **C**his premisissis ad questionem dico se
 cundum distinctiones premissas. qz aut queritur de intentione p̄ia aut de ses
 cunda. Si de prima tunc aut questio querit de intentione in conereto aut in
 abstracto. Si in conereto scilz de ipso p̄imo obiecto cui attribuitur intentio
 nalitas. dicendum q̄ intentio sic dicta non fundatur in aliquo alio p̄iore: im
 mo illud est p̄imum f̄idantū aliorum. Nā sicut dictum fuit prima intentio
 coneretiue dicta est. illud q̄ pertinet ad esse reale rerum q̄ est p̄imum funda
 mentum omnium aliorum nisi in quātum vna res in rerū non fundatur in alia
 sed hoc non est fundare intentionem in re. nec intentionem in intentione. Sed
 est fundare rem in re: ita q̄ siue accipiatur prima intentio coneretiue pro so
 la re cui attribuitur siue pro aggregato ex re et intentione prima intentio nō fū
 datur in aliquo p̄iore sicut nec substātia cui inest accidens nec etiaz composi
 tum ex substātia et accidente fundatur in aliquo p̄iore licz accidēs fundetur
 in substātia sicut in aliquo p̄iore. Si autem questio querat de intētiōne p̄ima
 in abstracto que est habitudo obiecti intellectus ad intellectum: tunc ad questi
 onem dicenda sunt duo secundum quod duo queruntur. p̄imū est vtrum in
 tentio sic dicto fundetur super rem et supposito q̄d sic. queretur vtruz medi
 ate vel immediate. **Q**uantuz ad p̄imum dico q̄ aliud est querere vtz inten
 tionalitas p̄dicta fundetur super illud q̄ non est in intellectu et queret vtruz
 fundetur super illud quod quid nō est ipsum esse in intellectu. nam si querere
 tur vtrum illa intentionalitas fundetur super illud quod nō est esse i intellectu
 simpliciter dicendus quod sic: siue si accipiatur esse in intellectu obiectine vel
 subiectiue et hoc facilliter potest ostendi ex dictis. Nam illud super quod di
 cta intentionalitas fundatur sunt res habentes esse reale in rerum natura sed
 non omnes res existentes in rerum natura sunt in intellectu subiectiue. nul
 la etiam res: existens realiter in rerum natura est ipsum esse in intellectu p̄e
 cise obiectine: ergo p̄dicta intentionalitas non fundatur super illud quod
 est esse in intellectu: et p̄ecipue obiectiue et maior patet ex supra dictis: quia
 prima intentionalitas abstracta fundatur super p̄imum genus intelligibili
 um. Sed p̄imum genus intelligibile sunt entia habentia esse reale in re
 rum natura. ergo illud super quod fundatur p̄dicta intentionalitas est res
 habens esse reale in rerum natura. minor etiā patet facilliter et p̄ecipue de esse
 i intellectu obiectiue qz eē i intellectu obiectiue dicit tū ens rōis q̄d distinguitur contra
 ens reale. **S**ed res existentes in rerum natura non sunt huiusmodi. ergo
 res existentes in rerum natura non sunt ipsum esse in intellectu obiectine:
 sic patet minor saltē quantū ad esse in intellectu obiectine. **Q**uantū aut
 ad esse subie in intellectu sciēdus q̄d illa q̄ sunt i intellectu subie sicut frequēt dicit
 d 2

est supra nō distinguuntur contra esse reale diuisum in decē predicamenta. non
tamē omne ens reale est ens existens subiectiue in intellectu: 7 ideo non omne
ens q̄ pertinet ad primum genus intelligibilem super q̄ fundatur itentionali-
tas prima est ens existens subiectiue in intellectu: quia multa alia sunt intelligibi-
lia que hnt esse realia pertinētia ad primum genus intelligibilem. s. omnia alia
ab his que sunt accō ite⁹. Si autem loquamur nō de re existētis in intellectu sub-
iunctiue q̄ dicitur habitudinem i accidētis ad subiectum i quo est tūc dicēdū q̄tū
ad hoc q̄ similitudo accidētis ad sumū subiectum est relatio realis aliq̄ sūda-
mētū itentionalitatē p̄ie potest esse ipsum esse in intellectu. Sed non omne: vt
dictum est si autem habendo accidētis ad subiectum nō est ens reale. tunc esse
i intellectu subiectiue poterit esse sūdamētum dicte p̄ie itentionalitates: 7 sic
patet minor q̄tū ad totū. Si autem queratur vtrum illud super q̄ fundatur pri-
ma itentionalitas sit ens i intellectu. Si queratur de ente i intellectu subiectiue. dī-
cēdū q̄ nō omne ens illud super quod sūdatur dicta itentionalitas est ens exi-
stēs i intellectu subiectiue tū sūdamētū alicuius itentionalitatē potest eē aliquid exi-
stēs i intellectu subiectiue. Et probatio vtriusq̄ assumpte satis facilliter pot̄ pa-
tere: nā sicut supra dicitur est dicta itentionalitas sūdatur super primum gen⁹
intelligibilem q̄ est ens reale sed nō esse q̄ est ens reale est subiectiue in intelle-
ctu: quia nihil est ibi subiectiue accidētia realia intellectu. ergo nō omne illud su-
per quod sūdatur predicta itentionalitas est esse existēs i intellectu: 7 sic p̄ p̄i-
ma assumpta. Secūda 7 satis facilliter patet. nam omne illud q̄ habet esse rea-
le i rerum natura potest esse sūdamētum dicte itentionalitatē quia per-
tinet ad primum genus intelligibilem. Sed illud q̄ est subiectiue in intellectu sic
accidētis eius reale est h⁹. ergo rē. vterq̄ p̄missarum. p̄ ex supra determina-
tis. 7 sic patet secūda assumpta. Si autem queratur de esse obiectiue in intelle-
ctu vt sit sensus q̄ōnis querere vtrum illud super quod fundatur prima itentiona-
litas sit ens extra intellectum per oppositum ad eē in intellectu obiectiue. dicēdū q̄
illud super quod sūdatur predicta itentionalitas quādo actu talis itentiona-
litas sūdatur super ipsum nisi est extra inte^m obiectiue 7 actu. immo est ens exi-
stēs actu i intellectu obiectiue: s̄ vt ostēsum est nō sit ipsum esse i intellectu. ē. n.
illud cui acōi⁹ attribuitur ipsum esse i intellectu obiectiue eo modo quo entia ra-
tionis possunt accidere. Sed aptitudine 7 in potētia propinqua est ens extra
intellectum per oppositum ad esse in intellectu obiectiue. s̄ dicitur p̄ quia p̄e-
dicta itentionalitas sūdatur super rem actu intellectam: sed oē q̄ actu intelligit̄
est actu obiectiue in intellectu. ergo rē. maior patet quia predicta itentionalitas
est illud rei actu intellecte ad intellectum actu intelligētē: 7 hoc est verum de oī
itentionalitate abstracta: vt supra frequēter dictum est: sed relatio rei intellectu
ad intellectum actu intelligētē sūdatur super rem intellectam. vt supra probatū
fuit. ergo rē. minor etiam p̄ de se quia nihil aliud est esse i intellectu obiectiue q̄
esse in prospectu intellectus vt cognitum est in prospectu cognoscētis. Scdm
s. q̄ sūdamētū dicte itentionalitatē ē ens extra aptitudie satis p̄. q̄ illud dicitur
ens extra per oppositum ad esse i intellectu obiectiue q̄ s̄ esse i rerum natu-
ra circūscripta operatione intellectus 7 hoc p̄ ex supra determinatis: s̄ sūda-
mētū dicte itentionalitatē natū esse i re: natura circūscripto ope intellectus. q̄

Et hatus est esse sine predicta intentionalitate, ergo zc. maloz p3 vt dictū est, mi-
 nor etiam faciliter pbaf: qz illud q̄ habet eē reale in rerū natura non depēdes
 i suo eē alb ope intellect⁹ intellectui de quo hic agim⁹: z per p̄ns potest eē circum-
 scripto opere intellect⁹. Sed fūdamētum predictē intentionalitatis est h̄mōi,
 qz fūdamētum ei⁹ est s̄onne illud q̄ pertinet ad primū genus intelligibiliz
 z illud est oē illud q̄ habet esse in rerū natura. Istud etiam qd̄ dictū est po-
 test patere per cr̄: quia sicut impossibile est q̄ albedo sūdet super aliqd̄ subie-
 ctum q̄ non sit actu albū aptitudine tamen est non album, qz potest esse circum-
 scriptu albedine supposito q̄ alb⁹ sit accidens separabile: in impo. est qd̄ pre-
 dicta intētiōnalitas que est r̄lo rei intellecte ad intellectum actu intelligente fū-
 detur super aliquā rem: z non sit actu in intellectu obiu: est tamen aptitudine
 extra, qz potest esse actu intellectus non erāte ipsum intelligente: z sic patz de
 primo, s. vtrūm aliqua intētiō fundetur super rem extra. Quantū ad secūduz
 aliqua intētiō fundetur super rem extra immediate accipiēdo eē extra per op-
 positū ad esse in intellectu obiectiue, dicendum q̄ sicut modo tactus est predi-
 cta prima intētiōnalitas quia: de secūda agitur in questione sequenti: nec me-
 diate nec immediate potest fundari actu super rem que sit actu extra z que non
 sit in intellectu obiectiue qz talis intentionalitas inimo nulla intētiōnalitas lo-
 quēdo de illa secūdu. Aliqd̄ dicit̄ prima vel secūda intētiō potest fundari ni-
 si in eo qd̄ actu intelligit̄: z realit̄ est obiectiue in intellectu. Sed accipiēdo eē ex-
 tra aptitudine q̄ scilicet natum est esse circumscripto opere intellectus sic idem
 qz predicta intentionalitas fundatur super rem extra immediate: q̄ autē im-
 mediate fundetur super talē rem sic habentem esse extra, z hoc p3 per primas du-
 as raciones factas ad istam partem, nam obiectū immediate intellectū est im-
 mediatū fūdamētū predictē intentionalitatis, Sed obiectū immediat⁹ z pri-
 mū intellect⁹ sunt res habentes esse reale in rerū natura, nam relatio intelle-
 cti ad intellectum non est illud qd̄ intelligitur nisi quādo intellectus reflectitur
 super actum suū z super habitu dines que sūt inter actum z obiectū, ergo tales
 res sūt immediatū fūdamētū predictē intentionalitatis: tales aut̄ res habent
 esse extra modo predicto ergo zc. per secūda etiam raciones p3 qz alias oportet
 ire i finitum accipiēdo rem post rem, y l̄ itē tone in post intentionem q̄ est
 inconueniens vt offensū est: z sic patz ad ipm. Sciendū tamen q̄ sicut in superi-
 orib⁹ dictum est: l3 nō possit fundari talis intentionalitas super rem q̄ q̄dem i-
 tentionalitas est relatio obiecti intellecti ad intellectum actu intelligentem si-
 ne actu intelligendi tamen predcā intētiōnalitas nō fūdatur in re mediāte actu
 intelligendi sicut etiam in relationib⁹: l3 vna relatio non possit fundari in eo q̄
 est fūdamētū z suū sine coerētia fūdamētū relationis alteri⁹ coerētis tamē vna
 relatio non fundatur mediēte fūdamētū alteri⁹. Nunc restat responderē ad ra-
 tiones: z quia a dictū est predictam intētiōnem fundari sup rez extra pōt dupli-
 intelligi: z vnoio mō ē vey z quedā raciones pbant de vno⁹ z alie de alio id̄ ad
 raciones vtriusqz partis rādū ē: pcedunt in vijs suis. Ad primū ergo dicē-
 dum q̄ obiectū intellect⁹ actu intelligentis esse quādoqz rem extra. Si intelli-
 gitur per oppositū ad est in intellectu subiectiue, tunc certū est q̄ quandoqz
 obiectū intellectus est res extra, quandoqz intelligitur aliquid q̄ sit aliud ab

accidentibus ipsius intellectus et de tali esse extra non est dubium infallibiliter et absolute potest concludi quod aliqua intentio potest fundari super rem extra accipiendo intentionem pro intentionalitate hinc est aliquid dicitur prima vel secunda intentio. Sed accipiendo esse extra per oppositum ad esse in intellectu obiective obiectum quod actu intelligitur potest dupliciter intelligi esse extra. uno modo in actu: et sic est impossibile. Sicut impossibile est quod aliquid sit actu coniunctus albedini: et non sit actu album. Alio modo potest intelligi esse extra aptitudine quia scilicet obiectum quod itellitur potest esse circumscripto actu intelligendi et circumscripto esse in intellectu: et sic obiectum, intellectus quod actu intelligitur quantum ad primum genus intelligibilem et res extra: et verum est quod super res extra sic fundatur illa prima intentionalitas sicut et illud quod actu intelligitur non potest esse quod actu intelligitur et si cum hoc sit non exite actu intelligendi absolute tamen illud quod intelligitur aptum natum est esse sine actu intelligendi. **C**Ad secundum dicendum quod nulla intentionalitas mediate vel immediate potest fundari super rem extra sic quod actu intentionalitas fundatur in ea et sit obiective extra. et ideo non oportet procedere in infinitum in accipiendo rem post rem vel intentionem post intentionem: quia de omnibus negatur bene tamen, fundatur intentio super rem existentem extra aptitudinem accipiendo etiam extra per oppositum ad esse in intellectu obiective. et aliqua etiam intentio fundatur super res extra sic accipiendo esse extra immediate: nec oportet procedere in infinitum. Illa enim res que actu intelligitur quantum ad primum genus intelligibilem nata est esse circumscripto hoc quod est intelligi vel esse in intellectu: nec quando intelligitur requiritur quod illa prima intentionalitas fundatur in ea mediate alia intentione: quia ad hoc quod illa intentionalitas fundatur in ea immediate non requiritur quod non sit in intellectu obiective. Sed sufficit quod non sit ipsum esse in intellectu sicut etiam ad hoc quod albedo fundatur in aliquo immediate non requiritur quando actu fundatur in ipso albedo quod non sit album: sed sufficit quod non sit albedo. **C**Ad tertium dicendum quod illa responsio nulla est et sine ipsa potest sufficienter responderi ad precedens argumentum: ut de se patet. **C**Ad quartum dicendum sicut ad primum quod scilicet primum obiectum intellectus est ens reale existens in rerum natura et illud obiectum quando actu intelligitur actu est obiective in intellectu: nec est actu extra per oppositum ad esse in intellectu obiective. et sicut est immediatum obiectum intellectus, ita est immediatum fundamentum illius prime intentionalitatis. nec ad hoc requiritur quod actu sit extra vel quod actu non sit in intellectu obiective. Sed sufficit quod non sit ipsum esse in intellectu ut dictum est. **C**Ad primum quantum ad rationes factas ad oppositam partem dicendum quod quedam sunt que habent oppositas rationes: quia scilicet ratio unus non est ratio alterius. non tamen habet oppositas res sicut principium et finis que semper habet oppositas vel saltim disparatas rationes et habet eandem realitatem quandoque autem sicut est de puncto respectu diversarum linearum quandoque autem alique habet opposita secundum idem proprietatem eadem quia impossibile est unam realiter esse alteram: quedam autem habet opposita que proprie oppositio dicitur que est circa idem subiectum sicut de albo et nigro. modo dico quod illa que habet oppositum primo modo: et secundo que magis debet dici disparata est opposita sic se habet quod unum potest esse fundamentum

alterius. imo necesse est iter ipsius quod fundat et ipsius super quod fundatur esse diverse
 rationes: quia idem res et ratione non fundatur super seipsius: modo dico quod esse rei
 et esse rationis vultus et intentio non opponitur tertio modo sed secundo modo. non
 tamen intendit dicere quod differat sicut ea que dicunt duas realitates reales. quia
 ens rationis non ponit subiectum in aliquo quantum est de suo significato for-
 mali aliquam entitatem realem: ut supra dictum fuit. Sed secundum ad hoc habet
 duas oppositiones secundo modo dicto: quia unum non est alterum: quia res
 non est intentio: nec e converso accipiendo intentionem pro intentionalitate. et
 hoc quantum ad primas intentiones. Quantum autem ad secundam intentionem
 intentio nec in abstracto dicit aliquid ens habens esse reale in rerum na-
 tura: licet tale esse presupponat: nec etiam in concreto: quia omnis secunda in-
 tentio tam in concreto quam in abstracto dicit ens rationis: dicendum ergo quod ter-
 minus communis et res in rerum natura existens non habent talem oppositum
 unum possit fundari super alterum. Ad secundum dicendum ad maiorem quod
 illud quod consequitur rem secundum esse reale. Si consequitur eam secundum se non
 coercendo actum intellectus non est intentio in abstracto nec etiam in concreto nisi
 si ipsi. Alterius ad maiorem dicendum quod consequitur rem. sed etiam loquendo de
 extra obiective et hoc in actu ita quod actu non sit in intellectu obiective consequitur
 rem secundum esse reale. Sed illud quod consequitur rem que est extra aptitudinem:
 quia scilicet potest esse absque hoc quod sit obiective in intellectu quatenus est actus in
 intellectu obiective: nec eam consequitur nisi coercendo actum intellectus non opus
 quod consequatur rem secundum suum esse reale absolute et hoc se. nec tamen oportet
 quod in sit sibi necessitate actu intellectus: ut supra dictum est: sed inest sibi sine funda-
 tur in ipsa coexistente actu intellectus. Ad tertium eodem modo dicendum quod
 illud quod fundatur super rem extra: ita quod ad sui fundationem non coercit actum in-
 telligendi est de ratione alicuius predicamenti realis vel de ratione alicuius spe-
 ciei potest sub aliquo predicamento: nec autem nulla intentionalitas super res que
 loquendo obiective est actu extra. ita quod actu non intelligitur tamen super rem que est
 extra aptitudinem potest fundari actu aliquid quod non est de ratione alicuius predicame-
 ti vel alicuius speciei potest sub aliquo predicamento omnimodo fundatur super eam.
 prout actu coercit actus intelligendi. et sic intentio fundatur super res extra et non aliter.
 Preterea idem potest dici ad quartum. quod scilicet illud quod provenit rei prout est obiective in
 intellectu: non provenit rei extra. et rei dum actu est extra obiective: tamen bene potest provenire
 rei que est extra aptitudinem: et que non est ipsa esse in intellectu et que potest absolute esse
 sine tali esse in intellectu: et isto modo ponitur intentio fundari in re extra.

Secundum sic proceditur et arguitur quod nulla forma intentio fundatur im-
 mediate super rem extra: quia illud quod fundatur super primam intentionem non fun-
 datur super rem extra immediate: sed omnis forma intentio fundatur super
 primam intentionem. ergo nulla secunda intentio fundatur super res extra in-
 mediate. maior facit probat quod illud quod fundatur super ens rationis non fun-
 datur immediate super rem extra sed esse primam intentionem includit ens ra-
 tionis aliquod in esse primam intentionem includitur in ratione alicuius entis realis
 extra animam cuius oppositum est supra ostensum. ergo et minor etiam patet: quia secunda
 per se habet ordinem ad primam: et per rationem forma intentio habet ordinem per se ad primam et per

hinc supponit eaz vt fundamētū suū qz aliter non videt presupponere. ¶ **P**reterea secūda intentio aut presupponit plus q̄ prima aut non: non potest dici q̄ nō: qz sequerēt q̄ secūda non plus supponēt q̄ primum q̄ est inconueniēs: 7 impossibile. Si sic aut illud est ens reale aut ens rationis: nō ens reale: quia illud presupponit ab omni intentione tā q̄ primum fūdamētū oīum. relinquit ergo q̄ secūda intentio presupponit ens ratiōis. sed illud q̄ presupponit ens ratiōis nō fūdat̄ immediate super rem extra. ergo 7c. ¶ **P**reterea intentio tā p̄ia q̄ secūda fūdat̄ super rem intellectam qz ē habitudo rei intellecte ad intellectum actu intelligentē: sed in secūdis intētionibus obiectū intellectus est ens ratiōis qz tale ens 7 solū tale pertinet ad secūdū gen⁹ intelligibiliū. ergo omnis secūda intētio fūdat̄ super ens ratiōis: sed sicut prius dictum est. illud q̄ fūdat̄ super ens ratiōis nō fūdat̄ immediate super rem extra. ergo 7c. ¶ **P**reterea rea illud q̄ fūdat̄ super rem extra pertinet ad considerationē illius scientie q̄ res extra considerat quia eiusdem est considerare aliq̄ rem: 7 illud q̄ in ipsa fūdat̄. sed nulla scia considerans de eūtib⁹ realib⁹ considerat de secūdis intētionibus. ergo 7c. ¶ **I**n contrarium est qz inter ēs ratiōis 7 ens reale extra nō ē dare medius: sed omne ens ratiōis pertinet ad secūdam intentionem. ergo aliqua secūda intētio immediate fūdat̄ supra rem extra. ¶ **P**reterea intentionalitas in abstracto scdm q̄ dicitur aliquid concretive prima vel secūda intentio ē quedam intētio prima secūda concretive dicta. sicut supra patuit. sed predicta intētionalitas immediate fūdat̄ in re extra: sicut modo patuit. ergo 7c. ¶ **R**espondeo ad euidētiā huius questionis premittenda sūt quedaz 7 postea respondendum est ad qōnem. ¶ **S**ciēdū est ergo primo q̄ inter res 7 intētiones istas talis est ordo. s. p̄mū qd̄ ī isto occurrit ē res obā 7 accidens intelli gen di cui vt cognitūm obiectū. nam res secūdam se accepte circūscripto oī actu intelligendi. nō habēt ratiōē alicuius intentionis in actu. qz sicut illud q̄ caret albedine in actu non est albū in actu. ita etiā illud q̄ non intelligitur in actu. non habet aliquā intentionē fūdatā super ipsum in actu 7 per consequēs non potest dici intētio in actu concretive. Intentionalitas etiā secūdam q̄ aliqd̄ dicitur intentio prima vel secūda non pōt eē nō exīte actu intelligendi cui sit habitudo rei intellecte ad intellectum actu intelligentē que habitudo non pōt ma^a a motu actu intelligendi. Exītib⁹ ergo istis. s. re intellecta 7 actu intelligē di consequitur dare relationes vna realis que est ipse intellectus ad rem intellectam 7 alia rōnis que est rei intellectus ad intellectum actu intelligentem: post istas autem sequitur alia entia rōnis siue dicāt priuationem sicut hoc q̄ dō co abstractum siue dicāt habitudinem vni⁹ intelligibilis ad aliud intelligibile: p̄r ē obiectū in intellectu sicut hoc q̄ dico superi⁹ 7 inferi⁹. predicatū 7 subiectum 7 cōsimilia q̄ cōsequitur rez rōes apprehensiois simplici 7 postea sequit̄ iteraciones q̄ sequit̄ intellectū p̄ferētēz 7 vni ex aliō iserētē vel poti⁹ rem respōdētē intellectui componē diuidētī: cōserētī 7 iserētī. ¶ **S**ciēdum est q̄ aliud est dicere q̄ albus fūdat̄ super illud qd̄ ē albū abstracte accipiēdo 7 dicere q̄ alb⁹ fūdat̄ super album secūdū qd̄ albū: nam ī primo nō ponit nisi q̄ illud super q̄ vel in quo est albus sit album in secūdo autem reduplicationem positis de notat̄ q̄ albedo sit cā 7 nō fūdatiōis qd̄ esse nō potest 7 similit̄ aliud ē

dicere q̄ illud super q̄s fundatur intentionalitas in abstracto accepta habeat
 rē eē intellectu: 7 aliud est dicere q̄ talis itentionalitas fundatur i ipso secūndum
 esse q̄ habet in intellectu. Nam ipm eē in intellectu obīue est formaliter illa habi
 tudo rei intellecte ad intellectum que dicit̄ etiam inrētionalitas ipsa: 7 ideo non
 potest eē q̄ talis inrētionalitas fundetur i aliquo 7 nō sit in intellectu obiectiue
 cum inrētionalitas nō fundatur super rē que ē itelle^m fin illud est q̄ ē in intel
 lectu. ita q̄ etiam in intellectu sit causa vel ratio ipsius fundatiōis: 7 idem esset
 ratio fundādi seipm: 7 hoc dico q̄tum ad primam inrētionalitatem fundat̄. n.
 Super esse reale rerum prout tñ coerigūt actum intelligēdi vt fundamētum op
 posite relatiōis. **C**ertio sciēdum sicut q̄ supra dictū est frequēter cum ita sit
 q̄ inrētio dicatur in abstracto. si ipsa inrētionalitas 7 in cōcreto. s. illud i quo sū
 datur talis inrētionalitas. s. res intellecta ipsa inrētionalitas prima que fundatur
 in re intellecta habēre esse reale sicut quādo intelligitur subiectū corpus vel aliqd
 tale 7 est prima inrētio in abstracto scilz inrētionalitas. siue relatio fundata i re
 intellecta ad ipm intellectum 7 est etiam secūda inrētio in cōcreto prout talis re
 latio est quādo q̄ ipm obiectum intellectui. ita q̄ iam quādo ipsa relatio fun
 data sup rē intellectu habētē esse reale est ipsius obiectum intellectui fundat̄ i
 eo quedam alia relatio rationis que est secūda inrētionalitas in abstracto 7 ipsa
 prima inrētionalitas est secūda inrētio in concreto. **C**ertis premīssis respondē
 dum est ad questīōem qua queritur. vtum aliqua inrētio fundetur inmediate
 in re extra accip iēdo extra aptitudine. s. super rem habētē esse reale 7 accipien
 do extra obiectiue. 7 dicendum q̄ inrētio secunda potest dupliciter considerari
 sicut sepe dictum est. s. in abstracto 7 i cōcreto. Si accipiatur inrētio secunda in
 abstracto pro ipsa. s. inrētionalitate dicēdū q̄ isto mō nulla inrētio scda fūdat̄ in re
 extra: 7 illud q̄ inmediate fūdat̄ sup ens rōis siue sup eē inrētioale nō fūdat̄ in
 mediate i re extra. Sed talis inrētionalitas ē h mōi. ergo 7c. maiōr manifesta ē de
 se minorē probō: 7 sic supra dēū est: scda inrētio i abstracto ē illa q̄ fundat̄ sup
 fin gen^o intelligibiliū sic ēt p̄ia inrētio i abstracto ē illa q̄ fundat̄ sup p̄mū gen^o intel
 ligibiliū. S; ad h m gen^o intelligibiliū p̄inet solū ens rōis q̄ dicit̄ ipm eē inrētio
 nale. put eē inrētioale distinguūt p̄tra eē reale. ergo inrētio fa in abstracto siue ipsa
 fa inrētionalitas fundat̄ sup ens rōis 7 sic p̄ minor. Si at loq̄mur de fa inrētio
 ne. s. de ente rōis q̄ vocat̄ fin gen^o intelligibiliū tūc dōz primo q̄ aliqua inrētio
 fa sic accepta fūdat̄ inmediate super rem extra accip iēdo rē extra mō supra dō.
 Secdo dico q̄ illa inrētio scda. s. i cōcreto ē ipsa prima inrētionalitas que quidē est in
 rētionalitas in abstracto fūdata sup p̄mū gen^o intelligibiliū. s. sup hntem eē re
 ale que vt supra dēū ē relatio fūdata super rē habētē eē actu intelligēs. **T**er
 tio dico q̄ nullaa alia inrētio fa p̄t istam fūdat̄ extra i re inmediate p̄mū. s. aliq̄
 inrētio fa i cōcreteto fundat̄ sup rē extra inmediate sic p̄z quia data aliqua inrētio
 ne fa. q̄rit̄ vtz ē inmediate fūdat̄ sup rē extra aut nō. Si nō seq̄t q̄ fūdat̄ i re q̄ ē
 p̄mum fūdamē^m med ā: e aliqua inrētio: 7 tūc q̄rā vtz med ā e p̄ia inrētioe
 vt scda. Si dicet̄ q̄ mediate fa q̄ram de illa. 7 tūc dic̄ in infinitum q̄ ē inconne
 niēs. Si dicat̄ q̄ fūdat̄ in ipsa mediate inrētioe prima q̄ram vtz illa inrētio p̄ia
 fit in en^o i abstracto aut in cōcreto: s. p̄ponat̄ eē inrētio i abstracto. s. ipsa inrētional
 itas que est rō h fundata in primo genere in concreto 7 queram de illa vtum

immediate fundatur supra re extra aut mediate. Si mediate quodammodo vtrū in
mediate intentione alia vel prima vel secunda: et tunc in infinitum. vel dabitur aliqua intentio
secunda in concreto fundata immediate supra re extra. Si autem ponitur quod illa intentiona
litas que est prima intentio in abstracto fundatur supra prima intentionem in concreto sequitur
quod fundatur supra rem extra accipiendo eodem modo: ut supra. quia prima intentio in con
creto supra quam fundatur illa intentionalitas est res extra: et cum illa prima intentionalitas
sit secunda intentio in concreto sequitur quod aliqua secunda intentio in concreto fundatur immediate super
re extra: hoc est per se ex ratione ad hoc aducta in arguendo. scilicet quod inter ens rationis et ens
reale non est dare medium. Sed hoc ens rationis pertinet ad secundam intentionem per se dicitur
ergo ipse est dare medium inter secundam intentionem per se dicitur vel acceptam et ens reale
quod dicitur ens extra. Sed hoc non est nisi esset aliqua intentio per se dicitur dicta immedi
ate se habens ad ens reale. ergo etc. Sed hoc scilicet quod illa intentio secunda in concreto sit illa prima i
ntentionalitas sine prima intentione in abstracto que fundatur super primum genus intel
ligibilem. scilicet super ens reale per se dicitur in solone precedentis quoniam, hoc etiam per se
dicitur et facili alia ratione quia primum quod sequitur re intellectam supposito actu intelligendi
di et suo obiecto est una habitudo vtriusque constat autem quod actus intelligendi vel etiam
habitudo eius non potest esse ens rationis quod distinguitur contra esse reale. relin
quitur ergo quod intentio abstracta que fundatur supra primum genus intelligibilem sit
primum ens rationis quod primo sequitur esse reale inter: et hoc de se per se vnde predicatur inten
tio immediate fundatur supra rem extra accipiendo extra modo supra posito. Ter
tio in omni. scilicet quod sola predicatur intentio que est prima intentio abstracta et haec intentio con
cretive dicitur fundatur in re extra immediate satis potest patere facili ex precedentibus
tunc ratione quia illud solum pro quo sequitur res extra que est primum obiectum intellectus
immediate fundatur super rem extra et illa per se: quia illud quod consequitur aliquid non
potest: sed hoc non sequitur ipsum immediate. in omni mediate in primo. Sed predicatur sola intentiona
litas est huiusmodi. quia illa secunda sola est primum quod sequitur re intellectam supposito actu intelligendi
di et obiecto. nam omnes alie se intentiones: ut de se satis facili per se: supponunt non solum obiectum.
Sed et suum esse in intellectu sine ipsum esse terminum ad quem terminetur actus intelligendi
di quod quod est illa intentionalitas: et per se nulla alia ab ea sequitur immediate prima in
tellectam. scilicet ens reale intellectam: ergo predicatur sola intentionalitas que est prima intentio ha
per se dicitur sequitur immediate re extra accipiendo extra ut supra. Est autem notandum quod
illa intentionalitas prima que per se dicitur est prima inter has intentiones per se dicitur accep
tas: sed fundatur supra illud quod est actu in intellectu: non tamen est verum dicere quod fundatur super
illud quod est in intellectu sine esse quod habet in intellectu vel quod denotatur quod ipsum esse in intellectu
sit ratio vel causa fundandi ipsam: quia tunc esset idem ratio fundandi seipsum: quia ipsa est ipsum esse
in intellectu. Alie autem sunt intentiones quecumque sint non solum fundantur super esse in intellectu
sed cum reduplicatio potest dici quod fundatur super re extrinsecam in intellectu sine esse quod habet
in intellectu. nam omnes alie se intentiones fundantur in re mediate tali esse in intellectu. et sic
per se ad quoniam. **C**Ad primum ergo in oppositum ordinem quod maior est falsa: si accipitur pri
ma intentio per se dicitur. nam prima intentio per se dicitur dicitur que. scilicet denotatur ab intentiona
litate abstracta est ipsa res extra que habet esse reale: et ideo quod fundatur supra pri
mam intentionem in concreto acceptam fundatur super rem extra accipiendo ex
tra ut prius. Si accipiat prima intentio in abstracto. maior erit vera: sed mi
nor erit falsa. scilicet quod omnis intentio secunda accipiendo intentionem secundam in per se

no fundetur supra primam intentionem in abstracto acceptam: intentio prima intentionis
 alitas in abstracto quod est per se in intentione si per se non fundatur super aliam intentionem abstractam
 etiam sed fundatur super primam intentionem in concreto que est ipsa res extra. modo quo dicitur
 est. unde dicitur ad ne stat quod aliqua intentio secunda concrete accepta fundetur im-
 mediate in re extra. **C**Ad secundum dicitur quod semper intentio secunda plus presup-
 ponit vel saltem presupponit aliquid quod non presupponit prima si accipiantur
 foris. scilicet quod accipiat utrumque in concreto vel utrumque in abstracto. Nam si accipi-
 atur utrumque in abstracto intentio secunda presupponit aliquid ens rationis ut obiectum con-
 gnitum quod non presupponit prima intentio in abstracto accepta. unde nulla intentio in
 abstracto accepta potest fundari super rem extra immediate, similiter si accipiantur
 utrumque in concreto secunda intentio quecumque sit illa presupponit primam: et ideo
 illa prima intentionalitas que est secunda intentio in concreto presupponit pri-
 mam intentionem in concreto que quidem prima intentio est ipsa res extra que in hoc ordine
 nihil aliud presupponit. unde ex hoc quod illa intentio secunda in concreto accep-
 ta presupponit primam que est res extra non sequitur quod presupponit aliquid
 aliud a re extra in quo fundatur: et ideo in ipsa potest immediate fundari. licet coarctet exi-
 gentiam actus intelligendi que tamen ut dictum est non erigit ut fundamentum.
CAd tertium dicitur quod illa ratio bene concludit quod nulla secunda intentio in abstracto
 accepta fundatur super rem extra immediate et hoc processum est. non tamen concludit quod nulla secunda
 intentio in concreto accepta fundatur super rem extra.

Ad tertium sic proceditur et arguitur quod nulla secunda intentio fundatur
 super primam. quia sic motus se habet ad hoc quod terminet mo-
 tum. ita intentio se habet ad hoc quod fundatur in ea alia intentio. Sed
 motus non est terminus motus ut habetur quibuslibet per se. ergo et ce-
 tera. Si dicatur ad hoc quod per se loquendo motus non est terminus
 motus: quia sic procederet in infinitum. sed per accidens et sic etiam una inten-
 tio per accidens fundatur super aliam non tamen per se. **C**Contra. quia tunc se-
 queretur quod primum in quantum huiusmodi non haberet per se ordinem ad secun-
 dum nec e converso quod videtur inconueniens. **C**Preterea intentio predicatur de eo super
 quo fundatur. sicut dicimus quod homo est species: species enim que est intentio
 secunda predicatur de natura cuius super quam fundatur. Sed intentio secunda non
 predicatur de prima. Nam ista est falsa prima intentio est secunda intentio ergo etc.
CPreterea si secunda intentio fundatur super primam intentionem aut fun-
 datur quantum ad primam rem extra secundum se aut dicitur fundari supra pri-
 mam intentionem quod habet rationem prime intentionis. Si primo modo seque-
 retur quod secunda intentio fundaretur super rem secundum suum esse reale quod falsum est. Quod
 si ponatur secundo modo sequitur quod omnis secunda intentio presupponat ens rationis
 et sic nulla secunda intentio fundaretur super ens reale quod falsum est: et in preceden-
 ti questione probauimus sequitur ergo quod nullo modo. **C**Preterea illud quod per se fundatur
 in aliquo et illud in quo fundatur sunt de consideratione eiusdem: scilicet prima et secunda
 non sunt de consideratione eiusdem. ergo etc. maior probatur: quod illud quod per se fundatur in aliquo
 vel se habere ad ipsum sicut per se passio ad subiectum: scilicet talia sunt de consideratione eiusdem. ergo etc.
 minor simpliciter probatur quia prime intentiones dicuntur res extra iam existentes.

puta aial motus ⁊ consimilia scde aut intentiones dicunt ens rationis puta
vniuersale; particulare ⁊ consimilia res aut extra animam ⁊ res que sunt entia
secundum aiam tantum non sunt de consideratione eius. ergo ⁊c. **C**ontra qz
secunda intentio habet per se respctū ad primam intentionem. Sed non videtur
qz habeat aliū ordinem quā ordinem eius qz fundatur in aliquo ad illud in quo
fundatur. ergo ⁊ cetera. maior probatur quia sicut scdm absolute acceptum se
habet ad primū ab^o acceptum. ita secūda intentio ad primam. Sed secūdam ab
solute acceptam habet ordinem per se ad primum quia secūdam in eo qz ē dicit^r in
ordine ad primū. ergo ⁊c. maior etiam videtur plana quia secūda intentio non
potest habere ordinem nd primam sicut ad causam efficientem vel finalem vel
formalem: vt de se p3. ergo relinquimur qz h3 ordinem ad ipsam primam vt ad
subiū in quo fundatur: non tamen intelligendum est qz secūda intentio habeat
realiter subiectum in quo ponat aliquas. rem. Sed tantum secūdam rationem
intelligendi. **C** Respondeo dicendum qz necesse est omnē secūdam intentionē
fundari in primā mediate vel immediate. **C** Ad euidetiam sciendū qz sicut se
pe dictum est intentio prima potest accipi vel inconcreto vel in abstracto. Si ac
cipiatur prima intentio inconcreto nōc lequit^r necessario qz omnis secūda inte
tio que b^o cōiter accipit. s. siue in abstracto siue in cōcreto fundatur super primam
intentionem sic dictam. **C** Ad cuius euidetiam sciendum qz non op3 qz termi
nis concretus ⁊ precipue adiectiuus supponit p^o composito ex subiecto ⁊ for
ma aliqua sit. denominatio. verbi gratia. qz album supponat pro supposito ex
subiecto. puta cor^o ⁊ albedine: quia tunc ista esset falsa corpus est album. nam
constat qz ista est falsa cor^o est aliquid compositū ex corpa ⁊ albedine. sed quāqz
sufficit qz supponant pro eo qz componitur ex albedine siue qz coniungatur albe
dini ⁊ sicut est i accidētib^o realib^o qz p^ocretū nō suppoit semper pro composito
ex sbo ⁊ accīte ita ēt i esse itētionali qz illud qd dicit itētio p^oretie ab alia itētio
nalitate abstracta nō op3 qd p^osuppoat pro composito ex re itētionalitat^r sūda
ta i ipsa sic quādo dicim^o qz obiectū ē termin^o ad quē terminat sū rationē act^o
itelligēdi nō op3 qd termin^o suppoat pro composito ex re qz intelligitur ⁊ ipsa
terminatiōe que est rō rei intellecte ad intellectum. imo supponit p^o pūcto tali ter
minatiōi siue pro fundamento talis terminatiōis. vnde intentio prima con
cretiue dicta supponit pro ente reali continēs talē intentionalitātē: presupposi
ta tamē coexistētia actus intelligēdi sine quo talis itētionalitas non sūdare
tur in ipsa re. Si ergo accipiam^o itētionem primā in cōcreto. nō quidē com
positū ex re intellcā ⁊ itētionalitatē: sed illud quo sūdat itētionalitas necesse est
qz omnis intentio secūda concretiue v^o abstractiue accepta fundatur in tali itē
tione prima mediate vel immediate. Et hoc potest persuaderi sic: quia omne
ens rationis prout ens rationis distinguitur contra ens reale fundato super
primum obiectum intellectus mediate vel immediate. Sed omnis secūda in
tentio qualitercūqz accipiatur scilicet in abstracto vel in concreto est ens rati
onis distinctū contra ens reale ergo ⁊c. maior facilliter probamr: qz illud sequi
tur rem: vt est obiectiue in intellectu fundat^r mediate vel immediate super p^o
obiū intellect^o: qz illud qz p^osequitur aliqd genus vt sūdamētū in quo fundat^r cō
sequitur vt fundamentum suū illud qd ē primū in sbo genere: sed ens rōis put

ens rationis distinguitur p̄tra esse reale p̄sequitur rē p̄nt est in intellectu obine:
 sicut patuit supra. vt etiam ostēsum est q̄ tale agens non ponit aliquā entitatez
 realem in aliquo sicut in subiecto. ergo omne ens rōnis p̄t esse rationis distin-
 guit̄ contra esse reale fundatur super p̄imum obiectum intē^o. ⁊ sic p̄ maior:
 minor ēt p̄batur: quia esse intētionēs prout loquimur i intētionalitate: ⁊ hoc q̄stū
 ad secūdas intētionēs siue p̄cretine dictas siue abstractiue est esse intentionale
 distinctio contra esse reale. ergo ois itētio secūda est ens rōnis prout ens rōis
 distinguitur cōtra esse reale: hoc idem breuius p̄t patere ex supradictis. s. qd̄
 ois itētio secūda p̄cretiue dicta fundatur sup̄ p̄imum obiectum intellectus. qz
 supra dictum fuit sc̄da intētio p̄cretiue dicta pertinet ad secūdum genus intel-
 ligibilium hoc autem est ens rationis vt ibi dictum fuit. ergo rē. Idem etiam
 p̄ de secūda intētionē in abstracto accepta: quia ois intētionalitas abstracte
 accepta siue sit p̄ima siue secūda est ens ratiōis cum dicat habitudinem obie-
 cti intellecti ad intellectum actu intelligētem: ⁊ ideo ois intētionalitas siue sit p̄i-
 ma siue sc̄da fundatur mediate vel immediate sup̄ p̄imā intentionem cōcreti-
 ue dictam. Si autē accipiamus p̄imam intētionem in abstracto. s. p̄imā inten-
 tionalitatem tūc dico q̄ intētio aliqua sc̄da siue in abstracto siue in concreto po-
 test fundari super eā ⁊ q̄ possit fundari super eā aliqua secūda intentio in ab-
 stracto facilliter potest patere sic. quia talis intētionalitas p̄ia que ē habitudo
 p̄ima obi ad intē^m potest intelligi sic ⁊ alia: ⁊ per p̄sequens potest fundari su-
 per eā habitudo ad intē^m. Sed habitudo fundata super habitudinem tales ad
 intē^m est intentio secūda in abstracto accepta. ergo rē maior p̄ de se quia ex-
 perimur nos quādoqz considerare idem habitudinem minor ēt de facili patz
 quia habitudo fundata super ens rōnis ē intētio secūda in abst^o ⁊ hoc patuit
 supra quia talis habitudo fundatur sup̄ p̄ gen^o intelligibilium. Sed p̄ima in-
 tētionalitas que ē habitudo p̄imi obiecti vel p̄imi generis intelligibilium ē
 ens ratiōis vt sepe dictum est. ergo rē. Quartū etiam fundatur super tale intē-
 tionalitatez p̄^o alique se intētionēs in cōcreto sicut hoc q̄ dico vniuersale ab-
 stractum genus ⁊ consimilia nō qd̄ super obiectū intē^m: sed sicut supra me^m
 me^c q̄ predicta fundarēt super obiecta p̄imi generis intelligibilium. CAd
 cuius euidētiam sciendum q̄ nō omnis sc̄da intētio cōcretiue accepta est habi-
 tudo ref̄ intellectu ad intellectum. imo aliq̄ sc̄da intētionēs sic dicte quādoqz vi-
 cūnt habitudinē vnus intellecti ad aliud intellectum sicut hoc qd̄ dico predi-
 cabile vel p̄dicatum sicut hoc qd̄ dico abstractum vel aliquid simile talia autē
 nō consequuntur rem extra existētem circumscrip̄to opere intellectus: nec dicūt
 ipsum eē i intellectu formaliter loquēdo: quia ipsum eē in intellectu ē ipsa habi-
 tudo obi in intellectu ad intē^m talia autē dicunt habitudines vnus rei intellectu
 ad aliam rē intellectam siue vnus rei intelligibilis ad aliud intelligibile. vnde ta-
 lia consequuntur p̄p̄ima obiecta ext^a in intellectu obiectiue mediate tali esse in in-
 tellectu verbi gr̄antia abstractū dicit sine suppositis cōtētis sub ea mō illud nō
 conuenit rei in suo esse reali sed conuenit ei mediate ipso esse in intellectu ita q̄
 p̄ias habet eē in intellectu obiectiue q̄ intelligatur habere esse sine illius. vnde
 de illud esse sine talibus p̄uenit p̄imis obis me^c ipso esse in intellectu obiecti-
 ue ⁊ sicut est de alijs sicut potest patere per singula. ⁊ hoc facilliter p̄t forma-

ri ratio: quia illud quod fundatur in rebus que sunt de primo genere intelligibili-
lium mediante ipso esse in intellectu fundatur in eis mediante prima intentionali-
tate sed predicte intentiones scilicet sunt huiusmodi. ergo etc. maior patet ex dictis
expresse. minor etiam patet ex dictis: quia illa prima intentionalitas que est habitu-
do obiecti primi ad intellectum est formaliter ipsius esse in intellectu. Ad eius-
dem autem maiorem premissarum primo sciendum quod sicut supra dictum
fuit frequenter. intentio abstracta scilicet ipsam intentionalitas secundum quam de-
nominatur prima vel secunda intentio est habitudo ipsius obiecti intellecti ad
ipsam intellectus. unde sola habitudo talis est intentio abstracta siue in primis
siue in secundis intentionibus omnia autem alia dicuntur intentiones in concreto:
et sicut dictum fuit dicuntur formaliter et in abstracto intentiones que dicuntur ha-
bitudinem obiecti ad intellectum prout terminat tendentiam intellectus in obiectum
prout dicimus quod secundum modum intelligendi intelligens per operationem intelli-
gentis tendit in rem intellectam dico autem secundum nostrum modum intelligendi: que
scilicet rem intelligere in quantum quod habet nihil potest in re intellecta sola autem alia que non
dicuntur tales habitudines sunt secundum vel primae intentiones concretive: nec ob-
stat quod dicimus esse et veritas siue generale et generalitas tam in abstracto quam
in concreto signis talia quia sicut in entibus rebus que sunt primae intentiones
concretive abstractum et concretum puta humanitas et homo non se habent sicut in-
tentionalitas abstracta et homo intentio concreto ita. quod humanitas sit intentio
abstracta et homo intentio concreta: immo se habent sicut realis entitas abstra-
cte significata et reale ens concretive dictum. ita tamen quod utraque est intentio co-
cretive dicta humanitas enim non plus est intentionalitas abstracta dicta quam
homo ita etiam in entibus rationis: illa entitas rationis que non dicuntur habitu-
dinem obiecti intellecti ad ipsam intellectum. sed vel dicuntur privationes vel ha-
bitudines unius rei intellecte ad aliam rem intellectam sunt tamen in concreto se intentiones
pura generale et generalitas et similia: sed habitudines fundate super talia ut super obiectum in
intellectum. quod scilicet intelliguntur sunt ipse se intentiones in abstracto differunt tamen abstractum et
concretum in his ab abstracto et concreto in alijs. nam abstractum et concretum in his
puta generale et generalitas et abstractum et concretum in alijs. puta homo et humani-
tas: que abstractum et concretum in his que se habent ut entitas rationis et ens rationis abstra-
ctum vero et concretum in alijs differunt sicut entitas realis et ens reale: si tamen in-
veniatur ab aliquo doctore quod hoc quod dico generalitas dicat intentiones in abstracto
pro tanto dicitur est. que satis convenit ens rationis appropriat sibi nomen intentionis. quia
nulla intentio est ad ipsam intentionem dicuntur ens reale que habitudo obiecti ad in-
tellectum est ens rationis. sed illud super quod fundatur quoadque sit ens reale quod
scilicet illa que habent esse reale intelliguntur. puta substantia: quantitas qualitas: et
sic de alijs: et si accipiatur sic intentionalitas pro quantumque entitate rationis tunc
verum est quod omne ens rationis in abstracto acceptum est intentio abstra-
cta. et tunc erit equivocatio de intentione prout scilicet intentionalitas potest accipi per
omni ente rationis et prout intentionalitas potest accipi pro habitudine obiecti
ad intellectum prout ad ipsam terminatur actus intelligendi que intentio-
nalitas est ut tibi videtur illa sed quod illa que intelliguntur dicuntur concretive
ne prima vel secunda intentio secundum primum genus intelligibilem ut dicitur

est. Sciendum quod predicta intentionalitas prima que est habitudo obiecti realis, ad intellectum prout est intellecta est fundamentum alterius habitudinis fundate in ipsa: ut in obiecto ad intellectum et est intentionalitas prima in abstracto et est intentio secunda in concreto per compositionem ad diuersa: nam prout habitudo primi intellecti ad intelligentem in actu: habet rationem intentionalitatis. Sed prout est obiectum intellectum super quod fundatur habitudo ad intellectum est intentio secunda in concreto et habitudo fundata super ipsam est intentio secunda in abstracto. prout vero illa habitudo est intellectus mediante quo entia rationis quasi non dicuntur habitudinem obiecti ad intellectum. Sed ut dicuntur priuationem secundum rationem vel habitudinem obiecti ad obiectum primum prout sunt obiectiue in intellectu modo supra dicto illa intentionalitas habet rationem intentionalis in abstracto. nec habet rationem secundum intentionem in concreto: quia ut sic non se habet ratione obiecti intellecti immo in ratione habitudinis obiecti in intellectu ad intellectum que supposita consequuntur quedam que sunt entia rationis ut dicitur est que inquam unum possunt intelligi possunt etiam esse intentiones secundum in concreto inquam unum super ea sic intellecta potest fundari habitudo ad intellectum actu ipsam intelligentem et sic patet ad questionem. **C**ad primum ergo in oppositum dicendum quod non est simile de habitudine motus ad motum et intentiones ad intentiones: quia cum motus dicat terminus ens reale extra animam et aliquo modo unius rationis non eodem modo se habet motus ad hoc quod sit terminus motus vel est subiectus vel fundamentum motus alterius sicut intentio que potest stare et pro ente reali quantum ad primam intentionem concretive acceptam. et pro ente rationis. **S**ed ad comunem intentionem secundam tam concretive quam abstracto acceptam modo unum ens reale euidam rationis cum alio non potest reflecti super aliud precipue quantum ad hoc quod unum terminetur ad aliud vel sit fundamentum alterius. Sed ens rationis natum est fundari sicut in primo fundamento in ente reali: et de ipsis secundis intentionibus non est simile: et de motibus quia cum talia dicat habitudines et alia entia rationis que consequuntur reum prout obiectiue est in intellectu: quia in motibus realibus non potest esse reflexio. ita quod unus fundatur in alio quia quod ibi fundatur in alio oportet fundari secundum esse reale vel aut illud quod fundatur in alio sufficit quod fundatur secundum esse rationis quod conuenit obiecto respectu actus intelligendi. et ideo in eis que pertinent ad esse rationis illud quod est habitudo rei intellecte et fundatur in alio potest esse obiectum intellectum et esse fundamentum alterius habitudinis et sic patet quod maior non fuit vera. **C**ad secundum dicendum quod intentio in generali in eo quod tale non fundatur per se super intentionem: quia tunc eadem esset fundamentum sui ipsius: sed bene talis intentio determinata potest esse per se fundamentum alterius intentionis determinate: puta prima intentio per se potest esse fundamentum secundae. et si determinata intentio secundae: puta habitudo primi obiecti potest esse fundamentum determinate intentionis secundae. et aliarum que sequuntur deum habitudinem que est in intentione in concreto. ut dictum est. **C**ad tertium quod intentio predicat de eo super quod principali fundatur et in concreto: sed non in abstracto. et sic est in proposito. nam illa habitudo primi obiecti que est intentio prima in abstracto et est intentio secunda in concreto: et denominat reum in qua fundatur unde secundum eam dicitur res intellecta esse relata ad intellectum: et dicitur

est terminū actus intelligēdi dicimus etiam q̄ homo ē spēs ⁊ animal ē genus
nō tamē dicimus q̄ prima intētio ē sc̄da prop̄ tria. primo ne denotetur q̄ sit
nihil plus importet q̄ primum q̄ falsus ē: quia intētio sc̄da aliud v̄ plus ipor
tat q̄ prima q̄ licet accipiatur. Sicut si dicere homo ē plus q̄ albū. ita q̄ bō ac
cipiatur vt primum ⁊ homo albū vt sc̄dm: lz dicamus q̄ boino ē homo albus nō
tamē dicimus q̄ primum sit sc̄dm ne videatur q̄ vnum nō importet plus quā
aliud. Secundo quia quando dicimus intentionem primam: ⁊ sc̄dam puenit
termini accipiuntur formalit̄. Et tunc ad illud q̄ formale important nō autē esse
tunc q̄ intētio prima vel sc̄da: quelicz accipiatur importet idem q̄ tunc ad illud
q̄ formalit̄ dicunt. Tertio quia sicut cōuenit in accidētib⁹ reb⁹ illud quod duo
minat aliquid q̄ ipsum antecedit ⁊ concretive ⁊ abstracte eius potest denotari
ri ab aliquo posteriorē. verbi gratia a quātitate dicitur coru⁹ q̄ tunc ⁊ quātitas
denominatur alba ab albedine. Unde lz coru⁹ sit q̄ tunc nō tamē opz q̄ verifi
cetur de ipso oē illud q̄ potest denominari ab albedine quia sequeretur q̄ cor
tus non solum esset q̄ tunc: sed etiam eēt q̄ tunc: quia q̄ tunc vt dictum est de
nominatur alba ab albedine. ita etiam in intētionibus ⁊ accidētibus dicētibus
ens rōnis. s. q̄ intētio aliqua que denominat rem prio intellectū in cōcreto ipsa
i abstracto potest denominari ab alia. Nam prima intentionalitas que est ha
bitudo primi obiecti intellecti ad intē^m que in concreto denominat primum ob
iectum in quo fundatur: vt quādo dicimus lapis quādo itellr refertur ad intel
lectum vel ē terminus actus intelligēdi ipsa etiam ē sc̄da intētio in quātuz po
test eē fundamentum alterius intētionalit̄. vnde ipsa in abstracto potest de
nominari ab alia sc̄da intētionē: quādo. s. talis habitudo intelligitur ⁊ pōt vi
ci referri ad intellectum sicut obiectum cognitum. Nam ipsa intentionalitas
potest eē intellē^m ⁊ relata ad intē^m: ⁊ tunc si dicēt q̄ prima intē^o ē sc̄da siue
vtrobiz accipēt in abstracto siue vtrobiz accipetur in concreto daret̄ intellē
gi: vnum abstractū p̄dicari de alio vel abstractum de cōcreto. nait si intē^o acci
peretur vtrobiz: i abstracto seq̄retur q̄ vna intētionalitas p̄dicatur de alia intē
tionalitate disp^a ab ea. s. q̄ habitudo primi obiecti ad intē^m eēt habitudo si q̄
ē falsum. Si autem vtrobiz acciperetur in concreto tunc sequeretur q̄ abstrac
tatum p̄dicaretur de concreto. s. q̄ res habēs eē reale. q̄ ē intellē eēt sua
habitudo ad intē^m: quia ipsa neqz prima intētionalitas abstracte deā ē sc̄da
intē^o concretive deā: nō quidem sic denominās. Sed sicut denominata ab illa
alia intētionaliitate. vnde si diceret quod prima intē^o concretive dicta ē sc̄da in
tētio concretive dicta daretur intelligi q̄ res intellecta esset sua intētiona
litas: ⁊ propter hoc conceditur quod prima intētio sit secunda. licet omnis
sc̄da fundēt in p^a mediate v̄ immediate. **C**Ad quartū dicēdum q̄ illa q̄ est
prima intētionē sc̄das concretive dictas que omnes sunt entia rōnis que
ē ipsa sc̄da intētionalitas abstracte accepta immediate fundat̄ super ens rea
le quando tale ens reale actu intellr: ⁊ sic dem̄ sinit supra talis intētionalitas
non potest fundari sup̄ illud quod actu intelligit̄. ⁊ sic extra intē^m accipēdo ex
tra vt oppositum ad esse inē obīue. quia impossibile ē aliqd actu referri ad in
tē^m sic obīu cognitum: ⁊ q̄ cum hoc simul ⁊ in eodem instāti non sit in intel
lectu obīue. ⁊ ideo dicit̄ talis intētionalitas fundari super rem extra secunduz

aptitudinem quia. scilicet ens reale quod est primum obiectum intellectus est fundamentum
 talis intentionalitatis quod circumscripto actu intellectus et tali intentionalitate
 natum est mouere in rerum natura. et per quod est esse extra intellectum et obliue
 loquendo: ista ergo in re fundatur super res extra modo predicto non mediante
 te alia intentione vel mediante alio ente rationis. imo immediate non tamen fun-
 datur in ente reali tali non coeigente actu intellectus: ut dictum fuit supra. nec
 tamen mediante actu intellectus talis intentionalitatis fundatur in tali re: quia non requiritur
 actus intelligendi ut immediate dicte intentionis. Sed ut fundamentum opposi-
 te relationis. quoniam ergo queritur de secunda intentione: utrum fundetur super primam
 secundum quod intentio vel secundum quod res. Si loquamur de prima intentione inter secundas in-
 tentiones concretine acceptas. Dico quod tali intentione que est prima intentio ab-
 stracte et est prima inter primas et secundas intentiones concretine acceptas: nec
 fundatur super rem ut includit rationem intentionis prime. ita quod esse intentione primas
 concretine accepta sit ratio fundandi predictam intentionalitatem: quia tunc esset ratio fun-
 dandi se ipsam. sicut etiam albedo non fundatur super corpus in eo quod albus: nec
 et fundatur super rem secundum se absolute acceptas. Sed fundatur super rem prout est eoe
 existit actus intelligendi ut fundamentum opposite relationis. unde non oportet quod
 tale ens rationis fundetur super ens rationis vel in re secundum se et absolute accepta vel me-
 diate alio ente rationis nisi ratio procedat ab insufficienti: quia est dare tertium. scilicet quod fundetur
 tur super rem. put coexistit ei actus intelligendi ut fundamentum opposite rationis.
 Alię intentiones secunde fundantur mediante alio ente rationis. scilicet mediante ista vel me-
 diante alia ratione ab ista. sed ista immediate fundatur modo predicto. Ad quantum
 patebit quando tractabitur de eius consideratione sit secunda intentio quia illo non
 declarato non posset perfecte illud solui et forte de hoc erit questio specialis infra. Est
 autem notandum propter hoc quod dictus est frequenter de intentione in abstracto et
 intentione in concreto siue concretine de qua quod hoc non dicitur intentio concretine
 de qua ipsa intentio ut denominat. Sed ipsa quod ab intentione denominatur unde
 dicimus quod ens reale est intentio in concreto. quia. scilicet. denotatur ab intentionalitate fun-
 data in ipso et sicut talem intentionalitatem dicimus intentionem concretine acceptam:
 nec propter hoc quod denominat rem in qua fundatur: sed propter hoc quod denominat
 ab alia intentionalitate fundata in ea. nam sic denominat rem extra ut relationem ad
 intellectum et ut terminum actus intelligendi. ita etiam ipsa quando denominatur
 ab alia relatione ut obiectum relationem ad intellectum et ut terminus actus in-
 telligendi.

Ad quartum sic proceditur et arguitur quod una secunda intentio non potest
 fundari super aliam secundam intentionem. quia quod non est nullius est fun-
 damentum. Sed secunda intentio non dicit aliquot ens: quia ut supra
 dictum est: nullam entitatem formalem reale ponit. ergo etc. Et pro-
 terea ens rationis non potest esse fundamentum entis rationis. Si quis
 secunda intentio est ens rationis. ergo etc. Ad idem per se supra dictis frequenter. maior pro-
 batur quia illud in quo fundatur aliquid debet habere maiorem entitatem quam illud
 quod in eo fundatur: sed una secunda intentio non habet maiorem entitatem quam alia. er-
 go etc. maior videtur plana: quia quod fundatur in aliquo dependet ab eo. sed illud
 a quo dependet aliud debet habere maiorem entitatem quam dependens ab ipso ergo etc.

Ar

minor et satis de facili p3. Quia secunda intentio est ens rationis: sed unus ens ratio-
nis non videtur habere maiorem entitatem quam aliud. ergo rē. ¶ Preterea
sicut si habet una ratio rationis ad aliam relationem rationis sic una ratio realis
ad aliam relationem realem: et ista videtur plana. Sed una ratio realis non
fundatur super aliam relationem realem. ergo una ratio rationis non fundatur
super aliam relationem rationis. Sed omnes secundae intentiones ita est dicere relati-
ones sine habitudines rationis. ergo rē. Si dicatur quod aliquae secundae intentiones
sunt quae non dicuntur habitudines: sed magis priuationes sicut abstractum et simili-
lia. et adhuc stat ppo^m quod nulla ratio realis fundatur super priuationem. er-
go a simili nec ratio rationis. ¶ Preterea si aliqua intentio secunda prout est fundamen-
tum alterius secundae intentionis: hoc maxime est verum de illa quae est prima inter has
intentiones: sed illa non potest esse fundamentum alterius secundae intentionis. ergo rē. cō-
sequētia p3. quia in unoquoque genere illud quod est primum est maxime fundamentum
aliorum quod aut hoc sit impossibile. scilicet quod prima inter secundas intentiones sit fundamen-
tum alterius secundae intentiones. probō. et hoc dupl^r. primo quia illa intentio quae
est prima intentio in abstracto et est secunda intentio in concreto: si est fundamen-
tum alterius secundae intentionis. aut est fundamentum alterius intentionis dum est aut dum
non est. non potest dici quod alterius intentionis dum non est et quantum ad esse rationis quia nul-
lum ens rei vel rationis potest esse fundamentum alterius dum non est quantum
ad illud esse: si dicatur quod illa intentio sit fundamentum alterius intentionis
dum non est. ¶ Contra quod nulla ratio potest esse sine suo fundamento. sed illa
intentio est ratio primi obiecti intellectus ut est obiectum intellectus. ergo dicitur
et op3 ponere ens reale esse per se obiectum intellectus. sed simul et semel non possunt esse
duo obiecta ipsius intellectus. quod simul non veniunt intelligere nisi unum. ergo
quod est illa intentio sine relatione non potest esse ut obiectum intellectus sed illa intentio non po-
test esse intentio alterius in intentione nisi quae se habet ut obiectum cognitum
ergo illa intentio dum est non potest esse fundamentum alterius intentionis.
¶ Secundo sic. quod si illa intentio quae est quedam ratio rationis potest esse fundamentum
alterius intentionis. quae est ratio fundata super eam: tunc quero utrum ipsa re-
latio fundata super eam sit una ratio rationis aut non. Si dicas quod una. contra quod
sequeretur quod idem esset fundamentum sui ipsius. si non sit una ratio: sed due
cum utraque sit ratio alterius intellectus ad intellectum. quero utrum iste due
relationes sint ad unum actum intelligendum: aut ad plures: non ad unum: quia due
relationes non sunt ad unum terminum nec ad plures: quia duo actus intelligendo
non possunt esse simul. ¶ Preterea. ad idem si ponantur iste due relationes
scilicet ratio quae est fundamentum et ratio quae est fundata. quero utrum referant
idem obiectum formale cognitum aut diuersa: non idem quia unius obiecti for-
malis ad intellectum non est nisi una ratio. Si dicatur quod differant vel quod re-
ferant ad intellectum diuersa obiecta formalia sequitur quod intellectus similiter
intelligat duo obiecta formalia. Si dicatur quod illa intentio quae ponantur fun-
damentum non se habebit. ut ratio sine ut referens. Sed ut obiectum relatum
quando scilicet talis intentio intelligitur. ¶ Contra puta ratio modo potest se
habere ut non ratio vel ut non referens. quia ratio non potest esse non rela-

No nec potest non referre, ergo illa ratio non valet. **C** Præterea, si intentio secun-
 da potest esse fundamentum alterius secunde eadem ratione illa intentio pos-
 terit esse fundamentum alterius quia poterit quoddam intellectum esse: et sic in
 infinitum, sed hoc est inconueniens, ergo rē. **C** Contra quia omne illud quod potest in-
 telligi potest esse fundamentum alicuius intentionis: sed quilibet intentio secunda po-
 test intelligi, ergo quælibet intentio secunda accepta potest esse fundamentum alterius,
 sed intentio secunda non potest esse fundamentum primæ intentionis: cum eam suppo-
 nat ut de se patet, ergo una intentio secunda potest esse fundamentum alterius secun-
 de intentionis. **C** Respondeo ad euidentiam istius questionis primo premit-
 ta que dam secunda, respondendum est ad questionem, primo premitto, quod licet entia
 rationis non dicantur aliquam entitatem realem existentem in aliquo subiecto et per
 consequens non habent subiectum realiter loquendo: tamen sicut sunt entia secundum
 rationem attribuendum est eis subiectum secundum rationem, et hoc subiectum vocamur
 fundamentum in quo talia entia rationis sine secunde intentiones fundantur: et ideo os
 loqui de fundamento eorum quoddam modo: ut de subiecto sine de materia in
 qua aliquid fundatur est loquendum: Secundo premitto quod sicut in accidentibus rea-
 libus est vna secundum res aliquid ut principale subiectum in quo accidens relatio prin-
 cipalis, sicut in datur: et aliud in quo fundatur sicut in ratione mediante qua inest prin-
 cipali subiecto, verbi gratia, albedo fundatur in corpore sicut in principali subiecto
 sed in superficie fundatur sicut in eo quod est ratio mediate qua albedo inest corpori: ita
 suo modo est in entibus rationis, scilicet aliquando debet fundari in aliquo sicut in fun-
 damento principali aliqui vult fundari in eo aliquo mediu quo fundantur in funda-
 mento principali in ipso obiecto actus intelligendi. Sed sicut in ratione fundandi
 mediate que talia pueniunt ipsi obiecto dicitur fundari quando scilicet vna intentio pre-
 supponit aliam intentionem in obiecto mediate que fundatur in ipso obiecto vel quæ sit ipsi ob-
 iecti, sicut si dicitur canis, quod est predicabile vel est vna quæ sit obiecto mediate sua bitudine ad inte-
 ctum, quod scilicet obiecto putat lapidi non quæ sit esse vna in multis pueniens, vel etiam esse abstractus a sin-
 gularibus in quibus est nisi, prout respicit intellectum ut intelligente ipsum sine ipso coin-
 tellis per que pluralitas et in quibus est. Tertio premitto aliam distinctionem quod scilicet aliquid potest
 dici fundari in aliquo dupliciter, scilicet mediate alio ut manere in se, vel mediate alio ut
 transiente in se, scilicet aliquo modo in actu in virtute: hoc enim videtur in entibus realibus quod
 quandoque forma inducendi in subiectum vel materiam presupponat aliquid in
 dispositionem non manentem cum forma et hoc in se, licet dicatur manere in virtute
 sicut forma paste preexistit dispositionem aque et farine que cum forma paste
 non manent? forma panis preexistit dispositionem paste que cum forma panis
 non manet, dicitur tamen manere in se et in virtute in eo quod sit promitto quæ sit ad
 illud non pertingeretur nisi illud preexistet: quia non pertingeretur per agens na-
 turale ad formam panis nisi pasta preuisset: quandoque autem forma realis pre-
 existit dispositionem cum ea manentem, sicut anima existit dispositionem car-
 nis et ossis: et albedo preexistit superficiem. Sic etiam est in entibus rationis
 que dicuntur secunde intentiones quod aliqua secunda intentio preexistit aliam
 intentionem secundam non manentem secum. Et quandoque preexistit aliam
 intentionem manentem secum. Et hoc iam apparebit in solutione

q̄ōnis. His premiffis p̄cedēdum est ad solutionem q̄ōnis: circa q̄ sic intendo
p̄cedere: quia primo ponam p̄clōnes quas intēdo p̄bare cum suis p̄bationis
bus. sc̄do ponam difficultates que possunt inducere dubium circa determinas
ta ⁊ solui: ⁊ tercio respōdebitur faciliter ad ratiōes in apponēdo. ¶ Q̄tum
ad p̄imum intēdo tenere istas tres p̄clōnes: prima est q̄ vna secūda intētio po
test esse p̄cipale fundamētum alterius: sc̄da est q̄ vna sc̄da intētio potest eē sū
damētum alterius secūde intētionis per modum quo illud mediāre quo ali
quid fundatur in alio potest dici fundamētus illius. ita q̄ erit manēs cum illo
q̄ō mediate fundatur in alio. tertia q̄ vna sc̄da intētio possit esse mediū fun
dandi aliam sc̄dam intētiōem per modum mediū nō manētis. ¶ Ad euidētiaz
ergo p̄clōnis sciēdum q̄ nō accipitur hic p̄cipale fundamētum illud q̄ nō
possit reduci i aliquod prius. quia sola res extra diceret fundamētus p̄cipa
le: quia ipsa est p̄imum in isto genere sicut etiaz p̄cipalis cā: nō dicitur solum
prima causa que nulli? v̄tute agit. Sed de inuisis causis secūdis dicit q̄ sunt
causae p̄cipales ⁊ aliam causam supponāt illud ergo vocatur proprie hic fun
damentū p̄cipale intētionum q̄ō ē formale obiectum intellectus. ita q̄ i quo
libet actu intelligēdi illud dicitur p̄cipale fundamētus intētionum p̄tū
rem intellectam tali actu intelligēdi q̄ō est eius obiectū formale: ⁊ presuppo
nat aliquod obiectum q̄ō natum est intelligi: alio actu intelligēdi. vnde sunt ipm
ē formale obiectum q̄ō tali actu intelligitur. ita etiam est p̄cipale fundamen
tum intētionum sc̄darum sequētū ad tale intellectus siue ad tale obiectū intel
lectum hoc premisso facio talem rōem ad p̄clōnē premiffam: oē illud quod
potest esse formale obiectū alicuius actus intelligēdi potest esse fundamentus
p̄cipale intētionū sc̄darū p̄tūm ex tali actu intelligēdi ad tale obiectum. sc̄d
sc̄da intētio potest eē obiectum formale alicuius actus intelligēdi. ergo inten
sc̄da p̄t esse fundamētus p̄cipale alterius intētionis sc̄de maiorꝝ p̄ ex dictis
minorē. p̄bo dupliciter. p̄muꝝ quia illud q̄ō est vel potest esse per se subiectum
alic⁹ scientie potest esse obiectum actus intelligēdi ⁊ h̄ de se mag⁹ est. quia
idem est formale habitus ⁊ actus ab eo ellici: sed secūda intētio siue ens ra
tionis est subiectum primo ⁊ per se alicuius scientie puta logice accipiendo. se
cūdam intētionem cōcretiue quia omnes ponūt subiectum per se ⁊ p̄io ipm
logice ens rōnis ⁊ intētionis que distinguūtur p̄tra esse reale. ergo rē. ¶ Sc̄
cūdo p̄bo eādē mīuozes sic: quia q̄ō p̄t esse significatū formale alic⁹ termi
ni potest esse obiectum formale alicuius actus intelligēdi. quia nō si ḡuus nisi
q̄ intelligūus: sed secūde intētionis siue ipsa entia rationis sunt siḡta for
malia alioꝝ terminorū cōstat autē q̄ō formale siḡtū vniuersalis generis spe
ciei vel binōi q̄ est esse relatum ad intellectum est ens rationis siue secūda in
tētio ergo rē. ¶ Idem etiaz sequeretur si poneretur q̄ actus intelligēdi eēt
secūda intētio vt alij ponebāt: quia constat q̄ cum reflectatur intellectus sup
actum suū: ⁊ quādo aliquis intelligit actū intelligēdi. op̄z dicere q̄ actus in
telligēdi sit eius formale obiectū ⁊ nō ipsa res extra alioquin idem esset forma
le obiectum actus recti ⁊ act⁹ reflecti: ⁊ sicut p̄t reflecti sup actū p̄imum. ita secū
do potest reflecti super actum fin. ⁊ tercio super tertium ⁊ sic deinceps: sed sic
p̄imo actus fundatur super. p̄muꝝ obiectus formale q̄ sint res extra: ita sc̄do

actus potest fundare super primum sicut super formale obiectum et tertius super secundum. et sic deinceps. ergo ponendo quod actus intelligendi sit secunda intentio ad hoc stat quod una intentio secunda fundatur super alias secundam intentiones sicut super principale fundamentum tamen sicut supra visum est non teneo quod actus intelligendi sit secunda intentio. immo teneo quod secunde intentiones prout hic loquimur sint ille que consequuntur rem ut est obiective in intellectu: modo quo supra expositum est. Secundo proba secundam conclusionem. scilicet quod una intentio est medium per quod fundatur alia secunda intentio in principali fundamento. ita quod sit medium movens cum intentione fundata: et hoc proba sic: quia illud quod fundatur in obiecto intellectu mediante illa intentionalitate que est habitudo obiecti intellectui ad intellectum: fundatur super illud obiectum mediante intentione secunda manente. accipiendo intentionem in concreto: ut sepe dictum est. Sed alique secunde intentiones fundantur obiecta intellectui mediante tali intentione. ergo tertio: proba utrumque assumptum. Et primo maiorem que quidem maior habet duas partes. prima est quod illud quod fundatur in obiecto cognito mediante dicta intentionalitate que est habitudo obiecti cognitum ad intellectum fundatur mediante secunda intentione concretive dicta. Secunda pars est quod talis secunda intentio que fundatur mediante illa fundatur mediante intentione manente. prima pars satis patet ex superioribus. nam frequenter ostensum est quod intentionalitas que est habitudo obiecti ad intellectum sine sit intentio prima in abstracto ut habitu do que fundatur super primum genus intelligibilem siue sit intentio secunda in concreto accepta sicut supra quam fundatur habitudo ad intellectum sicut supra secundum genus intelligibilem cum semper est ha intentio concretive accepta. quia. scilicet pertinet ad ens rationis quod est secundum genus intelligibilem. Secunda autem pars. scilicet quod sit medium manens. probatur quia illud quod est omnino inseparabile ab obiecto cognito si sit medium fundandi aliquid super omnium cognitum. oportet quod sit medium manens. et hoc patet per se. quia si aliquid posset quandoque fundari super obiectum cognitum ipso non manente. et manente obiecto cognito posset separari ab obiecto et sic non esset inseparabile ab obiecto: sed illa intentionalitas est omnino inseparabilis ab obiecto cognito. quia impossibile est esse aliquod obiectum cognitum et non habere habitudinem ad intellectum intelligentem in actu. ergo tertio. et sic patet maior quantum ad utramque partem. minorem proba similiter. quia illud quod fundatur in obiecto vel ipsi provenit mediante hoc quod est esse in intellectu provenit sibi mediante tali intentionalitate: sed alie intentiones secundum ab illa intentionalitate fundantur in obiecto mediante esse in intellectu. ergo tertio. maior istius premissi patet. quia illa intentionalitas siue habitudo ipsius obiecti ad intellectum nihil aliud est quam esse in intellectu obiective et esse tertio operationis intellectus minor etiam faciliter patet inducendo in alias intentiones. nam illud quod convenit obiecto intellectui secundum quod habet esse in intellectu convenit ei mediante hoc quod est esse in intellectu. quia ipsum esse in intellectu ponitur ut ratio quare predicatum convenit subiecto: sed intentiones conveniunt obiecto secundum quod habent esse in intellectu. verbi gratia hominem esse unum specie non convenit homini nisi secundum quod est obiective in intellectu. et similiter esse abstractum. unde patet est intelligere homines esse in intellectu obiective quam esse sine forma. et platone. quia ex hoc dicitur esse ab illo abstractum. quia. scilicet habet habitudinem ad intellectum ut cognitum ad cognoscentem siue illis cognitis et sic de aliis quia

oēs alie intētiōnes siue dicātur habitudinē; siue non fundantur in obiecto me-
diāte tali habitudinē. vnde sicut prius dictum est talis habitudo fū datur super
illud quī est in intellectu obiectiue: sed non scōm qđ est obiectiue in intellectu:
ita qđ esse obiectiue in intellectu sit rō fundandi eū quia ipsa ē ipsum esse in in-
tellectu obiectiue sicut etiam relatio fundatur super relatiōem nō tamen esse re-
latum ē fundamentum relationis: quia tunc idē est fundamentum sui ipsius
et sic patet secūda 2°. **T**ertio probō tertiam p̄dōnē. s. qđ aliqua intentio secun-
da fundatur mediāte alia intentione secūda nō inuente in se. quia sicut actus
intellectus simplex precedit completum. et absolutus completus precedit col-
latū siue filo^m. ita secunde intentiones que consequuntur obiectum actus sim-
plicis precedūt intentiones que consequuntur obiectum actus completi et intē-
tiones q̄ cōsequuntur obiectus actus eoplems precedūt intētiōnes q̄ p̄sequūt
obiectum actus completi absoluti et intentiones que consequuntur obiectū act^o
completi absoluti precedūt intentiones que cōsequuntur obiectum actus colati-
ni et per consequēs sequitur qđ se p̄erigūt priuiaz et tertie scōdant et sic secun-
de fundant mediātibz p̄imis et tertia mediātibz secūdas: et sic bēim^o in istis
intentionibz qđ vna fundatur mediāte alia qđ autem illa mediāte quā alia p̄se-
quitur obiectum non inaneat: tamen illa que consequitur obiectum mediāte
ip̄a pōt sic patere: quia cūz nūc ponitur conuenit vno actus intelligēdi nō pos-
sunt esse similes: et per consequēs nec habitūdines p̄ntis obiectum vnius actus
possunt esse cum habitudinē consequētibus obiectum alterius actus. ideo cūz
actus apprehensionis simplicis et actus apprehensionis complere sint vniuersi
si actus sequit^r qđ non sūt habitūdines p̄ntes obiectum actus completi. tūc nō
maueat habitūdines p̄ntes obiectum actus. cum ergo vt dictum est intētiōes
secūde que consequuntur obiectū actus compleri fundēt mediāte intētiōne se-
cūda nō inuente et idē videtur de actu collatō respectu actus completi abso-
luti: et sic patet tertia 2°. s. qđ aliqua intentio secūda fundatur super obiectum co-
gnitum mediāte a^o intētiōne secūda nō inuente. **N**ūc restat respondere ad
quasdam difficultates que sūt circa predicta que etiam tacte sūt in apponēdo
et tangunt solum priuimum modū fundādi intentionem secūdam super alias se-
cūdam intētiōnem. prima difficultas videtur esse de entitate illius secūde intē-
tioni que ponitur fundamentum p̄ncipale alteri^o. quādo. s. aliqua intētiō se-
cūda est formale obiectum in aliqua consideratione. vbi gratia. si aliquis con-
siderēt intentionem secūdam que est genus vel species vel que est relatio obie-
cti p̄mi ad intellectum: et de ista sicut tactum est maxime difficultas quia
si talis habitudo ponatur et op̄z ponere fundamentum eius vt super qđ fund-
datur. puta priuimum obiectum. s. ens ip̄m reale et actus intelligēdi ei correspō-
dens siue quo tal^r habitudo non potest fundari in re: et oportet ponere vno ob-
iecta formalia et duos actus intelligēdi: quia vt in opponēdo deductum est
impossibile est qđ relatio fundata super ens reale cognitū: et relatio fundata su-
per taleū relationem vt sup formale obiectum cognitum vt relatio eiusdē ob-
iecti formalis et ad eundem actum intelligēdi qđ si ponatur qđ illa relatio tūc
non sit. non valet. quia super ipsum possit esse actu aliqua intentio fundati: sed
dicatur ad hoc qđ illud qđ cognoscitur non op̄z qđ sit in se et in suo esse reali: sed

sufficit q̄ sit aliquid representans ipsam q̄ natus sit mouere intellectus ad ea
 cognitum: 7 ad hoc sequitur q̄ sit obiectum in intellectu. licet non sit in eē reali vt
 inesse actuali. **C**ontra hoc potest obijci dupliciter. primo qz si ponatur aliq̄
 similitudo representans talem relationem rationis. aut est species intelligibilis
 aut est species existens in fau^c. sed neutro modo potest esse quia illa que habet
 talem esse rationis non habet species cum non possit mouere intellectus ad
 spem qz eius rationis nullam motionem facit realem sp̄aliter aut in fau^c non pōt
 habere speciem cum fau^m non sit nisi rei sensus. ergo rē. **S**ecūdo potest obij
 ei contra hoc sicut in obijciēdo tactum ē q̄ sine pōit talis relatio quādo actu cō
 sideratur sine non tñ potest considerari vt obiectum formale quin consideret̄
 vt relatio: r̄ s̄o autem vt relatio non potest considerari quin cōsideretur vt alie⁹
 In quo fundatur 7 alicuius relati per ipsum 7 per consequens sequitur q̄ illud
 In quo fundatur consideretur cum ipsa nec illud potest considerari cum nisi vt
 est fundamentum eius in ordine ad actum intelligendi quo dictū est fundamē
 tum intelligitur. 7 sic sequitur q̄ adhuc oportebit ponere duos actus intelligen
 di q̄ videtur impossibile. Si dicat q̄ quādo illa relatio est obiectum formale
 q̄ nō habet se vt relatio: sed vt obiectum rela^m non valet. quia relatio illa aut
 consideratur scđm qđ talis relatio aut nō. Si cōsideratur scđz q̄ talis relatio
 b̄r p̄p̄^m quia vt sic nō potest cognosci nisi cognito fundamento vt fundamen
 tum est. Si aut̄ illa relatio non cōsideratur vt talis relatio sequitur qđ obiectū
 formale talis considerationis nō sit talis relatio 7 per cōsequēs q̄ talis rela
 tio sp̄ialis non sit fundamentū alteri⁹ itēdis se. **C**ad p̄i^m g^o istoz dōz q̄ sic
 vt dōm est ad hoc qđ aliquid sit actu in intellectu. vt obiectum cognitum. nō opz
 q̄ sit in se 7 in sua propria entitate siue sit ens rei siue sit ens rationis. sed suffic̄
 q̄ aliquid representans ipm sit prius vel in intellectu vel in fau^c vel in vtroqz
 q̄ dico q̄ impossibile ē vt mihi videatur aliquid scđm statum p̄tem intelligi si
 ne fantasia 7 hoc manifeste apparet quādo intellex⁹ intelligēdo reflectitur
 super actum suum. verbi gratia. **I**n primo intelligo lapidem vel aliquid aliud
 postea reflectēdo super istum actum intelligēdi me intelligere lapidem: id est i
 telligo 7 considero actum intelligendi quo intellexi lapidem in isto actu reflex
 so obiectum cognitum ē actus intelligēdi quo intellexi lapidem: 7 iste act⁹ in
 telligēdi nō est modo tñ propter hoc qz duo actus intelligendi nō sūt simul i in
 tellectu actus autem intelligēdi lapidem: vt obiectum formale 7 actus intelli
 gendi quo intelligitur lapis: ita qđ actus intelligēdi lapidem sit obiectum for
 male istius scđi actus. non sunt vnus actus. sed duo: tamen quia actus quo p̄i
 mo intellexi lapidem non manet. quādo considero postea actum illum quo cō
 sideravi lapidem: 7 sic esse in intellectu obine sufficit ad hoc q̄ illud qđ sic est
 in intellectu possit esse f̄damētū habitudinis cōmūnis ad intellectū. **C**ad illud
 q̄ primo obijcitur p̄tra hoc dicēdū q̄ ad hoc qđ aliqd̄ intelligat̄ sufficit q̄ habe
 atur similitudo eius vel alicuius habitus habitudinem ad ipsum: siue i fau^c si
 ue in intellectu. vnde 7 obiectum intelligimus per similitudinem suorum esse
 ctū in istam intelligimus per suos effectus 7 similit̄ actum intelligendi intelli
 gimus per similitudinem obiecti. ita q̄ obiectum per suam similitudinem in
 fantasia existentem manet quodam ordine ad cognitionem sui 7 postea ad

cognitionem sue cognitionis. Notandū tamen q̄ talia sp̄ialia que non habēt
pp̄ria fantasmata. Et in ad cognitionē eorum confusam ⁊ etiam perfectam si
tūm possunt apprehēdī ⁊ apprehenduntur cū aliquibus rebus sensibilibus q̄
prima sunt nobis note nec format̄ de eis aliud san^{ta} p̄ter san^{ta} eorum cui
quibus apprehēdūtur: quādo apprehensio hoīem apprehendo in quodā cō
fuso me apprehendēt ⁊ sic apprehendēt. i. indeterminate. sed postea quādo vo
lo expresse ⁊ per se cōsiderare nām t̄ cōsiderationis ⁊ talis indeterminationis
formatio mihi aliqua fantasmata cum quib⁹ intelligā tamē illa fantasmata for
mo sui aliquā similitudinē ad sensibilia sine quibus nihil est san^c. **C**Ad sc̄m
q̄ obijcit ad hoc dicit̄ q̄ quādo aliquis considerat relationem primi obiecti ad
intellectum. ita q̄ illa relatio est formale obiectum talis considerationis opor
tet dicere q̄ consideret ipsam vt est talis relatio alioquin vt sic non effet obie
ctum formale talis considerationis: ⁊ quā dicitur viteri⁹ q̄ talis relatio nō po
test cōsiderari vt talis relo nisi cōsideret̄: vt relatio fundata super tale obiecta
super qd̄ habet eēt fundari: ad hoc dico q̄ tale relationē considerari vt fundatā
tam super tale obiectum p̄mū dupliciter pōt intelligi. vno modo q̄ p̄tūc quā
do. i. cōsideratur dicta relatio intelligatur fundamētū eē actu super illud obij
⁊ sic eēt falsus inte⁹ q̄ quā illa relatio actu cōsideratur non fundatur actu super
illud obiectum: quia nec tūc pōt manere in se. Alio modo pōt intelligi q̄ quā
do illa relatio consideratur intelligatur super illud obiectum v̄i p̄terito vel q̄
absolute intelligatur fundamētū n̄ actu sed aptitudine vt sit sensus q̄ de actu cō
sideratur illa relatio consideret̄. vt quedam relatio que fuit fundata in p̄terito
vel que nata est fundari super illud obiectum ⁊ talis sensus est verus ⁊ ex hoc
nō sequitur q̄ simul sunt due actus intelligendi vel qd̄ sūt duo obiecta forma
lia eiusdem actus. sed sequitur q̄ tātū sit vn⁹ actus intelligendi actu in be
rens intellectu. i. cōsideratio illius relationis q̄ non se habet vt cognitū. et
cum hoc sequitur q̄ in p̄terito fuerit vel natus sit esse quidam actus cogno
scendi natus respondere illi primo obiecto vt se h̄z vna cū suo fundamento in
ratione cogniti non quidam vt obiectum formale inquantū considerans di
ctam relationem vt obiectum formale non potest eam considerare quin consi
deret illud obiectum ⁊ actum intelligendi ei⁹ correspondētum. vnde illud p̄mū
obiectum h̄ fuerit vel natum sit esse obiectum formale illius actus intelligen
di sibi correspondētis qui fuit in predicamēto vel natus esse est: tū nec illud fū
damētū nec actus ei correspondens est obiectum formale illius cōsideratio
nis que actu est quando actu illa relatio consideratur. Et si obijciatur p̄tra hoc
quia quando cōsideratur illa relatio actu op̄s q̄ actu consideratur vt fundata.
⁊ tūc erit actu fundata sup̄ illud obiectum: ⁊ per p̄sequens actus eorū sū p̄
mo obiecto erit actu v̄z qd̄ ibi est fallacia compositionis ⁊ diuisionis secundū
q̄ li actu potest construi cum li consideratur est sensus q̄ illa cōsideratio est
actu quo in relatio cōsideratur vt fundata prius vel fundibilis super illud obie
ctum primum talis sensus est verus. Si aut̄ li actu construat̄ cum li fundata
vt sit sensus q̄ quando actu consideratur illa relatio consideratur vt actu fund
data super illud primum obiectum. idest q̄ fundatio eius super illud obiectum ē
vunc actu talis sensus est falsus. quia non tūc actu fundatur. **C**Ad tertium di

cendum q̄ illa solutio nō sufficeret: sed solō p̄cedēs, sufficit. verum tamen est
 q̄ quando illa relatio consideratur se habet vt obiectum relatum: si tamen h̄
 consideratur vt relatio p̄ini obiecti: sed non vt relatio que tunc fundatur, sed
 consideratur vt relatio que p̄ius fuit fundata in p̄terito, vel que nata ē fun-
 dari: 7 sic p̄ ad p̄dictas difficultates. **C**Ad p̄imū ergo in oppositum dicen-
 dum q̄ illud q̄d simplr non h̄ esse reale potest esse obiectum alicuius actus in
 intellectus, 7 potest esse fundamentum entis rōnis. **C**Ad sc̄dm dicēdum q̄ ma-
 ior est falsa ex supra dictis, p̄ q̄ vnū ens rōnis potest esse fundamētus al-
 terius: ad probatiōem maioris potest dici p̄imo q̄ non op̄ vnīuersaliter q̄d
 illud in quo fundatur alterum habere maiore vel perfectiorem entitatez quas
 illud q̄ fundatur vt ipso si fundetur in ipso subine 7 sicut i mā alioquin seque-
 retur q̄ mā in qua aliquo mō fundatur forma subālis naturalis esset perfectio
 nis entitatis q̄ forma q̄ falsum ē: 7 similiter est de q̄ntitate 7 qualitate p̄t ē
 dici q̄ illud q̄d ē fundamentum alterius substantie non op̄ q̄d sit maioris en-
 titatis qua illud q̄d fundatur i eo: sed sufficit q̄ sit propinquus habēt maiore
 entitates q̄ est p̄imum fundamentū in v̄tute cui⁹ oīa fundatur nūc aut̄ dato
 q̄ vnū ens rōnis non habeat maiorem entitatem q̄ ali⁹ tamen vnūz ens
 rōis h̄ maiorē e, p̄p̄itate ad illud q̄ h̄ maiorem entitatē 7 est p̄imum funda-
 mentū oīum, s. ad p̄imum obiectum q̄d ē ens reale. **C**Ad tertium dicēdum q̄
 maior est falsa: quia non est simile de rōnibus realib⁹ 7 de rōib⁹ rōnis quia
 nec infundamētis relatiōis realis nec etiā in ipsis relationib⁹ realib⁹ p̄t esse
 reflexio sicut in entibus rōnis 7 eoz fundamētis sū^m aut̄ rōnis rōnis potest
 esse illud q̄ intellr modo nō solum intelligitur absoluta sed et̄ relata, nec soluz
 intelligūt̄ur entia realia sed etiam entia rōnis: vnde non est simile. **C**Ad q̄r-
 tum dicendum q̄ illa responsio non sufficeret quia pono q̄ vna relatio rōnis
 potest esse fundamētum alterius sicut etiam potest esse obiectum intellectum
 7 etiam ipsa p̄uatio in h̄tū potest esse obiectum intellectus possz eē fundamē-
 tum talis relatiōis. **C**Ad v^m, 7 vi^m, 7 vii^m, 7 viii^m p̄ per ea que dicta sūt in solu-
 tione d̄cāz difficultatū. **C**Ad nonū dicēdū q̄ i actibus intellectus 7 in entib⁹
 rōnis 7 in habitudinibus obiecti ad intellectum potest intelligi processus i
 infinitum dupli vno^o q̄ procedatur in infiuum i ipsis, acceptis in actu vt si d̄-
 catur q̄ q̄n istum actum intelligendi est accipere alium p̄iorē quo quidē aliud
 obiectum intelligatur 7 ante illum sū^m, 7 sic etiam in inte^o, ita q̄ non contingit
 venire ad p̄imum obiectum, 7 sic procedere in infinitum in actib⁹ intelligē-
 di est impossibile 7 p̄cipue ponēdo q̄d intellectus a determinato t̄pe p̄cedit
 intelligere: 7 sit impossibile est procedere in infinitum in bitudinib⁹ que sunt
 entia rōnis. Alio modo potest intelligi processus in infinitum in eis scilicet
 respectu accipiēdorum sic scilz q̄ primo intelligam lapidem 7 postea intelligā
 me intelligere istum actum intelligēdi: 7 sic in infinitum 7 sic scilicet respectu ac-
 cipiēdorum procedere in infinitum i actibus intelligēdi non est incōueniens: nec
 sit bitudinib⁹ que sunt entia rōnis: tunc autē ex hoc q̄d ponitur vna relatio
 rōnis fundari super aliam non op̄tet procedere in infinitū i iā acceptis pro-
 cedere aut̄ in infinitum in accipiendis vt dictum est nō ē incōueniens.

Postquam questum est de secunda intentione in comparatione ad primam quantum ad suam foundationem: nunc querendum est de secunda intentione in comparatione ad primam. Et tunc ad predicacionem et quia prima intentio in concreto habens esse reale, secunda intentio dicitur illud quod est ens rationis, ideo primo queritur utrum intentio secunda possit vere predicari de re extra de ente scilicet reali, utrum scilicet hoc sit vera, homo est species et alie consimiles. Secundo queritur utrum una intentio secunda predicetur vere de alia secunda intentione et est quod utrum vere possit dici quod species est genus. Tertio queritur utrum de re accepta prout verificatur de ea una intentio secunda possit verificari alia intentio secunda: et maxime opposita, utrum scilicet ista sit vera homo est genus vel homo animal est species specialissima et consimilia.

Ad primus sic proceditur et arguitur quod ista non sit vera: homo est species, ita quod sit predicatio intentionis de re: quia illud quod non predicatur de singularibus non predicatur de re habente esse extra animam. Sed secunde intentiones non predicatur de singularibus, scilicet ista secunda intentio que est species, ergo et probatur minoris: quia illud quod est separatim a singularibus non predicatur de eo quod non habet esse nisi in singularibus. Sed intentio speciei et alie consimiles dicitur aliquid separatim a singularibus, ergo non predicatur de eo quod non habet esse nisi in singularibus, ergo nulla talis intentio predicatur de re siue de ente reali. Preterea illa propositio est falsa cuius assertio est vera. Sed contradictio huius homo est species est vera, ergo et maius patet, quia lex contradictoriorum talis est quod si una est vera reliqua est falsa et e converso, et tenet in omni materie, minorem probatur, quia contradictio ista homo est species: est ista nullus homo est species. Sed ista nullus homo est species, est vera, ergo et cetera. Unde assumptam in isto propositio logisimo probatur, primo probatur maiorem dupliciter. primo quia sicut contradictorie opponuntur de infinita et predicare est idem iudicandum, ita contradictorie opponuntur, omnis homo currit et homo non currit sicut iste omnis homo currit et quidam homo non currit, ergo a simili iste due contradicunt, nullus homo est species et homo est species: sicut iste nullus homo est species et quidam homo est species de quibus constat quod contradicunt. Secundo quia negatio presupposita termino communi facit ipsum tenere pro quolibet suo supposito. Sed in ista non homo est species negatio presupponitur huic termino communi pro quolibet suo supposito: et per consequens ista non homo est species equipollet huic, nullus homo est species: sed nullus dubitat quin iste due sint contradictorie scilicet non homo est species: homo est species, ergo et iste due contradicunt scilicet nullus homo est species et homo est species: Ad maiorem sicut probatur dupliciter, primo sic, quia illa propositio uniuersalis est vera in qua terminus cui additur signum verificatur pro quolibet suo supposito. Sed ista nullus homo est species verificatur pro quolibet suo supposito: sicut patet indicendo, ergo et cetera. Secundo sic quia lex contradictoriorum talis

est q̄ si vna est vera reliqua est falsa ⁊ e conuerso: ⁊ hoc in omni materia. quia in nulla materia ambe possunt simul esse vere vel simul false. Sed ille dicit contra dicitur scilicet nullus homo est species quidam homo est species. quia in vtroq; termini accipiuntur eodem modo pro natura: vt est in suppositis. nam si signa hinc inde posita. scilicet vniuersale particulare faciunt terminum cui adiungantur pro suppositis: sed ista quidam homo est species est falsa. vt omnes concedunt. ergo ista nullus homo est species est vera: ⁊ sic patet vtranq; assumpta.

Preterea ens secundum quid non verificatur de ente simpliciter primo: sed intentio cum sit ens rationis est ens secundum quid res autem extra est ens simpliciter ergo ⁊ cetera.

In contrarium est quia de quocumque predicari diffinitio ⁊ diffinitum. Sed diffinitio speciei conuenit homini. si predicatur de pluribus differentibus numero in eo quod quid. ergo illa est vera. homo est species quod autem sit sibi intentionis predicatio de re patet sic. quia secunde omnes species est nomen intentionis secunde. Constat autem quod homo cum sit prime impositionis significat rem in natura existentem. ergo dicendo homo est species est predicatio secunde intentionis de re.

Respondeo de ista questione dico tria. primum est quod intentio secunda que dicitur ens rationis predicatur denominatione de re que habet esse reale in rerum natura. Secundum est quod illa res de qua intentio secunda predicatur quodammodo est res extra. ⁊ quodammodo intra. Tertio quod illa predicatio est per accidens.

Quoniam ad primum sciendum quod sicut supra dictum est frequenter intentio potest accipi abstracte ⁊ concretive: intentio prout nunc loquimur de intentione accepta in abstracto sine prima sine secunda est ipsa habitudo rei que intelligitur ad intellectum prout eius actum terminat prout accipitur obiectum ad quod actus intelligendi terminatur: intentio concretive dicitur ipsum obiectum in quo fundatur talis habitudo ⁊ ista diuiditur in primam ⁊ secundam secundum duo genera intelligibilium. quorum vna dicitur ens reale in rerum natura existens. ⁊ aliud dicitur ens rationis quod consequitur rem vt est obiective in intellectu: vt supra dictum est.

Alterius sciendum quod sicut supra dictum fuit quod intentio concretive accepta non accipitur hic pro ipsa intentione denominante. Sed pro denominato ab ea sicut si diceretur quod bibere est voluntas sitis. ⁊ hoc concretive accipiendo. non quia secunda dicat ipsum actum volens in abstracto: nec etiam dicit ipsam voluntatem denominationem obiectum voluntatis sicut dicit hoc quod dico volitum. sed dicit subiectum cui conuenit volitum esse. ita quando dicitur homo vel bos vel aliquid tale dicitur primam intentionem concretive non est accipendum quod dicat ipsam intentionem denominantem.

Sed quia dicit illud quod ab intentione denominatur ita quod intentionalitas ipsa est ipsa habitudo que potest dici ipsa terminatio actus intelligendi. Sed tertius dicit ipsam intentionem denominantem. Sed hoc vel alie res erroriores super illud cui a talibus in concreto acceptis conuenit denominare: sicut quando dicitur quod homo est terminus actus intelligendi.

Dispremissis facillime potest ostendi quod secunde intentiones vere possunt predicari de rebus habentibus esse reale. Quia sicut se habet obiectum intellectus ad hoc quod possit denominari ab actu intelligendi.

ita se habet ad hoc q̄ possit denominari ad bis que ipsum obiectum consequuntur prout est obiectiue in intellectu. sed obiectum intellectus v̄e denominatur ab actu intelligendi. vt cum dicitur lapis intelligi. ergo obiectum intellectus potest denominari a sc̄dis intentionibus vt cum dicimus homo est species vel vniuersale v̄l aliqd̄ tale. minor pars. maior etiam facilliter pot̄ apparere: quia ea q̄ consequuntur esse prout est obiectiue in intellectu magis se tenet ex parte rei intellecte que est obiectum intellectus q̄ ipse actus intelligendi: et per consequens magis habet obiectum intellectus a talibus denominare vel saltem nō minus q̄ ab actu intelligendi: et per consequens sequitur q̄ obiectum intellectus dnōminatur a sc̄dis intentionibus q̄ nihil aliud sunt q̄ ea que consequuntur res intellectas: vt sunt obiectiue in intellectu: sed obiectum intellectus q̄ntū ad primum genus intelligibile est res habēs esse reale in rerum natura. ergo etc.

Cad maiore autē euidētiā eius q̄ dictum ē: q̄. s. entia rōis sine sc̄de intētiōnes p̄sequuntur res prout sunt obiectiue in intellectu. Sed dūm q̄ q̄ ipsa res que hēt eē reale in re natura ē obiectiue in intellectu ē ibi cōsiderare. Tria primum ē illud q̄ cōsequitur re q̄ intelligitur nō s̄m q̄ ē obiectiue in intellectu: s̄ sc̄dm s̄m eē reale et nāle circumscrip̄to quocūq̄ actu intelligēdi vt ē q̄dam cognitio specularia sicut lapis h̄z q̄ sit durus et grāvis s̄m suam reale naturam: et non p̄ hoc q̄ ē obiectus intellectus et ista dicitur se tenē simpliciter ex parte ipsius rei. q̄. s. re que intelligitur p̄sequē nō prop̄ hoc q̄ intelligi: s̄ ex sua natura. Sc̄dm ē q̄ illud q̄ consequitur actum intelligēdi v̄l similiter et in se sicut eē nāle: et p̄ consequens dicitur q̄ in rellis intelligit i nāliter vel in habitu ad obiectum: sicut quando dicitur q̄ cognitio alicuius s̄m suum genus. puta cognitio hominis sc̄dm q̄ animal ē cognitio indeterminatū non quā ipsa cognitio talis sit quēdam determinata cognitio specificē et singulariter in suo esse reali. sed quia cōueniunt sub illo communi q̄ ē per se obiectum eius indeterminate rep̄tat. vnde dicitur intellectus rep̄rare indeterminate vel abstracte. Tertium est q̄ illud q̄ sequitur rem ipsam non simpliciter. s̄ prout est obiectiue in intellectu. s. sicut hoc q̄ ē abstractum a singularibus vel etiam a sp̄ibus. et hoc q̄ est hominem differre ratione a singularibus vel a sp̄ibus hominem enim differre tantum sc̄dm rationē a sorte et plato tunc non cōuenit actu intelligēdi. immo reali differre ab eis. S̄z hoc p̄nēt rei intellecte non sc̄dm suū eē reale. quia prout ē obiectiue in intellectu i quo. vt cognitum in cognoscēte ē homo. Sed in sorte. et in platone. et talia dicitur se tenē: re ex parte rei intellecte prout ē obiectiue in intellectu: in bis tū que p̄sequuntur rem que ē obiectiue in intellectu ē: aliquid q̄ nō p̄supponit eē in intellectu obiectiue sicut hoc ip̄m q̄ eē obiectiue in intellectu siue hēre habitu ad predictas ad intētiōnes: quia tunc idem p̄supponēt se ip̄m q̄ ē impossibile. sed verū est q̄ talis habitudo vna cū re que intelligitur p̄supponit actum intelligēdi vt s̄m d̄m oppositē rōnis se ante sc̄de intētiōnes sicut ē eē abstractū esse genus vel species. p̄supponit illud eē obiectiue in intellectu et ista. s. ip̄m eē obiectiue in intellectu: et ea que ip̄s p̄sequuntur sicut sūt alie se intētiōnes. puta eē v̄le abstractū gen⁹ v̄l sp̄em: et filia p̄ prie loquendo se tenēt ex pte rei intellecte vel vt coexistit actu intelligēdi vt s̄m d̄m oppositē rōnis et h̄z q̄ntū ad eē obiectiue in intellectu v̄l s̄m qd̄ est obiectiue in intellectu: im q̄ per hoc q̄ eē obiectiue in intellectu pueniat rei itelle sicut oēs

alie intētiōes pntes ab ipm esse obiectiue in intellectu: qz talia quandoqz vnt
 se tenere ex parte intellectus per oppositum ad se tenere ex parte rei que intel-
 ligitur q̄tum ad suum esse reale sicut ē eē leue vel esse graue, durum vel molle
 Quis proprie loquēdo vt dcm̄ est se teneant ex parte obiecti intellectus put
 respicit actus intelligēdi. ¶ Q̄tum ad scdm̄ sciendū q̄ sic supra dictus fuit du-
 pliciter dicitur aliquid extra intellectū. s. subiuc qz. s. est aliquid q̄ non ē in intel-
 lectu sicut in subiecto vel obiectiue. quia. s. non obijctur in intellectu sicut co-
 gnitū cognoscēti loquēdo. ergo de eē extra intellectum primo mō planū est q̄
 scdm̄ intētiōes verificātur de reb⁹ extra. quia habēt verificari de obiecto intel-
 lectus. quia consequit̄ rein prout ē obijue in intellectu. Sed non ē obiectum in
 tellis tamē est aliquid exis in intellectu sicut in subiecto. imo p̄ma obiecta eius
 sunt res sensibiles que sūt extra. ergo scdm̄ de intētiōes verificātur de rebus
 extra accipiēdo extra subiectiue. Si autem accipiatur extra obiectiue illud. s. q̄
 non obijctur intellectui. vt omnī cognitū dupl̄ potest intelligi scdm̄ intētiō-
 nes verificari de re extra sic accepta. vno modo q̄ nō verificētur de re que non ī-
 cludit in sua rōne ipm esse in intellectu: z que nata est eē circūscripto actu intelli-
 gēdi: z sic verificatur de re extra. nam p̄ia obiecta intellectus nō includunt in
 sua ratione ipm eē in intellectu alioquin p̄m z formale obiectum intellectus eēt
 ipa habitudo obiecti ad intellectum q̄ est falsū z natū est esse circūscripto actu
 intelligēdi q̄tum ad illud q̄ de ipō intelligitur. sicut quādo intelligo al̄ nā ani-
 malis q̄ intelligo nata ē esse circūscripto actu intelligēdi: lz non possit simul
 stare q̄ sit intellecta z non sit actus intelligēdi vel q̄ sit intellecta z nō sequet̄
 q̄ sit obiectiue in intellectu. Alio modo potest intelligi q̄ scdm̄ de intētiōes ve-
 rificentur de re extra obiectiue. Sic q̄ scdm̄ de intētiōes conueniant actu alicui
 z q̄ illud p̄ tunc sit extra obiectiue. i. nō sit obiectiue in intellectu z illud ē iposa-
 sibile quia talia nō p̄ueniunt rebus nisi quādo intelligitur z per p̄sequens nisi
 quādo sunt obijue in intellectu: sicut etiam album predicat̄ de homine: nec ta-
 men subm̄ q̄ ē homo includit albedinē z possit non existēte albedine. Sed non
 possit eē albū nō existēte albedine in eo z sic p̄z scdm̄. ¶ Quātū ad tertiu sciē-
 dum q̄ cū ista cōsequūtur rein prout ē obiectiue in intellectu sic se bnt̄ ista q̄tū
 ad hoc q̄ conueniant per se vel per accidens ipsis rebus sicut z intelligi in ta-
 li autem potest cōuenire rebus z scdm̄ actum z scdm̄ aptitudinem. imo intelli-
 gi scdm̄ actum p̄uenit rebus per accidens: accidit enim boni vel homini qd̄
 intelligat̄ i actu: nō tamē videtur mihi q̄ accidat eis per accidens prout accns
 distinguit̄ p̄tra per se quocūqz modo dicēdi per se intelligi scdm̄ aptitudinē
 esse. s. intelligibile. p̄m p̄z: quia illud nullo modo dicēdi per se conuenit. per se
 nulli rei que sine ipō potest esse z q̄ ipam nō de necessitate consequūtur z hoc
 p̄z: quia illud q̄ per se inest semper z de necessitate incit: sed res possunt eē ab-
 sqz hoc q̄ intelligūt̄. nec actu intelligi cōsequitur ipsas necessario. intētiō ergo
 actu intelligi nō inest ens per se aliquo modo dicēdi per se. Scdm̄. s. q̄ intel-
 ligi scdm̄ aptitudinem. s. esse intelligibile conueniat eis per se patz sic. quia
 obiectum per se alicuius potentie habet per se aptitudinem ad hoc q̄ attinga-
 tur ab actu illius potentie: quia potētia nō rēdit in suum obiectum nisi mediā
 te suo actu. Sed omnes res que possunt intelligi sunt per se intelligibiles hoc

Et idem p[er] se ex simili quia sicut se habet obiectum p[er] se visus ad e[ss]e visibile: ita ob-
iectum p[er] se intellectus ad e[ss]e intelligibile: sed obiectum p[er] se ip[s]ius visus: puta
color e[st] p[er] se visibile. ergo e[st] obiectum p[er] se intellectus e[st] p[er] se intelligibile. licet
enim intelligi in actu accidat rebus e[ss]e tamen intelligibile s[ed] s[ed] aptitudines con-
venit eis p[er] se: et id[em] dico de secundis intentionibus q[uod] actu non conveniant res
bus p[er] se. sed p[er] accidens et s[ed] aptitudinem conveniunt rebus p[er] se. **C** Est autem
sciendum q[uod] obiectum p[ri]mo et p[er] se ip[s]ius pot[er]ie denotatur s[ecundu]m aptitudinem i[n]
ordine ad actum pot[er]ie p[ri]mo et p[er] se. s[ed] p[ri]mo sub p[ri]mo et p[er] se obiecto ip[s]i-
us pot[er]ie denotatur quid[em] p[er] se: sed no[n] p[ri]o in ordine ad actum pot[er]ie s[ecundu]m ap-
titudinem acceptum. unde ista e[st] p[ri]mo et p[er] se ens e[st] intelligibile: sed ista est p[er]
se et s[ed] hoc ens vel illud est intelligibile sicut etiam si ponatur q[uod] color sit p[ri]mu[m]
et p[er] se obiectum visus ista e[st] p[ri]mo et p[er] se color e[st] visibile: sed ista e[st] s[ecundu]m et p[er]
se albedo e[st] visibile. Si autem queratur in quo modo dicendi p[er] se sit ista ens e[st]
intelligibile. v[er]u[m] h[ic] etiam b[ea]t[us] ens v[er]u[m] illud e[st] intelligibile dicunt quidam q[uod] est i[n] q[ui]nto
modo eius q[uod] e[st] p[er] se qui e[st] tertius modus dicendi p[er] se. **C** Ad cuius evid[en]tias
sciendum q[uod] sicut ip[s]i dicunt quartus modus eius q[uod] est p[er] se no[n] est modus di-
cendi p[er] se. sed e[st] modus essendi p[er] se prout vicinus q[uod] illa que solitarius sive
quocunq[ue] alio modo existente habitant aliqua loca bitant in p[ri]mo loco p[er] se:
termin[us] aut alij modi. s[ed] p[ri]mu[m] et s[ecundu]s et quartus sunt modi dicendi p[er] se: q[uod]
s[ed] predicatum inest p[er] se subiecti quorum dist[inctio] sic accipitur: q[uod] predicatio aut
e[st] e[ss]entialis q[ui]a p[re]dicat[um] e[st] id[em] e[ss]entialiter cu[m] subiecto: aut est denotative. Si p[ri]o
modo sic est p[ri]mus modus dicendi p[er] se. quando. s[ed] p[re]dicatum includitur in d[efi]nitione
subiecti s[ed] tunc ad illud q[uod] est sibi intrinsic[um] et de e[ss]e eius sicut quando
dicitur homo est animal vel albedo est color: h[ic] aut[em] p[ro] tanto quia si aliq[ui]d diffi-
nitur p[er] additionem alicuius extrinseci sicut diffinitur accid[ens]. non op[er]e q[uod] si
illud q[uod] ponitur in eius diffinitione v[er]u[m] additur et diversum a sua e[ss]entia p[re]d[ic]a-
centur de ip[s]o p[ri]o ipsa predicatio sic in p[ri]mo modo dicendi p[er] se: v[er]u[m] si dica-
tur finis est vasus qui ponitur in diffinitione sumi sicut additamentum non p[re]d[ic]a-
tur de sumo in p[ri]mo modo dicendi p[er] se. immo videtur mihi plus scilicet q[uod] no[n]
sit sibi aliquis modus dicendi p[er] se. Si autem predicatio sit denominativa tunc
aut est denominatio subiecti ab accidente p[er] se et v[er]u[m] necessitate ip[s]ius p[re]sequ[en]te.
aut est denominatio p[er] se cause extrinsece a suo p[er] se effectum. aut econ-
verso. Si p[ri]mo modo sic e[st] s[ecundu]s modus dicendi: quando. s[ed] solus cadit i[n] d[efi]nitione
p[re]dicati v[er]u[m] q[ui]dam extrinsecum ab extra ei[us] prout subiectum p[er] se accid[ens]
tis cadit i[n] diffinitione eius: v[er]u[m] cum dicitur homo est risibile visibile. Si autem
subiectu[m] e[st] de diffinitione p[re]dicati modo quo gen[us] e[st] de diffinitione speciei. v[er]u[m]
si dicatur animal est homo vel color est albedo no[n] esset predicatio p[er] se: sed pon-
tus p[er] accidens. Si aut[em] sit denotatio cause extrinsece sicut est causa finalis vel efficiens a
suo effect[us]u necessario id[em] p[re]sequ[en]te: tunc est quartus modus p[er] se qui est tertius mo-
dus dicendi p[er] se: sic si dicatur sol est illuminatus vel aliq[ui]d tale et s[ed] id[em] mo-
dus ubi p[er] se e[st] effect[us] p[er] se denotat a causa: v[er]u[m] si dicat iste effect[us] e[st] effect[us] solaris.
C Adis p[ri]mis sciend[um] q[uod] supposito q[uod] ista sit p[er] se: ens est intelligibile s[ecundu]m
du[m] app[er]t[um] p[re]dicato[rum]: et in tertio modo dicendi p[er] se qui est quart[us] modus est
q[uod] e[st] p[er] se: quia v[er]u[m] dicunt actus intelligendi est effectus ip[s]ius intelligibilis: s[ed]

Alud non videtur mihi verum q̄ ista ens vel hoc ens vel illud ens est intelligi-
 bile sic in tertio modo dicendi per se. ita q̄ sit ibi perfectas que requiritur inter
 eam efficiētē et effectum. **C**Ad e^o euidētiam sciēdū q̄ non oīs denotatio qua
 potest denotari cā in ordine ad illud q̄ est effectus eius dicit ip̄am cālitates vel
 efficientiam ei^o respectu ipsius effect^o: sicut quādo ignis calefacit aquā. nō so-
 lum potest denotari in ordine ad aliquam. vt eā calefaciens aquā: sed etiam. vt
 filis aque calefacte inq̄tuz oē calidū est simile alteri calido vñ qñ dico ignis ca-
 lid^o est filis aque calefacte. nō dicit denotationem cāe a suo effectū: sed est de-
 notatio additiōe in eius qualitate sūdata. Sed si dicatur q̄ ignis ē calefacti-
 aque vel calefaciēs aquā: tūc esset denotatio cause efficientis a suo effectū et tūc
 si esset per se p̄tineret ad tertium modum dicēdi per se. vnde ad hoc q̄ aliqua p̄
 positiō sit per se s̄ q̄ causa efficiens p se habet denominari. dico sol est illumina-
 tiu^o vel ignis ē calefactiuus ex his formari potest talis propositio ad p̄pōz ad
 hoc q̄ aliqua p̄pō sit per se fin denotatiōē cause efficientis a suo per se effectū
 oportet q̄ ipsa propositio importet ipsas efficiētias cause respectu effectus. sed
 propositio qua dicitur aliquid in telligi non importat efficientias ipsius obie-
 cti q̄ intelligitur respectu actus intelligēdi. ergo propositio qua dicitur aliq̄
 obiectum intelligi vel esse intelligibile non est per se secūdum denotatiōem
 cause efficientis a suo per se effectū. maior patet ex dictis. minor dupliciter pro-
 batur primo ex intelligibilibus que dicunt priuationem. secūdo ex intelligibili-
 bus que dicunt entitatem positiuam. prima ratio talis est. quia constat q̄ non
 est cāre aliquā effectus positiuū. ergo intelligi non est illud q̄ effici^o actum in-
 telligēdi. Si dicatur ad hoc q̄ p^o ob̄ que sunt entia positia sunt cause effe-
 ctive actus intelligēdi et talia que dicuntur intelligi denotantur a suo per se ef-
 fectu. Sed priuationes que sunt secūdaria et que intelligūtur per alia p̄e intel-
 lecta non sunt cause actus intelligēdi. et ideo quādo dicunt talia intelligi non ē
 denotatio cause ab effectū: sed hoc non valet quia quādo aliquid importat
 formalem efficientiam alicui^o sicut hoc q̄ dico calefacere importat efficientiam
 caloris impossibile ē q̄ cōueniat illi q̄ nō habet efficiētiam respectu illius effe-
 ctus sicut impossibile ē q̄ calefacere cōueniat alicui q̄ nō habet efficientiam re-
 spectu caloris: Sed vt dictum est ista est vera priuatio intelligitur. si ergo itel-
 ligi idem est q̄ hēre efficiētiam respectu actus intelligēdi sine efficere actum in-
 telligēdi sequitur q̄ p̄dēs sunt cāe actus intelligēdi quo inte^m q̄ falsum ē: vt
 supra dēi ē. Sed a rō talis ē: quia hec ē vera aliquis intelligitur a se ip̄o vt p^m
 et p se ob̄i: s̄ cōstat q̄ act^o intelligēdi quo de^o intelligit a se ip̄o nō effici^o a deo
 qui itell^o. g^o aliqd intelligi nō ip̄ortat effici^o act^o intelligēdi quo itelligit vtrā
 qz p̄z qz p̄stat q̄ de^o ē p^m. et p se ob̄i q̄ ab ip̄o itell^o p̄stat ē q̄ act^o itelligēdi
 quo de^o itell^o a se ip̄o ē ei^o eētia q̄ nō p̄t eē effici^o alic^o cāe cū ip̄a sit priā caus-
 sa: et hoc ponit nō solū fideles: s̄ et p̄bi. g^o rē. et sic p̄z q̄ p̄e dēi op̄inio q̄ pos-
 nit ibi 3^m modū dōi p se. s̄ fin gen^o cāe efficiētis put denotatur a suo per se ef-
 fectūz nō ē v̄a. **C**Quintum vero ad hoc q̄. si quo mō dōi per se sit ista ē ens itel-
 ligibile vñ mihi q̄ sit secūdo modo dicēdi per se. **C**Ad cui^o euidētiam q̄ ex hoc
 dicit aliqd intelligibile q̄ ē natū itelligi ex hoc at dō aliqd natū itell^o q̄ ē rep̄^o.

presentatio nata est eē apud intellectum siue illa repñtatio sit actus siue simili-
tudo cauferur: sicut etiā ex hoc dicit̄ aliquid uisibile q̄ eius similitudo ipm res-
pñtans pōt esse in uisu aquocūq; fiat ex hoc autē q̄ talis repñtatio est apud in-
tellectus cōsurgit quedam relatio int̄ intellectum talem repñtationem habētes
z ipam rem repñtatam. ita q̄ intellectus in quo est ipsa repñtatio refertur reas-
liter ad rē repñtatam: res autē repñtata in qua formaliter ipsa repñtatio nihil
ponit refertur sim rationē z sicut ista repñtatio consequitur per se z necessario
ipm intellectum z hoc scdm aptitudinem ita repñtari z hēre habitu dincm ras-
tionis ad talē repñtationē sim aptitudinem acceptā necessario z p se consequit̄
illud qd natum ē intelligi z repñtari ab intellectu: ita q̄ sic relatio q̄ nata ē p se
consequi aliquas rem necessario z per se conuēit sibi per se in secūdo modo di-
cēdi p se: ut cū dicitur quicūq; est equale v̄ in equale. ita q̄ eē intelligibile con-
uenit cuiūq; rei contēte sub p se obiecto intells in scdo modo dicēdi per se:
z ista rō repñtantis ad repñtatam uel econuerso nō est relatio effectus ad cāz
uel cause ad effectum: ita q̄ talis relatio importet̄ in hoc q̄ est repñtare z rep-
sentari. s; ē relatio similitudinis sim eē repñtatiuum prout unum repñtat ad eē
tale z aliud repñtatur eē tale: ita q̄ posset formari ratio talis. quia sicut rō si-
militudinis in eē reali se habet ad relata p ipsa. ita relationes similitudinis sim
eē repñtatiuum se habent suo modo ad relata per ipsa. Sed relationes simili-
tudinis inesse reali quādo sunt per se sunt in scdo modo dicēdi p se. unde q̄
le ē simile dissimile est in secundo modo dicēdi per se. ergo zc. In hoc tñ dī qz
in similitudine rñ eē reali est relatio realis ex utraq; parte z utraq; refertur per
illud q̄ ē in eo realis sicut patz de duobus albis. Sed in similitudine in esse res-
pñtatio repñta^o realit̄ in repñtante z refertur per illud q̄ ē realiter in eo. Sed i
repñtato formalit̄ loquēdo non ponit aliquid reale ut sepe supra dictum ē: sed
tātum sim rōnē intelligēdi z refertur per idem qd est in alio scdm rem. Sed p
illud q̄ ē in ipso sim rōnē. ¶ Sed cōtra illud qd dictum ē qd ista ppositio ens
reale ē intelligibile supposito q̄ eē intelligibile ex parte obiecti dicit̄ ens ratio-
nis ut pmissum ē p se quocūq; modo dicēdi per se ponatur esse per se potest
sic obijci. quia illud qd conuēit entibus realib⁹ conuenit eis scdm suum eē reale.
Sed entia rationis non cōueniunt entibus realib⁹ scdm suum eē reale. g^o en-
tia rationis nō conueniūt entibus realib⁹ p se: nec scdm actus: nec scdm habi-
tudine. maior p3 quia quod comēit alicui per se conuenit sibi p illud qd ē ipm
p suum eē. hoc enim uidetur importare per se. s; p illud q̄ ipsum z sic v̄: maior
vera. minor etiā uidetur plana. s; q̄ entia rationis nō conueniunt entibus res-
alib⁹ p suum eē reale: quia tunc conuenirēt eis scdm eē qd habēt extra animas
z nō prout sunt obiectiue in intellectu. ¶ Ad emidētiā autem huius sciēdum
qd aliud ē dicere qd ens rationis nō ē ens reale z aliud ē dicē qd ens rationis
nō necessario sequitur ad eē reale. nam ista semp̄ vera ē qd ens rationis qd. s; ē
tātum ens rōis nō ē ens reale nisi ens rōis equinocetur: s; ens rationis. qd. s;
eōsequitur rem prout ē obinē in intellectu z qd distinguūt̄ cōtra ens reale: s;
nō sit ens reale tamē cōsequitur necessario ad ens reale: saltem scdm aptitudi-
nē. nam sicut eē intelligibile qd ē eē aptum natum intelligi consequitur neces-
sario entia realia. ita etiā ens rationis consequitur ea: sicut etiā accidens

q̄ nō est subā necessario cū cōsequitur aliquas substācias. s. oēs subās alias ap̄.
 Cū rōnem dicendū ad maiorem q̄ illud q̄ conseq̄t aliquod ens reale per se
 in secūdo modo dicendū per se q̄ puenit sc̄dm suū esse reale fundatim: sed non
 op̄s q̄ pueniat ei formalit̄ s̄m suū esse reale: sicut eē rectum vel curuū puenit
 linee per se in fo mō d̄di per se. ⁊ puenit ei. s. linee eē rectas vel curuū p̄ illud
 q̄ est ipsa esse linee. quia eē linee ē fundamētum curuū v̄l rectitudinis s̄ eē
 rectum vel curuū puenit ei formale per ipsas rectitudines v̄l curuū. Ad mi
 nores d̄dm q̄ ens ratiois: s̄ non denoiet entia realia siue s̄ non pueniat entib⁹
 realib⁹ sc̄dm suū eē reale formalit̄. ita q̄ tali p̄dicatōe ip̄s denominans sic
 ens reale tamēnti reali per suū esse reale pueniat fundamētū ens ratiois p̄
 supposito tñ actu intelligēdi vel actu vel ap̄ritū dīne v̄l fundamētū oppositē re
 lationis. vt sup̄a dictū fuit. ⁊ hoc q̄tū ad pri^m ens ratiois q̄tū aut̄ ad alia en
 tia presupponit ⁊ act⁹ intelligēdi quo intelligit̄ aliqd̄ intelligibīle ad aliū intelli^c.
 naz gen⁹ sp̄s ⁊ differētia: ⁊ plura alia nō dicūt habitudinē intelligibilis ad
 intellectū. sed habitudinē vni⁹ intellecti ad aliud intellectū que p̄sequūt̄ ta
 lia intellecta vt sūt obine in intellectu. ⁊ sic p̄s ex p̄missis solo quattuor demō^m.
 Prima ē vt̄ intērio predicet̄ de re que fuit p̄ncipaliter q̄sita. Secūda ē quo⁹
 res de qua intērio predicatur res extra ⁊ q̄nō non. Tertio q̄nō puenit in tentio
 ipsi rei per accidēs ⁊ q̄nō per se. Quarto in quo modo dicēdi per se puenit in
 tentio rei quando puenit ei per se. Cū primū ergo in oppositū dicendū q̄ il
 lud q̄ nō p̄dicat̄ de singularib⁹ predicat̄ de re hāte esse reale extra animā sub
 iectie ⁊ de re q̄ nata est extra animā etiam loquēdo obiectiue s̄ pro t̄nc non con
 ueniat ei extra animā esse obiectiue: q̄n talia actu ei conueniunt modo quo expo
 sūt̄ ē in p̄ncipali solutione. vnde ē s̄ tales intentiones que sūt v̄l gen⁹ sp̄s
 ⁊ p̄silia nō predicent̄ de singularib⁹ p̄t̄ tñ de eo q̄ realiter est in singularibus
 ⁊ q̄n dicitur q̄ talia dicūt aliquid separatim a singularib⁹ dicēdm q̄ q̄tū
 ad illa que ab istis denoiantur: dicūt aliquid separatū a singularibus sc̄dm ra
 tionem tantū. quia denoiant rem vt obiectiue est in intellectu p̄ter singula
 ria ista aut duo stant. s. q̄ illud q̄ est obiectiue in intellectu sine singularibus q̄
 ē ip̄s a singularib⁹ separari sit sc̄dm suū eē reale in singularib⁹ sicut albedo
 lactis est subīne in vīsa sine dulcedīne lactis: ⁊ in lacte vt in subō est cum dulce
 dīne lactis. Cū sc̄dm dicendū q̄ minor est falsā. s. q̄ contradictio istius hō. ē
 species sit vera ad p̄bationem q̄n dicitur q̄ ei⁹ contradictio est ista: nullus ho
 mo ē sp̄s que vera est: dicūt quidāz. concedēdo q̄ ista nullus homo est sp̄s
 est contradictio istius homo est species. Sed negant q̄ ista sit vera. nullus ho
 mo est species. ⁊ q̄n dicitur q̄ imo q̄ vera est pro quolibet supposito contento
 sub homine dicūt q̄ non sufficit. vnde dicunt q̄ ad hoc q̄ ista sit v̄a. nullus hō
 est species nō sufficit q̄ verificetur pro omni contento sub homine. Sed op̄s
 q̄ verificet̄ pro oī p̄tento sub hoīe. ⁊ etiam pro ip̄so termino absolute accepto.
 ita ad veritatem istius nullus homo est species. op̄s inducere sic. s̄. non ē spe
 cies: plato nō est species. ⁊ sic de singularis. ⁊ etiam homo absolute non est sp̄s
 ergo rē. modo dicūt q̄ licet nō esse speciem conueniat cuius contento sub hoīe:
 nō tamen conuenit termino absolute accepto. vnde propter falsitatem istius ho
 mo non est species falsificatur ista nullus homo est species. Adibi aut̄ videtur

q̄ isti nō dicūt verum in hoc q̄ dicunt istam: nullus homo est species eē falsā.
 ⁊ hoc propter tria. p̄mo propter naturā inductionis: qz sc̄dm p̄m in thopi.
 inductio est progressio a singularibus ad v̄l vniuersaliter sumptum. sed termi-
 nus eōis respectu sui ipsius non habz rōnem singularis. ergo ad verificatiōem
 p̄pōis v̄lis non opz inducere in oibus contentis sub ipso. Secūdo ostendo
 ex natura ipsius distributiōis q̄ fac̄ signū vniuersale. distributio termini eōis
 pro quolibet p̄tento sub ipso. vnde tunc est v̄a p̄positio v̄lis affirmatiua quan-
 do predicatum puenit cuiuslibet p̄tento sub subō: sed nullus terminus continet̄
 sub seipso. vnde n̄b̄l̄ dicitur q̄ homo p̄tinetur sub homine. ergo ad veritatē
 p̄pōis v̄lis negatiue non opz q̄ predicatum remoueat̄ a forma termini i eōi
 ⁊ s̄it̄ est in affirmatiua quādo termin⁹ stat pro supposito siue pro natura. pro
 ut est in supposito ⁊ nō p̄ natura sc̄dm se: sicut si dicam ois homo ē non spēs.
 vt p̄pō affirmatiua lz sit de predicato infinito. nō opz ad veritatē illius vniuersa-
 lis affirmatiue q̄ p̄dicatum verificetur de natura absolute accepta. dicēdo hō
 non ē spēs. Tertio idem p̄z ex natura p̄tradictiōis: qz semp v̄lis negatiua ⁊ par-
 ticularis affirmatiua opponit̄ p̄tradictiōis: qz semp v̄lis negatiua ⁊ par-
 ticularis affirmatiua opponit̄ p̄tradictiōis: qz licet p̄dicatū nō possit
 puenire subiecto nisi p̄ natura cōi. tamē s̄iḡ ibi posita. i. signum v̄l ⁊ p̄ticolare
 faciūt tū terminus. p̄ nā put ē in supposito. vnde termin⁹ vniformiter accipia-
 tur in vtraqz. Sed constat q̄ ista est semp falsa. quā dā homo ē semper species:
 quia significatur q̄ alicui p̄tento sub homine pueniat eē spēm q̄ falsus ē. ergo
 ⁊c. Et ideo aliter videtur eē dicēdū: q̄ maior illius p̄sill̄ quo probatur minor
 p̄ncipalis rōnis sit falsa. bec. i. q̄ ista nullus homo ē species. sit p̄tradictio isti⁹:
 imo ista homo nō ē spēs: vel ista nō hō ē spēs: nec refert q̄ntuz ad accipiendaz
 cōtradictiōiaz istius hō ē spēs: vtrum in eius opposita negō p̄ponatur dicēdo
 nō hō ē spēs: vel p̄ponatur dicēdo hō nō ē spēs: qz bic li homo habet v̄m ter-
 mini singularis: q̄ tū ad hoc dico q̄ lz iste intētiōes que sunt genera ⁊ spēs nō cō-
 neniūt ei q̄ simpliciter est termin⁹ singularis: quia eē spēm non puenit nisi ei
 q̄ ē cōe in multis. saltem aptitudine tamen in ordine ad tale predicatum hēt
 v̄m termini singularis: quia quādo dicitur homo est spēs homo tenet̄ ibi in-
 distincte: sicut quando dicitur homo est albus vel musicus: imo tenetur pro
 nā cōi. put sub ea nō ē descensus ad supposita. vnde ista p̄pō hō ē spēs licz sit
 indeterminata fin vocē pro tanto. quia ibi subicitur termin⁹ eōis sine signo
 tamē sc̄dm rein non ē indefinita. quia tūc p̄p̄ie ē p̄positio indefinita q̄n termi-
 nus in supposito positus potest determinate accipi. p̄ isto vel p̄ illo p̄tento sub
 cōi termino. nūc aut quādo dico homo ē spēs: homo in subiecto positus nō pōt
 indeterminate accipi. p̄ isto vel p̄ illo contento sub eo imo accipitur pro nā cō-
 muni. p̄nt nō est multū in plura quibus possit illad p̄dicatum conuenire: ⁊ ad
 hoc q̄ fiat descēsus sub termino cōi p̄p̄ qd̄ hz in hoc v̄m termini singularis. qz
 sicut sub termino. singulari nullo mō pōt fieri descēsus. ita sub terio cōi in ordi-
 ne ad tale p̄dicatum nō pōt fieri descēsus. ⁊ iō vt dicit̄ ē. non refert vtrum negō
 postponatur vel p̄ponatur. qz sicut nec p̄posita nec suppo^o facit ter^m teneri
 v̄l p̄ suis suppositis. **C** Sed p̄ra hoc possit obijci. qz illud puenit alicui p̄: o-
 ut puenit pluribus sub se p̄tenti puenit sibi. p̄supposito ⁊ put est in supposito

His. Sed esse spem puenit alicui termino put puenit pluribus sub se contentis: quia esse spem non conuenit alicui nisi put e predicabile de pluribus differentibus numero. et put puenit eis in eo quod quod est. ergo etc. Ad hoc vobis quod aliud e dicere quod aliquod predicatum pueniat alicui ratione coitatis quia puenit pluribus que tamen coitas non puenit illis pluribus: et aliud est dicere quod aliquod predicatum puenit alicui pro suis suppositis sub se contentis. ita quod illud predicatum conuenit illis pluribus. ino esse spem puenit alicui ratione sue coitatis. quia conuenit pluribus que tamen coitas non conuenit illis pluribus: nec etiam predicatum quod solum ratione illius coitatis ei conuenit illis pluribus: esse tamen spem non puenit ei co i p illis pluribus suppositis sub se contentis: quia aliquod predicatum conuenit re termino comuni p suis suppositis est ipsum coicare illi co. quia conuenit illis suppositis sub eo contentis. et ideo esse spem conueniat termino co i ratione sue coitatis non tamen puenit ei pro illis quibus est cois. ino sequit oppositum quod. scilicet quia coitas eis non conuenit. ideo nec illud predicatum eis puenit nec etiam conuenit esse co i p eis. Ad formam ergo argumenti quo dicitur quod illud quod conuenit alicui termino comuni put conuenit pluribus sub se contentis. conuenit ei pro illis pluribus. vobis quod ista maior e falsa ino ut dictum e oppositum sequit quod. scilicet quia predicatum illud puenit illi co i ratione sue coitatis quod non puenit illis pluribus quod illud predicatum non pueniat illis pluribus nec et pueniat tercio co i p illis pluribus: et sic patet quod illa obiectio non valet. quia maior e falsa et ideo potest dici de alijs intentionibus que non pueniunt nisi illis que pueniunt pluribus. Ad primum ergo quod probat quilla nullus homo est spes e dictio isti homo est spes vobis quod minor e falsa. scilicet quod ista homo est spes e indefinita. quia sic dictum e: huius voce sit indefinita tamen re huius vim singularis. ut supra dictum e. vnde minor e falsa. Ad secundum vobis quod ista propositio homo est spes homo huius vim termini singularis eo quod tenet p nam cois put sub ea non potest fieri descensus respectu talis predicati. ideo negatio proposita non distribuit terminum p omnibus suis suppositis sicut etiam nec in affirmativa tenetur p aliquo illo: sed tamen p nam cois illis. vnde non sequitur non est homo spes. ergo nullus homo est spes. Et si arguatur quod destructo priori destruit posteriori: sed homo est prius respectu cuiuslibet contenti sub eo ino destructo seu negato homine negat quolibet contentum sub eo. Ad hoc vobis quod destructo priori destruit posteriori loquendo de priori et posteriori secundum rationem: sed loquendo de priori et posteriori secundum rationem siue secundum intentionem non e verum. nec ita e quod terminus cois puta homo est prius quolibet contentum sub eo non sicut ratio siue secundum rationem ino quod illud vobis prius a quo non puenit eendi ratio. sed homo non valet: quia homo ab accepto absque aliquo determinatioue e prius quolibet contentum sub eo secundum intentionem: sed sicut destructo illo quod e prius secundum rebus destruitur illud quod e posterior secundum rem: ita etiam illud quod e posterior secundum intellectum destruitur destructo illo quod e prius secundum intentionem. ergo destructo homine destruit quodlibet contentum sub eo. et ideo aliter valet vobis quod homo put tenet indeterminate p isto vel p illo bonum scilicet p suppositis quod e prius et secundum intellectum quocumque contentum sub eo. et ideo ipso negato put sic tenet negat omnia contenta sub eo: sed put tenet p nam cois ratione sue coitatis que coitas non includit in inferioribus nec eis conuenit non est prius ipis suppositis contentis sub eo. vnde non est prius in intellectu homo ut eois sicut plato et sicut sicut. et plato: inno posterior. licet enim ipsa natura cui coitas attribuitur scilicet illud quod significatur nomine hominis vel alicuius cois sit prior secundum intellectum quod contento

sub eo tamen ei⁹ cōitas est posterior ipfis suppositis contētis sub ipso termino
 eōi. 7 ideo qū termin⁹ eōis supponit pro nā pnt conuenit ei talis cōitas non dī
 cit aliqd prius secūdu intellectū q̄ sint singlaria inferiora. Ad tertiu dīcēdu
 q̄ maior est falsa q̄ .s. ens scdm quid nō predicet de ente simpliciter predicatiōe
 denominatiua. nam constat q̄ accidens q̄ est ens scdm quid predicetur deno
 minatiue de sbā: constat etiam q̄ prius que formaliter nihil ponit est formali
 non ens: predicat de ente vt cum dicimus homo est cecus. Sed verū est qd̄ il
 lud qd̄ predicatur de aliquo sine q̄ cōuenit alicui scdm qd̄ nō potest vere pre
 dicari de illo simpliciter sicut de antepō predicatur homo scdm quid. quia .s.
 predicat de eo homo in pō q̄ est esse hominem scdm quid. 7 sicut de illo q̄ ma
 lum visū habet. predicatur cecus secūdu qd̄: nāz potest dici fere cec⁹: nō sequit
 ergo est cec⁹. vnde q̄ aliqd dicit de aliquo scdm quid 7 non simpliciter: non ē
 ex eo q̄ illud qd̄ predicatur sit ens scdm qd̄ 7 non simpli. sed hoc puenit ex h
 q̄ rō illi⁹ q̄ ei attribuitur non puenit ei perfecte 7 simpliciter sicut patet de ce
 co 7 male vidente. nam cōstat q̄ cecitas habet min⁹ d̄ entitate 7 est magis ens
 scdm quid q̄ in malus visus tñ illud in quo est cecitas vere dicitur cec⁹ sim
 pliciter. ille autē qui habet malum visum dicitur cecus secūdu quid. quia dicit
 fere cec⁹: h ergo ens rationis dicat ens scdm quid 7 ens extra animāz: 7 p̄ se
 subā dicat ens simpliciter: tamen ens rōnis potest simpliciter enūciari predica
 tione denominatiua de ente reali. qz ratio entis rationis simpliciter 7 nō dī
 minuite potest enti reali conuenire denominatiue sicut 7 intelligi isto modo vel
 illo potest ei puenire: 7 iō predicatio denominatiue pōt ei puenire.

2.
 D scdm sic pceditur 7 arguitur q̄ vna secūda intentio vere potest
 dici de alia. puta q̄ ista sit vera genus est species: predicatū ē sub
 iectum vel aliqd p̄ simile. qz dicimus gen⁹ predicatur de specie: et
 vere. Sed illud q̄ predicat de alio vere. vere dicitur de eo 7 qz
 predicari de aliquo est dici de ipso. ergo rē. Si dicitur ad hoc q̄ il
 lud q̄ dicitur q̄ genus predicatur de specie habet veritatem de re subiecta in
 tentioni: 7 nō de ipsa intēione: vt quādo dicit homo est animal. Contra qz in
 tentiones que possunt simul cōuenire eīdē rei possūt de se inuicem predicare
 saltem in cōterro. Sed qdam sunt intēiones que simul possūt puenire rebus in
 quib⁹ fundant ergo rē. vtrūqz assumptam probō: 7 prius maiorem: quia sic
 se habent accidētia realia ad denoiandū sbā in quib⁹ sunt. ita suo modo se ha
 bent ea que accidūt: sed cē ratiōis ad denoiandū ea in quibus fundatur sicut
 enim dicitur vere. homo est albus. ita vere dicitur homo ē spēs h nō eodē mo
 do accipiāt homo vtrōqz. Sed duo accidētia realia que simul possūt inesse
 eidem sic se habēt q̄ vnum p̄dicat denoiatiue de alio sicut quādo dicimus q̄
 album est dulce vel album est mīscū. ergo illa entia rationis que simul pos
 sūt fundari in eodem possunt de inuicem predicari: 7 per consequens due se
 intēiones que possunt simul puenire eidem 7 fundari in eodem possūt de inuicem
 predicari: maiorem sicut probō quia que pueniūt alicui vni complexi in h
 bitudine ad intellectum simul ei pueniūt quia vnum complexū simul 7 vno actu
 intelligit. Sed vni complexo pōt puenire scōz diuersas partes enūciatiōis di
 uerse itēiones: sicut quādo dicitur homo ē animal homo est species. 7 alia ē

genus. ergo iste due intētionēs sūt fundatē sup rem que ē hō 7 que ē aīal: 7 sic p3 minor. At pōset ista pbatō minoris formari sic in eo pōt fūdari sūt intērio genis 7 intētio spēi q̄ simul pōt scdm rōnem qua fundatur in eo intētio que ē spēs: sed idem pōt intelligi sūt fm vtrāq3 rōnem p̄dicatam sicut quādo dicitur hō est aīal: q3 simul intell̄t hoc totū q̄ ē homo ē aīal cū sit vnū intelligibile complexum: hoc enī fm qd hō est fundamētum h² intētionis que est spēs: 7 fm qd aīal est fundamētum h² intētionis q̄ ē genus. ergo 2ē. Si dicatur ad hoc q̄ quōdō hō est aīal q̄ ibi aīal non est actu fūda^m intētiōis q̄ est gen²: sed in potētia hoc non sufficit. q3 q̄qd sit de hoc de quo infra dicit̄ p̄stat q̄ quādo dicitur hō est aīal q̄ homo ē ibi actu sūm 7 aīal actu p̄dicatū 7 certuz ē q̄ eadem res ē fūda^m vtriusq3 intētionis. sed illa q̄ eidē sūt p̄ueniāt actu p̄nt de se inuicē p̄dicari saltē denotatiue. ergo saltē ista erit vera subm̄ ē p̄dicatū. ¶ **Pre²** illud q̄ subijciunt aut ē illud qd p̄dicat̄ aut nō. Si non ergo nō vere dicit̄ illud q̄ p̄dicat̄ v̄ eo q̄ subijciūt: 7 sic ista hō est aīal vel quēcūq3 silis nō erit vera. Si sic tūc arguitur. q3 vt ex dictis p3 illud q̄ subijciūt ē illd q̄ p̄dicat̄. Sed sūm nihil aliud ē q̄ illud qd subijciūt p̄dicatū ēr̄ nihil aliud est q̄ illud q̄ p̄dicatur. ergo subm̄ ē p̄dicatū. Si dicatur ad hoc q̄ illud q̄ subijciūt q̄ ad ipm̄ rē cui p̄uenit sūm̄ ē illd qd p̄tū ad ipam̄ rem cui p̄uenit p̄dicari: s3 p̄tū ad ipm̄ subm̄ vel p̄dicatū quia sūm̄ nō est p̄dicari: s3 q3 sicut dēū ē l3 duo accītia p̄ueniēt eidē nō dicāt de inuicem in abstracto ista. n. est falsa albedo ē dulcedo tñ p̄nt de se inuicem dici in concreto sicut qñ dicitur q̄ albū ē dulce. 7 sūm̄ l3 sūm̄ nō sit p̄dicari in abstracto nō v̄ tñ qñ subm̄ sit p̄dicatū. ¶ **Pre²** sicut gen² 7 spēs dicunt diuersas intētionēs: p̄dicabile 7 v̄le vt v̄ dicūt diuersas intētiōes. Sed ista ē vera v̄le ē p̄dicabile. g² 7 ista est v̄a v̄le est p̄dicabile. ergo 7 ista est v̄a species est genus.

¶ **Preterea** sicut genus 7 spēs dnt diuersa p̄dicabilia: 7 diuersas intētionēs. ita p̄prium 7 accīdens dicūt diuersa p̄dicabilia 7 diuersas intētiōes. S3 hec est v̄a p̄prium est accīdens. ergo 2ē. maior v̄ plana. minor facili p̄bat: q3 oē qd ē: ē sūa vel accīdens sed p̄prium non est subā. g² 7 c. **Contra** si se intētionēs p̄dicarent de inuicem sequerēt q̄ p̄dicto² v̄ficarēt de eodem: sed hoc est falsum g² 7 c. s3 possibilitas p̄ntis p3 p̄bō p̄ntie: q3 si gen² est spēs seq̄ q̄ genus non p̄dicatur de plurib² d̄ntib² specie p̄c² si sit spēs sp̄alissima: 7 cū gnis sic sit q̄ p̄dicatur de plurib² differentibus 7 q̄ non p̄dicet̄ de pluribus differentibus specie. Si ponatur etiam q̄ subm̄ sit p̄dicatū seq̄tur q̄ enūciatū de a² non sit enūciatuz de a²: quia p̄dicatū enūciatur de a² subm̄ v̄o non enūciat̄. ergo 2ē.

¶ **Pre²** magis pōset verificari genus de boie dicendo hō est gen² que gen² de specie d̄tendo species est gen². Sed ista est falsa hō est genus. ergo 2ē. minor conceditur ab oib² 7 p̄batur sequenti arti. maior probatur quia sicut accidens ad subm̄. ita vt frequenter dictum est se habet ens rōnis siue scdā intētio ad suū fundamētū. scdā rōnem in qua fundatur: sed magis verificat̄ accidens de subō q̄ vnum accidens de alio 7 in concreto. naz verius dicitur hō ē muscus q̄ album est musicum. ergo magis verificatur aliq̄ intētio de ipso fundamētō q̄ de alia intētiōe. Sed hoc est fundamētū vnius intētiōis que est species. ergo magis pōse verificari hec intētio que est genus de boie

¶ de alia intentione que est spēs: 7 sic p3 maior. **R**ñdeo ad euidētiā istī
questionis: primo intendo ostēdere quo modo inten^o predicatur de alia in cō
creto 7 quō nō. Secūdo intendo mouere circa hoc dubia. Tertio ad illa dubia
rñdebo. **Q**uam ad primū sciendū q̄ sicut in esse reali accētia realia sic se hnt
q̄ quedā coz sunt repugnantia circa idē sicut albo 7 nigro. ita q̄ nec in concre
to nec in abstracto predicātur de se inuicem: quedam que sic non repugnant. is
mo possunt se competi sicut albedo 7 dulcedo quoz vñū predicatur de alio in
concreto dicendo album est dulce: non tamen vñū necessario consequitur alte
rum. vnde vñū non dicitur de alio per se. quedā quoz vñū necessario sequitur
alterum sicut curuum vel rectum sequitur lineam: ita q̄ vñū per se pdicatur d
alio vel in secūdo modo dicendi per se sicut p3 in exemplo posito de linea res
spectu curui vel recti: 7 primo sicut albedo est color: 7 album est coloratus. ita
suo modo est in scōis intentionib⁹ que sunt entia rōnis q̄ quedam sūt que sibi
repugnant circa idē: modo quo iam expouitur 7 ista nō predicātur de se in
uicē: nec in abstracto nec in concreto: sicut genus 7 spēs quedam nō repugnat
circa idē: nec necessario se psequitur: sicut spēs 7 subm̄ in actu: quia nō est spe
cies in subm̄ actu necessario: non tamē spēs repugnat actu subm̄: que dam vō
sunt que necessario per se pdicatur de se inuicem: vel in primo mō dicendi per
se sicut si dicatur gen⁹ ē predicabile: vel gen⁹ est intētio secūda vel in scōo mō
do dicēdi per se: sicut si dicatur termin⁹ actus intelligēdi est vte vel particula
re: ita q̄ intētionē q̄tum ad pdicari de se inuicē sunt accipiendo in q̄nālī tri
plici vtiā. nā quedam sunt q̄ nō predicātur de se inuicem in concreto sed per ac
cidens: q̄ daz vō que nō pdicātur de se inuicē per se: 7 hoc subdividitur scōz vi
uersos modos dicēdi per se. nam illa que predicātur de se inuicem in primo^o
dicēdi per se pdicātur de inuicem 7 in abstracto 7 in concreto. illa aut que predi
cātur de se inuicem in alio modo dicēdi per se pdicātur de se inuicē in concreto
non tñ in abstracto. **Q**uam ergo ad p̄mū istoz. s. q̄ sunt quedam secūde intē
tiones que sunt incompōssibiles circa idē. sciendū q̄ idēmitas s̄m q̄ dicit^r
q̄ tales intentiones sunt incompōssibiles circa idē nō est accipiēda secūda
eē reale extra: sed scōm res prout sunt obiectiue in intellectu. ita q̄ ille intētio
nes dicitur incompōssibiles circa idē que sūt scōpōssibiles circa idē obm̄
formale tali modo determinato intellectu. vnde dato q̄ eadem res sit animal
7 homo in quoz vno fundatur intentio generis: 7 in alio intētio speciei. tamen
quia animal scōm rationem qua aīal 7 homo s̄m rationē qua est bō sunt diuer
sa obā intellectus: 7 diuer s̄m de intellecta. ideo nō ponimus q̄ genus 7 spēs
sunt incompōssibilia circa idē: quia non sunt cōpōssibilia circa idēz formale ob
iectum: homo enī s̄m q̄ homo sic determinate intelligitur q̄ scōm hanc rōnēz
sibi repugnat cē gen⁹: qz sibi repugnat se habere indeterminate ad diuersas spe
cies ecōuerso de aīali put sic intell^r. qz ita indeterminate intell^r q̄ sibi repugnat
eē spēm spālīstānā. ita q̄ possit formari rō sic: qz sicut se hnt accētia realia cir
ca idē subm̄ reale. ita eē se hnt entia rōnis q̄ sūt se intētionēz circa idē formale
obm̄ intē⁹. Sz accētia realia q̄ sūt scōpōssibilia circa idē s̄m reale nō pdicant^r
de se inuicē: nec in abstracto nec in concreto. ergo intētionēz que sunt incompōss
ibiles circa idē obm̄ formale nō pdicant^r dē se inuicē. nec in concreto nec in abstracto

Sed plures intētionēs sūnt tales que sūt incōpossibiles circa idē obiectū formale: sic genus est spēs loquēdo de specie spālissima. 7 vlt 7 p̄ticularē. 9° 7c. .

Certum ad scōm modū .s. q̄ sūt quedā intētiōes q̄ in abstracto nō p̄dicātur de se inuicē. Sed in p̄creto 7 per accēs pōt oñdi sūt ex similitudine accētum reatū accipiēdo eādē maiorē q̄ pri⁹ sūt accepta: q̄ sicut actu realia se habent ad idē subm̄ reale. ita intētiōem se se h̄nt ad idē obm̄ formale. Sed accētia realia que sūt p̄possibilia circa idē subm̄ reale nec tñ vñ de necessitate p̄sequitur alterā p̄dicāt de se inuicē tñ in p̄creto 7 per accēs sicut p̄ de albedine 7 dulce. .dine nō h̄ v̄ficatur per accēs albū 7 dulce. ergo intētiōem se que sūt p̄possibiles circa idē obm̄ formale quaz vna rō nec⁹ p̄seq̄ altera p̄dicāt de inuicem in p̄creto: sed aliq̄e sunt tales se intētiōes sicut ē esse genus 7 eē subm̄ in actū. nā hoc accidit generi vel q̄dēq̄ aliō sūt. Sed alia duo. .s. quō vna intētiō pōt de alia in p̄mo modo dicēdi per se 7 hō mō p̄ se possent oñdi ex similitudine eē real. nā q̄ enūciamus rem de re: vt q̄ dicim⁹ homo ē aīal ē prim⁹ modus dicēdi per se q̄ p̄dicatū est de rōne formali subiecti. dico aut̄ de rōne formali subiecti ad cuiusdā p̄dicationē sibi de passione: q̄ q̄ p̄dicatur subm̄ de passiōe dicēdi simū ē natus v̄l aliq̄ p̄sē p̄dicatū est de rōe subiecti: sed nō de rōne formali eius 7 de eius itēntionalitate: 7 ideo non est p̄m⁹ modus dicēdi per se: s̄ sic inenitur i itētiōib⁹ fis. nam illa q̄ dicūt itētiōem scōam i ḡnālī sūt de ratōe formali eoz que dicūt in intētiōem i spālī. vñ ista gemis est fa itentio 7 consimiles in p̄mo modo dicēdi per se ergo 7c. Si aut̄ dicatur diuersas intētiōnes quaz vna rō iclnditur i rōne alterius. vna tñ necessario p̄sequitur aliaz tūc vna predicatur de alia in p̄creto 7 per se in scōo mō dicēdi p̄ se sicut si dicā terminus ad quā terminatur actus intelligēdi ē vlt. Nam vltas est terminatio actus itelligēdi dicūt diuersas intētiōnes quarum vna necessario consequit̄ ad aliam saltem quātum ad ea que p̄mo 7 recte aspectu intellectus intelligit esse enim terminum ad quā terminatur actus intelligēdi dicūt relacionem obiecti ad actum intelligēdi. Sed esse vn̄uersale vel dicibile dicūt habitudines vn̄ius intellcū ad alium intellectum. .s. habitudinem inferioz ad inferius 7 sic p̄ aliquo modo p̄m⁹ p̄ncipale. .s. quō sūt quedā itētiōes q̄ sibi repugnant: nec in abstracto nec in p̄creto p̄dicātur de se inuicē: quedā q̄ p̄dicātur de se inuicē p̄ se quedā i p̄mo mō: q̄dā i scōo. **C**Adhōdo restat hō motū dubitatōnes que possūt esse circa p̄missa 7 sūt ad nūc due. **C**Pr̄terea ē quia sicut tactum ē in oppo nēdo quando enūciatur genus de specie dicēdo homo est aīal simul: 7 vno actu vt videtur itelligūtur ista duo. s. homo 7 animal in quozum vno fundatur itētiō generis: 7 i alio itētiō speciei. Cum ergo ista duo hō 7 animal sunt vna res diuersimode intellecta 7 simul videtur q̄ iste due intētiōnes cōueniant s̄ eīdē 7 per p̄ns q̄ vna istarum intētiōum possit in p̄creto verificari de alia: si dicatur ad hoc quodlibet in re ex hōie 7 al sit eādē res nō tamē sunt idem formale obiectum intellectus. vnde etiam vnū eozum negatur de alio s̄m eē obine q̄ h̄nt in intellectu. vñ ista ppō ē vā obm̄ formale q̄ ē hō nō ē obm̄ formale q̄ est aīal. 7 iō illa que conueniūt talibus sic diuersa p̄out obiectātur. Sic in intellectu nā p̄dicāt de inuicem etiam in p̄creto intētiōnes autem iste non conueniunt it̄is. .s. hōi 7 aīali s̄m q̄ habēt eē extra. Sed s̄m q̄ sūt obā formalia intē

ita qd spes conuenit boi sicut qd tale formale obiectum inuenitur et non absolute: et sicut esse genus conuenit animalibus. ideo non predicatur de se inuenitur iste intentiones etiam in concreto si inquit ita dicatur. **C**ontra quod non oportet quod illud quod conuenit alicui conuenit et in eo quod ipsum aliquo nulla proportio est nisi esset per se in aliquo modo dicendi per se. **g**o ad hoc quod ista sit vera hoc est species vel animal est genus non oportet quod accipiat hoc vel animal cum reduplicacione dicitur. scilicet in eo quod tale formale obiectum. Sed sufficit quod ei conueniat absolute: sed absolute loquendo hoc est animal et hoc et animal sunt unum quod et predictae intentiones absolute conueniunt eis: quia non oportet quod conueniat eis reduplicatiue et iste intentiones conueniunt istis sicut: ut dicitur est supra sicut intelligitur: quod dicitur hoc est animal. ergo ut videtur absolute loquendo iste due intentiones potest predicari de inuenitur in concreto: sed non tamen reduplicatiue. **S**ecundum dubium est quod idem predicatur de se sicut dicendo hoc est hoc: sicut enim ex utraque parte est idem obiectum formale: et per hanc istae due intentiones predicantur et subiectum sunt circa idem obiectum formale: et eodem modo intellectus quod hoc ex utraque parte positum est eiusdem rationis: et idem formale obiectum. ergo videtur quod saltem quod idem predicatur de se quod iste due intentiones. scilicet predicantur et subiectum potest predicari de inuenitur: et quod ista sit vera subiectum est predicatur. **C**ad primum autem istorum videtur triplici primo inueniendo illud quod supponitur. scilicet quod quod dicitur hoc est animal uno actu et simul intelligitur. ut uno dicitur isti intelligitur diuersis actibus sibi succedentibus: et ideo duo super que fundatur intentio generis: et intentio speciei. scilicet hoc et animal simul: et eodem actu intellectus. ideo sequitur quod ille due intentiones non fundantur sicut super illam rem que est hoc et quod est aliter. nec per hanc oportet quod verificetur de se inuenitur. ista autem opinio saltem contra ad hoc quod ponitur quod hoc et animal non intelliguntur uno actu potest ut videtur probari tali ratione: quia impossibile est ut videtur unum et idem intelligitur simul et uno actu determinate et indeterminate: quia intellectus determinate et indeterminate videtur habere oppositum. Sed illa res que est homo et animal quando intelligitur ut homo intelligitur determinate respectu animalis. quod vero intellectus ut animal intelligitur indeterminate respectu cuiuslibet animalis. ergo impossibile est quod res que est animal et hoc simul intelligatur ut animal et ut homo: et per hanc impossibile videtur quod hoc et animal simul intelligatur in eodem actu. ista autem potest non videri mihi posse stare quod. scilicet quod dico hoc et animal vel quocumque enunciabile quod presertim illius enunciabile intelligunt diuersis actibus intelligitur. ergo simul vel succeduntur: et hoc ostendo ratione et auctoritate. **R**atio talis est quia quod aliquis intelligit boies esse animalia: aut est aliquis unius actus intelligitur de inuenitur istorum: ut copulatum eius altero siue ut conueniens alteri aut non. Si sic habemus oppositum. scilicet quod ista duo potest ut conueniunt inter se intelligitur uno actu: quia impossibile est quod aliquis intelligat aliquid ut conueniens alteri: et quod illa duo non intelligat aliquo modo. vnde philosophus dicit in periermenias quod hoc videtur est quod significat ipsam conuenientiam predicari ad subiectum non potest intelligi sine extremis: et ideo falsum est dicere quod hoc quod est boiem esse animalia quantum ad hoc totum non intelligatur uno actu intelligendi. Si autem nullus vnus actus intelligendi sit quo intelligatur vnus istorum: ut conueniens alteri sequitur quod licet tamen homo contra animal: ut quedam simplicia intelligibilia intelligatur hoc tam oppositum quod est boiem esse animalia non intelligeretur. ergo relinquitur quod hoc totum quod est boiem esse animalia intelligatur uno actu et simul: quia quecumque uno actu non mutato intellectu simul intelligatur. sed forte ad hoc dicitur quod illi duo actus quibus intelligitur homo et animal manent: ut ex eis proponitur vnus actus quod reperitur boiem esse animalia. Sed hoc non videtur valere.

quia nō videtur q̄ duo actūs intelligēdi faciūt vñū actum p̄positum sicut p̄po-
 nitur aliqd̄ ex duob⁹ diuersis re quoz vñū est subm̄ vel inā ⁊ aliud act⁹ vt for-
 ma: quia nō videtur pb̄abile q̄ aliqua opatio sit subm̄ alterius opationis. Si
 aut̄ aliquis actus intelligēdi resulret ex illis actibus sic color medius resul-
 tat ex extremis tunc in illo actu resultantē non inanebūt illi duo actus simpli-
 ces nisi in v̄tute sicut nec color es extremi inaneat reall ⁊ scdm se in medio co-
 lore: sed tñ virtualiter ⁊ sicut medius color non ē reall p̄posit⁹ ex diuersis esse
 rijs. imo ē vna simplex eētia. ita et ille actus intelligēdi eētialr loquendo erit
 simplex: ⁊ actus p̄cedentis dicūt manere i eo v̄tualiter p̄ tanto: qz isto actu i
 telligūtur illa duo prout vñū p̄uenit alteri: ⁊ nichī adhuc p̄po^m. s. illi duo is
 telligūtur vno actu simplici ad eētiam ipsi⁹ act⁹: ⁊ v̄tualiter p̄tineat multa.

Conuctoritate hoc idem pz: qz pb̄ns scdo de aia pbat q̄ discernere albū ⁊ dul-
 ce p̄tinet ad vnam potentiam q̄ vocat sensum cōm: quia dñā albi ⁊ dulci est
 vñū app̄hensibile ⁊ eius ē vna app̄hensio: qz sicut dicit ibi in 8° quolibz
 ipsoz app̄hēditur per se nñ q̄ tali app̄hensioe app̄hēdit dñā eoz. imo
 qñ app̄hēdūtur diuersis actibus diuersaz potētiaz sensitiaz idē ē vt dicit
 ac si vn⁹ homo app̄hēdit albū ⁊ ali⁹ dulce quoz neuter iudicaret iter albū
 ⁊ dulce. ergo asini boiem esse asial vel boiem non cō asinum nō cognoscere ab
 aliquo ex hoc q̄ haberet duos actus intelligēdi quoz vn⁹ scdm se ⁊ absolute ⁊
 alius eēt asis p̄ut fm̄ se ⁊ absolute cognoscitur: nec valz si dicatur q̄ non ē sise
 quia illi duo actus. s. app̄hēdē dulce ⁊ app̄hēdēre album p̄tinet ad di-
 uersaz potētiaz: isti sūt duo actus. s. intelligere boiem absolute ⁊ intelligere al
 absolute p̄tinet ad eandē potētiam: ⁊ q̄ p̄ hoc per istos duos actus potest
 melius app̄hēdi p̄uenientiam asialis ad boies q̄ per illos possit app̄hēdi
 differentia albi ⁊ dulcis illud in 8° nō v3: quia p̄hs non probat vnitatem actus
 discernentis album ⁊ dulci ex v̄tute cognoscētis. Sed cōuerso ex v̄tute act⁹
 qui requiritur ad discernendū album a dulci concludit: qz opz q̄ sit vnus po-
 tētie que vere excedat ad vtrāqz. s. ad album ⁊ ad dulce. **E**st ergo scdus mo-
 dus dicēdi ad predictaz difficultatem: ⁊ iste scdus modus ponit tria p̄mū est
 q̄ illud enunciabile homo ē alⁱ itellr vno actu cui⁹ p̄mū ⁊ p̄ se obm̄ nō ē hō: s3 se
 vt alⁱ s3 se. s3 p̄uenientia aial ad hominē ex cōsequenti at: ⁊ scdo habet pro obie-
 ctis cognitis asial ⁊ homo isto eodem actu. quia impossibile est aliquo actu itel-
 ligere dictaz p̄uenientia: ⁊ non intelligere extrema. Scdm q̄ ponit est q̄ ista
 cognitione qua cognoscitur hominem esse animal: hoc qd̄ dico animal non in-
 telligitur indeterminate. Sed prout determinatur ad hominem. Tertium ē q̄
 videtur sequi ex isto scdo quādo dicitur homo est animal. in aial p̄ut sit actu
 itelligitur non fundatur intentio generis actu. Sed vt sic est tantum in potē-
 tia vt fundetur in ipse intentio generis: quia in ali non fundatur intentio gene-
 ris nisi quando intelligitur indeterminate tali indeterminatione qua indeter-
 minate se beat ad diuersas species h̄ autem vt dicunt intelligit vt determina-
 tum est ad hominem: per primum istorum euadūt inconuenientia que sequūt
 contra rationem que ponit q̄ hoc q̄ dico homo est animal intelligitur diuersē
 actibus per scdum euadunt illud inconueniens ad qd̄ deducit illa ratio que
 facta fuit pro pria positione: quia scdm istaz positionem non sequitur q̄ illud

Intelligat determinate et indeterminate p³ solunt ad difficultatem pncipalem quod si simul intelligatur homo et animal put in ista p^o homo est animal intelligitur non tñ sequitur qd simul intentio generis et intentio sp^{eci} fundatur in eo quia illi animal non est actu fundamentum intentionis generis: sed in pot^{entia} tantum et ideo est non op^o qd vna istor^{um} intentionū p^odicatur de alia nō solum in abstracto sed nec est in concreto quia illa que non pueniunt eidem simul nō p^odicatur de iuicem et in p^ocreto et s^{im} eē in actu: quia ideo dico: qd illa que non possunt siml esse extra idem. s. successiue possunt eē et non possunt p^odicari de se inuicem i cōcreto et s^{im} posse: saltem in sensu diuiso: sicut quādo vicimus qd album non potest eē nigrum. Ista aut^{em} positio q^ostun ad p^{ri}mū viderit mihi vera qd hoc qd est hoicem eē animal intell^{ig} vno actu cuius per se obm est ipsa pueniētia animalis ad hominem et ex p^{ri}ti eodem actu intelligitur tñ homo et animal. **C** Qu^orum ad scdm et 3^m v^o mihi dubia nā qñ 2° dicit^{ur} qd qñ d^o bō ē animal. animal ibi po^o intell^{ig} vt d^oter^o ad hoies. q^o v^o itelligat sic. s. al^o ibi posit^o significet formal^{it} nāz būanā sic bō sig^o: aut qd i veritate ter^o ibi sup^odit tñ p^o hoie: tñ actu quā po^o. aut qd reddit locutionem veram tñ pro hoie: s. significet ipsa naturam in cōi: et pro ea supponat in cōi. s^{im} nō pōt eē: q. s. iste terminus animal in p^odicta p^oncōe posit^o ba beāt idem formale significatum qd est bō: qd tunc bō et animal eēnt nōia syno^o: et s^{im} d^oter^o dicē homo est animal: homo est homo: et eque nō eēt vtraq^{ue} qd p³ nō eē verum: sed etiam non potest esse. s. qd animal in dicta p^opositione positum supponat determinate pro homine nū immo q^ostun ē de virtute termini indeterminate supponit pro omni animali: qd sic patet: quia animal non plus h³ supponere p^o homine tantum et quādo p^odicatur homo est animal. et qñ subicitur homini dicendo animal est homo: quia non videtur qd subiectum restringatur p^odicatum plusquā eueniēso. Sed si ponatur animal ex parte subiecti d^o cēdo animal est homo: animal supponit pro omni animal^{it} indeterminate. ergo v^o cetera. **P**robatio assūpte: quia terminus supponit indeterminate pro oib^{us} illis pro quolibet supponit determinate adiuncto signo distributiuo. S³ si ad datur signum distributiuum huic termino animal ex parte subiecti positio. dicēdo omne animal est homo constat qd animal actu et determinate supponit non tantum p^o hoie alioquin loq^u i^a esset vera: immo supponit pro omni animal^{it}. ergo in illa p^opositione in definita dicendo animal est homo: animal quārus est ex ratione termini indeter^ominare est in potentia supponit pro omni animal^{it}. Si dicatur ad hoc qd sicut in po^o sup^odit pro omni animal^{it}: ita est in potentia: vt sit fundamentum generis non valet: quia animal vel aliud eidē indeter^ominate conceptum qd cōe est pluribus differentibus specie non dicitur gen^o et hoc qd actu p^odicatur de illis vel supponit pro illis. Sed ex hoc qd supponit i potentia pro illis: et qd potest dici de illis non quia actu p^odicatur de illis. vnde vera definitio cuiuslibet p^odicabilis ē qd s^{im} natum dici de pluribus non autem qd actu dicatur. Ex hoc patet qd solutio dara ad p^{ri}ncipalem difficultatē sup^odit falsum supponit enim qd animal quando dicitur homo est animal. habeat de terminaram sup^odem pro homine et qd eius suppositio indeter^ominata p^o alijs tollatur qd falsum est. et ideo adhuc stat qd in dicta p^opositione concipiā illo modo que competit sibi esse fundamentum huius intentionis qd est gen^o. Si

autem dicatur animal actu determinari ad hominem. Et tunc ad hoc quod reddat locutionem veram per hominem non videtur ad propositum: quia cum hoc fiat quod animal supponit indifferenter per quolibet animal indeterminate: et in potentia. Et ideo respondere tertio modo ad dictam difficultatem sustinendo quod quando dicitur homo est animal in dicta propositione homo sit fundamentum intentionis speciei et quod animal sit fundamentum intentionis generis: ita quod illa sit vera homo in subiecto positus est species et ista animal quod predicatur est genus quod non obstante quod non sequitur quod ista sit vera species est genus: quia sicut supra dictum est res extra finem suam remanentem quam habet in se circumscripto esse in intellectu non est fundamentum huius intentionis quod est species. ita quod esse speciem sibi conveniat exclusio quod non sit in intellectu in modo provenit sibi potest esse intellecta secundum rationem finem. Et est indifferens ad plura solo numero dicta. et hoc loquendo de specie specialissima: esse autem genus fundatur in ea potest intelligitur secundum talem rationem qua est indifferens et nata convenire differenter specie: et quia ita est quod predicte intentiones fundantur in re non absolute. Sed prout est sic intellecta et potest esse obvia in intellectu secundum autem est subiective ergo est in intellectu animal in eo quod animal et homo in eo quod homo non sunt idem. obiectum formale in eo ut sic diversimode concipiuntur: ideo licet res materialiter loquendo tamen homo est animal sit una res et simul intelligatur in predicta propositione secundum rationes qua homo: et secundum rationes que animal: sicut cum illa duo aut sunt unum obiectum formale sine sit intelligitur sine divisione: ita est nec ille intentiones que fundantur in eis fundantur eodem fundamento formali: sed in diversis fundamentis formaliter accipiendo suum formale pro re potest sic vel sic intelligitur: et ideo non oportet quod ille intentiones verificetur de invicem dicens ad species est genus. Ad illud quod supra est hoc est argutum. quod scilicet quod enunciatum de aliquo simpliciter non oportet quod tertius accipiat formale et cum reduplicatio. et ideo quod dicitur homo est species: vel animal est genus: non oportet quod homo et animal sumantur formaliter: et cum predicta reduplicatio dicitur. scilicet quod secundum quod sit intellecta habet quod unum sit genus et aliud species: dicitur quod licet ibi non ponatur reduplicatio secundum vocem: quod dicitur homo est species: vel animal est genus: tamen reduplicatio ibi ponitur: et oportet quod termini formaliter intelligitur: sicut quod dico homo est immediatum secundum b' passionis quod est risibile: et animal est immediatum secundum somnum et vigiliam: licet ibi non denotatur reduplicatio que denotet terminos ibi formaliter accipiuntur subintelligitur. unde dicitur quod homo et animal sint unum secundum rem. tamen ista est falsa immediatum secundum risibile est immediatum secundum somnum et vigiliam. quod tamen non est falsa si termini materialiter et non formaliter ibi accipiuntur. quia illa res que est immediatum secundum risibile est in eadem res que est animal: sed accipiendo terminos formale aliter secundum rationes que aliter et homo secundum rationem que homo non oportet quod illud verificat de uno quod verificat de alio: et sicut modo dicitur est. quod dicitur homo est species: et animal est genus. quod scilicet illi termini accipiuntur formaliter ponendo notam reduplicatio. Ad alios inconveniens quod videtur esse istam responsionem et propria responsio. scilicet de uno actu si sit intellectus. dicitur et idem dicitur quod idem intellectus de termino et idem dupliciter potest intelligitur. uno quod idem secundum rem et secundum rationes sit intelligatur de termino et indeterminate. et hoc non videtur posse esse: quia ratio indeterminati habet quod indeterminati est: et ratio determinati ut determinati est: non eadem ratio sicut non est eadem ratio homo secundum quod homo et animal secundum quod animal: quia saltem una se habet per additionem ad alteram in proposito: autem quod intelligitur illud enunciabile homo est aliter non potest idem et secundum eandem rationem intelligitur de termino et idem in uno secundum diversas rationes ut de se patet. Alio potest intelligitur aliquid de termino et idem determinate sicut sit quod idem secundum rem. Sed secundum diversas rationes simul intelligitur.

gatur: & hoc potest intelligi dupliciter vno modo q̄ simul & vno actu intelligendi intelligatur idem re sc̄dm̄ diuersas rationes loquēdo de simplicius intellectu, & ita q̄ vno actu cui respondet vnum simplex intelligibile, puta homo vel bos vel aliquid tale intelligatur determinate & indeterminate sc̄dm̄ diuersas rationes & hoc non videtur esse possibile, quia vnus simplicis intelligibilis ē vna ratio: vnde sequeretur q̄ idem re & ratione intelligatur determinate & indeterminate. Alio modo potest intelligi q̄ vno actu simul intelligatur idem sc̄dm̄ actum intelligendi, qui est respectu p̄plexoꝝ: vt quādo intelligūt̄ enūciabilia sicut quādo dicitur homo est animal vel homo est sensibilis vel aliquid tale: et isto modo nihil prohibet idem sc̄dm̄ diuersas rationes intelligi determinate & indeterminate vno tali actu. **C**Ad cuius euidētiā sciēdum q̄ sicut ī esse reali ē aliquid realiter compositum q̄ ē vnum p̄ p̄pōm̄ sicut est domus, homo, bos: & consimilia: & aliquid q̄ est vna simplex eēn̄ sicut est anima rationalis vt aliquid tale, ita etiam in esse rationis ē aliquid simplex intelligibile: sicut est hō, bos, album, nigrum & similia que non dicunt aliquod compositum sine aliq̄ enūciabile: & sicut in esse reali illud q̄ ē compositum sic se bz q̄ diuersa & op̄posita que saltem eidem simplici in eē non possūt tali composito p̄t̄ puenire sicut compositum ex materia & forma sin vna partē pōt̄ puenire non eē vel corumpi sin in^{am} s̄lt̄ & sc̄dm̄ aliam ptem pōt̄ sibi competere eē actu, s̄ sc̄dm̄ formā que vni & eidem simplici non potest conuenire, ita etiam in esse rationis quādo ē intelligibile compositum hīs plures ptes sin rōem: vt qñ dico homo ē animal vel homo ē rōnale, nec p̄hibet q̄ petat ei diuersa sc̄dm̄ diuersas partes ipsius enūciabilis que vni simplici & intelligibili nō p̄t̄ puenire qñ ergo dicitur idem intelligitur determinate & indeterminate eodem actu: licet sit idem in esse reali, s̄ homo & animal sint tamen diuersa intelligibilia & diuersa secundum rationem: & ideo non vnum intelligibile. Sed plura intelligibilia: & plura in esse intelligibili intelligere quando intelligitur homo & animal plura autem intelligi sic q̄ intelligatur indeterminate & eide determinate siue intelligatur diuersis actibus simplicibus siue intelligantur vt partes alicuius intelligibilis completi non est inconueniens. Sed quia vnum intelligibile simplex simul intelligitur vno actu determinate & indeterminate ē inconueniens sicut etiam illa diuersa que conueniunt alicui composito in esse reali esset inconueniens attribuere alicui rei simplici. Et si obijciatur contra p̄missa q̄ quando dicitur homo est animal obiectum sui ipsius actus intelligendi est vnum per se obiectum, & ideo vt videt̄ non sunt ibi duo intellecta, s̄ sunt plura scilicet homo & animal, vt q̄ sepe dicitur est impossibile est intelligere ipsam conuenientiam & non intelligere extrema: & sicut in esse reali cum vnitāte compositi stat distinctio essentialis partium simplicium componentium, ita cum vnitāte intelligibilis completi stat pluralitas intelligibilium simplicium componentium in esse rationis illō cōplexū. **C**Ad aliam difficultatem dicendum q̄ quando dicitur hō est homo, homo sin se & absolute acceptus non ē obiectum act̄ enūciationis hominis de homine. Sed p̄ueniētia hoīs ad seipsum ē ibi formale intelligibile cōplexū q̄ bis hō intelli & bz duo intelligibilia q̄ qdē q̄m̄ ad p̄^{am} utē^m sūt vnus

rationis. Sed quantū ad eē rationis q̄ pertinet ad secūdam intētionē nō sunt vnus rationis imo habēt in tali eē intelligibili oppōm. Sicut si accipiam⁹ i eē reali aliquod p̄pō^m ex partibus eius rationis. puta aliquod quantū. Is i eē quātitatis nō habēt opposita siue oppositas rōes. tamē possunt habere oppōitas ratiōes in eē reali. 7 b̄ acēter. Si. I. vna pars eēt nigra 7 alia alba. Sic etiam Is homo ex parte predicati 7 ex parte subiecti positus sint eiusdem rationis q̄stus ad rationem que conuenit sibi ex parte rei: 7 in q̄stum tale nō possit plurificari ratio eius tū in q̄stū est pars alie⁹ enūciabil⁹ potest eē ps alteri⁹ 7 alterius ratio nis. ita q̄ homo bis sumpt⁹ ē duplex pars oppositarū ratiōnū quarū vna non pōt uenire alteri. vnde Is illa res que subijcīt sit illa res que predicatur nō tamē subijcīt ē p̄dicatum. quia quando dicitur subiectum ē p̄dicatum de notat q̄ illa res bis sumpta habeat eūdem ordinem prout ē bis sumpta 7 scōdo sumpta q̄ falsum est: 7 sic vtriqz patz r̄nsio ad illas difficultates. bis visis facile est re spondere ad rationes in opp^m. **C**Ad primū ergo dicēdum q̄ illa respōsio que datur ad primū arg^m est bona. **C**Ad secūdum dōm q̄ illud q̄ obijcitur cōtra illam respōsionem patz ex solutione illi⁹ difficultatis. q. s. due intētiōes que fundāt super ea que sūt intelligūt. nō o3 predicare de inuicēz etiaz in concreto: et quando dicitur q̄ ille due intētiōes debent predicari de inuicem sicut duo accidētia que sunt in eodem subiecto. dōm q̄ nō est verum. Sed verum ē q̄ eos dem modo possunt verificari de se inuicem. sicut opposita que p̄ueniunt alicui subiecto: s; diuersas partes talia nō verificātur de inuicem. vnde si hō habeat duriciem scōm vnā partē: 7 moliciem scōm aliam nō sequitur q̄ molle sit durus 7 hoc ē verū q̄ illa accidētia non deuomināt totum scōm partes. Sic autem ē in proposito nam ipsum tonū enūciabile nec est genus nec est species. s; pars tes eius: 7 ideo op3 q̄ illud q̄ p̄uenit vni parti denoiēt aliam vel predicentur de eo q̄ p̄uenit alij parti etiam in cōcreto: per idem patz ad scōm modum probandi illud per qd̄ impugnatur illa prima respōsio. **C**Ad tertiu dōm q̄ illa pria respōsio non valz. nec ē vera vt credo. Alia aut r̄nsio que data est. bona ē 7 ve ra vt credo. **C**Ad quartū dōm q̄ illa respōsio est bona. Ad illud autē q̄ obijcitur in cōtrarium de duob⁹ accidētibus p̄uenientibus eodē subiecto patet ex dictis. **C**Ad quintū dōm q̄ non est simile de oib⁹ intētiōib⁹ quāru3 ad predicari de inuicem. Nam quedā sunt intētiōes scōe que oppositas rationes 7 in cōp̄possibiles habēt sicut genus 7 species sp̄alissima. quedam autē nō habent relationem oppōm: 7 tales possunt de inuicē predicari: sicut predicatus est abstractum vel aliquid tale. vtrūqz at̄ predicabile 7 obē dicant diuersas intētiō nes secundas vel vnā infra poterit tangi: sed hoc sufficiat ad presens q̄ scilicet si sunt diuersę intētiōes non oppōsite sed dispate. **C**Ad sextum dicēdum q̄ accidēs 7 proprium possunt capi vel pro ipsis intētiōibus vel pro ipsa re subiecta intētiōi. Si accipiatur pro ipsis intētiōibus sic ista est falsa: p̄prium est accidēs. Si autē accipiatur pro reb⁹ subiectis intētiōi sic adhuc distinguo: q; accidēs pōt accipi pro eo q̄ dicit ens inherens alteri: 7 sic accipi endo accidēs oē propriū est accidēs 7 non e conuerso. Alio mō potest accipi accidēs nō p̄ omni inherenti alteri. sed p̄ illo inherenti q̄ non h3 cām precisam i eo qd̄ b̄ quo dicitur qd̄ ē accūs cōe sicut quando dicit q̄ homo est albus: 7 sic

accipiendo accis pprium ē in re non ē accis saltem respectu eiusdem subiecti q̄ ideo dico quia scdm aliquos nō ē aliqd accidens q̄tūcūq; sit cōe v̄ ses parabile q̄ respectu alicuius subiecti non sit pprium. ita q̄ est accipe aliquod subm̄ respectu cui⁹ talia accidentia vt dicunt sunt ppria. **C** Ratio autem que p̄bat q̄ pprium ē accis p̄bat de accite put eē inherens alteri dicitur accidēs nō aut de accite cōi: nec de accite put stat p̄ intentione secūda. **C** Rōnes ad p̄tē oppositas: p̄cedo q̄tū ad hoc q̄ in secūdis intentionibus sūt quedaz se intē riones quaz vna nō p̄dicatur de alia: nō tñ oēs sunt tales.

t. 3.

Ad tertium sic p̄ceditur 2 arguit q̄ vna scda intērio possit p̄dicari d̄ fundamēto oppoſite intētiois: ita. s. q̄ ista sit vera. homo ē genus 7 p̄silia. qz vnuquodq; p̄t p̄dicari de eo cui nō ē in compose. sed nulla fa intērio ē i cōpossibilis fundamēto alteri⁹. g. 7c. maior pars qz si aliqd ē in cōpōse alteri poterit formari de eo saltem in cōcreto

illa eni que sunt vni subō siue p̄rie circa idem subm̄ sine denoiatiōe extrinseca sicut dōo homo nō alb⁹ intelligit: siue denoiatiue intrinseca sicut dicēdo albus ē dulce. ergo si aliqua sunt q̄ nō p̄t p̄dicari de inuicēz hoc ē qz sūt in p̄possibilia minorē p̄bo. qz fundamēta istaz sc̄baz intētionū sunt ipse res habētēs eē reale p̄ta bō 7 aial 7 p̄silia. S; intētio fa nō h; cōpossibilitatē euz ente reali quia ei nō opponit: opponit ens rōnis enti reali. qz opposita sunt eiusdēz generis: g. nulla fa intentio ē icōpossibilis fundamēto alteri⁹ intētionis: 7 sic p̄z m̄ior.

C Si dicatur ad hoc q̄ non o; q̄ illud qd nō p̄dicatur de aliquo sit repugnās quia non o; q̄ homo moueat: s; ei nō repugnat moueri hoc nihil ē nō p̄dicari actu. 7 aliud ē nō posse p̄dicari: qz h; moueri nō p̄dicatur de homine actu tamē moueri p̄t de ipō p̄dicari. h; aut q̄rit vtz eē genus possit p̄dicari de homine. et sic de alijs p̄sib⁹. **C** p̄re sicut gen⁹ 7 spēs sunt oppoſite intēriones. ita etiā p̄dicatum 7 subm̄ dicunt oppoſitas intentiones. Sed p̄dicatum p̄t conuenire fundamēto oppoſite intentionis 7 ecōuerso. nam si dicatur h; dē animal. al q̄ in ista p̄pōne ē p̄dicatum p̄t eē fundamētum oppoſite intētionis. s; intētionis s; b; 7 ecōuerso. Et si dicatur al ē bō. naz h; aial ē subm̄ 7 bō ē p̄dicatum. g. aial h; p̄t eē fundamētū bni⁹ intētionis que ē genus 7 aial poterit eē fundamētū h; intētionis que ē spēs sp̄alissimā. **C** Cōtra q̄qd d̄nēt inferiori d̄nēt 7 supiori: s; bō ē inferius ad aial. ergo q̄qd cōuenit bōi d̄nēt aiali: sed eē spēs sp̄alissimāz conuenit bōi. ergo 7 aiali. Si dicatur q̄ illa maior h; veritatē q̄tū ad eē reale: 7 nō q̄tū ad rē rōnis. **C** Contra. qz in eē reali q̄qd d̄nēt inferiori nec d̄nēt supiori: qz in eē reali inferi⁹ nō p̄t eē sine supiori. non enim p̄t eē q̄ aliqd sit bō 7 non aial. Sed sicut in eē reali homo non p̄t eē sine aiali. ita eē nec in eē rōnis: bō p̄t eē sine aiali: qz homo nō p̄t intelligi nō intellecto ani mali: cū in eius ratiōe includatur aial. ergo v; q̄ sicut q̄quid d̄nēt inferiori i eē reali d̄nēt supiori: ita ē rē rōnis cū in neutro eē inferius possit eē sine supiori. **C** p̄reterea. si illud q̄ conuenit bōi repugnat aiali. puta eē spēm sp̄alissimā aut hoc est rōne rei: aut ratiōe modi intelligendi: non rōne rei: quia in eē reali q̄qd repugnat bōi repugnat aiali. 7 cui; p̄tō sub aiali: q̄quid enī repugnat supiori repugnat inferiori q̄tū ad eē reale: nec ē rōne modi intell̄ gendi: qz mōi intell̄ gēdi secūm mōs eēndi: 7 p̄ p̄is q̄ nō repugnat in eē reali

nec in modo intelligēdi ⁊ que repugnāt q̄tū ad modos intelligēdi: repugnāt
 vt vide q̄tū ad eē reale: ⁊ sic vt videt in nullo esse. s. rei vel rōnis pōt repugnari
 aiali q̄ puenit hōi: ⁊ p̄ q̄ns vt vī nō repugnat aīl q̄ sit spēs spālissima. **C** **P**re
 eē spēs spālissimaz aut repugnat aīl qua aial: aut nō. si nō: sequit q̄ aial sin ra
 tionē qua aial pōt verificari hoc q̄ ē spēm spālissimam eē. Si sic, quero quādo
 dicūt q̄ aīl scdm rōnē qua aial repugnat eē spēm spālissimam qd importatur p
 rōnem aialis: vt ⁊. s. ens reale vel rōnis distinctum ⁊ ra eē reale: sed ens reale
 ⁊ sicut iam dcm̄ eēt inesse reali ipōtē ē q̄ illud q̄ repugnat supiori pueniat inf:
 riori: ⁊ sic esse spēm spālissimā nō conueniret hōi. Si dicat q̄ rōi ibi accipit p
 ante rōnis. **C** **C**ōtra. qz rō aialis ē hec q̄ ē eē subāyatataz sensibile. sed substan
 tia aiata sensibils nō dicit ens ratiōis tm̄. imo eē reale. ergo ⁊. **C** **P**reterea.
 si eē genus repugnat hōi aut repugnat ei ratiōe sin se: aut rōne rei sic intelle
 cte: non ratiōe rei sin se: quia eadem res est homo ⁊ etiam spm̄ aial cui cōue
 nit esse genus: nec ratiōe qua est res sic intellecta: quia sic eē intellectiū dicit
 sam intentionē ⁊ non fundamentū scōbe intentionis. ergo ista repugnantia n̄ erit
 vni⁹ intētōnis ad fundamentū alteri⁹: sed erit repugnantia vnius, secunde i
 tentiōnis ad aliam scōdam intētōnem. **C** **I**n contrarium ē: quia eē spēs spālissi
 mā illi soli conuenit: cui nec actu nec aptitudine conuenit eē in diuersis spēbus
 sicut huic q̄ dico homo ⁊ p̄ illibns: sed eē gen⁹ nō pōt puenire illi q̄ nec actu nec
 aptitudine pōt puenire diuersis spēb⁹. ergo eē gen⁹ nullo modo pōt conueni
 re ei q̄ ē fundamentū b⁹ intētōnis q̄ ē spēs spālissima. ⁊ sic seqt q̄ salte in q̄
 busdam intentionibns: vna intentio non potest fundari in fundamento oppo
 site intentionis. **C** **P**reterea illud predicatum q̄ ē conuertibile necessāriū eius
 subiecto. ita q̄ non potest non esse conuertibile cum eo: non potest esse illud q̄
 non est necessāriū conuertibile: quia tunc oppositū cōueniret ibidem. s. eē nece
 sario conuertibile ⁊ non esse necessāriū conuertibile ⁊ simul conuenirent: quia qd est
 necessāriū conuertibile nō potest nō esse conuertibile vt nō esse quāqz necessāriū
 pueribile dico at necēio pueribile ad excludēdū illud q̄ posset descō: sed nō
 necēio eē pueribile sicut si descō oēs hōes ⁊ soli homines eēt albi vel aliqd
 aliud. Sic descō oibns eis ⁊ solis conueniunt: sed intentio quā importat p̄pū
 fundatur super tale pueribile intentio q̄ dicit accūs fundat sup non pueribili
 le. sic ergo impossibile ē q̄ intentio que ē accūs fundet sup fundamentū qd ē pro
 priū vel ecōuerso. **C** **P**re^o. illud q̄ de necessitate ⁊ semp dētēminat sibi alte
 rum oppositoy impōtē ē q̄ pueniat sibi reliquū. sicut ignis. qz semp ⁊ de ne
 cessitate dētēminat sibi calorē impossibile ē q̄ sit frigid⁹: s; qdā fundamenta
 istay intētōnū dētēminat sibi aliquā intētōnē sam habere aliam intētōnem
 oppositā: sicut hoc q̄ dico hō sin. rōnē qua homo sibi dētēminat istay intētō
 nē que ē spēs spālissima. quia non potest homo intelligi sin talem ratiōnē sin
 q̄ est homo qui semp pueniat sibi eē spēs spālissima. g^o opposita intētō nō po
 test ei conuenire. s. genus que est opposita intentio huic q̄ ē esse spēs spālissimā
C **R**espondeo ad euidētiam istius questionis primo distinguendum est de
 fundamento istarum intentionum. secūdo ostendendū est quomodo ⁊ quo ois
 dine fundētur dicte intentiones. ⁊ tercio descendendum est ad questionem p̄
 positay. **C** **Q**uam ad priūm sciendum q̄ istay intētōnū ē duplex fundamētū. s.

fundamentum primarium et remotum: et fundamentum immediatum et propinquum. Fundamentum primarium et remotum est res habens esse reale in re: natura. primum autem et immediatum est ipsa res sic vel sic intellecta. primum. scilicet quod fundamentum primarium et remotum istorum intentionum sit res habens esse reale de facili patet. quia primum fundamentum eorum que consequitur omnium intellectus ut est obiectum in intellectu est illud quod est primum omnium intellectus. Sed primum obiectum intellectus est res habens esse reale in rerum natura. nam sicut frequenter dictum est supra primum generis intelligibilium est ens reale in rerum natura. ergo etc. et ideo non oportet multum pertractare: quia satis patet. Sed etiam facillime ostenditur. scilicet quod in primo fundamentum talium intentionum sit res sic vel sic intellecta. quia illud quod consequitur rem ut est obiectum in intellectu idem est quod est in intellectu sic potest patere ex supra dictis quod ens sic est in intellectu est in eo sicut cognitum in cognoscente. Sed dicere intentiones consequuntur rem ut est obiectum in intellectu. ergo predictae intentiones consequuntur res ut sunt intellecte. et per primum fundamenta talium intentionum prima non sunt res. putantur sicut absolute in suo esse reali. Sed putantur sicut intellecte. ita quod putantur sicut sic vel sic intellecte fundantur in eis predictae intentiones. ¶ Sed contra hoc quod immediate dictum est. scilicet quod primum fundamentum predictarum intentionum sit res: sic vel sic intellecta potest obijci: quia supra dictum est esse intellectum: et etiam esse sic vel sic intellectum dicitur secundam intentionem: et ex hoc sic arguo: quia aut est dare primum esse intellectum aut non. si non tunc sequeretur quod in accipiendo unum esse intellectum ante aliud esse intellectum esset procedere in infinitum: et per consequens in accipiendo unum actum intelligendi ante alium esse procedere in infinitum: et sic non erit dare aliquod primum intelligi nec aliquod primum intelligere quod est impossibile. sed enim in accipiendo actum post actum contigat ire in infinitum intelligendo eo quod intellectus potest reflecti super suum actum intelligendo ipsum. ita quod primo intelligat lapidem et postea intelligat se intelligere lapidem: et postea intelligit istum actum secundum: et sic in infinitum tamen a parte ante accipiendo actum ante actum non committit ire in infinitum unde oportet dare aliquod primum actum intelligendi et aliquid primum intellectum alioquin non cogeret primo intelligere quod manifeste falsum est. Relinquitur ergo quod est dare aliquid primum esse intellectum et tunc quero de illo utrum fundetur in re intellecta aut in re excluso eo quod est esse intellectum: si in re intellecta. ita quod rem esse intelligit siue res ut intellecta est secundum istius esse intellectum quod ponitur primum esse intellectum. quare utrum illud intellectum secundum quod res intellecta ut intellecta dicitur esse fundamentum illius quod ponitur primum esse in intellectu sit ipsum et primum esse intellectum cuius ponitur fundamentum aut aliquid esse intellectum diversum ab ipso quod sit ipsum primum intellectum esse quia tunc idem est fundamentum sui ipsius. Si autem sit aliud esse intellectum diversum ab eo quod ponitur primum esse intellectum aut est prius eo aut posterius: aut sit natura. non prius quia illud esse intellectum ponitur prius nec posterius: nec sit nisi quia fundamentum debet esse prius eo quod in ipso fundatur. Relinquitur ergo quod primum esse intellectum non fundetur in re ut sic intellecta sicut in proximo fundamento: sed sicut dictum est primum esse intellectum dicitur secundam intentionem: quia hoc quod est intellectum vltimum dicitur secundam intentionem: ergo non est verum universale quod secunda intentio habeat pro fundamento primo rem ut sic vel intellecta. ¶ Ad hoc dicendum quod supra dictum est esse intellectum sine obiective in intellectu quod est primum inter entia rationis siue inter secundas

simplicem. puta genus: spēs: 7 p̄silla, ita ēt inueniunt diuerse secūde intētiōes
p̄ntes rem vt est obīue scđm cognitōem p̄plexā: sicut hoc q̄ dico eē p̄plexum:
7 vñū p̄plexum eē p̄rīū alteri: 7 s̄it inueniūt quedā se intētiōes q̄m ad actus
intelligēdi discursiui sicut ascēdens 7 p̄ns p̄missa 7 econuerso. 7 quedam alia.
Cū his premīssis sciēdū q̄ modus 7 ordo quo iste se intētiōes fundantur in
cognitōis ē talis. nā intētiōes que p̄sequūtur res vt s̄it obīue in intellectu scđs
apprehensiōe simplicē p̄cedūt intētiōes que sequūtur eas q̄tum ad app̄he
siōne p̄plexā: 7 vltimo p̄sequūt res: vt respondet actui discursiui inter aut̄ il
has intētiōes has que p̄sequūtur res: vt sunt obīue in intellectu s̄m actus sim
plicē. prima ē illa respectu cuiuslibet obiecti que dicit b̄tudinē obī ad actum
intelligēdi. 7 mediā illa fundatur alie p̄ntes illud obī. ita q̄. g. exēpli accipia
mus aliqd̄ obī. puta homo. ita. s̄ illud appens q̄ ē rōnale app̄hendit̄ ab intel
lectu simplici prima iter secūdas intētiōes est b̄tudo ipsius obiecti. s. boīs s̄
q̄ rōnale ad ip̄m actū intelligēdi quo ip̄m: vt sic app̄hendit̄. 7 s̄it si app̄he
dat̄ s̄ appens q̄ ē sensibile illa b̄tudo obī intellecti ē p̄ia iter secūdas intētiō
nes p̄nt secūde intētiōes accipiūt̄ p̄ eo cui p̄uenit ip̄a intētiōalit̄ as. nō est p̄
ipsa intētiōalit̄ate: vt sup̄a frequēter dēn̄ est. Alie aut̄ fundatur in ip̄o obō
mediāte ista. vbi ḡra cr̄ite boīe obīue in intellectu. s. cognitū in cognoscente s̄
illud appens q̄ ē rōnale homo est in intellectu 7 ter miat actum intelligēdi si
ue for. 7 p̄lo. 7 alijs partib̄: 7 ex hoc dicitur abstractū. Alteri⁹ quia homo cōis
in intellectu modo p̄dicto obicitur intellectui sine aīal quibus dēterminatur
ad for. vel platonē ē indifferens ad plā numero solo d̄ia. 7 ideo est dicit̄bile de
eis 7 potest accipi p̄o quolibet corum. 7 similiter homo existens sic in intelle
ctu s̄m tale resp̄cū appens dicitur eē dēterminatū intellecti respectu appeni
q̄ est sensibile s̄m qd̄ homo magis indēterminatē intelligitur q̄ quā intelligit̄
scđm q̄ rōnale. Nūc ergo hoc q̄ est abstracte intelligi 7 indifferens esse ad plā
numero 7 eē dēterminatū resp̄cū aīalis fundatur in obiecto intellectu medi
ante b̄titudine eius ad actū intelligēdi. ita q̄ in b̄tudo que est vñius obī
intellecti ad aliud obīū intellectum fundatur in talib̄ mediāte b̄tudiue cuius
libet intellecti ad ip̄m actum intelligēdi. vnde b̄tudo abstracti ad illud aq̄
abstrahitur 7 b̄tudo alienius p̄sequētis 7 in differentis ab ea quibus ē cōe
7 indifferens 7 b̄tudo concretū ad contrahens 7 consimilia p̄supponūt p̄e
dictam b̄tudinē obiecti ad actum intelligēdi 7 ex hoc p̄z quod d̄ q̄ fuit
modo sup̄positum. s. q̄ aliter dicitur p̄dicta intētiō que est b̄tudo obie
cti ad actum intelligēdi fundari super rem intellectam vt intellecta est 7 ali
ter dicunt alie intētiōes fundari super rem intellectam vt intellecta: a: quia di
cta b̄tudo obiecti ad intellectum dicitur fundari super rem intellectāz vt in
tellecta p̄nt. s. res intellecta dēnotatur ab ip̄o actu intelligēdi q̄ requirit res
que intelligit̄ ad hoc q̄ fundaretur in ea d̄cta b̄tudo non quidem vt fundamē
tum talis b̄tudinē. Sed fundamentū oppositē relationis. Sed alie intē
tiōes que dicunt b̄tudinē vñius obiecti intellecti ad aliud obiectūz fū
datur super rem intellectā vt intellecta est. prout res que intelligitur dēnomi
natur etiam ab ip̄o esse obiectiue in intellectu sine ab ipsa b̄titudine. ita q̄ eē
abstractum: eē sp̄m: vel genus 7 consimilia fundatur in re intellecta mediāte

dicta habitudine siue mediante hoc q̄ ē obiectiue in intellectu. **C** Et his pōt pa-
 tere vñ q̄ valet ad solutiōem q̄ōnis p̄pōsite. i. q̄ q̄q̄ sic esse in intellectu siue
 se intelligit dicit formaliter ip̄am sc̄dam intentiōes q̄q̄ vō dicit fundamen-
 tum ei⁹. vbi gr̄a. ponamus q̄ homo intelligatur s̄z q̄ hō si per hoc q̄ dicit ho-
 minem eē inte^m intelligatur denotiatio hōis ab actu intelligēdi ⁊ nō ab ip̄a ha-
 bitudine ad actum intelligēdi ab eo. s. q̄ ē ter^m intelligēdi sic eē intellectum nō
 dicit formaliter ip̄am intētiōem. Sed dicit fundamentum eius. scilicet itētiō-
 nis que ē esse obiectiue in intellectu sicut de supra dictis frequenter patuit. Si
 aut sit denotiatio ab ip̄a bitudine vt q̄ dicitur hōem esse intellectum intelligi-
 tur denotari ab ip̄o eē obiectiue in intellectu siue ab hoc q̄ ē ter^m actus intelli-
 gendi. si sic hōem eē sic inte^m dicit formale ip̄az intētiōem que iter fas intētiō-
 nes ē priā. **A**lteri⁹ hō sic itells. put s̄z tale apparens ē obiectiue in intellectu: vt
 sic nō dicit formaliter sc̄dam intētiōem que ē spēs vel et vlē vel predicabile. s̄z dī-
 cit fundamentū talis intētiōis. S̄z si dicam⁹ sic q̄ hō s̄m tale apparēs et̄is obic-
 tu in intellectu intelligit vt q̄ d. i. in differēs ad p̄la numero de quibus est dicibile.
 et sic inte^m dicit sc̄dam intētiōem que ē spēs supposito alijs que ad hoc p̄cur-
 runt. s. predicari in quid hoc autē multum v̄z quādo dicitur aliqua intētiō re-
 pugnantia vel non posse p̄uenire alicui obiecto sibi intellecto ad sciendum vtrum
 ibi sit repugnantia vnus intētiōis ad intētiōem oppositam. vel sit ibi repugnā-
 tia vni⁹ intētiōis ad fundamentum opposite intētiōis. vñ si queratur vtrum
 eē gen⁹ repugnat vel nō p̄ueniat ei q̄ ē obiectiue in intellectu s̄m tale apparēs. puta
 s̄z q̄ hō ibi querit. vtz eē gen⁹ repugnat fundamēto itētiōis que ē spēs. Sed si
 q̄ratur vtz gen⁹ repugnat ei s̄m tale apparēs q̄ ē idifferēs plurib⁹ solo nūe-
 ro i differētib⁹ q̄b⁹ i qd p̄uenit: tūc q̄ de repugnantia istius itētiōis q̄ ē gen⁹ ad
 itētiōem que ē spēs. ⁊ nō ad fundamentū ei⁹ ⁊ hoc sufficit de secūdo. **C**l̄dis vi-
 sis. tertio solutiōnē ē ad q̄m p̄ncipaliter p̄pōsitā. s. vtz vna itētiō possit p̄dicari ⁊
 fundamēto opposite r̄ōnis. et ad hoc v̄m q̄ supra dicitur q̄ duplex ē fundamē-
 tū talis intētiōnū. s. remotū. res ip̄a hōis eē reale i reꝝ nā circūscripto actu itelli-
 gēdi aliud ē fundamētum. s. res sic intellecta. modo quo supra frequēter expo-
 situm ē. Si ergo queratur de fundamēto remoto dictaz intētiōnum. s. de ipsa
 re in se ⁊ absolute accepta. tūc dico q̄tū ad intētiōes que p̄sequuntur res vt sūt
 obiectiue in intellectu q̄tū ad inte^m simpliciu. sicut sunt genus: spēs: ⁊ dīa ⁊ c. sup-
 posito q̄ illa op̄io. sit vā q̄ non sit dare aliqd accūs. ita eōe ⁊ sepabile quū sit
 p̄prium ⁊ perse respectu alicui⁹ subiecti. oēs tales intētiōes possunt habere
 idē fundamētum remotum: h̄ non respectu eiusdem. verbī gratia. Si ponat
 color esse accidens eōe respectu sibi ⁊ p̄pā passio respectu alteri⁹ vel et̄ib⁹. ita
 eadē res poterit eē fundamētū itētiōis q̄ ē gen⁹ ita eadē res reali ē color ⁊ pōt i-
 telligi vt albedo vel nigredo: ⁊ h̄ p̄pando ea ad tria q̄ sūt sui generis puta colo-
 re ad albedinē vel nigredinē: ⁊ cōuerso p̄pando albedinē ad hāc albedinē vel
 illā idē et poterit eē fun^m b⁹ intētiōis q̄ ē dīa. put accipit vt dīgregatiū vel
 vt p̄gregatiū: dīgregatiū si sit albedo: p̄gregatiū si sit nigredo. put etiā
 comparatur ad subā poterit eē fundamētū istarū intētiōnum que sunt p̄prium
 ⁊ accidens: nam idem accidens in comparatione ad subiectum respectu cuius
 est p̄prium ⁊ per se passio erit fundamētū intētiōis q̄ ē p̄prium s̄z respectu subiecti

respectu cuius est accidēs cōe erit fundamētuz buius intētionis ¶ dicit accidēs
Si autē est aliquod accidēs q̄ respectu nullius subiecti potest eē propria 7 p se
passio. tūc iste dicitur intētionē p̄p̄riuz 7 accidēs non poterūt habere idēz fundamētuz 7 remotū. sed alie intētionēs. s. gēnis spēs: differentia: p̄p̄riū 7 p̄c: et
abstractū p̄silla poterūt idē fundamētuz remotū 7 sūt accidēs cōe 7 alie intē-
tiones excepta intētiōe ¶ dicit p̄p̄riuz habere poterunt idē fundamētum re-
motū. Sed p̄p̄riuz 7 accidēs nō poterūt bēre idēz fundamētū remotū. vt 7 autē
ista sit q̄ nō sit aliquod accidēs cōe quā respectu alicuius subiecti sit prop̄a et
per se passio: aut nō: non pertinet ad p̄s nego^m. imo magis pertinet ad me-
tba^m. ¶ Quātū ēt ad intētionēs que p̄sequuntur res vt sunt obīue in intellectu
¶ tū ad cōplexā cognitiōem sicut esse complexū vel aliquid tale ¶ tū ad p̄plex-
um in quibus subiectū 7 predicatū sunt vnū per cētiam sicut est hō 7 anima
vel hō est rationale 7 sic de p̄silibus: v̄ mibi q̄ habeant idem fundamētū re-
motum: quia e. m. de rem numero nullo reali addito dicit hō 7 aial 7 rōnale et
ē hoc cōplexū q̄ est homo ē aial: vel homo est rōnalis 7 consimilia: sed hoc cō-
plexū q̄ ē homo albus vel quant⁷ vel calidus nisi. s. subū 7 predicatū differat
¶ tū ad formale corū significatū per cētias nō potest habere illud fundamē-
tuz remotū cū aliis intētionibus que p̄sequuntur ad simplicē apprehensioē
quia aggregatū ex albedine 7 boie nō potest eē aliqua vna intētiō eē simplr
dicta. imo dicit diuersas cētias 7 in actu fundamētū aut remotuz sequentium
ad simplicē inrelliaz. vel super illud q̄ dicit vnā cētiaz oīo simplicē: ita qd nō
p̄ponatur ex pluribus p̄sibus suā cētia integratib⁷ vel si sit cētia p̄posita sic ē
de subā que componitur ex materia 7 forma: non ipotat duos actus sed pu-
rā potentia 7 actū simpliciter. vnde talia cōplexa in quibus subiectū 7 predica-
tū dicunt diuersas cētias. non possūt habere idēz etiā fundamētum remotuz
cuz intētionibus simpliciaz 7 sic p̄ q̄ quedā intētiōes habent fundamētuz
remotū 7 quedam non que aut sunt ille intētiōes 7 quō sigillarim discurredo
per singlas que habēt idem fundamētū remotuz 7 que nō: nō pertinet ad p̄tē
cōsideratiōem generales. Sed pertinet ad pertractatiōes specialē qua specialit̄
pertractaretur de ipsis intētionibus in speciali. Sed ad nunc sufficit scire qd
quedam intētiōes cōicant infundamēto remoto 7 quedaz nō: 7 sufficit exēpli-
ficare de aliquib⁷. Si ar queratur de fundamēto p̄ximo dicamz intētionum
sic adhuc quedā sunt intētiōes que habēt idem fundamētuz p̄ximuz 7 quedā q̄
nō habēt sic idēz fundamētuz. nā intētiōes que impositantur per quinqz predi-
cabilia nūq̄ cōicant i idē fundamētuz proximi. vnde genus 7 species spālissi-
ma que simplr distinguitur cōtra genus 7 simill⁷ dōia 7 propriū 7 accidēs non
cōicant in eodēz fundamēto proximo: quia sicut dictū est cōicare in eodem fun-
damēto p̄ximo est cōicare in eodem subiecto sic vel sic intellectu: ita tamē q̄ si sic
intellecto nō dicat formaliter ipsam habitudinem que dicitur fundari. Sed illud
q̄ in obiecto p̄suppōit sit hoc q̄ dico hoiez intelligi 7 esse obiectiue in intel-
ctu sū rōnem qua est hō p̄suppōit huius q̄ est intelligi indeterminate. quia
habere habitudinem ad actum intelligēdi nō dicit formaliter istam indeter-
minatōem: licet ad illam habitudines hoc sequatur. sed predicte intētiōes nō
cōicant in eadem obō formali. sic vel sic intellectu. ita q̄ p̄fundamēto p̄xime.

possint habere idem obm formale 7 fm idē apparēs inte^m. g^o 2ē. vñ illa res q̄
ē homo 7 aial intellecta fm q̄ homo nūq̄ potest eē fundamentum b^o intētiō
nis que est gen^o: ipsa etiam eadē intellecta scdm q̄ aial nō pōt eē fundamentū
b^o intētionis que ē spēs spālissima 7 sic pōt deduci per singula quq̄ predicabi
lia. Quodā aut̄ sūt intētionēs que hñt idem fundamētum. Prīmū sicut sunt in
tentiones que sunt p̄dicatum 7 subm̄. idē enim 7 fm idē appareus inte^m p̄sup
positū immediate istis intētionibns potest eē fundamentū vtriusq̄ bō vel aial
intellecta. Sed idē apparēs pōt eē nūc subm̄ nūc p̄dicatum : sicut p̄ dicendo
homo ē aial : 7 aial ē homo : 7 sic p̄ q̄ quedā intētionēs lz habēt idē fundamē
tum. Prīmū 7 quodā nō habēt que at̄ sunt q̄ hñt : 7 que sunt que nō hñt deducē
per singula non perts vt dñi est ad p̄is negociū. Sed forte p̄ ist ud vltimū pōt
sic obijci: qz qñ dicitur bō ē aial 7 qñ vñ aial ē homo: nō vñ idē obm formale. qz
obm talis acc^o p̄plexi ē ipa quēntētia p̄dicati 7 subiecti: 7 vt videt̄ vbi nō ē idē
p̄dicatū 7 subm̄ nō vñ eadē cōue^o p̄dicati 7 subi: 7 per p̄is ista duo homo est al
7 aial est bō nō sunt idē obm formale: 7 per p̄is intētiōēs p̄ites ista nō hñt idē
fundamentū. Prīmū. Si dicat̄ q̄ fundamētū dicitay intētionū non ē ipsūm i
telligibile cōplexum: sed ptes eius: qz eē subm̄ vel p̄dicatus non fundat̄ super
ipm̄ totū p̄plexū. S; sup ptes ei^o: ptes at̄ quocūq̄ trāspōnāt manēt: vt idē for
male obm̄. puta bō 7 aial: 7 idē cōicāt iste itentōēs. s. subm̄ 7 p̄dicatū in eodē fū
damēto. Prīmū qz cōicāre i eodē sū^o p̄rio ē cōicāre in re eodem mō intellecta
Sed qñ dicitur bō ē aial 7 aial ē homo nō eodem mō ē intellectum bō 7 aial
vtrōbq̄: quia in vna ppōne intellr vt q̄ enūciatnr in alia: aut vt de quo aliud
enūciatnr sic at̄. 7 sic intelligi. nō videt̄ eodē mō intelligi. imo diuersimode. Et
ad hoc vdm̄ q̄ quicqd̄ sit de hoc vtz. s. illud intelligibile q̄ ē boiem esse aial 7
illud intelligibile q̄ est aial eē boiem sint idem obiectuz formale: tñ qñ dicitur
homo ē aial: 7 aial ē homo. ē aial in vtroq̄ complero. 7 sñr homo ē idem obm̄
formale nec variatnr nisi scdm hoc q̄ ē enūciari 7 subijci: nō enūciari vt sñr
ci vel intelligi vt enūciatū vel vt subm̄ nō ē fundamētū istay intētionū q̄ sunt
subm̄ 7 p̄dicatū. imo dicit̄ ipas intētionēs. 7 q̄ illud q̄ antecedit ad subijci 7
p̄dicari ē fundamētū b̄ at̄ ē illud q̄ intellr p̄ cōceptus simplices boīs 7 alīs q̄
manet idem in vtraq̄ ppōne: 7 in ei^o sñtro qñ ergo dicit̄ q̄ fundamentum. p̄
rimū dicitur res sic intellecta. vdm̄ q̄ vtz ē qñ ipsūm intelligi nō est ipsam itē
tionem intelligere. Sed aliqd̄ ei p̄suppo^m mediāte quo inest: 7 qñ dicitur q̄
enūciari 7 subijci nō est eodem modo intelligi: concedatur. ex hoc tñ non seq̄r̄
q̄ p̄dicatum 7 subm̄ nou habeāt idem fundamētum. quia intelligi vt enūcia
tum: vel vt illud q̄ subijcitur non dicit̄ fundamētum intētionū que importāt̄
per p̄dicatū 7 subm̄. sed dicit̄ ipas intētionēs p̄dictas. Sic g^o p̄ in gnali quō
alique intētionēs cōicant in aliquo fundamēto remoto: 7 quō non cōicant ī
tali fundamēto 7 sñr p̄. quomōdō alique intētionēs cōicant in eodem fundamē
to. Prīmū 7 alique non. Itaque ergo magis in spālī descendendo ad questōem
dicendū q̄ ille intētionēs que cōicant in fundamēto sic se habent q̄ vna il
larum potest predicari de fundamēto alterius q̄ tñm ad fundamētum ī quo
cōicant: 7 ideo ille intētiōēs que cōicant in fundamēto remoto sic se hñt q̄
vna pōt predicari de fundamēto remoto alterius. que autem non cōicant in

fundamento remoto vna nō pōt p̄dicari de fundamēto remoto alterius ⁊ hoc
satis p̄: q̄ illa que cōicant in aliquo subō se h̄nt ad hoc q̄ verificē de illo s̄bo
ita ⁊ intētiōes que cōicant in aliquo fundamēto se h̄nt ad hoc q̄ verificētur de
illo fundamēto: ⁊ hoc frequēter determinatū est. Sed illa accētia que cōicāt in
eodē s̄bo non simul sed successiue, sicut calor ⁊ frigus se h̄nt circa aliqua s̄bra
vnū illoꝝ pōt verificari de s̄bo alteri⁹: l̄ nō simul: q̄ illud q̄ mō ē calidum po
tēst postea esse frigidū. ergo ille intētiōes que cōicāt in aliquo fundamēto nō
tñ simul vna eaz pōt verificari de fundamēto alteri⁹. Et tum ad fundamentum
in quo cōicant: l̄ nō s̄t sed successiue, vñ quia intētiōes ḡnis ⁊ sp̄ci cōicant in
fundamēto remoto q̄ est res in eē reali. iō vna eaz potest verificari de tali funda
mento remoto alteri⁹, vñ sicut ista est va, subn̄ actu calidū pōt eē postea frigi
dum, dum tñ calor nō sit accēs in sepabile ip̄sius, ita ēt ista est va, res que ē bō
nō tñ, put intelligitur vt homo pōt eē genus: quia potest itelligi vt animal, res
āt que ē aial ⁊ que est bō est fundamētuz remoti⁹ dictaz intētiōnū. Sed funda
mētū primū eaz est res, put intell̄ vt homo ⁊ res, put intell̄ vt aial in q̄ fun
damento nūq̄ cōicant, ille āt intētiōes que nō cōicāt in tali fundamento vna
eaz nō pōt verificari de fundamēto alteri⁹ ēt remoto: sicut ēt nec accētia q̄ nō
cōicant in aliquo subō remoto ēt successiue, vnū eoz nō pōt verificari de alio s̄bo
remoto alterius: sicut intell̄tē nō possēt verificari d̄ s̄bo coloris vel ecōuerso: il
le āt intētiōes que pueniūt in fundamēto primū vna eaz pōt verificari de p
rimo fundamēto alteri⁹ ⁊ ecōuerso: ⁊ p̄ per eādē rōnem, q̄ tales intētiōes sic
h̄nt ad denotādū fundamētum primū sicut accētia realia se h̄nt ad denotādū
s̄bm primū. Sed accētia cōicāt in s̄bo primū, vñ sic pōt denotare s̄bm pri
alterius l̄ nō s̄t, ergo ⁊ c. vñ sicut ista est va linea que ē actu curua postea p̄t eē
recta, ita etiam ista, illud q̄ nō est predicatuz actu pōt postea eē subiectū ⁊ ecō
uerso. De illis āt intencionibus que nō pueniunt in fundamēto primū ⁊ in
mediato dupl̄ potest contingere, vno modo quia vna fundatur mediāte alia:
ideo nō cōicare in fundamēto imēdiāte sicut eē genus vel sp̄m fundatur in re i
tellecta mediāte illa habitudine que est obiecti ad intellectum q̄q̄ importat
hoc q̄ dico eē obiectiue in intellectu siue eē tātum actus intelligendi ⁊ ille intē
tiōes que dicunt isto modo nō cōicant in eodem fundamēto imēdiato, vna
predicatur de alia, vna predicatur de fundamēto imēdiato alterius, vn de quā
do intelligitur homo vt homo: vel animal vt aial, verum est dicere q̄ illud i q̄
fundatur esse obij, puta res ipsa, put ei eozr̄idet actus intelligendi vt funda
mentum oppo site relationis est, genus vel species. Alio modo potest cont
gere q̄ due secūde intencionēs non cōicant in aliquo primū fundamēto, quia
s̄. fundamētum primū vnus illarum necessario determinat eā sibi, p̄pter q̄ i
possibile est q̄ intencio oppo sita in̄t sibi simul vel successiue, sicut homo put
intell̄, put intell̄ vt bō ip̄se ē oīo q̄ ei pueniat eē gen⁹ q̄ oppo sita ⁊ intencio
nē, s̄. eē sp̄m sp̄āissimū sibi necio determinat, q̄ bō vt sic nō pōt intelliḡ quin ta
le intē^m sit i differēs ad hoc vel ad illud nō solū numero d̄tia i quo repugnat in
tencio q̄ ē sp̄s sp̄āissima intētiōi generis ⁊ ēt eius fundamēto q̄ fundamētuz
ei⁹ nō pōt eē nisi illud q̄ intell̄ s̄m tale apparēs q̄ possit eē indifferēs ad di

versa specie ⁊ illa que non cōdicant sic infundamēto primo vna nō potest verifi-
 cari de fundamēto primo alterius sicut de sp̄e sp̄alissima ⁊ de gñe ⁊ pluribus
 alijs. vñ nō solū sp̄es sp̄alissima nō pōt eē gen⁹: imo et nec bō int⁹ vt bō pōt eē
 gen⁹. Itud at̄ qd̄ dictū ē mō pōtē dēclarari sile i accētib⁹ realib⁹. nā accētia nō
 pōtē cōdicare in eodē s̄bo cognito. p̄rio imediato dupl⁹ pōt cōtingere. vno mō
 qz vnū illoz accētium nō est mediāte altero sicut figura vlt̄ et̄ alique a se quali-
 tates insūt s̄be mediāte q̄ritate ⁊ tales q̄litates nō possunt h̄c̄ idem subiectū
 imediante cū q̄ritate: qz et̄ ipsa q̄ritas icludif̄ i imediato s̄bo eam ⁊ accētia q̄
 isto mō cōdicare fecodem s̄bo imediato: vñ vnū eoz denoiat aliud ⁊ potest et̄ de
 noiatiue cōdicare s̄bo imediato eē. nā ⁊ q̄ritum vere d̄ figuratū ⁊ lubā que ē s̄bz
 imediatū q̄ritatis v̄e pōt dici figurata. Alio mō potest p̄tingere qz duo accētia
 nō pōt simul vt successiue cōdicare in eodē s̄bo. qz. s̄. sūt accētia opposita ⁊ i cō-
 possibilis i eodē s̄bo ⁊ lubā eaz d̄terminat ea sibi sicut inabile ⁊ r̄sibile q̄ m̄ q̄
 cōdicant nec cōdicare pōt in eodem sub̄o s̄l̄ vel successiue. ⁊ plura talia possent in-
 ueniri ⁊ s̄m istū duplice modum puenit intētiōes se h̄ere vt deductum est ⁊ sic
 p̄ ad qōm. **C** Ad p̄mū ergo dōm qz maior ē falsa ad p̄batidē eius dōm qd̄
 deficit ⁊ q̄ritū ad maiore ⁊ q̄ritū ad miores: q̄ritū quidē ad maiore: qz non est vlt̄
 v̄e qz imediatū fundamentū oīum sc̄daz intētiōnū sit res extra: imo res extra
 vt d̄m̄ est nō ē in me^m fundamētū alicui⁹ se intētiōis nisi illū que ē prima
 inter has intētiōes que ē h̄bitudo obiecti p̄mi ad actū intelligēdi: ⁊ accipio hic
 obiū p̄mū. s̄. p̄mū gen⁹ itelligibilem vt fuit supra declaratū qñ distinguebat̄
 iter p̄mā ⁊ sc̄dam intētiōem ⁊ ostēdebam vnde accipitur ista distinctio. ⁊ ideo
 nō op̄ qz oppō qua vna intentio repugnat fundamento alterius intētiōis sicut
 repugnat itentionis vel entis rationis ad ens extra: imo est repugnantia vñ
 us entis rationis ad aliud ens rationis: quia omnes intētiōes secunde exce-
 pra illa h̄bitudine obiecti ad actum intelligēdi fundatur mediante alia se-
 cūda intētiōe siue mediante alio ente rationis. ⁊ habet defectū quātū ad mi-
 nozem quādo dicitur ens rationis non repugnat enti reali. saltem sicut funda-
 mento ⁊ hoc quia non opponitur ei. quia scilicet opposita sunt in eadem gene-
 re: quia dato qz oppō proprie dicta que est aliquozum nō sic nisi eozum q̄ sūt
 i eodem genere circa idem subiectum sūt nata esse: accipiēdo tamen largo mo-
 do oppositū pro in cōpossibilia aliquozum que se nō possunt compati i eodem
 subiecto vt supposito dicūt̄ opposita siue icompossibilia ea que non sunt i eo-
 dem genere sicut patet de substantia celi ⁊ accidētibus saltem aliquibus reruz
 corporalium que se non possunt compati in eodem: ⁊ sicut patet de igne et fri-
 giditate que se non possunt compati: ⁊ tamen substantia celi ⁊ accidentia re-
 rum corporalium ⁊ similiter ignis ⁊ frigiditas non sunt in eadem genere. vñ
 de aliquod ens reale potest habere repugnantiaz ad aliquod ens rationis. ita
 qz nō pōt s̄d̄ari i eo sic nec frig⁹ pōt s̄d̄ari i igne s̄c̄ i s̄bo. nā sic ignis d̄eter-
 minat sibi neciō accēs oppo^m frigozi ita aliqd̄ s̄d̄amētū itētiōnū d̄eterminat s̄c̄
 bi neciō aliq̄s has itētiōes pp̄ qd̄ ei⁹ opposita nō pōt stare cum tali fundamēto.
 ⁊ ita illa r̄bō deficit i maiore ⁊ miore. **C** Ad sc̄d̄m dōm qz illa r̄sio nō v̄: s̄ illa
 r̄sio que data ē mō ūla vt mibi videtur valet. **C** Ad tertium patet ex dictis in

solu^one p^{ri}ncipali: quia vt ibidē oñsum est nō ē idē iudiciū de oibus fis inten^otionibus q̄ntum ad hoc q̄ vna intentio nō possit puenire fundamento alterius intentionis: qz sicut ibi oñsum est in quibusdam ē sic: ⁊ in quibusdam nō. **C**Ad quartū v^odm q̄ illa responsio est bona: **C**Ad quintū q̄ est p̄tra solutionem illa enim virtus consistit in hoc q̄ non pōt eē in eē rōnis sine aiali sicut nec in esse rei. v^odm q̄ boies non possē eē in eē rōnis sine aiali q̄ ad esse aialis reale sic. f. q̄ homo nō pōt eē obiac in intellectu vt cognitus in cognoscēte sine ali. i. sine entate reali aialig intellectu non quidē explicite. Sed implicite vt p̄tinetur in boie ⁊ isto mōdē est q̄ homo nō pōt eē in eē rōis sine aiali q̄ hō nō pōt intelligi nō intellectu aiali saltē implicite. Alio mō pōt intelligi boiem nō possē eē in eē rōnis sine aiali q̄ntū ad eē rōnis q̄ p̄sequit aial. ita q̄ sit sensus q̄ homo non potest intelligi nec hēre eē obine in intellectu sine eē rōnis. qd̄ p̄sequit aial prout intelligitur vt animal. s. sui tale appens: ⁊ sic falsum ē q̄ homo nen possit esse in esse rōnis sine aiali p̄ut intellr indeterminate: qz impolē ē qd̄ ipm indeterminate intelligi s̄ determinatiōem que ē ad diuersas spēs qm̄ intellr vt homo: que tñ indeteratio p̄sequitur aial quādo intelligitur vt aial sine fin tale apparatus a quo accipitur rō aialis. nō aut̄ ad hoc qd̄ verificetur de boie illud qd̄ verificatur de aiali in esse rōnis sicut boe qd̄ est eē genus oporteret q̄ homo non possēt eē in eē rōnis sine aiali non solū p̄mo. sed et sc̄do mō in quo modo illa p̄pō est falsa. vt dictum est. ⁊ ideo rō non p̄cludit. **C**Ad sextū v^odm: q̄ illud q̄ cōuenit ali in eē rōnis repugnat boi nō rōne rei sc̄dm se accepte circumst̄is p̄to actu intelligendi. Sed rōne rei cū tali mō intelligendi. s. rōne rei. vt sic intellecta. Et qm̄ d̄ p̄tra hoc q̄ modi intelligēdi p̄sequuntur modum eēndi: dupliciter pōt intelligi. vno mō q̄ in reb^o ē aptitudo ad hoc q̄ sic vel sic intellr ⁊ tales aptitudinē p̄sequit mōi intelligēdi: ⁊ sic v^oz ē: nec ex h̄ sequit q̄ si modi essendi nō repugnet vel opponēt q̄ mōi intelligēdi sibi nō repugnet: qz nō o3 semper ponē tāta opponenū i cāsis sicut in cāsis. Alio mō pōt intelli q̄ mōi intelligēdi sequat modos eēndi: ita q̄ assilēt eis in suis p̄p̄tari^o q̄ntū ad oia. p̄ta i hoc q̄ ista sicut illa nec plus nec min^o. ⁊ q̄ ista opponat sicut illa ⁊ q̄ntum ad h̄ nō o3 q̄ mōi intelligēdi p̄sequit modos eēndi: ⁊ tō nō seq̄ q̄ si modi eēndi nō sunt oppositi q̄ mōi intelligēdi nō sint oppositi: nec et eēuerso. **M**ā cōstat q̄ albedini ⁊ nigredini puenit idē modus intelligēdi quo ad hoc q̄ vtrūqz vt sic p̄cipit ⁊ specificat: ⁊ tñ iste res intellecte sunt opposite. **C**Ad septimū v^oz quādo querit̄ v^oz ali fin rōnez qua aial repugnat eē spēs aut nō. v^odm q̄ rōni aial q̄ ē aial repugnat aliqd̄ dupli^o pōt intelli. vno mō q̄ accipit̄ rō aialis q̄ntum ad illud qd̄ se t3 ex parte rei: vt dicat̄ aliqd̄ repugnat ali s̄ rōez q̄ ē aial ⁊ fin illam realitatē q̄ ē aial reali. ⁊ illud q̄ repugnat sic aiali s̄ rōez q̄ ē aial nō pōt p̄mēt̄ re boi. qz illud ipolē ē q̄ idē qd̄ p̄uenit boi repugnet euti aialis cū hūilitas eēntialr sit aialitas. Alio^o pōt intelli sic q̄ accipiat̄ rō aalis nō solū q̄ntū ad illud q̄ se tenet ex parte rei. vno et q̄ntum ad illud qd̄ se t3 ex parte int^o vt si dicatur aliquid repugnare aiali sc̄dm rōnem qua animal quia. s. repugnat animalī sc̄dm illam rationem siue sc̄dm illam entitatem formale qua est aial. p̄ut illa entitas est sic obiectiue in intellectu vt p̄cisa ratio qua animal ē aial: non icludendo aliquid in speciali: ⁊ hoc conuenit sibi vt obiectiue in intellectu. **M**ā cū

titas illa qua aial est realiter animal, aial non est nisi obire in intellectu vt precipua ratio qua aial est hoc aial excludendo, scilicet illud quo in speciali aial habet qd sit homo, nam in re illa entitas qua aial realiter e aial non est separata ab illo reali quo idem aial est realiter homo, sed tm in intellectu vt dictus e. Sic ergo accipiendū rōnem aialis vt includit illud qd ex parte intellectus cum eo qd e ex pte rei dicitur hoc qd est esse speciem spālissimam repugnare aiali secūdm rōnes q animal ⁊ hoc consonat cum eo qd fuit dictum prius, scilicet qd fundamentum proximum dictarum intentionum est ipsum ens reale non absolute, sed vt est sic vel sic intellectum; ⁊ quando queritur vltra, vt vna ratio aialis dicat ens reale vel ens rōnis, dicendum qd quando dicitur qd esse spēm specialissimam repugnat aiali scdm rōnem qua aial ibi ratio accipitur pro ente reali vt simul in poster esse rōnis, scilicet e obiectiue in intellectu ⁊ quando dicitur qd hoc quia rō animalis est esse subām aiatam sensibilem, ⁊ qd hoc dicit ens reale dicendū qd rō cui dicitur repugnare esse speciem specialissimam non est hoc qd est reale e substantiā aiatam sensibilem: Sed hoc qd est hanc rem qd ad hoc qd est substantia animata sensibile esse precise, vt sic intellectam; vnde sicut animalī, vñ e b res que est animal non repugnat esse spēm spālissimam, ita etiam nec substantie animate sensibili vt talis, vnde tales res vel vnde b res repugnat b qd est e spēm specialissimam. Sed vtriqz commentū sic completiue sic intellectum, ⁊ Ad octauū dicendum qd sicut supra dictum fuit vna intentio potest fundari in re intellecta mediāte alia intentione, vnde b sic e intellectum dicat secundam intentionem nihil prohibet tamen qd esse sic intellectum dicat fundamentum alie alterius intentionis, vnde repugnare ei qd esse sic intellectum non tantum est repugnātia intētionis ad intētionem, sed preter esse repugnantia fundamenti alicuius intentionis ad intentionem oppositam illi fundate sicut potest patere ex dictis in principali solutione.

¶ Ostendit considerandum est de sedis intentionibus qd ad earum entitatem ⁊ absolute ⁊ in bitudine vni⁹ intentionis ad alia intētionem; nūc restat ingreere de earz cognitioe sine consideratione; hoc e inquirere; vtz de eis sit scia ⁊ que scia est de eis. Circa ergo p^o qritur qritur. C^o Primum est vtz aliqua scia sit de secundis intentionibus vt per se subiecto. C^o Secundum est vtrum sola logyca sit de sedis intētionibus vt per se obd. C^o Tertium est vtz logyca beat tractare de oibus secundis intentionibus. C^o Quartum est vtrū alia aliqua scia preter logycam beat tractare aliquo mō de secundis intētionibus; ⁊ precise de illis de quibz tractat logyca.

Ad primum sic pceditur ⁊ arguit qd nulla scientia sit de secundis intentionibus vt de p se ⁊ primo sbo, ⁊ arguitur pmo ex ppariōe obiecti ad sciam, ⁊ hoc dupliciter primo ex hoc qd obm debet respectu scie bere bitudinem cause efficientis ⁊ est rō talis illud qd non potest mouere intellectum ad intelligendum non potest esse primum ⁊ per se obiectum alicuius scientie. Sed secunda intentio non potest mouere intellectum ad intelligendum, ergo ⁊. Probo vtrāqz assumptam ⁊ primo maiorem quia qd non potest esse obiectum ipsius actus non potest esse obiectum, habitus quia habitus non attingit obiectum nisi mediante actu, ergo nō potest esse.

g.

Act.

primū 7 per se obm̄ alicuius scie. Sed illud q̄ non mouet intellectū ad actū in-
telligendū nō pōt eē primū 7 per se obm̄ actus intelligēdi. nā obm̄ mouet intelle-
ctū ad intelligēdū saltē primū 7 per se obm̄. 3° illd̄ q̄ nō pōt mouē intellectum
ad intelligēdū nō pōt eē primū 7 per se obm̄ alic^o scie: 7 sic p3 maior. minor etiam
facilr̄ pbaf: q2 illud q̄ mere est ens rōnis nō pōt eē cā motiua ad actū realē. S3
se intētiōnes dāt mere ens rōnis act^o vō intelligēdi ē act^o realis: vt supra dī-
ctam fuit. ergo fa intētiō nō pōt mo nere inte^m ad intelligēdū. 7 sic p3 minor.
CSecdo arguit. ex hoc q̄ obm̄ d3 eē pziō 7 per se notū: sed fa intētiō nō pōt eē
pziō 7 p se nota in aliqua scia. ergo zē. maior p5. q2 sicut pziō 7 per se subm̄ ali-
cuius scie cognoscē se b3 ad ipam potētā cognitiuā. ita primū 7 per se obiectum
alicui^o b3^o cognosci se b3 ad ipam pziō 7 per se nō notū. Sed illud dicit^r p^m 7
per se obm̄ alic^o potētie cognitiue q̄ pziō 7 per se ē notum. illi potētie 7 ratiōe
cui^o alia cognoscatur ab illa potētia. ergo primū 7 per se obm̄ alicui^o scie cuiuslibet
bitus cognosci ē pziō 7 per se notus in illa scia: 7 sic p3 maior. minor ē facilr̄
p3. q2 illud q̄ non cognoscit nisi ex aliquo pzi^o noto in nulla scia pōt eē pziō et p
se notū: s3 fa intētiō nō cognoscitur nisi ex aliquo prius noto: quia talia nō co-
gnoscuntur nisi per reflectionem sicut nec actus intelligēdi: semp enim presup-
ponit aliq̄ pziō obiecta prius nota. ergo fa intētiō nō pōt esse per se 7 pziō nō
ta in aliqua scia: 7 sic pat3 minor. Si dicatur ad hoc q̄ illud q̄ ē subiectum ali-
cui^o scie: s3 pmo sit per se notum respēi eoz que hnt̄ p̄siderari in illa scia: nō tñ
op3 q̄ sit pziō 7 per se notus simplr̄. ita q̄ non sit notum ex alio. 7 ideo vato q̄
fa intētiō nō sit simplr̄ pziō 7 per se nota. ita q̄ nō cognoscit pziō ex aliquo
prius noto tñ pōt esse pziō 7 per se noto in aliqua scia. ita q̄ cognoscitur ex ali-
quo prius noto in illa scia. **C**Contra hoc arguitur sic. q2 ois scia b3 aliqua pziā
pncipia ex quibus pcedūt que sunt prime p̄pōnes ex qb^o pcedūt alioquin con-
tingeret ire in infinitū in processu scientie. illa ergo prima pziā pncipia aut accipi-
untur vt credita aut ex alio. nō 7 conclusa: aut vt pziō 7 per se nota ita q̄ non
ex aliquo prius noto nō pmo mō. q2 non cārent sciam sed fides vel opinionem
nec scdo modo. quia tunc non eēt prima pncipia in illa scientia. immo acci-
perentur vt conclusa. ergo relinquitur q̄ op3 ea esse pziō 7 per se nota. sed p̄
pōnes pziō 7 per se note constituantur ex eis pziō 7 per se notis. ergo termi-
ni ex quibus constituantur prima pncipia cuiuslibet scie. s. prime p̄pōnes sunt
pziō 7 per se note q̄ non sint note ex aliquo prius noto. Sed in qualibet scia
subiectum in altera p̄missarum que dicūt pziā pncipia scia: ē pziō subie-
ctum 7 per se ipius scie illud de quo pziō alia concluduntur. ergo illud q̄
ē subm̄ in aliqua scia op3 eē ita pziō 7 per se notum q̄ eius noticia non acci-
piatur ex aliquo. Sed intētiō non est sic pziō 7 per se nota: vt probatum est
3° zē. **C**Tertio pncipalr̄ arguit ex bitudine scie ad obm̄. q2 scia realr̄ refert̄ ad
suum primū 7 per se obm̄: s3 nulla res pōt realr̄ referrī ad suam intētiōem 3° zē.
maior p5. q2 scia s̄m pbm̄ refert̄ realr̄ ad scibile. s. q2 illud scibile ad q̄ scia re-
fert̄. v3 esse p̄cise suum pziō 7 per se obm̄. quia alia nō respicit nisi rōe p̄m̄
7 p se obm̄. ergo ois scia realr̄ refertur ad suū primū 7 per se obm̄. 7 sic p3 maior.
minor ē facilr̄ p3. q2 sicut d̄ rōe rōnis est illud q̄ refertur ad aliud p̄ eā se beat
ita ē de rōe rōnis realis est q̄ illud q̄ refertur p̄ eā ad aliud se beat ad aliud

real: qz. s. fit ens reale. Sed ha intētio nō dicit ens reale: vt supra patuit. ergo
 zē. 7 sic p3 minor. **Quarto** arguitur ex bitudine scē intentionis ad pūnam
 quia illa scia que considerat de pūna 7 scda intentione. nō b3 secūdam intētio
 nem p primo 7 per se subiecto. Sed eiusdē scie ē determinare de secūda inten
 tione 7 de pūa. ita q nulla scia pōt determinare de sa quā determinet de pū
 ma. ergo nulla scia b3 iam intētiōem p pūo 7 per se subiecto. p bō maioris. qz
 illa scia que pōderat de pūna 7 de sa intētiōe: aut pōderat de ambabus vt de p
 se sbo: aut vt de passione aut de vna vt de subō. 7 de alia vt de passione. nō pri
 mo mō. qz eiusdē scie nō ē nisi vnum pūm 7 per se subm. Si sō mō sequitur q
 nulla scia sit de pūna vel sa intentione. vt de per se sbo 7 sic ad huc habeo p
 positum. s. q nulla ē de sa intētiōe vt de pūo 7 per se subō. Si sāt ponatur 3°
 s. q pōderet de vno 7 per se subō 7 de alio. vt de passione. aut ergo considerat
 de pūna intētiōe vt de per se subō 7 de sa intētiōe vt de passione. aut ecōuer
 so. ecōuerso nō pōt eē qz tunc passio se bēret vt pūmū respē subī: 7 subm se ha
 beret vt sūm respectu passionis q ē impossibile. qz semper subm est prius passi
 one: relinqtur ergo q scia que pōderat de pūna 7 scda intentione: si conside
 rat de vno vt de subō: 7 de alio vt de passione q pūna intētiō se bēat vt sub
 iectum: 7 secūda vt passio: 7 sic p3 maior: q. s. illa scia que considerat de prima
 7 secūda intētiōe nullo mō pōt bēre iam intētiōē p primo 7 per se obiecto. 7
 hec fuit maior. 7 minor ē d facili p3. qz p^m vt p^m 7 sūm. vt sūm relatiua dicitur:
 7 ideo ad eādem sciam pertinent. **Quinto** arguitur ad idē pūcia ex bitu
 dine subiecti ad passionem sic. qz illa scia est de illo: vt de pūno 7 per se subō
 q ē alic^o subī: s3 sa intē ē pa^o alic^o subī vt s3 rē vt s3 rōes. g^o zē. p bō maioris. qz
 si ill ud q ē p se pa^o alic^o subī pōt esse per se subm pūnum alicuius scie. qro vtz
 sit pūnum 7 per se subiectum illius scientie que considerat de illa passione 7 de
 sbo e^o ē pa^o. aut ē p^m 7 p se sbo alit^o scie nō illi^o scie: qz i^o scia q ē de i^o passione
 eius per se subiecto nō pōt habere passionem pro subiecto 7 subiectum pro
 passione. quia habere subiectum pro passione: 7 passione pro subiecto est erra
 re 7 nō bēre scientiam: nec etiam alterius: quia ad eandem scientiam pertinet
 considerare de subiecto: 7 de per se passione. ergo zē. Si dicatur q illud q ē p
 se passio respectu vni^o est sub^m respē alteri^o sicut eē sūm ē passio subm respē
 subīue: 7 ē subm respē alteri^o: 7 tūc s3 de illo quoz ē passio sit scia eadē d suo
 subō put accipit vt passio talis subī. tū de illo q ē passio nō put vt ē passio: s3
 put ē subm sequētis passionis pōt eē alia scia ab illa scia q pōderat illā passio
 nem vt est passio prioris subiecti: 7 sic etiam secunda intētiō licet se habeat
 vt passio respectu alicuius prioris tamen potest se habere vt subiectum respec
 tu alquarum aliarum passionum sequentium: 7 sic de ea vt de primo 7 per se
 subiecto considerabit aliqua scientia alia ab illa que considerat illa pūmū sub
 iectū harum intētiōum. **Contra** hoc arguitur sic: 7 vt vī pbat q illud qd
 ē passio respectu alicui^o prioris. 7 ē subiectum respectu alicuius sequētis pas
 sionis nō pōt pūnere ad diuersas scientias secundum diuersas rōnes siue con
 siderationes. quia inter subiectum pūmū 7 passionem pūnam. 7 inter passio
 nē pūmā 7 passionē scdam respē cui^o pūna passio dicit subiectum 7 sic vsqz ad
 vltimam passionem aut eē ordo p se 7 necessari^o q pūa passio p se 7 d necessitate

consequatur p̄mū subiectum ⁊ secūda passio p̄mā passionem ⁊ sic deinceps
vsq; ad vltimā passionem aut uon. si ponatur q; nō sequitur q; nulla penit⁹ scia
sit de eis: nec vna nec plures: quia scia nō est nisi eorū que per se ⁊ de necessitate
te i sūt. Si sūt ponat q; ordo per se ⁊ necessari⁹ iter ea sequitur q; eadē scia erit d
oibus a primo subō vsq; ad vltimā passionē: q; qñ aliqua scia d̄terminat de ali
quo: vt de primo ⁊ per se s̄bō d̄terminat de oib⁹ passionib⁹ que p se ⁊ de ne
cessitate p̄sequit̄ ip̄m mediate vel immediate. alioquin s̄m pluralitatē passionū
eēt pluralitas sciarū q; ē manifeste fal⁹: sicut p̄z inducēdo in singulis scientiis
relinq̄t ergo q; si aliqua scia tractat de secūda int̄t̄iōe vt de passione sequitur q;
illa eadē scia tractabit de oibus per se p̄tibus sc̄dam int̄t̄iōem nō erit da
re aliā que tractet de sc̄da int̄t̄iōe vt de primo ⁊ per se s̄bō. Si aut̄ ille passio
nes nō per se nec de necessitate sequit̄ s̄am int̄t̄iōem. sequitur q; nulla scia peni
tus erit de s̄a int̄t̄iōe in ord̄e ad tales passiones: q; sicut d̄m̄ est: scia nō ē nisi
earū q; p se ⁊ de necessitate insūt. Sed forte possit dici ad h̄ q; sc̄da intentio licz
habeat subiectū vel aliquid ad modū subiecti se habens q; est fundamentū ei⁹
respectu cuius se h̄z. q; per modū passionis. nō tamen se habet respectu talis
subiecti vel fundamenti ⁊ per se ⁊ de necessitate p̄ns. ⁊ iō nulla scia considerat
de intentione saltem q̄tūm ad eas que ē p̄ia iter secūdas intentiones vt de
passione. Sed aliqua scia p̄siderat de ea vt de p se s̄bō: q; respectū passionū eam
p̄tium hēt bitudinem necessariā. **C** Contra hoc sic arguitur: q; tū sicut d̄m̄
ē supra sc̄da int̄t̄iōe cū p̄sequit̄ res p̄nt sunt obiectiue in intellectu siue p̄nt cō
uenit eis intelligi eo mō s̄a int̄t̄iōe p̄sequit̄ fundamentū suū sicut intelligi cō
sequitur ad ip̄as res: s; itelligi p se ⁊ de necessitate p̄sequit̄ res sc̄dm aptitudinem
sicut etiam videt̄ sequitur colores per se ⁊ de necessitate sc̄dm aptitudinem
ergo intentio secūda consequitur res secundum aptitudinē per se ⁊ de neces
sitate: ⁊ sic secūda intentio sc̄dm aptitudinem accepta est passio per se ⁊ de ne
cessitate consequens res ipsas: ⁊ sic sequitur q; de ipsa vt passione considerat
aliqua scia. **C** Preterea omnis relatio siue rei siue rōis que necessario conse
quitur fundamentū suū posito extremo opposito est passio per se necessario
p̄ns illud fundamentū. aliter enim nulla relatio esset per se necessario passio s̄i
damēt̄i sui: q; nulla relo p̄sequit̄ fundamentū suū nisi posito extr̄o opposito saltē
q̄tū ad ip̄m fundamentū opposite rōnis: s; p̄ia int̄ has int̄t̄iōes ē bitudo siue rō
obi ad actū intelligēdi q; bitudo necē p̄sequit̄ suū fundam̄. s. obiū posito funda
mēto opposite rōnis. g. p̄ia iter has int̄t̄iōes ē passio p se ⁊ ne sequēs suū
s̄bō siue fundamentū. maior p̄z. minor ē p̄z q̄tū ad vnā p̄tē. s. q̄tū ad hoc q; p̄ia
iter has int̄t̄iōes ē obi bitudo ad actū intelligēdi hoc. n. supra frequēt̄ oñsum est.
C Q̄m̄ aut̄ ad aliā p̄tē. s. q; tal bitudo necē p̄sequit̄ obiū posito actu itelligēdi vt
fundamēto opposite rōnis p̄t̄ facili patere vt v̄. q; sicut se h̄z int⁹ vt int⁹ ad rē
ferri ad intē vt intē: ita p̄p̄t̄ō. abill se h̄z intē vt intē ad referri ad int⁹ vt
int⁹: sed posito obi⁹ ⁊ actu intelligēdi int⁹ vt int⁹ referē ad intē vt intē. g. et
ecōuerso posit̄is p̄missis fundamētis obiū intē referē ad int⁹ vt intellect h̄z i
hoc d̄ant: q; ex vna parte ē rō realis. ⁊ ex alia rō rōnis: ⁊ sic p̄z minor: **C** Sed
rō p̄ncipaliter arguit sic idē ex nā se int̄t̄iōis ⁊ arguit sic: q; illud de cui⁹ rōcē
p̄supponē aliqd vt cui uest vel s; rē vt s; rōem nō p̄t cē p̄m ⁊ p se alic⁹ scie: s; oib⁹

secūda intentio ē huiusmodi, ergo rē. Probō maioris quia illud de cuius rōne ē pre-
 supponere aliquid: vt cui inest non potest intelligi nisi vt qđ inest alteri: qz res
 nō potest intelligi nisi intelligatur illud qđ est de ratione sua. Sed illud qđ itel-
 igitur vt qđ inest alteri nō intelligitur vt p̄mum ⁊ per se obm̄ siue subm̄ alicu-
 us scie: qz subm̄ p̄mū ⁊ per se in aliqua scia nō intelligitur: vt qđ inest alteri: qz
 hoc est p̄petas passionis intelligi vt qđ inest alteri subm̄ aut intellr: vt cui alia ī
 sunt ⁊ ipm̄ intelligi. Itē ad p̄mum ⁊ per se s̄bm̄. ergo illud de cuius rōe ē p̄sup-
 ponere aliquid cui inest vt sc̄dm̄ rem vel sc̄dm̄ rationem non ē subiectum p̄mum
 ⁊ per se alicui⁹ scie. ⁊ sic p̄ maior: minorē s̄lt̄r probō: qz ois relatio vnde talis
 p̄supponit aliquid fundamentum vt cui inest siue sit rō rōnis siue rē rē ita
 qđ si sit relatio realis supponit fundamentū cui inest s̄m̄ rē si sit relatio sc̄dm̄ ra-
 tionē supponit fundamentum cui inest s̄m̄ rōm. Sed ois secūda intentio dicit vel
 relationē rōnis vel p̄uationē s̄m̄ rōnem quaz vtraqz supponit vel fundamentum
 vel subiectū vt cui inest s̄m̄ rōnem. ergo de rōne ois sc̄dm̄ intētionis ē p̄suppones
 aliquid vt cui inest saltem s̄m̄ rōnem. ¶ In h̄rium arguitur sic quia sicut scie reas
 les se habent ad ens reale. ita scie rōnales ad ens rōnis. Sed scie reales dicun-
 tur scie reales quia sunt de ente reali: vt de primo ⁊ per se subō. ergo scie rōna-
 les dicuntur rōnales: quia sunt de ente rōnis. vt de primo ⁊ per se subō. maior v̄
 probabilis. minor probatur. s. qđ scia realis dicatur scia realis: quia est de ente
 reali: vt de primo ⁊ per se subō. quia scie reales aut distinguitur in eo qđ reales
 a scijs que dicuntur rōnales ex parte subiecti illius. s. in quo sunt sicut in subō: et
 hoc nō pōt eē qz oēs in eodem. s. intellectu possibili sunt: aut ex parte acti⁹ ⁊ s̄
 non pōt eē: quia actus cuiuslibet scie qui est scire est ens reale nec ex parte ipsi⁹
 scie. quia ois scia est ens reale: nec ex parte p̄cessus. quia p̄cessus qui ē in qua-
 lber scia ē p̄cessus rōnis reliq̄ ergo qđ sit ex parte subiecti. quia. s. vna scientia
 ē de ente reali vt de subō. ⁊ alia de ente rōnis. qz nō videtur qđ aliunde possit di-
 stingui scie reales ⁊ sciētie rōnales nisi ex aliquo predictoy ⁊ sic p̄ minor.

¶ Preterea aut aliqua scia p̄siderat de sc̄dm̄. intētionē siue de ente rōnis: aut
 nulla nō est dicēdum qđ nulla nam constat qđ aliqua scia saltem logycā conside-
 rat de sc̄dm̄ intentionibus: puta logycā aut tractat de eis vel de aliqua earū
 vt de subō aut vt de partibus subiectiuis eēntialibus: aut de partib⁹ integrali-
 bus: aut vt de passione. Si tractet de eis vt de primo ⁊ per se subiecto hētur p̄-
 positum. Si etiaz tractet de eis vt de partibus subiectiuis eēntialibus adhuc
 hētur p̄positum: quia sc̄dm̄ intētionēs non possunt eē partes subiectiue nisi
 sc̄dm̄ intētionis nisi cōiter accepte. Si partes subiectiue accipiatur per se ⁊ s̄
 ordinē eēntialē qđ dico ad d̄iā partū subinaꝝ qđ s̄nt subia respectu accidētis cō-
 munitis vt si diceretur qđ alboꝝ aliud homo aliud lapis. Si etiam illa scia que
 tractat de sc̄dm̄ tractet de eis vt de partibus integralibus sui primo ⁊ per se
 subiecti adhuc habetur p̄positum: quia sicut ex ente reali non integratur nisi
 ens reale: ita ex solis entibus ratiōis non integratur nisi ens rationis. Si autē
 ponatur qđ illa scia que tractat de sc̄dm̄ intentionibus tractet de eis: vt de p̄-
 se passione. ita qđ de nulla sc̄dm̄ intētionē tractet. vt de primo ⁊ per se sub-
 iecto: tunc op̄ illam sciam esse de ente reali vt de primo ⁊ per se subiecto cui⁹
 passio ponitur secūda intentio siue ens rationis: ⁊ tunc quero vt ē ens reale.

in cōi acceptū ens. s. in eo q̄ ens: aut ē ens spāle: si ponat q̄ sit ens in eo q̄ ens
p̄tra. quia cū sola metba^{ca} determinet de ente in eo q̄ ens sequeret q̄ sola me
tba p̄tica p̄sideraret de secūdis intētionib⁹ q̄ māifeste falsū ē. Si aut̄ ponatur
q̄ sit ens spāle: contra q̄ illa sc̄ia que p̄siderat de aliquo ente spāli vt de p̄mo r̄
per se subō nō considerat de illo vt de passione q̄ vel que p̄uenit cō i enti. quia
tunc passio excederet subm̄ q̄ ē inconueniēs: sed sc̄de intētionē p̄ueniunt oib⁹
generib⁹ entium. puta eē genus: esse spēs: r̄ p̄silia saltem ad aliquas secūdas i
tentiones. ergo sp̄ose q̄ aliqua sc̄ia p̄siderans de aliquo ente reali in speciali
p̄sideret de secūdis intētionib⁹: vt de passione sui subiecti. relinq̄tur ergo q̄ il
la sc̄ia p̄siderans de ente reali: vt de p̄mo r̄ per se subō siue in ḡali siue i spā
li p̄sideret de secūdis intētionib⁹ v̄r de passione subiecti. relinq̄tur ergo q̄ aliq̄
sc̄ia sit de s̄a intētionē: vt de p̄mo r̄ per se subō. **C** Sed forte aliquis posset di
cere ad hoc q̄ illa sc̄ia que p̄siderat de secūda intētionē vt de passione tractādo
v̄r de sc̄da intētionē b̄ p̄ p̄mo r̄ per se subō ens reale in spāli. factum rōis
siue actum itelligēdi q̄ est ens reale vt frequēter dicitū ē: r̄ q̄ dicitur q̄ seque
retur q̄ passio excederet subiectū: q̄ entia rōis p̄ueniunt oibus generib⁹ entium
posset dici q̄ nō optēt stāte ypositā q̄ passio excederet subm̄: q̄ licet actus in
telligēdi sit spāle ens **¶** ad illud q̄ ē in se r̄ s̄m eētiam suam: tū cōe ē oibus
entibus per denoiationē quia oia entia possunt eē intellecta: r̄ ideo etiam pas
sio eius p̄ denoiationem p̄t p̄uenire oibus entibus r̄ sic videtur in p̄posito q̄
esse genus vel speciem vel aliud ē **¶** intellectum in dēterminate secūdam tales
vel talem indēterminationem: r̄ sic videtur q̄ non obstantē cōitate secūdarū
intentionū: que conueniunt omni enti q̄ tamen possunt esse passiones tal̄ en
tis specialis qualis est actus itelligēdi. **C** Contra hoc arguitur sic. illud q̄ cō
uenit alijs sicut actus itelligēdi non potest dici propria passio actus intelli
gēdi. Sed esse genus vel speciem r̄ idem est de cōsimilibus conuenit alijs re
bus sicut actus itelligēdi. ergo r̄c. Maior patet quia propria passio illi soli cō
uenit cuius est propria passio. r̄ ideo qd̄ conuenit alijs ab actus itelligēdi r̄
eodem modo non potest esse propria passio actus itelligēdi: nec quātū ad
illud q̄ est: nec quātū ad modum habēdi. minor patet per exemplum: quia si
in actibus itelligēdi velimus accipere genus r̄ speciem dicimus q̄ ille act⁹
itelligēdi qui potest cōmunicare predicatiōe eētiali pluribus actibus intelli
gēdi differentibus specie q̄ actus sic accepto conuenit eē genus actus aut q̄ cō
uenit diuersis actibus itelligēdi solo numero differentibus cōuenit esse spe
cies. Sed isto modo accipitur etiam in alijs reb⁹ genus r̄ species vt de se patz
nam in quibuscūq̄ reb⁹ inuenitur aliquod cōmune differentibus specie sc̄d̄
predicationem in quid illud dicitur esse genus r̄ q̄ solo numero differentibus
conuenit in quid dicitur esse species. idem etiam p̄ rationē: q̄ sicut supra oitē
sum sūt eē genus r̄ esse speciem vel vniuersale non conuenit actus itelligēdi
nisi vt est obiectiue in intellectu. put. s̄c̄ quoddam intellectum. Sed in hoc con
uenit actus itelligēdi cum alijs reb⁹. ergo esse genus vel species eodē mo
do conuenit alijs sicut actus: r̄ sic p̄ minor. **C** R̄n̄ ad euidētiaz ist⁹ q̄ōnis p̄
vidēdū ē quid requiritur ad hoc q̄ aliqd̄ sit p̄m r̄ p̄ se s̄bin alicui⁹ sc̄ie sc̄do inq̄rē
dum ē v̄z illa que requir̄ ad hoc q̄ aliqd̄ sit p̄m r̄ per se subm̄ alic⁹ sc̄ie p̄ueni

condi
subi
p. p. l.

at enti rōnis siue secūde intentioni. Tertio ex his patebit ad ipm. Quid ad p^m
sciendū qd qdum ad pns p³ trīa sunt que requirūt ad hoc qd aliquid sic p^muz
7 per se subm alicuius scie p^mū ē illud qd ponitur eē p^mū 7 per se subm alicui⁹
scie debet p^mo esse notum in illa scia. hoc at pōt intelli dupl^r. vno mō secun
dum gen⁹ cāe efficiētis, ita qd sit sensus qd iter oīa intelligibilia pertinētia ad il
lam sciam illud qd est p^mū 7 per se obm sit illud qd p^mo monet intellectum 7
qd inter oīa p^mo occurrit intellectui. Alio⁹ pōt intelli scdm gen⁹ cāe finalis
vt sit sensus qd p^mo 7 per se subm ē p^mo notum in scia. i.ē illud cui⁹ perfecta no
ticia p^mo 7 per se intenditur in scia. si q^o accipiat p^mo notū. scdm. si gen⁹ cāe ef
ficiētis mō quo expositum est qdum occurrit ad nūc nō videtur mihi qd opoz
teat p^mum 7 per se subm alic⁹ scie eē sic p^mo notū in scia. Et hoc possēt ostēdi
exēplo 7 rōne exēplo qz ponēdo vt eōius ponitur sōm nālis p³bye subām mo
bilem vel in corp⁹ mobile p³ut cor⁹ stat p³ sōia. Tertio est qd in p³bia naturali
illud qd ponitur p^mū subm 7 per se nō ē illud qd p^mū occurrit in p³bia nāli. i. s
mo motus qd ibi cōsideratur vt passio p³us occurrit intellectui n⁹o qd illud cui⁹
ē passio p³ hoc qd cog⁹ nōstra incipit a sensu. motus autem magis cadit sub se
su qd illud cuius ē passio. Sed ver⁹ ē qd ratio formalis subimot⁹ p³us ē nota qd
sciat⁹ cā quare mot⁹ iest reb⁹ mobilib⁹. 7 iō v⁹ qd in p³bia nāli p^mū 7 p³ sō
nō ē illud qd in illa scia p^mo occurrit itellectui. Rōne ē hoc pōt p³uaderi quia
cū scia bēat vnitalē 7 determinatōem mō quo scia b³ determinari 7 specificari
per sub^m ab illo de quo dēteriat vt de se p^mo 7 p³ se subō o³ p^mū 7 per se sōm
alicuius scie esse tale qd oīa alia considerata in scia nata sunt reduci in ipm: 7 qd
bēat cōnexionē in ordine ad ipm: 7 hoc in sua cognoscibilitate al⁹ non eff³ scia
vna de eis. Sed illud ad qd a⁹ habent reductionē isto modo non semper p^mo
occurrit intellectui. imo qn³ ad posterius eo 7 qd ad ipm b³ reduci ē not⁹ quo
ad nos. 7 p³us occurrit n⁹o intellectui: qz magis cadit sub sensu. ergo non op³
qd p^m 7 per se subm alicuius scie dicitur p^mo modo p³edcō notum. Et ista rōe
pōt reddi cā quare p^m 7 per se subm scie nō ē p^mo notus mō p³edcō i illa scia
cuius ē subiectum. qz. s. p³uēt qd illud ad qd alia b³ reduci 7 in quo b³ cōnexio
nem esse magis remotum a sensu: 7 per p³us esse posterius notum quo ad nos
qd illa que reducuntur ad ipsam sicut ens in potentia ad aliquid non habitus
ad quodlibet reduci motus est magis remotum a sensu qd motus qui redu
citur ad ipsam: 7 ideo est posterius notum eo. vnde in p^mo p³ecorum in qui
rii p³us p³incipia entis mobilis ex natura motus. si autem accipiat p^mo no
tum modo secūdo. s. secunduz genus cause finalis vt sit sensus qd p^mo 7 per
se subiectum si sic notum: id est qd eius noticia p³ncipaliter intendatur in scia sic
videtur mihi qd in qualz scia o³ dicit sōm p^mo notū tā p³actica qd p³eculatiua.
differēt tñ d³ subm p^mo notū isto mō i p³actica 7 p³eculatiua. nā qn³ d³ sō p^mo
notū. i. qd ei⁹ noticia p^mo 7 per se itēdatur potest cōparari not⁹ sōi ad qd eūqz
aliud siue sit noticia siue aliqd aliud. v⁹ p³ari noticia sōi ad noticia cuiuscūqz
alteri. si p^mo tūc sicut dēn ē differēt se b³ i scia p³actica 7 p³eculatiua: quia i
scia p³actica finis p^mo 7 per se iute⁹: nō ē noticia sub³: s³ op⁹ 7 p³ sō d³ p³a
ctica. quia finis p³ncipalis est p³actis vel op⁹ in scia aut p³eculatiua finis p^mo 7
per se itentus est perfecta noticia subiecti. ita qd in scientia p³eculatiua perfecta

12

noticia subiecti est principaliter intenta. non simul quam cuiuscumque alterius noticia.
Sed est et quod dicitur aliud et propter hoc dicitur speculatiua quia terminus principalis eius est speculatio. Si autem secundo modo fiat comparatio sic. scilicet quod comperitur noticia subiecti ad noticiam cuiuscumque alterius sic in omni scia tam speculatiua quam practica perfecta noticia subiecti est magis intenta. quia semper in omni scia tam speculatiua quam practica magis intenditur noticia sibi quam noticia cuiuscumque alterius et sic intelligitur subiectum esse primo notum sibi in genere cause finalis: et hoc in omni scia tam speculatiua quam practica quia eius noticia principaliter intenditur et noticia cuiuscumque alterius et quod sit satis de se notum est in scientiis speculatiuis: quia cum scie speculatiue ordinetur sicut ad finem principaliter intentum ad cognitionem obiecti sui: constat quod illius noticia principaliter intenditur quod est principaliter obiectum. sed primum et per se subiectum vniuscuiusque est eius principale obiectum. et omnia alia obiecta respectu eius sunt secundaria. ergo etc. In practicis et hoc facilliter patet quia in practicis illa non magis intenditur que magis facit ad opus quod ibi finaliter intenditur sed noticia primi et per se subiecti sive obiecti quod idem est: est secundum obiectum ergo et cetera.

Probatio minoris. quia illa noticia que magis facit ad opus ad quod ordinatur practica est noticia operis vel operabilis quod est primum et per se subiectum scientie practice. quia illi magis dirigit in operando quam cognitio cuiuscumque alterius. maior etiam patet: quia illud quod magis facit ad principalem finem magis intenditur post principalem finem. Sed ut dictum est principalis finis in practicis est opus. ergo illa noticia que magis facit ad opus magis intenditur post ipsum et sic patet de prima conditione primi et per se subiecti. quod scilicet dicatur esse primo notum in scientia. Secunda conditio que conuenit primo et per se obiecto est quod omnia que considerantur in scientia habeant attributionem ad ipsum et quod in tantum considerentur in quantum habent attributionem ad ipsum subiectum: vel sibi in alia attributionem. et hoc satis de se patet: quia plura non possunt esse de consideratione alicuius vnius scie nisi habeant aliquam unitatem et conerionem ad inuicem. Sed illa que habent connectionem operis quod sic se habeant quod vnum habeat attributionem ad aliud vel ambo ad tertium. quod operis quod in omni scia fit dare aliquid aliud quod illa habeat attributionem et hoc in sua cognoscitur. sed illud operis esse primum et per se subiectum. quia ad illud quod principaliter intenditur operis alia reduci et non e conuerso. ergo operis omnia que considerantur in aliqua scia habeant attributionem ad primum et per se subiectum: et quod ad ipsum reduci. operis etiam quod scia non consideretur per se loquendo de aliis a primo et per se subiecto nisi in quantum habent attributionem ad ipsum: quia illa scia excedit virtualem continentiam sui primo et per se subiecti: quia tunc non est obiectum ipsi essentie ad eorum nullo per se sequens esse primum et per se obiectum. sed primum et per se subiectum sine obiectum non contingit virtualiter in sua cognoscibili nisi ea que habent attributionem ad ipsum in quantum habeat attributionem ad ipsum. ergo scia non habet considerationem ad a primo et per se subiecto nisi in quantum habeat attributionem ad ipsum: et sic patet de secunda conditione primi et per se subiecti. Tertia conditio que requiritur ad hoc quod aliquid sit primum et per se subiectum alicuius scientie est quod totus processus scientie resoluitur in rationem formalem eius et quod in ratione formali subiecti primi et per se sit totus processus scientie siue in quirendo proceditur principaliter subiecti siue procedatur in querendo passionem de subiecto et quod hoc sit ex natura

rei non absolute: sed prout nata est intelligi a nobis. q̄ ar̄ ita fit q̄ totus p̄ces-
sus scientie in resoluendo stet ad rationem formalem obiecti p̄t̄ pater ex his
que dicta sunt intractando de secūda intentione que immediate ē posita. nam in
resoluendo op̄z p̄cessum stare ad illud ad q̄d oīa alia habent reduci 7 h̄nt attri-
butionem sic q̄ nihil earum h̄y considerari nisi in q̄stun̄ habet ar̄tributionē ad
illud: quia in resoluendo semper statur ad p̄mū ad q̄d alia reducuntur. Sed sic
tam intractando de secūda p̄ditione primi 7 per se subiecti dictum est. p̄mū et
per se sub̄i est illud ad q̄d oīa alia habent reduci 7 habent attributionem. ita
q̄ de nullo alio terminat̄ vel consideratur nisi in q̄stun̄ habent attributionem
ad ip̄m ergo 7c. op̄z etiam q̄ hoc sit aliquo modo ex natura rei. s. q̄ talis cōne-
ctio sit inter p̄mū 7 per se s̄b̄m: 7 alia 7 q̄ talis sit reductio aliorum ad ip̄m
alioquin distinctio sub̄oꝝ de quibus s̄nt scie. 7 per p̄is sciarum distinctio esset
sc̄dm placitum hoīum 7 nō er̄ natura rerum cū tamen p̄bys' velit q̄ sequat̄. i.
diuidat̄ur scie q̄ admodum 7 res op̄z ēt q̄ p̄redcā p̄nerio 7 reductio accipiat̄
ex natura rerum nō absolute. Sed in habitudine ad intellectum put. s̄ntells
natus ē duci i. cognitione earum rerum. s. q̄ sc̄dm aptitudinē nālem que res ha-
bent ad reducēdum intellectum in eoz cognitionē accipiat̄ur p̄nerio 7 redu-
ctio vni⁹ eaz ad aliam in sua cognoscibilitate qz p̄ncionem uliarum in sua sci-
bilitate op̄z accipe in bitudine ad potētiam cognitiuam aliqua d̄nr cognosci. s̄
hic loquimur de p̄nerione rerum in sua cognoscibilitate qua s̄nt cognoscibiles 7
sc̄biles ab intellectu. ergo 7c. ¶ Ad euidentiā ar̄ maiorē istius tertie condi-
tionis q̄no. s. ex natura rei in bitudine ad intellectū natus sit p̄cessus scie stare
ad aliquā rōez formale alie⁹ sc̄bil̄ ita q̄ illd̄ p̄m 7 p̄ se sit s̄b̄z i quo stat. scie dū q̄
p̄cessus scie stat nō ad aliq̄ rōez formale alie⁹ sc̄bil̄ mō p̄dicto q̄stus occurrit
mibi ad nūc. p̄tigit tripl̄. vno mō q̄ op̄z ipsuz reducere in aliq̄d prius notuz si-
cut in cām. quia effectus 7 sua rō. magis videt̄ reduci in causam 7 in ei⁹ rōem
eōuerfo. Alio mō qz oī ip̄m reducere ad aliud cui⁹ sit passio. qz passio h̄y redu-
ci in s̄b̄m 7 nō eōuerfo. Tertio mō qz oī ip̄m reduci in aliquod p̄us sicut ipe-
rius 7 superius. vñ qñ aliquid est q̄ non oī reduci q̄stū ad suā sc̄bilitatem ad
aliquod istorum modorum. videtur q̄ de tali possit esse scientia vt de primo 7
per se sub̄o. primo ergo sciendum ē q̄ qñ op̄z effectus reduci q̄stū ad suam sc̄-
bilitatem in suam cām 7 quādo non: scie dū ē ergo q̄ duplex ē causa. s. extrinse-
ca sicut efficiens 7 finis. intrinseca sicut forma 7 materia. Si ergo loquamur d̄
extrinsecis cāis dōm q̄ non semp op̄z effectus reduci simpl̄r in cām q̄stuz ad
suā sc̄bilitatē: nec per p̄is op̄z sep̄ q̄ in p̄cessu scientie statur ad rationem for-
malez cause sicut 7 illud in quo statur simpliciter in illa scia que tractat de cau-
sa 7 effectum. imo qñqz est eōuerfo. s. q̄ cā reducitur q̄stuz ad suā sc̄bilitates
sive q̄stuz ad suā considerationē in effectus. ¶ Ad cuius euidentiā sciendus q̄
qñ talis natina nō ē h̄eri de cā non sit perfecta ratio cognoscendi effectus p̄-
fecte 7 complete 7 in se 7 quātū ad oīa alia que nata sunt per se consequi effici-
tunc effectus simpliciter q̄stū ad suā sc̄bilitates habet rednci ad causam 7 non
eōuerfo. nec tunc in p̄cessu talis scientie statur simpliciter ad effectum vt ei⁹
rationē formales. Sed ad causas vel eius rationē formale. Si autē non habea-
tur talis noticia de causa q̄ ipsa nō non sit ratio perfecta cognoscendi effectus

Predicto modo. tunc non oportet effectum simpliciter reduci in causam. Quod ad suam scibilitatem
potest scilicet facilius per se. scilicet quod quod causa non est perfecta ratio cognoscendi effectum in modo predicto quod effectus est
tunc ad suam scibilitatem simpliciter per se reduci in causam: quia unumquodque habet reduci in aliud
estum ad suam scibilitatem in estum illud aliud est ratio cognoscendi ipsum. Sed causa
sic nota modo. scilicet predicto ponitur esse ratio cognoscendi effectum perfecte. ergo effectum
fectum in causam sic nota habet reduci simpliciter estum ad suam scibilitatem. Secundu
dum est de facilius per se. scilicet quod quando causa non est perfecte ratio cognoscendi effectum tunc
non oportet effectum simpliciter reduci estum ad suam scibilitatem in causam sit nota. quia
sicut deum est supra unumquodque estum ad suam scibilitatem habet reduci in ali
ud in estum illud aliud est ratio cognoscendi ipsum. Sed talis causa sic nota ponitur
non esse ratio cognoscendi effectum perfecte. ergo effectum estum ad suam scibilitatem
non reduci simpliciter et perfecte in causam sic nota: nec per prius processum scientie
quod haberetur perfecta noticia de tali effectu stare ad formalem rationem tunc sic nota
te. ita quod totus processus scientie reduceretur in talem rationem. quia ratio ad quam stat pro
cessus scientie est ratio principalis prius totam scientiam: nunc autem ponitur quod perfecta no
ticia effectus excedit rationem formalem cause sic note et put sic cognoscitur:
quia ponitur quod causa non est ratio cognoscendi perfecte et ipsum effectum. unde autem
dicitur hoc quod quando quod causa est sufficiens ratio cognoscendi effectum et quando quod non. videtur
mibi quo ad nunc quod ad hoc quod causa sit ratio sufficiens cognoscendi effectum perfecte igitur
ad minus uno. primum est quod illa causa sit causa perfecta totius effectus secundum se et secundum esse illud quod
per se ei pervenit secundum quod talis causa sit perfecte nota et precise estum ad illud per quod
est perfecta causa talis effectus. quoniam autem alterum istorum deficit. scilicet quando vel non est causa perfecte
ita modo predicto. Sed si perfecta et si sufficiens vel si perfecte non. ratio non oportet quod causa sit perfecta ratio
cognoscendi effectum. imo eodem modo quod ita est. igitur quod effectus non sit ratio cognoscendi causam
vel simpliciter vel saltem estum ad hoc quod esse est causa eius. nam si sit causa perfecta sic medicina est causa sa
nitarum tunc effectus natus est ratio cognoscendi causam simpliciter quia ratio effectus est simpliciter causa finalis tal
causae efficientis. et propter hoc talis causa magis simpliciter cognosci per effectum estum econtra. Si
autem sit causa perfecta non tamen perfecte non tamen effectus ducit cognitionem cause non simpliciter
sed secundum illud quod est secundum estum ad hoc quod esse est causa talis effectus sicut ex motu venimus
in cognitionem primi motoris non simpliciter cognoscendo nam eius in spali et secundum se
sed cognoscendo quia motor est: et ea que requirunt ad hoc quod motor sit et tunc statum ad
rationem formalem effectus. unde consideras de natura motoris et ex motu novit in cognitio
nem motoris. quia motor est ignorans nam eius in spali per quam pervenit ei talis caliditas
tas processus talis statum in cognoscendo ad rationem formalem motus. Sed ita perfecte
cognosceret nam causam in se. ita quod per nam cause cognitum cognosceret perfecte motus
tunc staretur ad rationem formalem ipsius cause: sic ergo per estum ad causas extrinsecas effi
cientes quod non oportet rationem effectus semper perducere in rationem esse simpliciter et quod quando quod con
venit stare ad rationem formalem effectus. dico autem simpliciter quia semper cogit effectus
estum ad aliud dependeat a causa et estum ad aliud opteat effectus in esse cognitio res
duci ad causam. tamen quoniam vel causa est insufficientis vel insufficienter modo supra dicto non: non oportet
simpliciter noticiam effectus reduci ad noticiam. imo simpliciter in tali scia statum ad rationem
formalem ipsius effectus non accipiendo rationem formalem eius estum ad rationem ad causam
Sed accipiendo rationem formalem eius estum ad suam entitatem que ei pervenit essentialiter.
pura sicut si accipiat ratio motoris non estum ad rationem estum habet ad mobile. Sed per illud

q̄ ē cēntialiter. s. put ē forina fluens ad quā sequitur bitudo ad cām inmanentem
 idem ē ē de cā finali extra quia quādoq; uenit q̄ effectus in sua cognoscibi-
 litate sic rō cognoscēdi ēt ipm̄ 7 quādoq; uenit q̄ reducit ad ipsam cām 7 b-
 qz cā talis in sufficienter cognoscit̄ vel qz ē in sufficientes cā vel quā illa que cō-
 siderantur nō ipozitāt bitudinē ad aliq̄ cās suale sicut ē i mathe. De cās aut
 Intrinsicis q̄ sūt mā 7 for̄ q̄ cāe cōtū ad ea q̄ dnt aliq̄ vñū ens simplr. p̄p̄cō
 uenitē s̄bis p̄positis. qz p̄positū ex subō 7 accūte nō dicit aliq̄ vñū simplr. stat̄
 de facili p̄ q̄ magis depēdēt in sua scibilitate a p̄posito q̄ ecōuerso 7 q̄ magis
 stat̄ i p̄cessu scie ad rōes p̄positi c̄ sū cā q̄ ad rōes ipaz. oppōitaz. tū qz p̄po-
 ē p̄fecti. 7 p̄ p̄sis cū i scibilitate p̄tū qz p̄po^m ē illud cui ueniūt passiōes : vt
 hñti. s. mā 7 forma sit rō habēdi. tū qz p̄posita sūt notiora non solum simplr
 ter. qz p̄fectiora. sed ēt quo ad nos sicut bētur. i. p̄bycor. sic ergo p̄ q̄ i p̄ces-
 su scie nō o; sp̄ p̄cessū scie stare ad cām. imo q̄q; stat̄ ad formale rōem effect̄
 ēt loquēdo de cās extra loquēdo aut̄ de cās iter semp̄ p̄cessū scie sicut ad cō-
 positū. s. ex forma 7 mā qd̄ p̄s̄dicant. stat̄ ad rōem formale ipsius totius.

Confo qm̄ o; effectū reduci in cām cōtū ad suā scibilitatē 7 qm̄ nō restat oū det̄
 q̄no ē de passione resp̄cū s̄bi cōtū ad hoc. **C**ad cui⁹ euidētā sciendū q̄ quan-
 do aliquid se. b; vt passio resp̄cū alic⁹ s̄bi 7 se b; vt subm̄ immediatus resp̄cū
 aliquaz passionū sequentiū: sicut cōtū se b; vt passio resp̄cū subieue cor⁹: 7 se
 b; vt subm̄ resp̄cū aliquaz passionū sequentiū: puta resp̄cū ei⁹ q̄ ē curuū
 vel rectū rotūdū vel angulare 7 resp̄cū s̄s̄m̄ dupl̄ pōt se b̄ere passio p̄cedēs
 ad sequētes. vno inō q̄ passio p̄cedēs sic se b̄eat ad sequentes q̄ circūscripto
 quocūq; alio ille passiōes cā per se p̄sequāt. ita q̄ circūscripto quocūq; alio dī-
 uerso a prima passione ipa p̄ria passio sit rō sufficiēs: q̄re alia sequētia insunt
 sibi 7 q̄ alias passiōes cui in cē possit fieri. euidēs ex rōne p̄rie passiōis quo-
 dam ordine sic q̄ possit accipi aliq̄e p̄pōnes p̄ se note ex qb⁹ alia possiūt pro-
 duci de p̄ria passione p̄ rationem ipi⁹ p̄rie passiōis absq; reductione ad aliq̄
 prius: nunc n̄bil. prohibet in processu scientie tractantis de tali p̄riori passiōe
 ad quā alie sic p̄sequūtur stare ad p̄riorem passiōem 7 ad suam rationem for-
 ualem sicut ad primū 7 maxime quando cōuerio prime passiōis cum primo
 subō n̄ ē rō inotescēdi rōem ei⁹ ad sequētes passiōes p̄ iḡ. S; s̄a euidēt possit
 sciri: qz i p̄cessu cuiuscūq; scie sp̄ stat̄ ad p̄pōnes p̄ se notas q̄s non opoziet ac-
 cipere conclusas 7 notificatas per alias prius: 7 magis notas. Sed stare p̄po-
 s̄t̄ sic se habet p̄rior passio ad sequentes q̄ conuerio sua ad alias passiōes ē
 euidens. 7 per se nō. qz cognitio terminis stat̄ ps̄ aliq̄e i esse per se 7 euiden-
 ter passiōis per que alia euidenter possiūt concludi. ergo 7c. 7 exemplum hui⁹
 possiūis videre inquantitate comparando eam ad substantiam corporeaz. cui-
 us est passio 7 comparando eam ad alia que sunt eius passiōes. puta ad cur-
 uum 7 ad rectum 7 alia consequentia ad ipsam. nam ipsa quantitas circūferi-
 pto quocūq; diuerso per essentiam ab ea est sufficiēs ratio p̄p̄ter quaz cā
 consequuntur p̄dicte passiōes 7 consimiles. unde posito q̄ quantitas manēt
 nullo alio ēte cr̄ite ad p̄sequēt̄ cā. p̄dicte passiōes 7 p̄s̄iles. ita absq; quocūq;
 discernū qdā illaz passionū sunt p̄ se note d̄ ea et alie p̄t̄ d̄uci 7 p̄bari nec d̄
 p̄dentia quantitatis a subī multaz facit ad noticiā illaz passiōis de cōtūte

immo nihil saltes quātuz ad hoc q̄ illa innotescant in eē quātitati. Sed verus est q̄ si inquireretur aquo talia primo dependent tunc opozēt scire, vtruz quāritas dependeat ab aliquo priori vel non, sed ad sciendū vtrū consequat̄ q̄tū in eo q̄ q̄tuz non est necessarius scire dependentiam q̄tutatis ad aliqd̄ aliud, vnde primū 7 per se obiectum geometrie que tales passiones considerāt ē q̄tū in eo q̄ q̄tū. Alio modo potest se habere precedens passio ad sequentes, s. q̄ ipsa non est sufficiens ratio, quare s̄int sibi sequētes passiones nec connerio sequētium passionum ad eam, potest esse euīdens modo p̄cedō nisi per reductionem ad p̄^o subiectuz cuius est illa passio prior sicut licet respirare vel motus p̄gressiuis requirant q̄tutates non tū q̄tutatis est causa sufficiens quare ista in sunt nec per rationem q̄tutatis non facta reductione in aliud talia possent sufficenter esse nata tunc p̄^o q̄ fiat reductio ad subiectum talis passionis ad q̄ alie sic sequatur, nec scia considerans passiones sic sequētes quarum prior passio non est sufficiens ratio stat ad talem priorem passionem sic ad primū 7 per se subiu s̄ie considerationis 7 sic aliquo modo p̄^o quō quādoq̄ contingit stare ad aliquā passionem in resolutione p̄cessus sciētifici, sicut ad primo notum 7 ad p̄mū 7 per se subiectum scie 7 quādoq̄ non. ¶ Nunc restat ostendere tertio de reductione inferioris ad superius, q̄n. s̄tatur ad inferius absq̄ reductioe inferioris 7 q̄n non. ¶ Ad cuius euidentiam sciēdum q̄ quādo aliq̄ passiones consequuntur per se aliquod cōmune q̄tū ad totā cōitatem sicut locus 7 tempus 7 consimilia consequuntur ens p̄byam q̄ est mobile, tunc p̄cessus q̄ denotātur tales passiones de p̄prio suo subiecto, non potest stare ad aliquod inferiorum contentorum sub illo cōi, nec aliquod contentum subiecti illo cōi: potest esse primū 7 per se subiectum in scia considerante tales passiones 7 hoc satis debet facili patet, quia p̄cessus scientie in demonstlando aliquas passiones debet stare ad illud subiectuz q̄ includit p̄cisam 7 immediatā cām ipsarū passionū. Sed nullum inferiorum potest esse p̄prium 7 immediatū s̄b̄m vel icludere s̄cōm illud q̄ est ei p̄prium cām p̄cisam 7 immediatā passionis que p̄uenit in inferiori, quia passio non excedit suum per se 7 immediatum s̄b̄m: nec suam p̄ se 7 immediatā cām, ergo 7c. Quādo autem aliquę passiones p̄sequuntur aliqd̄ inferiorū p̄tentū sub aliquo cōi vt p̄mū 7 p̄prium 7 immediatum s̄b̄m sicut si ponamus q̄ habere qualitates actiuas 7 passiuas ad inuicem p̄sequuntur: vt p̄prium 7 immediatū s̄b̄m illa que sunt transmutabilia ad inuicem, s. vel sonus 7 vigilia p̄sequitur aial in eo q̄ tale: tunc dicūt quidem q̄ p̄cessus quo demōstratur de ipso inferiori cuius sunt p̄prie 7 immedieate passiones: non solū nō op̄^o reducere ip̄m superius sino nec pōt talis p̄cessus reduci ad ipsum superius vt in quo sicut in primo 7 per se subie stetur: quia superius non est p̄cisum 7 immediatū subiectuz passionis que p̄pria est alicui inferiori, quia tale subiectum non excedit passionē: nec e conuerso, imo sunt ad inuicem conuertibilia. Sed superius excedit passionem que ē p̄pria passio inferiorū, ergo 7c. vnde notādū q̄ de inferioribus p̄tētis sub aliquo cōi sicut species continetur sub genere generalissimo vel sub alterno vel etiam analogata continentur sub analogo marime vbi contenta ad inuicē habent tale connerionem in illo analogo q̄ eis aliquę passiones vel p̄prietates p̄ueniant inquātū vniū in illo analogo

¶ eis alique passioēs vel pprietates pueniāt in q̄tum vniūtur i illo analogo
 contingūt duo genera cōiūm passioēū d emōstrari: qz quedā sunt que pueniūt
 oibus p̄ntis sub ipso cōi. rō tū illius cōis in quo pueniūt: sicut si demōstrenē
 de boie 7 de equo 7 alijs sp̄ibus aialis h̄c sensum vel appetitū vel aliq̄d cōi
 file per hoc q̄ sūt alia quedam aut sūt passiones que sūt p̄pe vnicuiqz cōiēto
 sub ipso cōi. sicut boi pprium ē r̄sibile v. l. discipli susceptibile vel aliq̄d tale. 7
 sic equo bluibile. 7 sic de alijs. scia ergo que demōstrat passiones cōes oib⁹ sp̄eb⁹
 p̄ntis sub ipso cōi siue demōstret illas passioēs de illo cōi cū sūt prie 7 per se
 passiones siue de p̄tētis sub eo q̄b⁹ pueniūt p se. S3 so 7 rōe ipsi⁹ i quo cōicāt
 p̄ p̄po 7 p se subō ipm cōe sic p̄m 7 per se sibi sūt ille passioēs 7 p̄cessus scie de
 m̄:antis tales passioēs stat ad rōnē formale ipsi⁹ cōis: scie vō q̄ demōstrant passi
 ones p̄pas vnicuiqz inferiori p̄tēto sub cōi puta scie q̄ demōstrant ea que sūt p̄pa
 boīs de boie: ea que sūt p̄pa equi de equo nō h̄nt p se obō ipm cōe nec caruz
 p̄cessus stat ad rōem formale ipsi⁹ cōis imo v̄ dicūt quidam q̄ talia inferiora
 habentia p̄prias passiones vt sūt scie reali ab inuicē distinctē habētes d̄ner
 sa prio 7 per se sba 7 p̄cessus cuiuslibz eaz stat ad rōem formale istū inferioris
 illi⁹ passiones demōstrant: 7 hoc facili oñdūt: qz passiones inferiorū nūq̄ demon
 strant per rōnē formale superioris qz in e⁹ p q̄b⁹ passio demonstratur nō excedit
 passioē demōstratā alioqu passio nō p̄d̄ v̄r de in e⁹. nec p p̄ns de subō de quo
 deberet p̄bari. 7 iō v̄cūt q̄ quot sunt sp̄es sp̄alissime h̄ntes p̄pas passiones d̄
 eis demōstrabiles tot sunt scie reali ab inuicē distincte: 7 sū istos p̄hya nālis
 non est vna scia. imo quot sunt sp̄es rez nāliūm tot sunt scie naturales. tamen
 sū eos ille scie maiorē puenientiam habēt inter se q̄ h̄eant scie nāles 7 ma
 thematice ad inuicē sicut 7 res de quibus sunt magis cōnere 7 puenientes ad
 inuicem q̄ mathe^{ca} 7 nālia. q̄quid at sic de hoc v̄p. s. vna 7 eadem scia possit
 eē de aliq̄ superior 7 oī p̄tēto sub eo tā q̄m ad cōia q̄ q̄m ad p̄pa vniuscuiqz
 b̄ ē certū ē q̄ nō oī sp̄ q̄ eadē scia sit d̄ superiori 7 oī p̄tēto s̄b eo tā q̄m ad cōia q̄
 q̄m ad p̄pa vniuscuiqz p̄tētis s̄b eo. qz tūc seq̄ret q̄ d̄ nullo ente reali eēt aliq̄
 scia vt d̄ p̄ 7 p se subō vel solū de ente cōi de quo tractat methyca: qz oia alia
 habent reduci ad ens cōe sicut inferius ad superius 7 sic non eēt aliq̄ scia rea
 li nisi methyca q̄ nullus ponit. v̄p̄ at sint necessario tot scie quot sunt species
 rez scibiliū. aut ita sit q̄ vna scia possit tractare de aliquo cōi 7 oib⁹ contentis
 sub eo tan q̄ ad cōia omnibus illis contentis sub cōi q̄ q̄m ad p̄pria singulo
 rum ad presens non diffinio: quia requireret valde longum tractatus. S3 so
 rē de hoc alias tractabitur. sed hoc q̄tum ad presens accipio q̄ ab oibus con
 ceditur. s. q̄ non oportet semper q̄ vna 7 eadem scientia sit de ipso cōi q̄m ad
 suas p̄prias passiones 7 de inferiori q̄tum ad ea que sūt ipsius propria 7 p
 p̄ns nō oī q̄ sp̄ scia q̄ tractat d̄ inferiori q̄m ad sua p̄pa reducat ad sup̄: vt ad
 p̄m 7 p se s̄b s̄m. 7 hoc precise habet v̄tatem q̄n passiones cōiūnes q̄ sunt
 p̄prie ipsius superioris 7 passiones proprie ipsi⁹ inferioris nō habēt tale p̄nerio
 nem q̄ ex vna de facili innotescat alia sicut patz de passionibus entis cōis 7 de
 passionibus p̄tētozūm sub eo. puta math^{ca} 7 naturalium. Sed si passiones
 inferiorum haberent talem connexionem cum passionibus ipsius cōmunes ex
 passionibus ipsius cōis notificatis de facili innotescerent passiones inferiorū

forte aliter sic ergo hoc saltem patet q̄ non op̄z semper q̄ processus scientificus tractat̄ de inferiori q̄tum ad ea que sunt sibi propria sicut vel reducatur ad sup̄i⁹ sic ad pri^m 2 p se s̄b̄. imo p̄t eē sc̄ia d̄ inferiori vt d̄ p^o 2 p se s̄b̄o: 2 sic p̄z d̄ isto 3°. s̄. q̄n̄ ōz reducē inferi⁹ ad sup̄i⁹ q̄tum ad processū scientificū: 2 q̄n̄ non: 2 b̄ q̄tum sufficit ad propositum: 2 per p̄ns quantum sufficit ad propositum: p̄z de primo principali. s̄. quid requiritur ad hoc q̄ de aliquo sit scientia vt de primo 2 per se subiecto. **C**ū autē restat inquirere de secundo principali. s̄. vtrum predictę conditiones conueniāt enti rationis siue secundis intentionibus. Ad cuius euidentiā sciendū q̄ non est intentio mea d̄e q̄ de omni secunda intentione sit de oī ente rationis sit scientia semper sicut de primo 2 per se subiecto. imo q̄ sicut in entib⁹ realibus aliquid cōsideratur vt primū 2 per se subiectum 2 aliqua vt passiones illius: ita etiam imaginandū est in entibus rōnis q̄ ē iter ea dare aliqd̄ pri^m de quo vt de prio: 2 p se sub̄o sit sc̄ia. 2 de alijs eadem sc̄ia considerent vt de passionibus in inquirendo. ergo de ente rōnis. vtrū predictę conditiones ei conueniant saltem quantum ad aliquod ens rationis p̄loinq̄ r̄ndum est de vltima conditione. s̄. vtruz processus scientificus possit stare ad ens rationis siue ad aliquam sc̄dam intentionem. ita q̄ nō oporteat reduci ad aliquod prius: quia ista est potiss̄: ma ratio primi 2 per se subiecti 2 ex qua dependent alię vt dictum est 2 quantum ad nunc occurrit: mihi videtur q̄ illa conditio conuenit enti rationis siue secundis intentionibus 2 hoc p̄t ostendi tali ratione: quia si processus scientificus non possit stare ad ens rōnis sicut ad priūm 2 per se subiectum alienius scientie aut hoc est q̄ op̄z ipsum reduce^r re quantū ad suam cognoscibilitatem sicut effectus ad causā: aut sicut passionū in s̄b̄o aut sicut inferius in superius. Sed non videtur q̄ oporteat ens rationis quantum ad suam cognoscibilitatē reduci in aliquo istorum modorum. ergo r̄c. maior patet ex p̄missis quia vt dictum est q̄ processus scientificus nō iter ad aliqd̄ vt ad priūm 2 per se subiectum alienius sc̄ie conuenit ex aliquo p̄cedō r̄um tr̄ū: improbatōne minoris stat̄ tota vis. minor autē 3 habet tres partes prima est q̄ non oportet ens rationis quantum ad suam sc̄ibilitatē reduci aliud sicut effectū in cāis. 2 hoc primo ostenditur quantū ad cām extrinsecā efficientem vel finalē: quia tunc aliqd̄ q̄tum ad suam sc̄ibilitatē non b̄t reduci simpliciter in eadē sicut in cām quando potest reduci in talem cās que non est perfecta rō innotescendi ip̄m effectum p̄fecte 2 in se: 2 in eis cās que per seip̄z consequitur: d̄ eo n̄ reduci simpliciter quia quantū ad aliqd̄ oīs effectus b̄z reduci ad suā sc̄ibilitatem in suā cām. q̄tum cōs̄ sit illa p̄fecta cā. Sed ens rōnis nō b̄z talē causā efficientē vel finalē. ergo r̄c. maior p̄z ex p̄missis. minor b̄⁹ p̄ s̄b̄ p̄z dupliciter: 2 primo ostēdo illā minorē ex hoc q̄ ens rōnis non b̄z cām per se. **C**ū autē euidentiā sciendū q̄ sap̄a dictum fuit ens rationis non ponit formaliter aliquā entitatē realē in eo de quo d̄: b̄z supponat aliquā entitatē siue qua nullo eēt ens rationis p̄pter q̄ nunc sicut dictū est: nec b̄t cām per se: vnde q̄ vere dicatur de aliquo q̄ sit res intellecta non b̄t causam ponens aliqd̄ in re intellecta v̄l 2 q̄n̄ d̄ q̄ aliqd̄ est factam int̄ illa factio non conuenit ipsi intellecto nisi s̄m rōem intelligēdi illo^o ēi ea que p̄sequuntur rē intellectā vt ē obiecti intellecti non b̄t fictionem: nec b̄t p se cām efficiētē. puta q̄ homo vel aliqd̄ simile sit abstractum vel v̄se non in factioem per se: nec b̄t causam efficientem

Sed factio realiter in intellectu actu intelligēdi rē abstracte et in vniuersali rē presentantez rem intellectā prout est obiectiue in intellectu consequitur abstractum esse: et esse vniuersale: tunc formari potest sic ratio: quia illud q̄ non hēt causam per se non reducit̄ in causas que non sit perfecte ratio innotescēdi talem rem que causam per se non habet: quia causa per accidens non est sufficiens causa innotescendi: sed ens rationis est huiusmodi vt dictum est: quia nō habet causam secūdam rem: nec efficientem nec deficientem: nec per cōsequēs finalem: quia finis et efficiens sibi correspondet. ergo rē. Secundo hoc idē potest ostendi ex hoc q̄ dicit̄ q̄ talia habent aliquo modo causam: saltem non habent causas que secūm rem existens sit causa sufficiens innotescendi: talia: quia si talia haberent causam secūdam rem oporteret qd̄ causa eorum esse res prout nata est realiter mouere intellectum ad realem actum intelligendi. Sed res vt sit mouens non est causa sufficiens innotescendi talia. tūm quia scito per qd̄ res mouet realiter intellectum ad huc non habetur vnde habet q̄ sit vñs vñ abstracto vet aliquid tale. tūm quia posito p̄ impossibile qd̄ res non mouerent et qd̄ tales actus intelligendi non haberent causam ad huc talia consequerēt̄ rē vt ē intellecta: siue prout est obiectiue in intellectu. Sic ergo patet qd̄ non op̄s ens rationis quantum ad suam cognoscibilitatem reduci in aliud sicut in effectum in causam q̄ sit sufficiens causa innotescendi ipsum. et hoc quantum ad causas extrinsecas. Idem etiam patet de causis intrinsecis quia ens rationis tales causas non habet scilicet materiam et formam. tūm non dicit formaliter entitatem realem: tūm quia si diceret non diceret compositum ex materia et forma. se diceret formam accidentalem. et sic patet prima pars minoris scilz qd̄ nō oportet ens rationis quantum ad suam cognoscibilitatem simpliciter reduci in aliud sicut effectus in cāz: siue accipiatur eā extrinseca siue intrinseca. **Tūc restat ostendere hāz partē illius minoris. scilz quod nō op̄s ens rōnis quātū ad suam cognoscibilitatē reduci in aliud: sic passio h̄z reduci ad suū per se subm̄: et h̄ p̄ triplici rōne p̄ia ē: qz illud qd̄ nō h̄z vere rōem passionis respectu alterius nō d̄p̄det in sua cognoscibilitate ab alio sic passio a per se s̄o. Sed ens rōis nō h̄z vere rōnē passionis respectu entis realis: qz respectu entis realis non se hēt vere vt passio ad subm̄: nisi illud qd̄ ve dic̄ aliquod reale positiuū. ergo rē. Secūda rō ē qz nō vñ qd̄ ens reale s̄m suaz entitatē realē absolutā sit sufficiens rō cognoscēdi illud qd̄ non dic̄ ens reale: qz illud qd̄ p̄sequitur rē in suo eē reali absoluto circūscripto eē obīue in intellectu vñ eē reale. Sed ens rōnis nō dicit̄ ens reale. ergo rē. Et si dicat̄ qd̄ eē intelligibile p̄sequitur rē quātū ad suū eē reale: et qd̄ eē intelligibile dic̄ ens rōnis vñm qd̄ si p̄sideretur intelligibile quantum ad nām suā realē p̄ quā p̄t̄t ei mouere int̄m et quātū ad quā natā ē itelli sic itelligibile dic̄ ens reale. Si aut̄ p̄sideret̄ nō quātū ad nām que intelli: s̄ quātū ad relatiōez quā h̄z ad int̄m. put̄ d̄r termin⁹ act⁹ intelligēdi et quātū ad alia que d̄nt h̄itudinē rōis: sic eē gen⁹ eē sp̄ez: nūc dic̄ ens rōis: et tūc nō seqū rē nisi. put̄ quo accipitur actus intelligendi actu vel aptitudine vt fundamentum opposite relatiōis. **T**ertia ratio ē quia plus videtur d̄p̄dere passio que vere est passio a suo per se subiecto in cognoscibilitate quā illud qd̄ est passio secunduz rōnem intelligendi tūm ab eo c⁹ est sic passio nō sp̄ nec⁹ reducit̄ quātū ad suam**

cognoscibilitatē in suum per se subiectū quin saltem respectu aliquarum passio-
num possit haberi perfecta cognitio de ea absq; tali reductione sic patuit supe-
rius, ergo multo minus op3 reducere ens rationis q̄ non est passio alicui⁹ sub-
iecti realis proprie loquendo q̄ ad suam cognoscibilitatem sicut passiones in
subiectum. **T**ertia pars facilius patz: quia, sens rationis q̄tum ad suam sci-
bilitatem non op3 reduci ad aliud sicut superius ad inferius: quia superius
ad ens rationis non potest dari nisi illud q̄ est cōe enti rei ⁊ enti rationis si ali-
ud reale posset esse. Sed q̄tum ad scibilitatē non potest eē reductio ad tale cō-
mune tū quia tale cōe non videtur esse nisi equiuocum de quo non est scientia:
vt ⁊ loquar de equiuoco non q̄tum ad intentionem equiuocationis de q̄ pos-
test esse scientia. Sed de eo cui talis intentio conuenit sicut hoc q̄ dico causis,
tū quia qualiscunq; sit predicta cōstas illud cōmune non habet passiones ipsi-
us cōis: ⁊ passiones inferiorum secūdam quā reducuntur ad vnā scientiam,
ergo ⁊c, hoc etiam p3 ex simili, imo a maiori: quia magis videntur dependere
in sua scibilitate a superioribus in his que dicunt entia realia q̄tum ad vtrūq;
quam dependēt in his quorum vnum dicit ens reale ⁊ aliud ens rationis: s3
⁊ in his quorum vtrūq; dicit ens reale ⁊ quantum ad ipm cōmune ⁊ quantum
ad contenta sub eo non op3 ip3 inferius rednei q̄ ad suam scibilitatem ad ip3
superius sicut supra patuit alioquin non esset scientia nisi metaphysica vt su-
pra dictum est, ergo multuz minus necessarii erit reducere ens rationis ⁊ ens
reale q̄tum ad suam scibilitatem ad aliquod supius cōe eis: ⁊ sic patz quomō-
tertia p̄dictio principalis p̄mi ⁊ per se subiecti in aliqua scia fesse illud ad qd
p̄cessus scientie stat sicut ad primum conuenit enti rationis. Ex ista autem con-
ditione de facili declarata patet de alijs duabus: ⁊ primo potest ostendi q̄ se-
cunda conditio conuenit enti rationis: quia illud ad qd sicut ad primum ita
tur in qualibet scientia est illud ad qd alia considerata ⁊ ad q̄ alia habent attri-
butionem ⁊ ad q̄ habent rednei q̄tum ad suam scibilitatem, ita q̄ non conside-
rantur nisi i q̄tum habent attributionem ad illud: ⁊ ista de se patet, sed ens rō-
nis est huiusmodi: ⁊ ista p3 ex immediate dictis: quia nunc immediate ostensum
est ens rationis esse illud ad q̄ natus est p̄cessus scientificus stare, ergo ⁊c.

Preterea etiam ista conditio de facili potest probari conuenire enti rōnis:
quia illud principaliter consideratur in vnaqueq; scientia ad q̄ omnia alia ha-
bent reduci q̄tum ad suam scibilitatem. Sed ens rationis est huiusmodi, vt patz si-
cut illud ad q̄ omnia alia habent reduci q̄tum ad suam scibilitatem, ergo ⁊c,
⁊ sic patet de sc̄do p̄ncipali, s. q̄ predictae conditiones conueniunt enti ratio-
nis, ex his facilliter p3 ad q̄m p̄ncipalem, vtruz, s. aliqua scientia possit eē de
ente rationis: vt de primo ⁊ per se subiecto. Nam ex p̄missis patz q̄ sic quia
de illo potest esse scientia, vt de primo ⁊ per se subiecto cui possunt competere
predictae tres conditiones, s. q̄ p̄cessus scientie stat ad ipm sicut ad primum et
q̄ alia reducātur ad ipm, ⁊ q̄ sit primo consideratum modo quo expositum ē
⁊ ista maior p3 ex p̄mo articulo. Sed ens rōis est h̄i ⁊ ista minor p3 ex sc̄do ar-
ticulo p̄ncipali, g. ⁊c. **C**ad p̄mū ergo in oppo^m dōm q̄ nō v̄ q̄ illa maior sit
vl̄ v̄a, s. q̄ illud q̄ nō p̄t mouere inte^m non possit eē p̄mū ⁊ per se subiectū ali-
cuius scie: ad p̄bationem eius dōm q̄ minor illi⁹ p̄ syl̄lū nou videtur vl̄ vera, h. s.

qd illud qd non pot mouere ad actum intelligendi qd non possit ee primo 7 p se obm
 alicuius actus intelligedi alioquin nullo actu intelligedi posset aliqua relatio
 intelligi vt pmiu 7 p se obm illius actus 7 tunc sequeretur qd nullus conceptus
 posset esse p se ipius ronis qd falsum est. Relinquitur ergo qd aliqd possit esse p
 se obm alie⁹ actus intelligedi qd non mouet intellectum ad illam actum sicut di
 ctm est de relatione: nullus ponit rtonem ee pmiu a gendi aliquaz actum rea
 lem. act⁹ aut intelligedi ee act⁹ realis vt sepe dictum e. Si at querat a quo mo
 uet intellectus ad cognoscendum talia oba que no mouet ad sui cognitionem:
 vdm qd emia absoluta que nata sunt mouere inte^m pmo ad sui cognitionem na
 ta sunt. pnter mouet ad cognitionem alioz que no sunt nata mouere inte^m sic e
 ens ronis 7 ipe relatiodes reales. verbi gra. calidm 7 a qua res pmo mouent in
 tellectum ad cognitionem sui pnter cognitio istis in se mouent inte^m ad cognitio
 nem suaz hitudinum. 7 sicut ho vel lapis sui aliquid apparet mouet itellm ad
 cognitionem in oi quo intellr. v3 ad cognitionem vltatis vel abstractioids. vn
 de illa prima cognitioe qua cognoscitur h ab intellectu cognoscitur quide ab
 stracte. Sed tu iste modus quo cognoscitur. i. ipa abstractio vel vltas no illud
 qd primo occurrit intellectui. Sed ho vel aliud. pnta lapis vel aliquid tale sed
 statim 7 pnter natum est intellectui occurrere qd intelligit hominem no pcerne
 do. soz. vel pda. 7 tunc intelligit mo quo pmo intelligebat homine 7 ad vtra⁹
 qz cognitionem quos ordiue mouet ipa res que fuit pmiu obiectum. Sed con
 tra tunc videtur qd adhuc remaneat difficultas prima. i. qd ipsum ens rationis
 no erit primum obiectum ipsius actus intelligendi nec per pseques habitus:
 sed ipsa res que mouet ad intelligendum. Ad hoc autem est dicendum qd pmiu
 7 scdm obiectum potest accipi dupliciter in ordine ad actum 7 similiter in ordie
 ad habitum. vno modo qd accipiantur pmiu 7 fm obiectum in ordine ad eundem
 actum sicut dicatur in habitu dine ppositi ex materia 7 forma. forma enim pms
 idest pncipalius nota e materia 7 sic patet in sensu visus primum obiectum e
 coloratum. sed secundarium obiectum est ipsum qstum 7 tamen eodes actu ha
 betur vtraqz. i. coloratum 7 qstum 7 sicut potest concipi primum 7 secundum obie
 ctum in ordine ad eundem habitum sicut si dicamus qd primum 7 per se obm
 ipius metaphyce est ens: sed secundarium est substantia vel accidens vel aliqd ali
 ud pnter se habens ad ens: 7 tunc illud obiectum qd sic dicitur obiectum sedz
 respicm talis actus vel hit⁹. no pot ee pmiu 7 p se sibi vel obm. Alio mo pot ac
 cipi pmiu 7 per se obm respectu diuersoz actuum 7 sicut diuersorum habituum
 ita. i. qd sit dare vnu obiectum primum qd sit natum esse obiectum prime co
 gnitioids que nata e occurrere ipi intellectui 7 aliud obm qd natu sit occurrere
 intellectui sedo 7 p fm actu intelligedi sicut esse absolutu 7 rtm respectu ppa
 rum cognitionu qua vnuquodqz ear: natu est cognosci scdm pp: ia rtonem: et
 tuc illud qd d: so cognituum sine fm obiectum no est obm pme coguitionis: 7
 pp hoc d: fm obm no tn sequit qd no possit esse primo 7 per se obiectum alie⁹
 actus siue cogitioids: imo est pprium 7 per se obiectum si actus: 7 idem pot
 dici de habitu. i. qd illd qd d: fm obiectu: quia no pot esse obiectum pmiu habit⁹
 non sequitur pp hoc qd non possit esse primum 7 per se obiectum alie⁹ habit⁹
 vdm ergo qd non op3 q illa que non mouent intellectum non possint ee pmiu

et per se alicuius actus vel alicuius habitus. ¶ Ad secundum primo potest dici quod maior. scilicet quod primum et per se subiectum scientie oportet esse primo notum in ea. habet veritatem accipiendo primo notum secundum genus cause finalis pro eo. scilicet cuius notitia principalius intenditur quam non cuiuscumque alterius non autem oportet quod habeat veritatem accipiendo primo notum secundum genus. scilicet cause efficientis pro eo. scilicet quod primo uatum est occurrere intellectui quando autem probatur quod eius ratio non potest esse primo notus. probatio illa non probat quod eius rationis non possit esse primo notum primo modo: sed secundum modo. quia. scilicet non occurrit primo intellectui. ¶ Ad illud autem quod dicitur contra hoc probando. scilicet fallant maiores in sensu secundo in quo negatur probando. scilicet quod sibi in scientia debet esse primo notum quia. scilicet primo occurrit intellectui dicendum ad maiores illius pro syllogismo: quando dicitur quod sicut primum et per se obiectus ad primum. ita subiectum ad scientiam quod quantum ad aliquid est simile: et quantum ad aliquid non est simile. quantum ad hoc est simile quod oportet hinc inde quod primum et per se obiectum aliquo modo se extendit ad omnia alia. Sed in hoc differt inter potentiam et scientiam in communi ponit ad sua primo et per se obiectum. quia primum et per se obiectum potentie est illud quod ad omnia alia se extendit qualitercumque a potentia illa contingat unde extensio primi obiecti potentie non determinat sed modum unde ad quedam se extendit per predicationem sicut color si ponatur per omnem visum se extendit per conjunctionem sicut omnem visum se extendit ad quantitates et ad quedam alia se extendit secundum quedam alia quantum ad attributionem: primum autem et per se obiectum scientie est illud quod se extendit ad suum determinatum modum prout. scilicet primum potest notificari ex alio via syllogismo. vel quantum ad primum quid vel quantum ad quod: et idem quod primum et per se obiectum potentie cognitive se extendit ad qualitercumque notum. primo notum utroque modo cadit sub per se obiectum potentie cognitive unde primum et per se obiectum intellectus quod est eius se extendit ad per se notum utroque modo: immo se extendit ad per se quocumque modo. Sed per se obiectum scientie se extendit principaliter ad notum illo modo quo ex aliquo noto syllogismo poterat aliud esse notum et tale non oportet quod se extendat ad utroque modo primo notum. Sed sufficit quod dicatur primo notum: quia eius notitia principalius intenditur: quia. scilicet ex sua ratione formaliter non plura inferuntur et ad ipsa plura referuntur. Alio modo posset sustinendo responsum datam quando opponebatur sed primum et per se obiectum alicuius scientie: sed non sit primo notum simpliciter in illa scientia accipiendo in primo notus pro eo pro quo occurrit intellectui Sed hoc dupliciter potest intelligi: uno modo quod dicatur primum et per se obiectus alicuius scientie esse primo notum in illa scientia. quia inter omnia que pertinent ad illam scientiam primo occurrit intellectui siue in habente illam scientiam siue in non habente: et isto modo non oportet primum et per se obiectum scientie esse primo notum in scientia. scilicet inter omnia que pertinent ad scientiam. unde non oportet quod isti qui nunc habent scientiam naturalium rebus primo occurrat illud quod primum et per se obiectum philosophie naturalis. immo prius nata sunt alia occurrere que sunt posteriora ipso subiecto. Alio modo potest dici primum et per se obiectum scientie esse primo notum in scientia accipiendo primum primo notum pro eo quod primo occurrit intellectui quia. scilicet illa modo primo notus habenti iam scientiam. quia. scilicet habenti scientiam et sed illius scientie inclinationem illud quod est primum et per se obiectum primo occurrit et sic eius rationis potest esse primo notum in aliqua scientia. ¶ Ad illud autem quod adducitur contra hoc et contra et solutionem prius positam quando dicitur quod

omnis scia pcedit ex aliquibus pncipijs 7c. obz q ois scia pcedit ex aliqb pncipijs que sut pria in illa scia que qde pri sunt alique ppones 7 illas ppoes o3 per se esse notas saltē quantū ad quia est 7 quādo dī vterius q tales ppoes o3 formari ex terminis per se notis vobz q terminos esse per se notos duplr potest intelligi. vno mō q dicatur per se notū: quia eoz ratio qstū ad suū quid nois non innotescit ex alio sicut inotescit simplex ex simplicei: 7 isto mō nō op3 semper terminos ex qbas sut pria pncipai alicuius scie sp. alis. vel etiam alicuius sciencie generalis esse per se notos. ita q nullo mō notificetur p alios terminos simplices alioquin non possent habere scientiam nisi de illis que sē mediate sub sensu. Alio modo potest intelligi terminos cē per se notos quātus ad eorum conuentientiam siue inherentiā. qz. s. notificatis terminis qstū ad aliquid nois statim absqz quacūqz pbatione alia notū ē pdicatum in esse sbz. ex isto modo pria pncipia ex quibus aliqua scia pcedit sut ex terminis per se notis. isto autē modo termini signantes emia rōnis pnt esse per se noti notificato. u. qd ē genus qd est spēs: statū innotescūt aliqua in eē eis absqz aliq pbatione sicut q gen⁹ predicatur in qd 7 in plus: 7 aliqua alia talia. Ad tertium, principalitē dicēdū primo ad maiores q forte non habet veritate; illa maior. s. q referatur realiter semper ad obiectum suum vel etiā q ille actus intelligendi referatur realiter ad obiectum semper formale alioquin aliquid refertur realiter ad priuationem. nam conuenit aliquando formari conceptum de priuatione qui cōceptus sit ipso priuationis sicut per se obiecti. hoc autem est falsum. s. q aliquid realiter referatur ad priuationem: 7 ideo forte non est vniuersaliter verum q velscientia vel etiam actus intelligendi referatur realiter ad suum per se obiectum: nisi solum quantum ad priua intelligibilia que sunt entia realia qbus respōdet sciencie reales vel pōt dici q non oportet scienciaz semper habere relationē realē quantum ad illud q est formale in suo obō sicut dictū est de priuatione. Sed sufficit q ad illud q est materiale in obiecto nō habeat relationem realem: nunc autē materiale in ente rationis est ens reale nō consideratur aliquid ens rationis: v. q. conditio alicuius entis realis. vnde intentio vniuersalis accipitur vt conditio alicuius entis realis. puta alalis vel hominis. vel alic⁹ talis quibus intentio vniuersalis 7 alie intentiones attribuntur deuotatiue: s. nō pnteat in eis aliq rē vel aliq entitatē realē: vt vcm ē supra ita q scia tractās de predictis intētiōib⁹ bz rōnē realē ad sām vritatē 7 vritatē. 7 sic de alijs in quibus predicte intentiones fundantur. quid autem isto ruz verins sit. s. vel q non op3 vniuersaliter sciam habere relationem reales ad suum obiectum vel q omnis scientia habet relationem realem ad suum obiectum nō tū semp sic illa relatio: s. qnqz sit illa rō ad obiectum qstū ad suū materiale non diffinit ad presens. Quidaz tū ad hoc dicerēt q relatio sciencie ad scibile. s. sit relatio realis non tamen est relatio scōz esse. Sed relatio scōz nō dicit talis autem relatio realis potest eē ad illud q non est ens reale 7 quādo dicitur q relatio reali debet esse ens reale dicit q verum est de relatione reali sū esse non autem de relatione reali scōm dicit: hoc autem licet sit probabile non videtur mihi verum: quia si relatio realis sū dicit sit simpliciter rō realis non bene video q talis si sit simpliciter realis dependeat ab ente rationis.

vel etiam a priuatione entis. Si autem eēt rōnē realē sūm dici sit eēt rōnē sūm quid
sicut si diceretur quod pūō est sūm quid; non videtur quod dicitur reale sūm dici et dicitur rea
le sūm rōnē differant nisi in verbis: et sic erit rō rōnis inter sciam et scibile ex
utraq; parte quod nullus ponit. et ideo prima solutio vbi mihi probabilius tractare at
de hoc. scilicet quod scia referatur ad scibile et quod non requireretur valde longus tracta
tum: vnde ad nunc sufficiat quod dictum est. **Ad 4.** vōm quod supra dicitur sic
quēter prima vel secūda intentio duplī potest accipi. scilicet vel quātū ad ipsam intē
tionalitatem in abstracto que vt supra frequēter dictum ē. nihil aliud ē quā bitu
do obī ad intē^m que ē rō rōnis vel quātū ad obī in quo fundatur et quod ad ipsa
denotatur put dicitur obī est terminus ad quā terminat actus intelligēdi et tūc
dicitur prima intētio māliter illud. scilicet cui attribuitur prima intētionalitas p^m genus
intelligibilium. scilicet ens reale extra aiām siue affirmatiua siue negatiua accipiat: pu
ta sōia non subia quantitas. non quantitas et sic de alijs. secūda vero inten
tio materialiter dicitur secūdam genus intelligibilem. scilicet illud quod dicitur ens ra
tionis quod. scilicet consequitur res prout est obiectiue in intellectu. sūmūnērale et par
ticulare et etiam ipsa intētionalitas siue prima siue secūda quia vtraq; dicit
ens rationis. vñ oē ens rationis siue dicat habitudinē obiecti ad intellectum
sicut est ipsa intētionalitas siue dicat habitudinē vnus obiecti ad alterum.
sicut sunt vniuersale et particulare et predicatum et subiectum pertinet ad secū
dam intētionem materialiter acceptam. quādo ergo queritur vtrum aliqua
scientia possit esse de secūda intētionē vt de pmo et per se subiecto non quē
de secūda intētionē quātū ad ipsam intētionalitatem. Sed quēritur de ea
in quādam fundatur talis intētionalitas. scilicet vniuersaliter de ente rationis scōz
quē modū accipiendū secūdam intētionē. et prima intētionalitas ē sūa intē
tio p^meritue dicitur sicut dictum est frequēter supra. quā ergo dicitur quod illa scia que cō
siderat de prima et sūa intētio nō hōz secūdam intētionem p^m pmo et per se subō:
vōm quod si intētio posita ex pte subī: et intētio posita ex pte p^mdicati accipiāt vni
formiter tūc hōz veritatē maior et ē sensus quod illa scia que p^msideraret de p^mia et sūa
intētionē nō hōret sūam intētionalitātē p^m p^mio et p^m se obō: et hoc accipiendū in
tētiōem p^m intētionalitātē ex vtraq; pte sūm accipiendū intētiōem māliter
et p^meritue ex vtraq; pte. scilicet p^m ipso obō in quo fundat dicta intētionalitas: hōret
veritatē et est sensus quod scia que p^msideraret de p^mia et sūa intētiōē quod est p^mimum
genus intelligibilem: et de ente rōis quod ē secūm genus intelligibilem quod illa scia non
hōret p^m pmo et p^m se sūo intētionē sūam. scilicet ens rōnis: quod p^mio est p^msideratio en
tis realis quod p^msideratio entis rōnis siue pertinet ad eandem sciam siue ad di
uerfas: vnde si eadē eēt eēt de vtraq; illa scia nō hōret p^m p^mio et p^m se subō
cto ens rōnis: vtrū autē eadē scia tractet de vtraq; patebit ex ista quōne et sequē
tibus: si autem ex parte subiecti accipiat intētio pro ipsa intētionalitātē et
ex parte p^mdicati intētionalitātē. Sed p^mio obiecto in quo fundatur ipsa intē
tionalitas: sic est illa maior propositio falsa: et est sensus quod illa scientia que
considerat de prima et secūda intētionē: nō hōz sūam intētionem p^m p^mio et p^m
se sūo: et illa scia que p^msiderat de p^mia et secūda intētionalitātē non hōz p^m p^mio
et per se sūo sūam intētiōem p^meritue acceptam. scilicet obiectū in quo fundat sūa intē
tionalitas quod est secūdū genus intelligibilem et est ens rōis quod falsū ē: quod p^mia in

tentio in abstracto, s. ipsa prima intentionaliter est scda intentio in secreto, i. p-
 net ad scdm genus intelligibi^m. vnde in isto sensu maior e falsa, sed minor e va-
 qn dicitur quod eiusdem scie e p- siderate de pria et ha intencioe vey e accipiedo pma et fin-
 intencioem p ipsa intencionalitate formal^r. S3 accipiedo pmain et haz intenciones
 maliter p obo in quo tales itenciones fundatur: eet falsa: qz tuc sequeret quod eadez
 scia tractaret de ente reali et de ente rois quod falsus e. Et ad hoc saltu quod aliq scia
 tractans de entereali et de ente rois tradat pscam cognitioez, s3 aliqne scie rea-
 le tractet de aliqb⁹ entib⁹ ronis sicut infra dice^r. ro peccat in diuerso modo de acci-
 pipiedo ens ronis. Ad qntu ddm quod illa respocio que dat illi est bda, s. quod illud
 quod est passio respocui vni pot e e sbin respocui alteri et i. Et tunc e sbin respectu alteri
 us pot e e pmi et per se subiu aliq scie tractatis de eo in bitudine ad illa que se
 hnt ad ips p modu passionu supplendo in illam si per ea que dea sunt i pncipa-
 li solone qonis quo, s. quandoqz passio no necessario reducet in subiu et tunc ad
 b qu possit de ea heri distincta scia in bitudine ad alias passiones cosequentes
 eam absqz hoc quod pcessus scie reducatur vltra illa passionem i subiu eius: et hoc
 puenit sine reductioe ad pmi subiu vna passio per se e nota de alia priori pas-
 sione et maxie hoc bz vitate qn dependetia ad pmi subiu nec e sufficiens ratio
 notificadi oia alia pntia passiones immediate pntem pmi subiectu: sicut patet
 de meth^o que tractat de ea que sequit et tunc in eo quod et tunc nec resouit ad aliqb
 subiectu p^o eto. Ad illud autem quod obijctur ptra hoc, quia, s. quando passio-
 nes per se et de necessitate psequunt se eade scia tractat de oibus talibus passi-
 onibus et a prio subo vsqz ad vltima passionem, ddm quod no o3 sem p ita esse sicut di-
 ctum est, nam et tunc aliqua passio sequat subiu et illa passioe sequat alia ne-
 cessario a prio subo vsqz ad vltima passionem qn potest dari aliqua passio de q
 alie pnt ee per se note sine resolone in roin pmi subiecti et maxime qn ro pmi
 subiecti no est sufficiens ro notificadi pntes passiones de qua passione possut ee
 diuerse scie de primo subiecto in ordine ad pma passionem et de illa passione i or-
 dine ad aliam ipam psequetes: nec sequitur ex hoc quod plurificatur scie pp plali-
 tates passionu, sed bene sequitur quod qn plurificatur scie bz pluralitate passionu
 aliquoz qn, s. no o3 reducere aliqua illaz passionu in alia priozeu vel in aliud
 subiu p^o et tunc ad sua cognoscibilitate sed quod hnt maiore vel miore pnerione ad
 inuice in sua cognoscibilitate tuc vna scia e necessario de oib⁹ qn aut no est ita
 no o3 vna sciam ee de oib⁹. Ex bis et p3 quod no o3 et dare illa alias solutione, s. quod
 pp hoc scia alia fit de his intencioib⁹ siue de entib⁹ rois et alia scia de reb⁹ ad qz
 ista psequuntur qn vnu no sequuntur necessario aliud actu vel aptitudine, s3 qz
 no hnt tale necessariam pnerione in sua cognoscibilitate, qz in entitate reali reru
 bz se accepta no icludit ro sufficiens inotescedi entia rois nisi accipiat vt e obine
 in intellectu: qz et nec actu nec aptitudine ista psequuntur res nisi actual aptitu-
 dine accipiat in ordine ad intellectu vt i quo sut obine et s3 ee in intellectu obine
 psequat res necio fm aptitudine, tñ entitas realis rez no e sufficiens ro innotes-
 scedi ea que psequit ad tale esse obiectiue ad hoc emz quod vnu ens ronis possit
 ee per se notu de alio no op3 reducere in aliud pus, puta in ipsuz ee reale vnde
 notis terminis ista pp obiect⁹ intells e vte vel pdicabile pot ee nota absqz vl-
 teriori deductione. Ad sextu ddbz quod aliquid dupli pot ee de rone alicui⁹ vno

modo q̄ includatur in sua formalitate: ita q̄ in sua formalitate includat̄ et vo-
co includi i sua formalitate vt quando aliquid diffini per additamētū vt forma
depen dēs siue fit accēntalis siue subālis diffinit̄ p̄ illud cui⁹ ē forma. puta sicut
accēs p̄ subm̄ illud q̄ accipit̄. expte for⁹: illud ē formale i illa diffōne ⁊ in qdd
tate ip̄i⁹ diffinit̄: s; illud q̄ accipit̄. expte sibi q̄ ē diuersū ab illa for⁹ dī māle
q̄ ad illud q̄ se ⁊ expte sibi dī eē p̄ additamētū. v. g. in diffōne sūtatis curu-
tas ē formale: s; nāsus ē māle. tūc ḡ ad maiorē qm̄ dī q̄ illud de cui⁹ rōe ē pre-
supponere aliqd̄ subm̄ cui⁹ insit̄ vel s; rē vlt̄ rōm nō pōt eē p̄m̄ ⁊ p̄ se sibi alic⁹
scie. Dico q̄ ad nūc v̄ mibi q̄ illud de cui⁹ rōe ē p̄supponere subm̄ siue hoc po-
nat̄ in rōne ei⁹ formalit̄ siue māst̄ q̄ nō possint eē p̄m̄ ⁊ p̄ se sibi in re alic⁹ scie
s; nō possint eē p̄m̄ subm̄ in re: qz non o3 q̄ semper q̄ scia resoluat̄: vt ad p̄m̄
subiectum in re: sicut ostensum est in p̄ncipali solōne qōnis. ad p̄bōm̄ dicte ma-
ioris vō3 ⁊ p̄rio ad maiorē illi⁹ p̄selli qm̄ dī illd̄ de e⁹ rōe ē p̄supponē aliqd̄ cui⁹
inest̄ nō pōt̄ intelli nisi vt q̄ inest̄ alteri. dico q̄ ista p̄positio non h3 veritatē de
illo de cui⁹ rōne ē p̄supponere aliter. ita q̄ p̄supponere aliter non fit de rōne
eius formalit̄: sed fit māle ⁊ sicut additamētū in ei⁹ rōne mō quo expositum est.
Itā q̄stat q̄ multi q̄ nouerunt q̄ritatem q̄m̄ ad suum formale q̄. erat qd̄
dam in diuisibile. in ptes eiusdē rōnis ⁊ nouerūt ēt passiones eius. i. ⁊ curu3 ⁊
p̄silia qui tñ ignouerūt q̄ eēt in subiecto. imo posuerunt q̄ ip̄a erit obm̄ reris
sicut p̄bys recitat ⁊ plus dico etiā q̄ illa maior non v̄ hēre v̄ritatem ēt q̄tū ad
illa que p̄inēt ad formale rōem alic⁹. nisi accipiatur s; cognitionem p̄pletā: qz
p̄fecte nō pōt̄ res intelligi sine eo q̄ est de rōne ei⁹ formalit̄ ⁊ q̄ includit̄ i sua ra-
tione eētiali: s; intelligēs rē ip̄fecte nō sp̄ itelligit qd̄q̄ est de eius ratiōe: for-
malit̄ sic̄ m̄ deū mō quo ex nālīb⁹ pōt̄ intelligi nō intelligit qd̄q̄ ē de ratiōe
formalit̄ dei. Ad minores ēt pōt̄ dici qm̄ dicit̄ q̄ illud q̄ intelli vt qd̄ inest̄ alteri:
nō p̄t eē p̄m̄ ⁊ p̄ se obm̄ vel subm̄ scie alic⁹. dico q̄ illud de e⁹ rōne ei⁹ ē p̄sup-
ponere aliter app̄hendat̄: vt q̄ inest̄ alteri app̄bensione simplici siue nō enūcia-
tina. nō o3 q̄ illud q̄ fit ē app̄bēnsū vō possit̄ p̄m̄ ⁊ p̄ se subm̄ alic⁹ scie. qz vō ē
de rōne p̄m̄ ⁊ per se sibi alic⁹ scie q̄ nō app̄bēndat̄ vt accēs alic⁹ p̄ioris: sed
sufficit q̄ illud q̄ ponitur p̄m̄ ⁊ per se subm̄ alic⁹ scie includat̄ rōnem per quā
passiones dem̄rate in scia p̄ueniant sibi vel ali⁹ mediāte ip̄so. ita tñ q̄ vltra ip̄s
nō descendat̄ ad ali⁹ rōnem p̄orē p̄ q̄ p̄betur aliqua passio! deteriatā in scia
de eo cui⁹ ē passio: sicut i ma^{ca} q̄tū est p̄m̄ ⁊ per se subm̄: qz q̄ritas rō forma-
lis quare q̄cūq; passio illi dem̄rata inest̄ ip̄i⁹ q̄to. ita q̄ quāritas est p̄ma: rō il-
lius generis passionū. nec in illa scia descendit̄ vltra ad inq̄rēdū rō3 per quā inest̄
aliqua passio ibi dem̄rata. Si aut̄ aliqd̄ app̄bēndat̄ vt q̄ inest̄ alteri app̄bēn-
sione siue cognitione enūciatiua: tūc aut̄ accipitur vt conclusū demonstratiōe
de illo cui⁹ inest̄ ⁊ q̄ sic cognoscat̄ vt q̄ inest̄ alteri non pōt̄ esse subm̄ illius scie
in qua sic cognoscitur: imo se hēret vt passio p̄bata aut̄ app̄bēndatur vt q̄ in
est̄ alteri. non tñ vt conclusum per aliquā rōnem p̄orē per quā inest̄. Sed vt rō
p̄ma p̄ aliqd̄ genus passionū. modo illi⁹ cui⁹ sunt passiones ⁊ q̄ app̄bēn-
ditur vt sic in ext̄s alteri non sequitur qm̄ fit ip̄m̄ formale subm̄ scie siue rō for-
malis ip̄sus. nam per formale rōnem subiecti p̄batur q̄ aliqd̄ gen⁹ passionū.
vni⁹ scie sicut per p̄mā rōnem per q̄ tale genus passionum habet inesse alicui

et sic patet quod nec maior istius, psychi est ut dicitur: si nec minor et in sensu in quo bene
 veritate non concludit quod illud de cuius ratione est in eadem alteri non possit esse primum et per se
 subiectum alicuius scientie. Sed hoc posset obijci: quod si aliqua scientia considerat aliquid quod natura
 est in eadem alteri et probari de altero, si illa scientia non potest probari de subiecto et est per rationes
 illam per quam tale accipit inest illi subiecto illa scientia non perfecte cognoscit illud accipit
 Sed non premissa scientia que est de aliquo accipit ut passione ut de primo per se subie
 cto non considerat. id accipit ut probat de suo subiecto per se inest subiecto: quia tunc
 non considerat ipsum ut primum subiectum. ergo sequitur scientia non facit perfectam cognitionem de suo
 primo et per se subiecto quod ut inconueniens. quia scientia maxime ut ordinari ad cognitionem primi
 et per se subiecti. Ad hoc dico quod oportet ponere quod scientia faciat noticiam perfectam de suo et per se
 subiecto quantum ad omnia que sibi quatenus conueniunt. Sed sufficit quod faciat tam perfectam cogniti
 tionem de suo per se subiecto quantum ad rationem illam formalem per se et rationem illam generis passionum
 que in scientia per illam rationem demonstrantur de ipso per se subiecto quod illa id fiat sic evidens quod per illam
 illud generis passionum evidenter possit probari. Sed quantum ad alia que predicantur per
 dictam rationem prout et ea que ad ea consequuntur prout ei competere: non oportet quod scientiam faciat cogni
 tionem perfectam de suo subiecto. Uoco autem ad nunc passiones illa que per rationem for
 maliter subiecti considerantur in scientia prout probari demonstrantur de subiecto sicut debeat realiter
 ab illa formali esse subiecti sine de. et ratione dummodo prebeat per aliquid quod sit notitium de
 subiecto et illud quod probat. Ad principale. id est id quod verum est principale ut quod de ente ratio
 nis siue de his intentionibus possit esse scientia aliquid: ut de primo et per se subiecto posset se argui
 quia ens rationis dicitur rationem rationis. Sed de relatione non potest esse scientia ut de
 primo et per se subiecto. ego et cetera. Maior supponitur scilicet quod ens ratio
 nis dicitur relationem rationis. minor probatur. scilicet quod de ratione quatenus non possit esse scientia ut
 de primo et per se subiecto. quia illa scientia aut erit ut de primo et per se subiecto de vna ratione aut de
 pluribus. non de vna. quia cum relatiua sint signa et naturali intellectus. vna ratio non potest esse prius
 non alia sibi contraria. et id oportet quod duo sunt siue equum primo note subiectum aut de primo notum
 ergo non potest esse subiectum primum et per se alicuius scientie aliquid vna ratio. nec est plures. quia vni
 deus est vni subiectum primum et per se. ergo nullo modo ratio potest esse primum et per se subiectum alicuius
 scientie. et sic patet minor. Ad hoc dicitur quod quid sit de maiore minor est falsa. et quoniam dicitur nec
 vna ratio nec plures prout esse subiectum alicuius scientie dico quod dato quod aliqua vna ratio in specia
 li cui respondet sua relatio opposita: nec etiam plures simul possunt esse subie
 ctum primum et per se alicuius scientie: non tamen sequitur quod relatio accepta
 in generali siue quantum ad genus generalissimum: ut quando consideratur de
 relatione in eo quod relatio equiparantur secundum quod binomium vel de aliquo alio genere re
 lationis non possunt esse primum et per se subiectum alicuius scientie. quia re
 latio sic in communi accepta non habet correspondentem relationem. et oportet
 eam intelligere cum ea: sicut paterneus necessario intelligitur cum filiatione
 ne. immo dicitur in communi: relationes et generalem rationem rationis abstractentem
 ab illis. sicut etiam illa scientia que tractat de enunciatione in communi non habet
 pro subiecto suo primo enunciativam affirmatiuam vel negatiuam vel ambas
 simul sicut enunciationem in communi abstractentem ab his: ens autem rationis si
 dicat relationem non dicit relationem in speciali. sed dicit quoddam generis re
 lationis diuinitatem non contentum in genere relationis quod est predicamentum
 et id scientia potest esse de eo: ut de primo et per se subiecto non obstante quod sit talis ratio.

Ad hunc sic proceditur et arguitur quod non sola logica sit de his intentionibus
ut de primo et per se subiecto, hoc autem dupliciter potest argui. uno modo arguendo
quod logica non sit de his intentionibus siue de ente rationis ut de primo et
per se subiecto. Alio modo arguendo quod alia scia sit de ente rationis siue de his
intentionibus ut de primo et per se subiecto, quocumque enim istorum duorum probato
erit falsa illa propositio sola logica est de his intentionibus ut de primo et per se subiecto: quia
illa scia que determinat de entibus realsibus que habent esse extra animam non habet pro primo
et per se subiecto secundas intentiones. Sed logica est habens ergo et contra maiorem partem quod eadem scia
non habet ut videtur tractare de ente reali et de ente rationis et inane illa scia que principaliter
tractat de ente rationis et habet ipsum pro primo et per se subiecto, minor pars est: quia logi-
ca tractat de predicamentis, puta substantiam quantitate et qualitate et sic de alijs que sunt en-
tia realia extra animam, ergo et contra. **C**ontraria logica est de fillo modo ut de primo et per se
subiecto: sed fillo non est haec intentio vel ens rationis, ergo et contra. maior contra contra supponitur
minor sicut probatur quod fillo dicit cognitionem discursivam: sed sicut supra dictum
est omnis cognitio est ens reale et non ens rationis vel haec intentio, ergo et contra. **C**ontraria
contra contra ponitur logica est de modo sciendi ut de primo et per se subiecto, sed modo sciendi
endi non est haec intentio, ergo et contra. pro modo entis realis est ens reale et
per se non est haec intentio: quia scia siue accipiatur per bitum siue per actum sciendi est ens
reale, nam scia que est habitus est in predicamento reali cum sit in prima specie qualitatis actus et
sciendi cum sit quid perfectum quod ipse habitus est ens reale, ergo et contra. **C**ontraria illa scia que
considerat de ente reali et de ente rationis: non est de ente rationis ut de primo et per se
subiecto: quia consideratio entis realis prior est consideratione entis rationis. Sed logi-
ca considerat de utroque ente quia considerat de his intentionibus adiunctis primis ergo et contra.
Contraria logica est de eo ut de primo et per se subiecto quod est instrumentum in alijs scien-
tijs: sed instrumentum quo alie scie utuntur ad sciendum est aliquid reale, ergo et contra. maior
supponitur, probatio minoris, quia instrumentum ordinatum ad actum reale est ens reale: quia illud
quod est mere ens rationis non potest esse causa instrumentalis alie entis realis: sed subiectum
ad quod ordinatur quecumque scia est actus realis, ergo instrumentum quo alie scie a logica, in
mo instrumentum quo utuntur quecumque scie est aliquid reale, et sic pars minor. **C**ontraria restat
ostendere quod non sola logica est de his intentionibus siue ente rationis: quia alie scie tractant
de istis: ut de per se subiecto, et arguitur primo sic, quia illud quod est de vltimo ut de per se subiecto
habet pro per se subiecto hanc intentionem: sed omnis scia est huiusmodi, ergo et contra: ergo non sola logica
est de his intentionibus ut de per se subiecto. Si dicatur ad hoc quod omnis scia est de vltimo non
estrum ad ipsam intentionem vltimitatis, sed estrum ad rem in qua fundatur: puta mobile vel
estrum vel aliqd tale in quo fundatur intentio vltimitatis non tamen formaliter dicuntur ipsa vlti-
mitate. **C**ontra quia illud quod non est formale obiectum intentionis non potest esse formale obiectum scie
cum omnis scia sit habitus intellectualis: sed obiectum formalis intentionis non est nisi vltimitas: quia per hoc
quod ut per suum obiectum, scilicet formale distinguitur intellectus a sensu, ergo vltimitas formalis acce-
prum, scilicet estrum ad suam vltimitate que est intentio secunda est formale obiectum cuiuscumque scie,
Contraria generaliter sicut dicitur considerare ens reale in contra et in speciali ita puenit consi-
derare in generali et in speciali ens rationis: sed de ente reali in contra: et de reali ente, tam in
speciali sunt diuerse scientie: ut de primo et per se subiecto: ergo a fillo diuerse
scie erunt de ente rationis ut de primo et per se subiecto quare una erit de ente ra-
tionis ut de primo et per se subiecto, **C**ontraria restat est de ente rationis ut de

primo et per se subiecto. quia est de syllo dya^o applicato ad ma³ mobilē: s; rethorica nō ē
 logyca. ergo nō sola logyca ē de ente rōnis: vt de prio et per se subo. C. ¶ Dic^o. sic
 particularē et vlt dnt scōas intētiōes: ita ēt ppiū et appellatiū dnt has intētiō-
 nes. S; grāmatica tractat de ppo et appellatiū de supposito et apposito et cō-
 silib⁹: vt de prio et per se subo. q; tractat de oōne pōna et pib⁹ ei⁹ quaz p se pas-
 siones sūt illa que dca sūt. ergo vt q; grāmatica sit de his intētiōib⁹: vt de prio
 et per se subo: nō ergo sola logyca ē de eis vt de prio et per se subo. C. ¶ In dnt ar-
 guitur: et prio arguit q; logyca sit de his intētiōib⁹. vt de prio et per se subo: q; il-
 la scia q; pōderat de his que psequit^r res vt sūt obine in intellectu pncipali est
 de his intētiōib⁹: vt de prio et per se subo. S; logyca ē b⁹ i. ergo rē. maior pbat^r:
 q; illud ē subm in vnaquaz scia de quo scia pncipali pōderat. q; sicut supra di-
 ctus fuit. p tanto s; scie d; prio ē notū in scia. i. pncipale pte oib⁹ q; ei⁹ notū
 intēdit in scia mō quo sūt i pcedēti oīsū. S; sicut frequēter dem ē supra ea q;
 psequit^r res: vt sūt obine in intellectu sūt se intētiōes. ergo illa scia que pnci-
 paliter pōderat ea que psequit^r res: vt sūt obine in intellectu ē de his intētiō-
 nibus. vt de pmo et per se subo. et sic p; maior. minor ēt satis p; nā discurredo
 p totā logycā nō inenit aliq; ps logyce q; nō sit de talib⁹. nā liber p dicanōz ē
 de dicibili incōplexo ordinabili in gñe vna cuz libris eis āneris liber pbyer-
 menias de enūciatiōe. i. de pplexo enūciabili liber āt prioz cū sequētib⁹ libris
 ē de his que psequit^r res: vt sūt obine i intellectu discurredo sicut ē pmissa. q^o
 aīs et pīs et sic de alijs p silib⁹. et sic p; minor. C. ¶ Dic^o logyca d; scia rōalis aut
 ergo d; scia rōnalis ab actu quā elicit. q; s. elicit actū rōinandi: aut a subo de
 quo pncipaliter pōderat. q; s. pōderat de ente rōis vt de primo et per se subo nō
 prio: q; sic oīs scia pōt dici rōnalis oīs scia ē rōinātia de suo p se subo: nec tñ
 oēs alie scie dicūt rōnales: imo p oppo^m ad logycā dnt alie scie reales: reliq;
 tur ergo q; logyca dicat rōnalis: q; ē de ente rōnis: vt de primo et per se subo
 dō āt sola logyca pōderet de his intētiōib⁹: vt de prio et per se subo. ita q; nulla
 alia scia pbat sic. primo q; lo^o pōt esse ppiū pōderare de his intētiōib⁹
 adinuctis pnis. Sed nulla scia pōderat de his intētiōib⁹ quin pōderet aliquo
 mō de pnis vt q; pōt dūgit^r vel in q; fundat. ergo rē. C. ¶ Dic^o. si aliq; scia alia
 a logyca pōderaret de his intētiōib⁹ ista ēt grāmatica vel rethorica. s; neutra
 istaz est de his intētiōib⁹: vt de p se. ergo rē. maior supponit. minor pbat q; tuz
 ad vtrāq; pte: et prio oñdit q; grāmatica nō ē de his intētiōib⁹: vt de primo et
 per se subo: q; grāmatica ē de vocib⁹ significatis que sūt oīo vel ptes oōnis. s;
 voces significatiue nō sūt se intētiōes: q; voces significatiue nō dnt ea: vt sūt
 obine in intellectu. ergo rē. et sic p; minor q; tuz ad hanc partē. Secōdo pbat
 q; tuz ad aliā. s; rethorica nō ē de his intētiōib⁹: vt de prio et per se subo sic scie
 re reales vtunt syllo demonstratiūo de quo tractatur in libro posteriorū. ita
 rethorica vtunt syllo dya^o circa mān mozales. Sed scie vtētes syllo^m demonstrati-
 uo nō sūt de his intētiōib⁹: vt de subo. ergo a sili rethorica que vtitur syllo dya^o
 in mā spālī est de his intētiōib⁹. vt de prio et per se subo: et sic p; minor q; tuz
 ad vtrāq; partem. C. ¶ Respondeo ad euidentā istius qōnis. pmitto duo pnis
 est q; in ista qōe includitur due qōnes. prima ē vtz logyca sit de secūdis inten-
 tiōib⁹: vt de subo. scōa ē vtz alia scia a logyca sit de predictis his intētiōib⁹

vt de subdō: dico at vt de sbo q. se pitum 7 p se obin iph? scie: qz b nō querit
vtz aliq scia alia a logyca p sideret de sis intētiōib? q̄ltercūqz: qz istud priuer
ud sequētis qōnes. Sed vtz aliqua alia scia a logyca p sideret de sis intētiōi
bus: vt de prio 7 per se sbo. Scdm q p̄mitto ē q qn b querit vtz logyca sit d
sis intētiōib? vt de prio 7 p se sbo: hic nō accipit ha intentio tm̄ p ipsa intētiō
nalitate que ē bitudo obi ad inte^m. put dī intētiō pria bitudo fundata sup p^m
gen^o intelligibiliū: 7 ha itētiō bitudo fundata sup sūm gen^o intelligibiliū prout
fuit superius expositiū: imo accipit hic ha intētiō p ipso sbo genere itelligibiliū
sue dicat bitudinē obi ad inte^m sicut ē ipsa intētiōnalitas sūm quā aliqd dicit
pria intētiō vel ha p̄cretiue sine dicat bitudinē vnus itelligibilis aliqd aliō sūe
gen^o spēs vte 7 p̄culare: 7 p̄sūa. 7 vlt accipit hic ha intē^o illud q̄ seq̄t rē: vt ē
obie i intellectu. Hic p̄missis r̄sidēdū ē ad duas qōnes p̄missas: ad p^{am} igr qōm
vtz. s. logyca sit de sis intētiōib? vt de prio 7 p se sbo. dico q logyca ē de sis in
tētiōib?: vt de p^o 7 p se sbo: nō sic int elligēdo q oēs se intētiōes sint primū 7
p se subm̄ iph? logice: vel sūt ptes sbove iph? prio 7 p se subī. S3 sic itel^o q̄ ipa
ē de aliq̄ p̄f intētiōe siue de aliq̄ ente rōis: vt de prio 7 p se subdō q^o p̄mēt aliq̄
ptes sbo. S3 de alijs sis itētiōib? ē sic de p se passionib? que p̄secūt illa q̄ sūt
p̄oz iter has intētiōes sicut iter entia rōis q̄ idē ē sicut. n. in entib? realib? sūt
quedā priora 7 quedā posteriora: q̄ se hnt ad illa p̄za vt passionēs. ita suo mō
ē in entib?. q. s. aliqd ē p^o 7 aliud posteri^o q̄ se h3 ad ipz p^o: vt passio ad subm̄:
sicut eē ab̄r actū: vel aliqd tale p̄seq̄t ad h q̄ ē eē obine i intellectu q̄ at logyca
fit de ha intētiōe siue de ipso ente rōis vt de prio 7 p se subdō ad q̄ alia p̄ter se
hnt ostendo duplici rōe. p̄ria rō talis ē illa scia q̄ p̄siderat p̄ncipali res q̄tun
ad ea que p̄sequit cas. put sūt obine intellectu ē de ha intētiōe siue de ente rōis
nis vt de prio 7 p se subdō. S3 logyca ē b^o. ergo rē. p̄bō vti usqz assūpte. 7 prio
p̄bo maiorē. qz illa scia q̄ p̄siderat res quātū ad ea que p̄sequit eis. put sūt
obine in intellectu: 7 hoc p̄ncipali: ita. s. q̄ de nullo alio p̄siderat nisi. v. g. istomz
ē vt de prio 7 p se sbo vel de ipa re vt est obine in intellectu. S3 quodcūqz isto
rum ponatur seq̄t q̄ illa scia que p̄siderat de reb? q̄tū ad ea que p̄sequit eis
put sūt obine in intellectu dicē eē rōis siue ens rōis dicit bitudinē obiēti
ad inte^m: vt sepe dicitur que ē bitudo rōis illud at q̄ p̄seq̄t ad tale eē in intel
lectu constat q̄ dicit ens rōis. ergo rē. maior ē p̄bat. s. q̄ logyca p̄siderat res
p̄ncipali q̄tū ad ea que consequuntur cas. put sūt in intellectu obiētiue. 7 hoc
facili p̄s inducēdo p oēs ptes logyce sicut sūt tactū i opponēdo. nā liber p̄dica
mētōz 7 oēs ei m̄eri tractāt de dicibili i cōplexo ordiabili ingenere talis autēz
dicibilitas de plurib? 7 talis ordo dicibiliū p̄seq̄tur res. put sūt obine in intel
lectu. nam iter boiem 7 aial. 7 aial 7 vinū. 7 sic ascēdēdo ad gen^o ḡalissimū
nō est ordo realis: nec iter p̄dica ē distinctio realis alioquin eēt dare aliquid
aial diuersū reali ab oi spē aial 7 aliq̄d vinū diuersū ab oi spē vini: 7 sic de alijs
sūt enūciabile siue dicibile p̄plexum de qb? tractat in libro periermentas nō se
q̄tur rē nisi. put ē intellecta siue. put ē obine in intellectu 7 sūt ē de p̄missa ante
cedēte 7 p̄te inferrente 7 illato. 7 sic de p̄slibus de quib? 7 quoz passionibus
determiatur in libro prior 7 p̄tib? libris. vñ p3 q̄ tota logyca considerat priu

cipant res q̄tū ad ea que psequuntur eas put sunt obīue in intellectu: 7 sic dicit
 do in oēs ptes logyce. p̄ minor. Sc̄da rō sumitur ex oīa logyce 7 metaphice
 ad cui⁹ enidētiā sciēdū q̄ tā me^a q̄ lo^a p̄siderāt ea que psequunt ḡnālī oē ens
 hoc supposito rāq̄ de se manifesto saltē q̄tū ad q̄ ē: l̄z forte nō sit manifestum
 q̄tū ad pp̄ qd ē. q̄ro vtz illa que p̄siderāt ī logyca p̄scāt ens cōe q̄tū ad suū
 eē reale q̄ h̄z in rez nā vel q̄tū ad eē q̄ h̄z in aīa siue q̄ h̄z in intellectu obīue
 q̄ ē eē rōnis. S̄z p̄io mō loq̄tur q̄ idē sit s̄b̄m p̄mū 7 p̄ se 7 s̄m eandē rōnem
 formālē me^a 7 logyce: q̄ me^m p̄siderat: vt de p̄io 7 p̄ se s̄b̄o de ente in cōma
 ni q̄tū ad suū eē reale seq̄t q̄ ens s̄m eandē rōnem formālē sit p̄m^m 7 p̄ se s̄b̄m
 me^a 7 logyce q̄ ē incōueniēs. Si at̄ logica p̄siderat de ente in cōi nō s̄m eē q̄
 h̄z in rez nā. s̄z s̄m eē q̄ h̄z obīue in aīa siue in intellectu 7 q̄tū ad ea que ip̄z cō
 sequunt s̄m tale eē b̄z intentū. s̄. q̄ formālē 7 p̄mū 7 per se s̄b̄m logyce sit ens
 in aīa: s̄m q̄ b̄z. s̄. ens in intellectu obīue: ens at̄ in aīa siue intellectu obīue s̄m
 b̄z dicit ens rōis siue faz ūe^m prout sc̄da intē accipit̄ peretīue. s̄. p̄ ente rōis
 ergo relinq̄t q̄ p̄m^m 7 per se s̄b̄m logyce sit ens rōis siue fa intē: 7 Sed forte alī
 quis diceret cōiter hic q̄ l̄z idē formālē s̄b̄m sit me^a 7 logyce. s̄. ip̄m ens cōe
 q̄tū ad suū eē reale tñ dnt̄ q̄tū ad passiōes quas p̄siderant. q̄ l̄z vtraq̄z b̄eat
 p̄ p̄io 7 p̄ se s̄b̄o ip̄m ens reale cū vna cōsiderat illud s̄b̄m in bitū dīne ad pas
 siōes que sunt entia realia. Alia vō p̄siderat illud s̄b̄m in bitū dīne ad passiō
 nes que sūt entia rōnis: 7 sic l̄z logyca sit de ente rōis vt de passiōe pbata d̄ e
 s̄b̄o tñ vt de p̄io 7 per se s̄b̄o ē de ente reali. Sed istud nō v̄z pp̄ duo. p̄io
 q̄ formalis distinctio sciay accipit̄ ex diuersitate formali ob̄d̄: 7 nō ex diuer
 sitate passiōis nisi p̄nter in q̄tū. s̄. diuersitas passiōnū seq̄tur ad diuersitatem
 formālē s̄b̄o. Sc̄do q̄ nō videtur q̄ idē 7 s̄m eandē formālē rōnē sit rō 7 cā
 diuersarum passiōnū ad diuersas scientias pertinentim: 7 q̄ sit rō sufficiēs
 innotescendi vtrosq̄z inō quo s̄b̄iectum est causa innotescendi passiōis. quia
 vt potest patere ex precedenti q̄ōne s̄b̄m p̄mū 7 per se aliquay passiōnū 7
 passiōes respectu quarum est sufficiēs cā innotescendi pertinent ad vnā sciē
 tiam: 7 ideo non valet predicta responsio: 7 hoc sufficiat quantū ad istam p̄tē
 q̄ōnis: quia satis de se patet. s̄. q̄ logyca est de his intentiōibus: siue de ente ra
 tiōis: vt de p̄io 7 per se s̄b̄o. T̄m̄c restat dicere de alia partes questiōis.
 vtrum. s̄. alia scientia alia a logica sit de ente rōnis siue d̄ secunda intentio
 ne: vt de p̄io 7 per se s̄b̄o: 7 hec pars questiōis videtur habere maio
 rem difficultatem 7 quidem precise due sunt scientie alia a logyca que videtur
 habere pro p̄io 7 per se s̄b̄o ens rōnis siue s̄am intentionem. s̄. gr̄matica.
 q̄ at̄ gr̄matica sit de ente rōis vt de p̄io 7 p̄ se s̄b̄o. s̄. ens rōnis siue fa inten
 tione. v̄z oīdī trib⁹ rōibus quay p̄ia sumit̄ ex v̄itate gr̄maticē q̄ d̄z habere
 ap̄ oēs q̄tū q̄z h̄eant diuersas voces 7 ē tal: q̄ gr̄^a aut ē d̄ p̄io 7 per se s̄b̄o
 p̄ de ip̄s vocibus quantū ad ip̄as voces: aut de ip̄s reb̄s secūndum suū esse re
 ale absolute. Aut de ip̄s vocibus significatis prout significate sunt. non
 de ip̄s vocibus quantū ad ip̄as voces q̄ tunc gr̄matica non cēt ap̄ oēs
 eadē tñ voces nō sint eedē apud oēs. nec ēt ē de ip̄s reb̄s. vt de p̄^o 7 p̄ se s̄b̄o

¶ **Q**uomodo ad suum esse reale absoluto. quia tunc grammatica est de aliquo ente in re. nam
circumscripto omni intellectu et voce reliquit ergo quod grammatica sit ut de priore et per se sub
vel de rebus ut sunt significati vel de vocibus ut sunt significati. quocumque autem istorum dicitur
to sequitur quod grammatica sit de priore et per se sub de ente rationis siue de his intentionibus
b: quia in rebus et his quod sunt significati nihil ponatur: sicut nec ex his quod sunt intellecte nisi esse
rationis sicut in vocibus: ut sunt significati: nec additur super ipsam vocem: ut est qualitas quod dicitur
nisi quodammodo bitudo rationis ex his quod est istone bona institutionis voce sicut placitum. scilicet quod gram
matica sit ut de priore et per se sub de his intentionibus siue de ente rationis. Secunda ratio
sumitur ex bitudine logice ad grammaticam et talis: quia in omni significati de quibus est
siderat grammaticam non plus habet de realitate quam in omni intelligendi. sicut in sub logice
siderat modum intelligendi est ens rationis, ergo multo plus sub grammaticam que est
siderat modos significandi de esse ens rationis. Tercia ratio sumitur ex eodem dicto: quia sub
grammaticam ponitur omni pariter: sicut omni pariter videtur ens rationis cum sit aliquid institutum
ex opere intellectus, ergo ratio. Rebus est ut de ente rationis, ut de priore et per se sub, quia finis
rebus est ad inuenire medium ad persuadendum in iudiciis vel est philis, vel excla
matis, puta laudando vel vituperando: ad inuenire autem medium ad aliquid concludendum videtur
opus rationis siue ens rationis, ergo ratio. et sic videtur quod predictae due scie sint de ente rationis: ut
de priore et per se sub: b: in oppositum videtur sequi ex deo eodem, quia contra ponitur quod prius
est logice tractare de his intentionibus adiunctis primis, ergo nulla alia scia est de his
intentionibus siue de ente rationis, ut de priore et per se sub. Quia ad istam partem dicitur: ut
sicut alia scia alia alogice sit de his intentionibus: ut de priore et per se sub sine de ipso
ente rationis. Nam quedam sunt entia rationis que consequuntur res ex institutione. **C** Ad eundem
tiam autem primi membri sciendum quod aliquid potest dici dupliciter consequi re ex natura rei primo duplici
citer uno modo, quia scilicet consequi re ex natura rei secundum ad suum esse reale circumscripto quocumque
alio siue per posse siue per ipse sicut habere tres angulos equales duobus rectis conse
quitur triangulum ex natura sua: et isto modo dicitur aliquid consequi re ex natura sua per oppositum
ad consequi ab extrinseco: et sic nulla scia intentionis consequi re ex natura sua secundum ad suum esse rea
le accepta: ad nullam autem re ex natura sua secundum ad suum esse reale circumscripto quocumque
alio consequi esse abstractum vel esse vel generum vel species vel aliquid tale. Alio modo potest
dici aliquid consequi re ex natura sua, per oppositum ad consequi ex institutione alicuius institue
tis secundum placitum et tunc dicitur aliquid consequi re ex natura sua siue videtur secundum ad nomen eius in opa
tione ad quodlibet natum est consequi nullo sicut placitum institueret, et isto modo intentiones se
cundum siderat logice consequuntur res intellectas ex natura rei non ex institutione alicuius sed
placitum institutionis est: quia res nate sunt intelligi abstracte et indeterminate: imo naturaliter
intellectus natus est sic manere quod ea sic indeterminate intelligit: et per prius isto modo nata
est consequi re intellectam quedam indeterminate putat esse obiectum in intellectu: et sic patet
quod quedam entia rationis consequuntur re ex natura sua modo quo expositum est. Alia autem entia rationis
sunt que consequuntur re non ex natura sua sed ex sola institutione alicuius secundum placitum in
stituentis sicut ad nomen regis ex sola institutione consequitur significati acceptio
ne tate pecunie, et isto modo significare habere re vel illam: et tali modo vel tali: puta contra
vel proprie substantie vel adiective et habere bitudinem ad ea que significantur secundum
tali significatione consequuntur ipsas voces, non ex natura rei. Sed ex institutione
humana institueret tales voces ad significandum talia et tali modo. Si ergo a aliqua scia

scit de talibus entibus rationis ut de primo et per se subdō quo ad nōc. non pono
 q̄ talis scia eēt alia a logyca: q: logyca non p̄siderat entia rōnis que p̄sequitur
 voces vel q̄ necūq; alia signa ex institutione. Sed p̄siderat entia rōis q̄ p̄sequū
 tur res ex inō nālīter apte nate sunt intelligi. Quantū ergo ad istā partē q̄ōnis
 virtū. s. aliqua alia scia sit de ente rōnis q̄ vocam⁹ fam̄ inētionē ut de primo
 et p̄ se subdō q̄ritū ad nōc vī mihi q̄ loquēdo de ente rōnis q̄ consequūt res nā
 les ex inō quo nālī nate sunt intelligi sicut supra expo^m ē. vī mihi q̄ sola logy
 ca sit de tali ente rōnis ut de p̄mo et p̄ se subdō et nulla alia scia a logyca. Et hoc
 persuado vna rōe et vno signo rō talis ē si alia scia alia a logyca hēat p̄prio. et
 p̄ se subdō: aut p̄siderat de ente rōnis s̄m̄ magis vlem̄ rōes ipius entis q̄s logy
 ca. ita. s. q̄ illa scia p̄sideret de ente rōnis in cōi et logyca de aliq̄ d̄terminato
 ente rōnis aut ecōverso. s. q̄ logyca d̄eterminat de ente rōnis in cōi et illa scien
 tia de aliquo d̄eterminato ente rōnis: aut ita ē q̄ ambe. s. logyca et illa alia scien
 tia p̄siderent de diuersis entib⁹ sp̄alib⁹ rōnis illa p̄sideret de vno et alia d̄ alio
 vel q̄ ambe sint de eodē ente rōnis s̄m̄ diuersas rōnes. Sed hoc eē nō potest
 q̄ et. maiō: vī vā. qz non vī alius modus possibilis distinguēdi scias diuer
 sas de ente rōnis que hēant ens. p̄prio et per se subdō. nisi aliquo istoꝝ modoz
 q̄ nō videt: q̄ nō de eodē et s̄m̄ eandē rōnez sint d̄uerse scie saltem in ordīne
 ad eundē intellectum et p̄s̄lis nāe: nūc aut̄ hic loquimur de diuersitate sciarū
 ad eundē intellectum et p̄s̄lis nāe: nūc aut̄ hic loquimur de diuersitate sciarū
 eandē rōnē formalē obi p̄nt eē diuersū hī⁹ intellectiui in ordīe ad diuersos in
 inte⁹ diuersay nāy. vbi ḡra. vīz de eodē obō formalī p̄nt eē diuersi habitus i
 ntellectiui i hōie et in ange⁹ nō inē inuicem ad p̄s̄. opz igit̄ q̄ si sint diuerse
 scie de ente rōnis: ut de primo et per se obō q̄ ambe sint de diuersis entibus
 rōnis. vel ēt de eodē s̄m̄ diuersas rōnes vel q̄ vna sit de ente rōis in cōi et alia
 de ente rōnis d̄eterminato in sp̄ali. hic ēt vī ex his q̄ videm⁹ in scijs q̄ sunt de
 ente reali: qz scie q̄ sunt de ente reali nō distinguunt nisi qz vna ē de ente i cōi
 et alia ē de aliquo ente sp̄ali sicut distinguitur met̄rica ab alijs vel qz ambe sūt
 de diuersis entib⁹ sp̄alib⁹ sicut distinguit̄ geometria et arithmetica: vel qz sal
 tē si sunt de eodē p̄siderat̄ de eodē scōm diuersas rationes: s̄m̄ nō credo q̄ di
 uerse scie reales sint de eadē re nisi vna p̄sideret de inferiori et alia de superiori cō
 siderat̄ de eodē s̄m̄ rē modo quo isert⁹ et sup⁹ sunt idē s̄m̄ rē: miorē p̄bo. s. q̄
 logyca et aliq̄ alia scia non sint de ente rōis: ut de p̄rio et per se subdō aliquo isto
 rū modoz. mior at̄ hz q̄tuor pres. p̄ria ē q̄ nō p̄t eē q̄ illa scia que ponit̄ alia
 a logyca sit de ente rōnis in cōi et logyca de aliquo ente rōnis in sp̄ali. Secū
 da ps ē q̄ nō p̄t eē et ecōverso. s. illa alia sit d̄ aliquo ente rōnis in sp̄ali supposi
 to q̄ logyca sit de ente rōnis i cōi. Tertia ps ē q̄ logyca et illa alia scia nō p̄nt
 eē de diuersis entib⁹ rōis in sp̄ali. ita q̄ logica sit de vno et illa alia scia de alio.
 Quarta ē q̄ abe nō p̄nt eē de eodem ente rōnis: s̄m̄ diuersas rōnes. p̄iso ergō
 p̄bo p̄mā p̄tē istī⁹ mioris. s. q̄ nō p̄t eē q̄ illa alia scia p̄siderat̄ ens rōnis in cōi
 et logyca i sp̄ali. ut p̄^m et p̄ se obiū: et hoc p̄rio p̄z ex hōc q̄ de scō nō habet̄ ad
 hoc aliqua scia q̄ tractet de ente rōnis magis in cōi q̄s logyca p̄stat q̄ si ponat̄
 q̄ grāmatica et reibica ponat̄ p̄siderat̄ ens rōis ut p̄^m et p̄ se obiū q̄ nō credo
 nulla tñ eay habz cōiozem et vliozes consideratōnē de ente rationis q̄s logica

ad fa intencio d qua vt de prio r p se subo tractat logica nō se h3 ad subm grā
matica. vt inferi? ad supins sine accipiat supins r inferi? in cōmialr ordinatis
sicut sūt ea q sūt in libro pdicamēntali. sine accipiat superi? r inferi? vt totū in
mō r ps in mō q literchq3 ē accipiat obiectū grāmatica. de rethica āt inagis
cōstat q si p̄sideret ens rōis p̄tractū ad mām moralē. ¶ Ratione ēr pōt offē
di q nulla scia pōt hēre cōiorē cōsiderationē de ente rōnis q̄ logica. qz illa
scia h3 cōiorē p̄siderationē que pōt ēē vt de prio r p se subo que considerat
vt p̄mas diuisiones ētis rōis i q̄s ēs rōis sufficiat dīdit. S3 logica ē h? i g? r c.
maior: p3 qz eiusdē scie ē p̄siderare aliqd cōe in sua cōitate r p̄mas ei? dīas l
q̄s sufficiēt dīdit sicut eiusdē ē p̄siderare ens cōissimē accipiū. r p̄mas
dīas ei? minor. pbo. qz p̄ie dūe emis accipiūtur s̄m mōs ḡnales intelligē
di sed q̄s res h̄nt ēē obine in intellectu. r hoc p3: qz ens rōnis ē illud q̄ con
segtur rē vt ē obine in intellectu. S3 logica p̄siderat ea q̄ p̄sequit̄ res vt s̄nt
obine in intellectu q̄tū ad oēs mōs siue q̄tū ad p̄imos modos ḡnales. qz
tales modi intelligēdi sūt tres. s̄. intellia simplici r nouita abioluta p̄posita
r nouita r̄scurfina: r nō p̄les mōi ḡnales. logica āt p̄siderat res s3 istos mōs
ḡnales: sicut q̄m ad p̄im se h̄nt: gen? r dīa. p̄dicam? r p̄dicabile r p̄silia q̄tū
āt ad s̄m se h̄nt r̄rariū p̄tradicionē: vex r falsū: r p̄silia q̄tū a v̄tertiuz se
h̄nt ahs r p̄silia p̄missa r p? r s̄ilia. ergo logica p̄siderat p̄ias dīas entis rōis
in quas sufficiēt dīdit ens rōnis. r p3 illa minor. r p p̄is p3 p̄ia ps mi
noris p̄ncipalis rōis q̄ fuit q̄ nō pōt q̄ aliqua scia alia a logica cōsideretur d
ente rōis: vt de p̄imo r p se subo. ita q̄ illa alia scia p̄sideret de ente rōnis
magis in v̄lī q̄ logica r q̄ logica p̄sideret ens rōnis magis in sp̄ali respectu
ill? alteri? scie: r qz hoc satis planū ē. nō o3 plus insistere. ¶ Secdo pbo se
chdā p̄telli? minoris rōis p̄ncipal q̄ ē q̄ nō pōt esse ēr ep? s̄. q̄ sit aliqua alia
scia a logica que p̄sideret de ente rōnis vt de p̄imo r per se subo. ita q̄ logica
p̄sideret de ente rōis in cōi r illa alia in sp̄ali: r hoc qz vt statim p̄babitur nō
ē dare aliq̄s alia a logica que p̄sideret de aliquo ente rōnis vt de prio r p se
subo in sp̄ali q̄ se h̄at ad logicā sic se h̄nt in sciētijs realibus scie tractātes de
sp̄alib? entib? realib? ad mēthica3: r hoc volo offēdere duab? rōnib?. p̄ima
rō sumitur ex hoc q̄ logica sufficiēt dēterminat de sp̄alib? entib? rōis: r iō
nō o3 ponere p̄ter eā aliq̄s dēterminatē de aliquo ente rōnis in sp̄ali: vt de p̄
imo r p se subo. fa rō sumit̄ ex v̄nitate in b̄itudine ad q̄ sumit̄ ēē rōis. ¶ Ad
euidētā p̄ie rōis que aliq̄ talia difficilr ē. p̄mitto duas distinctiōes r intēdo
ponere r declarare duas sup̄pōes de qb? postea ē argnēdū: p̄ia distinctiō ē
q̄ entis rōnis quedā sūt q̄ sūt coia oib? q̄sibus entis sicut gēns spēs v̄le et
p̄ticulare. vex falsū: p̄s ahs r p̄silia: q̄dā sūt q̄ sūt p̄pa dēterminatō sicut
qn dī q̄ p̄nact? dī ratiōe a se ipō pot potest accipi vt finis vni? linee r p̄m
alteri?: r dīa ratiōis que inf sciam r iustitiā in deo dī ens ratiōis: r talis
dīa vel tale ens ratiōis p̄t dēterminare talib? dēterminatis entib?. ¶ Secdo dī
distinctiō q̄ diffō emis ratiōis pōt accipi duplr. s̄. m̄āl r r̄formāl r diffictio mā
lis entis rōis sumit̄ in ordie ad res i qb? fundāt nō accipiēdo ens s̄m q̄ dī
uerfimode s̄nt obine in intellectu. Sed accipiēdo eas s̄m suā dīuerfītatem
realē tātū: sicut q̄ dicitur q̄ bō ē alia spēs ab equo r dīa ratiōis iter p̄m r
finē in p̄ncto ē alia a dīa ratiōis q̄ ē iter sciam r iustitiā i deo: qz talis dī

distinctio accipitur penes distinctiōē etiā realis in quibus sunt distinctio at forma
 lis entū rationis sumit penes diuersū modū entū obīue s̄ intellectu sicut an
 tecedēs ⁊ p̄ns ⁊ p̄lia accipiuntur p̄t res sunt obīue in intellectu p̄plexo entū
 ciantē absq̄z discursu gen^o at ⁊ sc̄s ⁊ p̄lia accipiuntur p̄t res sunt in intel
 lectu simplici ⁊ vltim^o distinguuntur ista p̄t isti modū ḡnales sub distinguūtē
 in diuersos modos eēndi in intellectu obīue. C̄his p̄missis in eōdo decla
 rare duas sup̄pōnes. P̄lia sup̄pō ē q̄ de entib⁹ rōnis q̄ sunt p̄p̄a alicui de
 terminato enti reali sicut dicitur ē de d̄ria rationis int̄ p̄m^o ⁊ finē in p̄fecto ⁊ dif
 ferentiā rationis inter sc̄iam ⁊ iustitiā in deo q̄ ē q̄ de talibus entib⁹ rōis nō
 ē aliq̄ sc̄ia vt de p̄rio ⁊ p̄ se subō q̄tū ad illud q̄ ē cis p̄p̄m in q̄ntū inuētur
 in tali ente. Sec̄da sup̄pō ē q̄ de entib⁹ rōis que sunt cōia oib⁹ ḡnibus entūz
 sicut sūt ahs ⁊ p̄ns : gen^o ⁊ sp̄s p̄lia sufficiētē determinat logica tā s̄ ḡnali
 q̄ in sp̄ali; p̄lia sup̄pō p̄z sic q̄ de talib⁹ entib⁹ rōnis que sunt p̄p̄a alicui en
 ti determinato q̄ntū ad hoc q̄ sunt p̄p̄ia tali enti nulla sc̄ia determinat nisi il
 la q̄ determinat de illo ente determinato in q̄ fundat sicut p̄z de exemplis posi
 tis: nulla enī sc̄ia deteriat de d̄ria finis ⁊ p̄ncipij in p̄fecto vel d̄ d̄ria sc̄ie ⁊ in
 iustitē ideo nisi ille sc̄ie q̄ deteriant d̄ deo vel de p̄scio. Sed sc̄ia q̄ determinat
 de talib⁹ entib⁹ rōis ⁊ d̄ illis i q̄b⁹ fundat nō h̄nt talia etiā rōnis: vt p̄ p̄rio
 ⁊ p̄ se subō imo illa i q̄b⁹ talia fundat p̄ p̄rio ⁊ p̄ se subō vel aliqd̄ p̄^o vel cōi
 illis: vt d̄ se patz sc̄ia. n. tractūs d̄ deo ⁊ de d̄ria rōis inter sc̄ias ⁊ iustitiā i eo n̄
 h̄z p̄dictā d̄rias vt p̄m^o ⁊ p̄ se subō. g^o ⁊ c. rō at̄ q̄re eadē sc̄ia h̄z tractare de ta
 li ēte rōis ⁊ de re i q̄ fundat pōt ēē q̄ talia etiā rōis tali enti ⁊ si alij p̄pone
 nit ex sp̄ali entitate vel entis. ⁊ ideo entitas sp̄alis talis entis ē sufficiēs ratio
 vel p̄ se solū vel vna cū q̄ h̄nt tractari cū inotescēdi talia entia rationis quātūz
 ad illud q̄ ē p̄p̄iū eis eadē at̄ sc̄ia q̄ h̄z p̄siderare de aliquo vt de subō ē ēē de
 illis respectu quoz illō subz ē sufficiēs rō inotescēdi in d̄ quo expositū ē supra
 ita. s. q̄ illud ens rōis nō h̄z sp̄alē difficultatē que nō possit inotescere ex natu
 ra subī. nō iō ⁊ c. Itē ēē talia entia rōis q̄ntū ad illud q̄ ē p̄m^o eis nō distinguūt
 ab alijs entibus rationis distinctiōē formali. vñ distinctio d̄te rōis ind̄naz int̄
 iustitiā ⁊ sc̄iam in deo. ⁊ ind̄naz inter finē ⁊ p̄ncipiū in puncto accipi
 tur penes materiale distinctum entis rationis quia penes illa tantum in q̄b⁹
 esse rationis fundatur ⁊ ideo q̄ntū ad illud q̄ ē p̄p̄iū eis eadē sc̄ia habet tra
 ctare de eis ⁊ de errore fundato quantum ar̄ ad illud q̄ eis eōē enīz eis. s. hoc
 q̄ ē d̄ria rōis vel differētiē rōē h̄z tractari de eis in illa scientia que in cōi tra
 ctat d̄ ēte rōis ⁊ sic p̄z p̄ria sup̄pō. fa sup̄pō. s. q̄ logica deteriat tā in ḡnali q̄
 i sp̄ali sufficē d̄ oib⁹ entib⁹ rōis q̄ sūt cōia oib⁹ ḡnib⁹ entūz declarat sic sup̄pō
 q̄ logica sufficiētē deteriet de ēte rōis i cōi. q̄ satis planū ē int̄cōdo oñdē q̄ lo
 gica sufficiētē deteriat d̄ talib⁹ entib⁹ rōnis q̄ p̄ueniūt oib⁹ ḡnib⁹ entūz in sp̄ali
 et hoc p̄t oñdi sic. quia illa sc̄ia que tractat de ente rationis descendendo vsq̄
 ad sp̄s sp̄alissimas entis rōis vsq̄ ad illa q̄ se h̄nt ad mo^m sp̄ez sp̄ali^o deter
 minat sufficiētē d̄ entib⁹ rōis i sp̄ali. s. logica deteriat sufficiētē de ētib⁹ rationis
 p̄dictis descendēdo vsq̄ ad sp̄s sp̄alissimas vel vsq̄ ad ea que se habent ad
 modū sp̄ez sp̄alissimaru in ergo ⁊ c. maior istius rationis p̄z. q̄ nulla sc̄ia d̄
 scendit vltra sp̄s sp̄alissimas. minor p̄t faciliē patē. nā vt de se p̄z entū rōnis
 q̄ h̄nt cōsc̄are reb⁹ p̄t sūt obīue i itellicū q̄dā p̄secūt res p̄t sūt obīe i itellicū

plexo absolute enūciāte aliq̄: aut pnt sūt i intellectū discursiuo sub q̄z
āt istoz logyc^o descēdit nū q̄ non ē vltra descēsus fin formalē distinctiōez. Sz
tū penes ea tales iūctiōes sine entia rōis sūdādā: et hoc p̄z discursēdo p̄ illos
tres modos gnāles. nā q̄tū ad ea q̄ p̄sequūt res. pnt sūt obīte i intellectu fin
plici logyc^o determinat de p̄dicāctō & de p̄dicabili in gnāli de p̄dicabili^o in
spāli: pnta de gnē: de sp̄s: d̄ria: p̄po et acc̄tē: & de gnē gnā^{mo} et subalterno: et
de sp̄s spālistima et subalterna: et tū descēdit i his q̄ nō restat vltra descēdere p̄
difficōes formales. Sz tū p̄ illā qb^o fundat p̄d cā. pnta q̄ d̄uidōtur gnā ge
neralissima in subām q̄tātē et sic de alijs. et s̄lr si d̄uidat sp̄s spālistima i ho
minē et equū v̄l i albedinē et nigredinē. et sic d̄ alijs: et idē inuēiet in intēctōib^o
p̄ntis res pnt sūt in intellectu p̄plexo et discursiuo: et tūc possēt s̄mū sic bre uiter
ratio in quoz cōi p̄cessus q̄ descēdit vsq̄ ad sp̄s spālistimas. qz sp̄ p̄ se d̄uisio
gnāis i sp̄s ē p̄ d̄rias formales. Sz logyc^o indetermīnādo de ente rōnis descē
dit vsq̄ ad vltias d̄rias formales: qz descēdit indetermīnādo de tali ente tantū
q̄ non puenit vltra distinguere v̄l d̄uidere formali d̄istinctiōe. s̄z solū ināte
s̄. penes sūdamenta iqb^o sūt: sicut d̄istignit sp̄s q̄ ē hō a sp̄ q̄ ē equ^o. g^o logyc^o
idetermīnādo de ente rōis descēdit vsq̄ ad sp̄s spālistimas ēis rōnis v̄l vsq̄
ad ea q̄ se h̄nt ad modū sp̄x spālistimaz q̄ dico. qz forte i trib^o rōnib^o non est
p̄pe gen^o v̄l sp̄s: de hoc āt t̄tabit̄ t̄nseri^o: & sic p̄z m̄oz: & p̄ p̄ntis seq̄t p^o p̄n
cipalis. s̄. qz logycā sufficiēt determinat de trib^o rōnis q̄ cōiter p̄sequūt oīa gnā
ē t̄tū tā i gnāli q̄ i spāli: et illa sūt fa sup̄pō. Sed forte d̄iteret aliq̄s q̄ logica
nō descēdit vsq̄ ad sp̄s spālistimas entis rōnis. qz hō et equo sūt d̄uerse sp̄
et tū hō et equo d̄fūt sp̄: nec tū logycā descēdit vsq̄ ad boīem et equū: nec si
m̄lr ad alias sp̄s q̄ d̄nt sp̄. ergo t̄c. Ad hoc d̄dīm q̄ obiectio satis p̄z ē r̄eal^o
qz i hō et equ^o d̄rāt sp̄s tū intentio sc̄ba q̄ signat in hoc noīe sp̄s nō ē d̄iffr
rens sp̄ in boīe & i equo: uno hoc q̄ dico sp̄s spālistima q̄tū ad ip̄am inten
tionē q̄ sp̄s iportat ē em̄dē speciei spālistime in quocunq̄z inueniatur: sicut al
bedo ē vna sp̄s spālistima: i ea in qb^o inuenitur sūt d̄uerfaz sp̄x. pnta equ^o
cign^o n̄r. & multa alia. et na dico q̄ hoc q̄ dico gen^o gnā^{mo} d̄icit̄ iūctiō^o vni^o sp̄i
spālistime: i ea i qb^o intē^o iūctiō sūt d̄uerfa s̄z q̄ sūt d̄uerfa gnā: sicut sūt suba
q̄tūtas: & sic de alijs q̄lr tū i istis intēctōib^o accipiat gen^o & sp̄s infra iāgeret sic
mō d̄ictū ē. his sup̄pōib^o declaratis facilt̄ p̄bat̄ ista fa ps illi^o m̄oz: is p̄ncipal
rōis. q̄ ē q̄ nec p̄t ēē q̄ aliq̄ sc̄ia alia a logica determinet de aliquo deteriatō en
te rōis: vt de p̄io & p̄ se subo. & hoc ostēdit sic: qz si aliq̄ sc̄ia alia a logica ē d̄ en
te deteriatō rōis: vt de p̄io & p̄ se subo: aut ē d̄ ente rōis q̄ tū iūct̄ ideteriatō
ente reali sic d̄ria rōis finis & p̄ncipij iūct̄ ip̄ctō. aut ē de ente rōis q̄ conse
quitur oīa gnā em̄is sicut sūt v̄l: gen^o: sp̄s: aīo & p̄ntis: & p̄ilia non p̄t ēē p̄io
mō. qz vt p̄z ex p̄ia sup̄pōne de tali ente rōnis. s̄. inuenitur fundari indetermi
natō ente reali: non aliqua sc̄ia: vt de p̄io & p̄ se subo: & cā d̄icta est: nec ēē po
tēst̄ s̄o^o ēē: qz vt patz ex fa sup̄pōne logica d̄eriat̄ sufficiēt de trib^o rōis q̄ p̄e
quūt oīa gnā em̄is: tā i gnāli q̄ i spāli: & per p̄ntis nō ōz ponere aliq̄s sc̄iaz aliaz
a logica q̄z: determinet de aliquo tali ente rationis in speciali. sequitur ergo
q̄ nulla sc̄ia alia a logycā d̄eriat̄: vt de p̄io & p̄ se subo de aliquo ente rōis in
spāli. & p̄ p̄ntis p̄z illa fa ps illi^o m̄oz: is p̄ncipal^o rōnis. s̄. q̄ si p̄t ponē aliq̄ sc̄ia alia

a logyca que sic se beat ad logycā: qz logyca defēriat de ente rōis i cōi ⁊ illa
 alia determinet de ente rōis i spālī. scda rō q̄ pbat illa sa ps mōris pncipalis
 rōis sumit ex eo i bñtudīe ad q̄ sumit ens rōis tā i gñali q̄ spālī q̄tū ab entia
 rōis q̄ cōiter cōsequit oia gñā entis sicut iur supra expositū. ergo nō o3 exp o
 nere aliā sciaz que sūt de ente rōis in spālī: vt de p̄io ⁊ p se subō p̄o p̄mo
 p̄na: qz si aliq̄ alia scia ab illa que determinat de p̄edcō ente rōis sufficit i gñā/
 li determinat de aliquo ente rōis in spālī vt de p̄io ⁊ per se subō: aut h3 pro
 p̄io ⁊ per se subō ens rōis q̄ inuenitur iatū i aliquo determinato ente sicut dī
 ctū est de dīa rōis iter princī ⁊ finē in puncto: aut h3 primo ⁊ per se subō
 ens rōis q̄tū ad entia generis q̄ psequuntur oīa gñā entū. nō p̄mo modo.
 qz vt supra patuit: nulla scia est de talib⁹ entib⁹ rōis: vt de p̄io ⁊ per se subō:
 nec sō mō qz exp q̄ pōit vna scia sufficit ēris determinare de talib⁹ entib⁹ rōis i
 gñali ⁊ in spālī sup̄stū ē aliā ponere q̄ determinat de aliquo eoz in spālī: quia
 de vno ⁊ eodē sufficit q̄ determinet sufficiētia in vna scia: ⁊ sic p3 p̄ns. s. q̄ pōi
 to q̄ aliq̄ vna scia sufficiēt determinat in gñali ⁊ i spālī de illis entibus rōis q̄
 cōsequuntur oia gñā entū. nō op3 ponere aliq̄ sciam qua beat p̄io ⁊ per se
 obō aliq̄ ens rōis in spālī: an3 ego p̄bo. s. q̄ aliq̄ vna scia sufficiēt deteriat
 de oib⁹ entib⁹ rōib⁹ que cōsequit oia gñā entū ⁊ i gñali ⁊ i spālī: ⁊ hoc pbat ex
 eo in bñtudīe ad q̄ accipit ens rōis. **Ad cui⁹ euidētā sciendū q̄ quātūcūq̄**
illa quibus p̄ueniūt p̄dca entia rōis diuersificētur qz se extendūt ad oia gene
ra entū: ita tñ diuersitas se h3 ad ens rōis māliter innēit enim in subā ⁊ inq̄ā
ritate ⁊ inqualitate: ⁊ sic de aliis. gen⁹: spēs: dīa: ⁊ sic de p̄sibus entibus rō-
nis tñ ista diuersitas māliter se h3 ad p̄dca entia rōis: nō. n. iste intentiones
que sūt spēs gen⁹ ⁊ p̄silia formatr distinguūtur p̄t inuenit in subā quātitate
⁊ sic de aliis: Sed māliter tñ ista sūt ⁊ eoz diuersitas sumit in bñtudīe ad de
terminatū gen⁹ entū. s. in bñtudīe ad actū intelligēdi que ē determinatū genus
entū: vñ diuersitas in istis accipitur s̄ in q̄ res sūt diuersimode in intellectu sic
vt sic intelligēte. Ex hoc formatr rō ad p̄bādū an3 sic. qz vna scia pōt sufficiēt
determinare ea q̄ sumūt ad determinatū gen⁹ entis tā in gñali q̄ in spālī sicut
vna scia sufficiēt pōt determinare de visibili vel tāgibili tā in gñali quā i spā
li. S3 p̄dca entia rōis sumit in bñtudīe ad determinatū gen⁹ entū. s. i ba
bñtudīe ad actū intelligēdi. ergo vna scia pōt sufficiēt determinare de p̄dictis
entib⁹ rōis in gñali ⁊ in spālī: ⁊ sic p3 an3: ⁊ p̄ p̄ns p3 ista pars sa mōris p̄n
cipalis rōis per istā sam rōnē. **Sed cōtra hoc possit obiici qz si p̄pter hoc**
q̄ actus intelligēdi in bñtudīe ad quā sumitur ens rōis ē determinatū genus
entis: ⁊ gen⁹ ē nō remanet. Sed p̄p̄nquis vna scia determinat sufficiēt ⁊ in
gñali ⁊ in spālī de entib⁹ rōis est de ens rōis sumatur in ordīe vel bñtudīe ad
intē ⁊ tā ens rōis q̄ inuenitur indeterminatō genere entū sicut frequēt est
exēplificatū tam ens rōis q̄ ē cōe oib⁹ gñib⁹ entū. segtur q̄ vna scia. s. logy
ca beat determinare in spālī de entibus rōis que inueniuntur indeterminatis en
tibus q̄ nō videtur vex: quia talia p̄uēt ad eandē sciam ad quā pertinet tra
ctare de eoz fundamentis vt supra dictum est. **Ad hoc dicendum quantūz**
sufficit ad nunc q̄ logyca h3 tractare de oī ente rōis q̄tū ad illud q̄ hab3 for
malit er de entitate rōis ex bñtudīe ad intellectum: ⁊ hoc ē in spālī quādū

delectatur scdm formale distinctione ipsi⁹ et rationis. vñ et in talib⁹ h⁹ lo-
gica pñdere diffinire ratione et eē vnū rōe et scire. vñ sint rationes disparte
vel alie. S³ deteriare de eis deteriate et in spālū qñtū ad ea q̄ eis ppetunt de
terminare ex reb⁹ in qbus fundātur que detriatō ē nālis non pñt et ad logyā
et hoc magis patebit. in qōue sequēte: s³ hoc sufficiat ad pñs. Sieg⁹ p³ pñcā
fa p³ in ioris pñcipal⁹ rationis. Tertia p³ ē minoris pñcipalis rōnis satis
p³ expñssis. s. q̄ non pñt eē. s. q̄ logica et qdā alia scia a logica hēant p p³ et p
se subō ens rōis. ita q̄ abē sint de diuersis entib⁹ rōis spālū⁹ tñ qz logica habz
ens rōis in cōi q̄ pñō et p se subō in qz: nulla scia alia ab eo vt onsum ē h⁹ de
terminare de alio ente rōis p pñō et p se subō. Quarta ē p³ illi⁹ in ioris pñ-
cipalis rōis. s. q̄ non pñt eē q̄ logica et alia scia sit de ente rōis: vt de pñō et p
se subō s³ in diuersas rōes qz: aut illud ens rōis de q̄ predictae due intētiōes
deteriniarent vt de pñō et p se subō eēt spāle ens rōis: aut ens rationis in cōi
non spāle ens rōis: qz onsum ē qz: nec logica nec alia scia a logica h⁹ pñō pñō
et per se subō aliq̄ ens rōis: nec pñt hēre ens in cōi p pñō et p se subō sui
diuersas rōes: qz si vñ q̄ d eodē possint hēre diuersae rōes qñ vna sit magis
hēta q̄ alia vel abē se hēant vt magis ptracte respēu alie⁹ tertie magis abso-
lute. illa hē scia q̄ deteriat de ente rōis vt de pñō et per se subō sui rōes ptra-
etiam. vñ et q̄ necesse eēt q̄ hēret p pñō et p se subō ens rōis: et p pñs non de-
teriat de ente rōis in cōi p pñō qd de ente rōis in cōi non vñ eē possib⁹: nisi
vna scia: hoc ē p³ pñt ē ente reali: qz de ente reali in cōi non est nisi vna scia
eredō ē q̄ ipolē ē qz de eadē re oio sola rōe dē ente sunt diuersae scie in nā in-
telligibili eiusdē spāi. puta qz due scie hūmāe sint de aliquo vno eadē re sola
rōe differēte manēte intellectu in eadē dispōne: tractare tñ diffōse non pñt.
de hoc ad pñs negociū: et sic p³ q̄ illa minor pñcipalis rōis qñtū ad oēs par-
tes suas. Si g⁹ et p³ q̄ nō ē qz qñā scia alia a logica nā eē q̄ hēat ens rōis q̄ cō-
sequūtur rē non ex intētiōe p pñō et p se subō: qz nulla talis scia ad hēre inuen-
ta ē non de inuētis scis ille scie q̄ sūt alie a logica que magis vidēt hēre sit es-
sationis p pñō et p se subō. sūt grāmātica et reth⁹ yca hēt ens reale. p p³ et p se
subō. sicut de se natū ē in ioris et p³. s. q̄ rethorica et grāmātica nō habeāt ens
rationis p pñō et p se subō accipiēdo ens rōis inō predicto pñt manifestari et
pñō de grāmātica de q̄ magis vñ. qz aut grāmātica ē de vocib⁹ significatis i:
qñtū significati sum: aut de pceptib⁹ mentis. put pgrue exprimunt res: si
ponatur pñtū: tñc sequit qz grāmātica non ē de ente ratiōis qz pseq⁹ rē ex nō
rei. pñt nata ē app: ebdū ab intellectu. Sed hēbit ens rōis: qz puenit signis
ex institutione p pñō et p se subō. vñ pñtū subm⁹ et p se erit vox vt ex sig⁹
vel ipñū significatū vt h⁹ hēndū significati ad sig⁹ vñ et si aliq̄ pñderet grā-
matica pñtēs ad ens rationis pñō modo sicut qñ dē qz nomē appellatiū est
illud q̄ ē eōe pñb⁹ pñdere cōitatē ipsam sed se pñt ad logicū. Sed con-
siderare eā vt sit significata vel considerare rē vt indeteriare significatā pñt
ad grāmāticaz vñ cōitas ipsa non erit formale in obō grāmāticaz: sed erit in-
terial⁹ pñderatū et idē posset patē in multis alijs. Si ponat grāmātica eē le-
pceptib⁹ vt de pñō et p se subō: ad huc sequit grāmātica non hēbit ens rō-
nis de quo loquimur pñt. et per se subm⁹. qz: hoc non accipi m⁹ ens rōis p aci-
bus exñtib⁹ in intellectu sicut in subō que sunt vere res: eē reale hēntes sicut

npta. Sed hic accipim⁹ ens rōnis p eo q̄ sequitur rē putē obīue in intellectu
 sicut supra exposuim⁹ fuit q̄ distinguit⁹ p̄tra ens reale diuisum in decē p̄dicamē
 ta. Sed p̄cept⁹ mētis siue sit idē q̄ actus intelligēdi siue aliqd̄ diuersū ab eo
 sūt qdē reales exītes in inētē sicut in subo. ideo t̄c. Tractat at̄ grāmatica de
 p̄dictis p̄ceptib⁹ put̄ innēt̄ in eis p̄gruitas vel incōgruitas i rep̄itādo vel
 q̄ qdē p̄gruitas vel incōgruitas se t̄z ex pte ipsi⁹ p̄cept⁹ in ordīe ad rez̄ intell̄z
 ei non e⁹. vñ sicut claritas vel obscuritas se t̄z ex pte actus intelligēdi scđ in
 q̄ aliqd̄ clare vel obscure itelligit, ita t̄ p̄gruitas. Et si dicat⁹ p̄tra hoc q̄ sic
 d̄r̄ intelligi: ita t̄ d̄r̄ p̄grue intelligi. t̄ sicut ens rōis p̄segt̄ rē p̄nt d̄r̄ absolute
 loquēdo intelligi: ita t̄ vñ q̄ respectu ens rōis consequē ipsam rē intellectas p̄
 ut d̄r̄ p̄grue intelli et de tali ente rōis tractat grāmatica et ad hoc d̄dm̄ p̄ali
 qua res ē intellecta ab ente rōis. S̄z denotat denotatione extrinseca ab actu
 intelligēdi: s̄z q̄ d̄r̄ eē p̄mā intētiōem vel scđam vel q̄ d̄r̄ eē vñs vel p̄tici-
 laris t̄cē denotatio ab ente rōis: ita et q̄ d̄r̄ res clare vel obscure intelligi:
 non ē denotatio ab ente rōis: vel d̄r̄ p̄grue vel incōgrue p̄cipi: nec alia entia
 rōis p̄segt̄ itelligi cū alia clare vel obscure intelli: t̄ nō alia entia rōis consequē
 tur absolute p̄cipi et alia p̄grue vel incongrue p̄cipi: sed eadē siue p̄silia quia
 h̄itudines rez̄ ad intellectū et vñi⁹ intelligibilis ad aliud intelligibile vñsfor-
 miter inueniūt̄ respectu itelli absolute et respectu itelligi clare vel obscure si-
 militer respectu p̄cipi absolute et respectu p̄cipi p̄grue vñ scđ gre: nō^m q̄ t̄ si grā⁴
 p̄sideraret aliqd̄ ens rōis p̄s̄is rē vñ obīue in intellectu sicut supra fuit dictuz
 q̄ grāmatic⁹ p̄siderat cōitatē rei significatē: et ex hoc vocat̄ nomē siḡis nomē
 appellatiuū non p̄sideraret illud ens rōis vt̄ p̄mū et p̄ se subm̄: s̄z h̄eret il-
 lud p̄siderare ex p̄tī m̄stū h̄z attributionē ad p̄ceptū rep̄itātē vel ad voces
 significatiuā sicut q̄ consideraret de actu intelligēdi q̄stū ad sūū eē reale p̄s̄er
 ex p̄tī aliq̄ entia rōnis q̄ p̄sequūt̄ res vt̄ sunt obīue in intellectu. sic g^o nō vñ
 q̄ grāmatica h̄et̄ pro p̄tīo et p̄ se subo ens rationis q̄ p̄segt̄ ipsum obīū nā:
 lit. s. ex modo quo natū ē intelli et non ex it̄tatiōe. s̄l̄r̄ et rethorica q̄stuz̄ mibi
 nūc appet̄: non ē de ente rōis: vt̄ de p̄tīo et p̄ se subo. ¶ Ad enī⁹ euidentiā
 sciendū q̄ licz̄ cōsiderare q̄nō vñū dem̄strat̄ p̄ aliud: p̄nta q̄nō effectus de-
 monstrat̄r̄ per causam vel econuerso pertineat aliquo modo ad ens rōis q̄
 p̄sequitur rem̄ prout est obīue in intellectu describit̄ prout dicitur antecedens
 et aliud consequens et vñū inferens et aliud illatum. vel probatur̄ enī⁹ scia:
 etiam considerans causas ex quibus effectus inferuntur vel econuerso et vñs
 illo modo demonstrandi tradito in logica. non habens esse rationis vel illuz
 modum demonstrandi pro p̄tīo et per se vel etiam q̄ per se subiecto ali-
 oquin omnis scientia haberet ens rationis p̄ p̄tīo et per se subiecto: licz̄. n.
 sc̄se considerantes causas ex quibus effectus qui inferuntur vel econuerso et
 p̄prietates rez̄. Ex quarum vna inferuntur alia vñt̄r̄ illo modo inferēdi non
 tamen habent ill⁹ modum inferendi pro fo: mali obiecto habent ipsas nās-
 rerū et eaz̄ p̄prietates reales ex quarū vna inferuntur alia vel pbabiliter vñ de-
 monstrant̄: nūc at̄ rethorica non p̄siderauit vt̄ obīū fo: male ip̄m̄ modū infe-
 rendi. probatur̄ vñū et ex alio. im̄mo considerat ipsas res ex quibus fit illa
 p̄tīo probabilis sine persuasiōem: vñ de docet considerare et cōditionem
 iudicis. Et cōditiones cause. Et habet per suadere. vñ de videtur quod

sicut scie reales demonstratiue se hñant ad modū demonstrandi traditam in li-
bro posteriorū. ita se hñant rethorica ad modum pbabiliter inferendi traditū
in libro topicoium. Sed scie reales non habent p primo q per se subō modū
demonstrādi traditū in libro posterior: sed res in quarū p̄sideratiōe talis mo-
dus demonstrādi inuenitur. ergo a simili rethorica nō h̄z pro primo q p se sub-
iecto ipsum modus p̄suasue vel pbabiliter inferendi: sed res in quarū consi-
deratione talis modus nat⁹ ē inueniri: q hec sunt deā conferēdo q absq̄ asserti-
one: qz pars de his cogitari. sic ergo teneo q sola logyca h̄z ens rōis p p̄io
q per se subō. **C**Ad primū in oppositū dōm q illa maior h̄z veritatem d̄ illa
scia que determinat de entibus realib⁹ vt de primo q p se formali subiecto. s̄z
minor: si accipiat̄ in isto sensu est falsū. s. q logyca isto modo consideret de
entibus realib⁹ q quādo dicit q immo qz p̄siderat de subā quantitate ac di-
cēdū q nō considerat de istis vt de formali q per se subō: sine obō: sed conside-
rat de eis inquātū in eis fundatur snū formale q p se subiectū ignamū. s. i istis
inuenitur rō predicamēti gn̄is vel sp̄ci vel alic⁹ talis. **C**Ad scdm dōz qz non
puto qz primū q per se subiectū logyca sit syllo: sed ens rōis put ē obine in intel-
lectu suo obine in intellectu sit simplici: sine in intellectu cōpleyo absolute eni
ciatiō sine in intellectu discursiuo q hoc satis p̄z discurredo per libros logy-
ce dicit tamē logyca magis eē de syllogismo qz de aliis: quia in cognitōe dis-
cursiua terminatur q cōpletur p̄cessus intellect⁹: tam ex parte act⁹ intelligēdi
tā ex pte entis rōis p̄ntis rē intellectā. put ē obine in intellectu: posito tamen
q eēt vera illa maior tñ ad minorē pōt dici q non ē vera: qz inte⁹ nō dicit ipsā
cognitiōe discursiua: sed dicit ens rōis p̄ntis ipsam rem intellectā. put est ob-
iectiue in intellectu discursiuo: añs enim q consequēs vel inferēs vel illatū nō
dicit cognitiōem discursiuam: sed dicit h̄itudinē vnus obiecti intellecti ad
aliud obiectū intellectum. s. q ex vno nato venit̄ in aliud notificandū sicut q
p̄dicabile: genus vel sp̄s: nō dicit ipam notitiā simplicem. Sed dicit h̄itudinē
vnus intelligibilis simplicis ad aliud intelligibile simplex put vnū est oici-
bile de alio q superius respectu alteri⁹ que h̄bitudo p̄sequitur rē p̄ntē ob-
iectiue in intellectu simplici. **C**Ad tertū dōz qz modus sciendi dupliciter pōt
accipi. vno modo ex parte intelligētis put dicim⁹ q aliquis intelligit clare vel
obscure. Alio mō pōt accipi modus sciendi ex pte rei scite: vt quādo dicit q
aliquid scimr. s̄lr q hoc duplr. nam quādo res scita denominatione extrin-
seca ab ipsa intellectiōe. q ab ipso modo reali ipsi⁹ intellectiōis: vt quā dicim⁹
q ista intellr clare vel obscure: qñ vero ipsa res scita denotatur non ab actu in-
telligēdi: s̄z ab ente rōis p̄ntis eā. put ē obine in intellectu: vt enī dicit abstracta
vel inferius q modus sciēdi. i. quo res que scit̄ sic obicitur intellectui q scdm
talē ordinē non est modus realis: nec modus entis realis: p̄ntis ipsuz in suo eē re-
ali. Sed ē modus rōis p̄ntis quidē ens reale. Sed scdm suū esse reale: sed pro-
nt ē obine in intellectu qui modus formalr loquēdo nō ponit aliq̄z rē in aliquo
subiectiue licet bene supponit. q de tali modo sciendi formalr loquēdo est lo-
gyca: licz consideret secundario q materialiter de aliis que s̄nt realr sine expte
intells sine ex pte rei intellecte. **C**Ad quartū dōz qz scdm illos qui ponit qz
p̄ntis obiectū mouet intellectū ad intelligēdū ipsuz primū obiectū q principale

q̄ primo natum est occurrere intellectui. s. res habens esse in rebus natura mo-
 uet intellectum ad diuersos act⁹ intelligēdi quodā ordie ita q̄ primo mouet
 ad noticiam simplicem deinde ad p̄plex⁹ enūciationē. ⁊ postremo ad discursi-
 uam inq̄ ex quib⁹ p̄plexis p̄cognitis inferit̄ tertiū p̄plexū instrumētū. ergo mo-
 dus sciēdi ē res mouens quodā ordie q̄ qdē ordo ex pte cognitiōis saltem
 quādoq; est ordo realis t̄pis vel nature. Sed ex pte rei intellecte est ordo rōis
 p̄ns rem. put ē nata cē obīue in intellectu discursiuo ⁊ scire talē ordinem rei in
 tellecte: s; sit ordo rōis multū facit ad hoc q̄ p̄mpte ⁊ ordinate veniat in
 cognitiōē rerum. nā scire quō inferit̄ in determinate suppo^m includit imperi⁹ ⁊
 scire quō ep⁹ v̄r sumptum includit inferi⁹: et quō quedā res vel rez. p̄prietate
 tes nō p̄nt esse: s;ne inuicem inultū facit ad habendum ordinate noticiam dis-
 cursiuam de rebus: iō scia que tractat de tali ordine intelligibiliū dicitur de-
 terminare de instrumēto sciēdi quo v̄tūtur omnes scie: ⁊ quando dicitur q̄ ens
 rōis nō pōt eē causa instrumentalis sciēdi: ⁊ per p̄ns instrumētū sciēdi pōt
 dici dupl: vno modo q̄ s; ens rōis nō possit eē causa sciēdi fin se ⁊ formati-
 tamen rōne sui fundamēti in quo fundatur pōt eē cā: qz. s; fundamētū suū m
 perfecte cognitum non solum quātum ad illud: sed q̄tū ad talē ordinē est cā
 attingēdi ad cognitiōem scie notificā: alio mō potest dici q̄ s; ens rōis uon
 possit eē cā alicui⁹ entis realis t̄n cognitio entis rōis que quidem cognitio ē
 ens reale pōt eē cā entis realis fin q̄ vna cognitio pōt eē aliqno modo cā alte-
 rius qualitercūq; hoc sit: ⁊ ideo cog⁹ q̄ logyca dat de tali ordine intelligibiliū
 est instrumentum in alijs scientijs: quia hic habetur modus procedēdi in ali-
 js scientijs. **C**Ad quīrū v̄m q̄ sicut supra patuit prima intentio quātum ad
 ipam intentionalitatem est concretīue accipiēdo. secūda intentio quia perti-
 net ad s̄m genus intelligibiliū: ita q̄ ipsa prima intentionalitas absolute
 accepta que fundatur in re extra modo quo fuit supra expositū est quedā secun-
 da intentio accipiēdo denominatiue. qz est fundamētum in quo fundat̄ secū-
 da intentio pertinens ad secūdam genus intelligibiliū. hoc ergo p̄missio di-
 cendum ad maiorem q̄ si esset aliqua scia que p̄ncipaliter considerat̄ de ente
 reali: ⁊ de ente rationis videtur q̄ p̄ncipaliter de ente reali: ⁊ per p̄sequens q̄
 ens reale esset primū ⁊ per se subī eius: ⁊ si aliqua scia p̄sideraret de ente re-
 ali non p̄ncipaliter sed secundario prout inuenitur fundari in eo ens rōis. nō
 o; q̄ talis scia sit de ente reali: vt de primo ⁊ per se subō: ⁊ tunc ad minores di-
 cēdum q̄ logyca non considerat p̄ncipaliter de ente reali nisi grā entis rōis.
CAd p̄bationem factam in oppositum quādo dicitur q̄ logyca considerat d̄
 vtroq; quia considerat de intentionibus sc̄is ⁊ primis: v̄m q̄ p̄ime inten-
 tiones s; pertinent ad res q̄tū ad id q̄ fundatur ipsa intentionalitas tamē
 q̄tū ad ipam intentionalitē pertinet ad ens rōis ⁊ est secūda intentio cō-
 eretine dicta: nunc aut̄ logyca non considerat primas intentiones quātum ad
 ipsas res in quibus fundatur talis intentionalitas fin se ⁊ absolute sup̄ras. s; t̄n
 q̄tū ad ipas intentionalitē ⁊ hoc formaliter ⁊ p̄ncipaliter. **C**Ad sextū di-
 cēdum q̄ illa solo que ibi datur est bona. **C**Ad septimū q̄ obijctur contra illā
 solutionē v̄m q̄ si accipiatur v̄e quātū ad ipsam intentionē v̄stratis. minor
 est falsa ad p̄bationem eius quando dicitur q̄ intellectus distinguitur a s̄sū

per vñ sicut per suum omnĩ formale: dicẽdũ q̄ ita sũt est falsa: quia intellectus non distinguitur a sensu p̄ vñ sicut per suũ primũ 7 p̄ se omnĩ: sed bñ intellectus distinguitur a sensu per vñ 7 p̄ticulare sicut fm̄ diuersos modos attingẽdi obiectũ. qz̄ intellectus attingit obiectum ip̄m cognoscẽdo vñ sensus autem p̄ticulãter. Et si sũt ad primũ 7 per se omnĩ dicitur intellectus a sensu: qz̄ obiectũ primũ intellectus sub quo p̄tinetur oẽ quãscũqz̄ intelligibile est ens: sed primũ omnĩ sensus sub quo continetur oẽ sensibile est determinatũ ens q̄ natũ est mouere quãscũqz̄ virtutẽ sensitivã. Ad octauũ p̄t̄ poterit ex p̄ncipali solone. nã eẽ r̄ois lz̄ igne natiur cõicere oibz̄ generibus cuiusm̄ 7 hoc denoiatine sicut hoc q̄ est esse intellectum oibus eis conuenit: tamen ens r̄ois sic cõe denominatiue b3̄ suã r̄oẽz̄ formalem in ordine ad determinatũ genus entis. s. in ordine ad intellectũ r̄o autem entis realis non sic sumitur in ordine ad determinatũ genus entis: et ideo p̄ter sciam que est de ente in cõi sunt alie scientie tractantes de diuersis generibus entium. 7 ideo non eẽ sũle. Et ad hoc de ente reali 7 de ente ratiõis cuius r̄o sumitur in ordine ad determinatum genus entium. Ad nonũ dõm sicut dictum fuit in principali solutiõe rethorica nõ considerat de fillo dialecti vñ de primo 7 per se subiecto nec in gñali nec in sp̄ali: nec et de ipso applicato ad mãz̄ specialẽ. Sed considerat de mã cuius syllo dya est applicabilis: sic etiam alie scientie que vtuntur sillogismo demonstratiuo non sunt de fillo demonstratiuo vt de subdõ. Sed sunt de aliquo ente reali cui sillo demonstratiuus est applicabilis. Ad decimũ dõm q̄ si ponatur q̄ grãmatica sit de oratione congrua. vt de primo 7 per se subdõ sequitur vt dictus est: q̄ grãmatica cõsideret de ente r̄ois q̄ p̄sequitur voces vt sunt significatiue: 7 hoc eẽ ens r̄ois q̄ consequitur alia signa iposita ad sig^m ex institutiõne humana nõ antez ens r̄ois q̄ p̄sequitur rem collectam ex natura rei modo quo expositũ est supra. nãz̄ fm̄ hoc p̄primũ 7 appellatiuũ p̄inẽt ad ens r̄ois p̄ns voces in significãdo vñ: vel p̄ticulãter. sed vñtas 7 p̄ticularitas est ens r̄ois p̄ns rem ipam vt est uel lecta sic vel sic. Si autẽ ponatur q̄ grãmatica sit de ip̄is p̄ceptibz̄ mentis p̄t p̄tẽ rep̄tant res sic grãmatica vt dictum eẽ in principali solutione non est dõ ente r̄ois. vt de primo 7 per se subdõ qui concepti sunt vere res vt dictum eẽ supra de entibz̄ at r̄ois nõ p̄siderat nisi p̄ont respondet congruitati dictoꝝ cõceptuum. ita q̄ logica considerat de dictis entibus r̄ois fm̄ se: grãmatica autẽ non considerat de illis nisi in p̄trum corrdet p̄ceptui congruo.

3. **A**d tertium sic p̄ceditur 7 arguitur q̄ logyca tractat de omni ente r̄ois: qz̄ nõ eẽ dare aliquõ ens r̄ois de quo aliqua scia non tractat. sed vt videtur nulla scia tractat dõ ente r̄ois nisi logyca. ergo r̄e. maior p3̄. quia si esset aliquod ens r̄ois saltem Etuz ad ens ratiõis q̄ p̄t esse notum nobis de quo nulla scientia tractat: tũc scientie essent diminute 7 ip̄fecte tradite q̄ non vñ p̄abile. minor probatur: quia sic scia tractans de ente ratiõis se habet ad tractandum de entibus realibus. ita scia tractans de ente reali ad tractandum de ente ratiõis. Sed scientia tractans de ente ratiõis vt de primo 7 per se subiecto non tractat de aliquo ente reali saltẽ perfecte 7 p̄trum ad suum esse reale. ergo nec aliqua scientia hẽns pro primo 7 per se subiecto ens reale habet tractare de aliquo ente ratiõis. sed

oēs alie scientie a logica hñt ens reale pro primo ⁊ per se subdō: vt dictum ē su
 pra. ergo vt videtur nulla alia scia tractat de aliquo ente rōnis nisi logyca.
C **¶** **¶** vna scia suffic ad tractādū oia illa quoz sumit i ordine ad determinatū
 gen^o entū ⁊ pp b vt supra dictū fuit i lo^o nō sufficit ad dēterminādū de oib^o en
 tib^o rōnis que psequūt diuersa gñā entū. qz. s. talia oia psequūt res i ordine ad
 determinatū gen^o entis. s. in ordine ad intē^m. Sed oia entia rōnis q̄ sūt illa siue
 sint talia que psequūt oia genera entū: sicut gen^o: spēs: siue sint talia que cō
 sequūt determinatū ens sicut ē dñā pncipi⁹ ⁊ finis in puncto sumūt in ordine
 ad intē^m qui est determinatū genus entis. ergo logica tractat de entib^o talib^o
 bus. **C** **¶** **¶** In dñis ē qz dñā pncipi⁹ ⁊ finis in puncto ⁊ dñā iustitie ⁊ i iustitie sūt
 i deo et entia rōis: qz p dca nō dñt nisi sola ratiōe: sed logica ñ tractat b talib^o
 ergo logyca nō tractat de oī ente rōis. **C** **¶** **¶** ad euidētiā istū qōnis prio intē
 dō pmittere quasdā distōnes. s. pmitterā quadā suppdem. 3° ponā pōnes q̄s
 intēdo de ista qōne cū suis pbatōlib^o. Qz tū ad pñū sciendū q̄ sicut pñūssimū
 ē supra in qōe immediate precedēte duplex ē ens rōis: qd dā ē ens rōis q̄ nō ex
 intentione humana pseqt res. put sūt obīa in intellectu. Sed ex aptitudine nā
 li rez. put vno mō vel alio intē^o natus est mouere ad rez cognitionē. verbi. g.
 vlc ⁊ pūcūlare. put intē^o natus ē mouere ad rez cognitionē ē i vll^o ⁊ idistincte:
 vel in pūcūlari ⁊ in distincte. ⁊ idē est de gñe ⁊ spē de aīte ⁊ pñte ⁊ alijs his in
 tentionibus q̄s logic^o p̄siderat. Alia sunt entia rōnis que psequūt aliq̄ inposita
 ad significādū res intellectas: sicut est nomē vel vbu: vel eē vocē significatiuā
 fm placitū: ⁊ eē nomē appellatū vel p̄pūū. Alteri^o ens rōnis q̄ psequūt res
 put sunt obīa in intellectu ex nāli aptitudine rez in o: dīne ad modū intē^m ad
 eaz cognitionē distinguit: qz est quod dā ens rōis loqnēdo de tali ente rōnis
 q̄ cōe oibus gñibus entū sicut ē genus spēs p̄dicatū ⁊ p̄stia aliud at ē q̄ ē
 p̄pūū determinatū ems sicut dñā rōnis que ē inter sapiēs ⁊ iustus in deo. ⁊ sic
 beūns duas distōes de ente rōnis: ⁊ hoc sufficit de primo. Quātū ad fm pre
 mīto istā suppdem. s. q̄ logica considerat ens rōis. i. d̄ bis que psequūtur res
 vt sunt obīa in intellectu in q̄stūm consideratio eoz v3 ad bādū modū. pcedē
 di in alijs sciētīs in q̄stūm. s. in alijs scijs. p̄ditur primo diffiniēdo simplicia
 que diffō p̄stituitur ex gñe ⁊ dñā ⁊ pcedit et acōib^o ad specialia ⁊ a nobis not^o
 ad illa que sunt in se non sunt nobis nota: ⁊ sic de alijs modis procedendū. ⁊ b
 suppdō p3 ex dicto cōi. ⁊ ex parte rei ex natura rei ex dicto cōi: quia cōiter dici
 tur q̄ logica tradit modum sciendi ⁊ mo dñs procedendū in alijs sciētīs vtiqz
 verum est in q̄stūm logica tractat de bis que consequuntur rem in ordine ad in
 tellectum prout. s. in intellectu obiectiue. prout. s. quorum cognitio de serui
 ad hoc q̄ habeatur modus procedendū in alijs scientiis: quia secundum ordi
 nē que res habent prout sunt in intellectu obiectiue op3 q̄ habeatur modus
 procedendū in cognitione carum. Ex natura rei. hoc idē patet quia constat q̄
 in omnibus scientiis sunt quedam modi procedendū communes in omnibus
 scientiis sicut q̄ plus tractatur de cōmuni q̄ de speciali ⁊ q̄ proceditur diffi
 niendo p̄bando ⁊ improbando procedendo. s. de aliquo nobis noto ad aliud
 q̄ non est nobis notum in se ex hoc sic arguitur ad propositum quia modi cō
 munes procedendū in scia sumuntur secundum ordinem superioris ad inferi^o

7 fin ordinē generis ad spēm 7 dñiaz: 7 eouuer so: 7 fin ordinē p^o noti ad po
steri^o notuz: 7 sic de filiabus. Sed predict^o ordo non consequitur rē quantum
extra. sed suū reale circumscrip̄to. imo consequitur rē. put est obīue in intellectu
ordo. n. predict^o. s. generis ad spēm vel ecōuerso nō ē ordo realis. ergo mōus 7
p̄metatoris p̄cedēdi ex his sumitur in sciētīis que cōsequuntur res prout sunt
obiectiue in intellectu: 7 per p̄ns consideratio eorum est necessaria ad accipien
dum modū quo cōiter p̄ceditur in scijs. Sed nō ē ponendū qm̄ aliqua sciētia
tractet de istis. put eoz consideratio. v3 ad habendū modū procedēdi i alijs
scijs alioquin p̄bya eēt nimis imperfecte tradita: sed taliū scia esset omīssa: sed
ista scia est logyca. quia nulla alia scia tractat de talibus nisi logyca. ergo logy
ca considerat de illis que consequuntur res. put sunt obīue in intellectu in q̄tū
eoz consideratio. v3 ad accipiendū modum procedēdi in alijs sciētīis. 7 sic
p3 p̄cā sup̄p̄. **Disposmissis p^o** pono q̄tuor p̄ctōnes. **C^o Prima** q̄ ē logyca nō ē
de entibus rōnis que consequuntur aliqua signa. puta voces significatiuas ex i
nstitutione humana. **C^o Secūda** p̄cō est q̄ logyca non considerat ens rōis q̄ cō
sequitur determinatum ens sicut ens ē dñia p̄ncipiū 7 finis in puncto vel i ipso
nūc: in q̄tum est tale sp̄ale ens rōnis p̄ns determinate talem rem. **C^o Tertia** ē:
q̄ logyca considerat de omnibus entibus rōnis que consequuntur oīa genera
entīū in q̄tum eoz consideratio v3 ad habendū modū procedēdi in alijs sciē
tijs. **C^o Quarta** ē q̄ non oīs consideratio predictoz entīum rōnis que p̄nt oīa
genera entīum pertinet ad logycam. **C^o Quinta** p̄cō. s. q̄ ad logycā non peri
net cōsiderare entia rōnis que p̄sequuntur aliquas voces ex humana iñstitutione
sicut q̄ alia vox imponatur ad significādū aliq̄d cōe vel aliq̄d singularē: l3 s
se pateat. hoc qz pertinet ad grāmaticam: tamē duplici rōne potest hoc ostēdi
prima sumitur ex eo q̄ modo inuēdiate dictum ē. s. q̄ logyca cōsiderat entia
rōnis in q̄tū eaz p̄sideratio est vtilis ad habēdum modū cōem procedēdi in
alijs sciētīis: quia modus p̄cedēdi in sciētīis est circa diuersa scibilia diuer
sarum sciētiarum: accipitur fin q̄ intellectus naturaliter natus est moueri ad
cognitiōem eaz. Sed illud p̄sequitur res scibiles fin q̄ inte^o nāliter natus ē mo
ueri ad eaz cognitiōem nō est ab iñstitutione humana: qz q̄ est ab iñstitutione
humana dependet a voluntate humana mot^o autē quo natus est natural^o inte^o
monē ad cognitiōem rez nō d̄p̄det a voluntate būana: qz volēte vel nolēte ho
mine sic natus est inte^o mouere 7 non aliter. ergo illa scia que considerat en
tia rōnis put eoz consideratio v3 ad habēdum modum in alijs sciētīis non
b3 cōsiderare entia rōnis que p̄sequuntur voces vel alia signa ex iñstitutione hu
mana. Sed sicut dictū est logyca habet p̄siderare entia rōnis prout earum
p̄sideratio v3 ad habēdum modum procedēdi in alijs sciētīis. ergo 7c. **Secūda** etiā
p̄cō. s. q̄ logyca non considerat ens rōnis q̄ consequitur determinatū ens
sicut est differentia rōnis que est inter p̄ncipiū 7 finem in puncto v^o etiā

si nunc vel differentiaz rationis que est inter iustitiam et scientiam in deo de
facili potest patere quia logica ut dictum est considerat illud ens ratiois siue
illa scientia rationis quorum consideratio est utilis ad habendum eodem mo-
dum procedendi in quibuscumque scientiis. Sed ens rationis quod consequitur et
terminatum ens non est binodum: sicut patet in exemplis prepositis: quia earum
consideratio non valet ad tradendum modum eodem in quibuscumque scientiis
cum consequatur determinatum ens principis solum ad determinatam scientiam
et ergo etc. Ad quam autem sciam pertineat determinare de talibus entibus
rationis patebit in sequenti articulo. **Tertia conclusio.** scilicet quod logica omnia entia
rationis speciei: animas: et consequens: et consimilia. vel plura genera entium sicut sunt ac-
cidens et proprium: patet faciliter quia logica habet considerare omnia entia ra-
tionis quorum cognitio vel consideratio valet ad habendum eodem modum
intelligendi in quibuscumque scientiis. Sed omnia entia rationis que comiter conse-
quuntur omnia entia: sicut sunt genus: species: differentia. vel plura genera entium: si-
cut sunt accidens proprium sunt binodum. nam secundum talia ordinantur processus in scientiis
rationis ad id ad spatium a subiecto ad passiones et ad accidentia: et sic de aliis. **g^o etc.**
Quarta conclusio. scilicet quod omnis consideratio talium entium rationis que sic sunt
comiter pertinet ad logicam: quia logica non habet considerare de talibus nisi
in quantum eorum cognitio valet ad habendum modum eodem procedendi in quibus-
cumque scientiis. Sed predicta entia rationis sunt aliter considerabilia et alio
modo patet preter quam illo modo quo eorum consideratio valet ad habendum mo-
dum eodem in quibuscumque scientiis. ergo etc. In minor istius rationis scilicet quod talia
entia rationis sunt alio modo considerabilia preter illum modum quo eorum
consideratio valet ad habendum eodem modum procedendi in quibuscumque scien-
tiis. patebit in sequenti articulo nec tamen oportebit ponere aliquam scientiam
preter logicam que habeat talia entia rationis ut primum et per se subiectum
ut patebit in sequenti articulo. et sic patent quattuor predictae conclusiones.
Et ulterius patet quid dicendum est ad questionem principalem. scilicet utrum logi-
ca consideret de omnibus entibus rationis: quia ostensum est quod non consi-
derat uniuersaliter de omnibus entibus rationis: quia nec considerat de entibus
rationis que consequuntur voces vel quocumque alia signa ex intentione hu-
mana: nec etiam entia rationis que conveniunt determinato enti. Sed tantum
entia rationis que consequuntur res prout nate sunt ab intellectu apprehensio: et
tantum habet ea considerare in eodem aliquo modo eorum consideratio valet ad
habendum eodem modum procedendi in quibuscumque scientiis. **Ad primum**
et ergo in oppositum dicendum quod maior est vera. sed minor simpliciter est falsa. ad
probationem minoris dicendum primo ad maiorem quod non oportet eadem conce-
dere: quia cum ens rationis fundetur in esse reali: magis dependet ens ra-
tionis in sua cognitione perfecta et a priori ab ente reali quam e converso. et ideo non oportet
quod si scia habes pro primo et per se subiecto ens rationis non possit tradere p-
fectam cognitionem de aliquo ente reali quantum ad suam realitatem quod non pos-
sit fieri e converso. scilicet quod scia que habet ens reale pro primo et per se subiecto non
possit tradere perfectam cognitionem de aliquo ente rationis et precipue de

illa q̄ consequitur determinatum ens, nam illud nō habet in sua cōsideratio-
 ne aliquam difficultatem nisi quomodo fūdatur i ente reali: 7 quomodo se
 habeat ad cē reale sicut in sequenti articulo dicit̄: hic autem potest exēplif-
 cari per illam scientiam q̄ tractat de ipsa re vel in generali vel in speciali. Ad
 minorem etiam illius pro fillogisimū potest dici q̄ scientia que tractat de ēte
 ratiōis vt de primo 7 per se subiecto cōsiderat de ente reali: licet non tractat
 de ipso perfectam cognitionem: 7 si nō sequitur quin scientia que h̄ ens rea-
 le pro primo 7 per se subiecto nō possit considerare de ente ratiōis, 7 quan-
 do additur q̄ saltem nō poterit tradere cognitionem perfectam. dicendum
 q̄ licet sciētia que habet pro prio 7 per se subiecto ens reale nō possit tradere
 re perfectam cognitionem de omni ente ratiōis: tamen non sequitur quin
 possit tradere perfectam cognitionem de aliquo ente ratiōis: nec est simile
 d̄ scientia que habet ens ratiōis pro primo 7 per se subiecto respectu notifica-
 tionis entis realis sicut de scientia que h̄t ens reale pro primo 7 p se sub-
 iecto respectu notificationis entis ratiōis sicut supra patuit. ¶ Ad finem dōm
 q̄ ea quorum ratio sumitur in ordine ad determinatum genus entium in q̄-
 tum eorum ratio sumitur in ordine ad determinatum genus entium possunt
 reduci ad vnam scientiam sed inquantū possunt de illis alia considerari pos-
 sunt pertinere ad aliam scientiam: 7 quia entia ratiōis que consequuntur
 cōmuniter omnia vel plura genera entium considerantur a logico inquantū
 eorum consideratio v̄ ad habendum modum procedēdi in quibuscunq; sci-
 entijs nō autē habet logicus multa alia cōsiderare de eis sicut quomodo sū-
 dātur talia in ip̄s rebus in habitudine ad intellectum non oportet q̄ logy-
 ca consideret de oib; entibus ratiōis. Sed solum de illis quorum cōfi-
 deratio v̄ ad habendum modum cōm. procedēdi in quibuscunq; scientijs d̄
 illis que consequuntur determinatum ens reale ex quibus non accipitur mo-
 dus aliquis procedēdi in scientijs: non habet tractare in speciali inquantū
 consequitur tale ens determinatum. h̄ forte possit de eis considerare in q̄-
 sū secūde intētiōes vel inquantū ē quedā pluralitas rōis: de hoc etiam si quō
 vnitas eius a quo sumitur ratio istorum entium rōis facit ad hoc q̄ habeatur
 vna scientia de eis.

¶ Quartus sic proceditur 7 arguitur q̄ nulla alia scia preter logi-
 cam habet cōsiderare de his intētiōibus: primo quia h̄ v̄ prius
 logice cōsiderare de his intētiōibus: soli enī ei attribuitur cōsidera-
 re de secūdis itētiōibus adiectis primis: sed hoc q̄ est propriū
 logice nulli alij scie conuenit. ergo rē. ¶ Preterea idē nō habet
 cōsiderari in diuersis scijs. quia scie diuersificātur penes illa de quib; deter-
 mināt. Sed logica cōsiderat de oib; entib; rōis que cōsequūt cōiter omne
 ens: vel saltem plura ḡna entium. ergo saltem nulla alia scia h̄ cōsiderare de
 istis. ¶ Preterea si aliqua alia scia a logica cōsiderat de ente rōis de quo cō-
 siderat logica eadem rōne 7 de oī. Sed quedam sunt entia rōis de quibus
 logica ita determinat q̄ nulla alia determinat de illis entibus rōis nisi logi-
 ca sicut ē aīns 7 d̄ns p̄missa 7 p̄so. ergo vt videtur nulla alia scia a logica h̄
 cōsiderare aliquod ens rōis de quo tractetur in logica. ¶ In p̄trarium ē: q̄

pbūs tractat in .vij. metaphice de vniuersalibus dicens q̄ nō sūt quedā en-
tia separata a singularibus. Sed vniuersale dicit ens rōnis consideratum ab
ipsa logica. ergo r̄c. **C** Respondeo ad euidētiam istius questionis primo po-
nēda est quedam distinctio de consideratione entium rōis. sō onidā que cōsi-
deratio pertinet ad logicam 7 que nō. tertio onidāz quomodo vnitas ei⁹ a q̄
sumitur ratio entium rōnis facit ad vnitatē scie que est de ipsis. Quātum er-
go ad primum sciēdum q̄ loquēdo ḡnāliter de oī ente ratiōis duplex potest
esse cōsideratio de ente rōis accipiēdo ens rōnis q̄ p̄sequitur res nō ex insti-
tutione humana de quibus vt supra dictum fuit. non habet considerare logi-
ca. Sed grammatica vna in habitu. dīne ad ens reale: vt si cōsideretur vtrū
talia habeāt formaliter entitatem realem 7 vtrum in ente reali sit genus se-
paratum a speciebus. 7 species ab indiuiduis: 7 quomodo etiam talia sūdē-
tur in esse reali. vtrū. s. s. fundentur ex natura rei circumscrip̄to actu intellect⁹
vel hoc fiat mediante actu intellectus: 7 breuiter quicquid de bis inuestigari
potest in habitudine ad esse reale. Alia potest esse consideratio de ipsis q̄ntz
q̄ntz ad ea que conueniunt eis secūdum rē sicut constituta in esse rationis. 7
q̄ntz ad ea que conueniunt eis secūdum rē sicut generi conuenit predicari in q̄
i quid 7 i plus 7 differentibus specie. Differentie vero conuenit predicari in q̄
le substantiale 7 sic de alijs: 7 si loquamur de prima consideratione entium
ratiōis dico q̄ consideratio entium rōis siue consequatur oīa ḡnā entium si-
ne plura sine aliquod determinatum ens pertinet ad metaphicam: 7 hui⁹ rō-
est: quia ad illā sciām pertinet cognoscere de vnoquoqz vtrum habeat eē rea-
le vel non: 7 vtrum cōueniat rebus in esse reali 7 q̄ntum attributionem habz
aliquid ad ens reale cuius ē cōsiderare ens reale i eo q̄ ens reale vt primum
7 per se subiectum. sed metaphisica est b⁹. quia ipa habet considerare ens re-
ale in eo q̄ ē ens reale vt primum 7 per se subiectus. ergo ad metaphisicaz pri-
net scire de vnoquoqz. vtrum habeat vnitatem realem: 7 vtrum consequatur
res secundum esse reale 7 cetera. Maior patet quia illa scientia ad quā perti-
net considerare ens reale in eo q̄ tale vt primum 7 per se subiectum habet: 7
scire naturam entis realis in vnoquoqz in q̄ntum habet esse reale. nam q̄ scit
aliquid in eo q̄ tale scit esse tale in eo q̄ tale: sicut qui scit calidum scit omne
calidum quodcumqz sit illud idest in quātum calidum est habet etiam scire 7
considerare ea que consequuntur ens in eo q̄ ens 7 per cōsiderare habz sci-
re que conueniunt enti 7 ipsum consequitur secundum esse reale 7 que non
7 que habent attributionem ad ipsum in q̄ntum habent attributionē ad ipas
Maior etiam de se patet. s. q̄ ad metaphisicam pertinet cōsideratur ens re-
ale in eo q̄ tale. vt primum 7 per se subiectum 7 per consequens bētur prin-
cipalis p̄lo. s. q̄ ad metaphisicam pertinet considerare de vnoquoqz. vtrum
hēat entitatem reālē: 7 vtrū siue esse sit ens reale vlnon: 7 p̄ oīs vltierus sequi-
tur q̄ ad metaphisicam pertinet considerare de quibuscūqz entib⁹ ratiōis:
vtrum habeant esse reale vel non: 7 vtrum consequitur res in esse reali 7 quā
attributionem ad ens reale. Et vltierus patet q̄ ista scientia que isto modo
considerat entia ratiōis siue secundas intentiones q̄ idem est: non habet
pro primo 7 per se subiecto ens ratiōis: immo ens reale: quia illa scientia

que principaliter habet considerare entitatem realem siue nãz entitatis realis in vtroq; 7 in Ætium entitate realem habet 7 de ente rationis nõ habet considerare nisi in attributione ad ens reale non habet ens rõis pro primo 7 per se subiecto, imo habet pro primo 7 per se subiecto ens reale in Ætium hmoi. Sed metaphisica que predicõ modo considerat de ente rõis e hmoi, ergo 7 ratio de se plana est: 7 sic sũt declarata duo que fuerunt supposita i precedenti questione, s. q. de ente rationis est aliqua consideratio que nõ pertinet ad habẽdum modum procedẽdi cõem in quibuscũq; sciẽtijs que pertinet ad alium Æ ad logicũ, s. p̄sideratio qua p̄sideratur in ordine ad entitatẽ realem modo predicto, per hoc scitur q. genus q. nõ dicit ens separatim realiter a specie vel q. nõ puenit rebus ista separatim in esse reali, puta aut facit ad tradẽdũ modum pcedẽdi in alijs sciẽtijs. Aliud q. scia isto modo cõsiderans entia rõis nõ habet pro primo 7 per se subiecto ens rõis. Si autem loquamur de p̄sideratiõe istorum entium rõis Ætium ad ea que entis sũt se 7 in suo eẽ rõis cõpetunt: sicut si cõsideramus de p̄dicto p̄nt hz species et differentias vt bẽt genera subalterna 7 species subalternas 7 de gñe put predicat in quid 7 sic de alijs: tũc dico q. sicut supra dictum fuit quedam entia rationis consequuntur aia vel plura genera entium sicut sũt illa que premissa sũt quorum etiam p̄sideratio v3 ad habẽdum modum cõem pcedẽdi in quibuscũq; sciẽtijs quedam sunt que p̄sequũt̄r determinat ens sicut est differentia iustitie 7 scie i deo, 7 differentia p̄cipij 7 finis in puncto: vel in nũc, modo dico q. consideratio etiam rõis que p̄sequuntur oia vel plura gña entium sicut e p̄dicamẽtu: genus: sp̄s: verum vel falsum: 7 consilia Ætium ad ea que p̄sequuntur ei scõz se 7 i suo eẽ rõis sicut e p̄dicari i quid vt i quale, sicut est predicari de plurib⁹ differentibus numero 7 p̄similia pertinet ad logicam, 7 hoc fuit õsum i p̄cedẽti qõne: q. s. ad logicam pertinet determinare de bis in Ætium eorũ cõsideratio v3 ad habẽdum modum pcedẽdi cõem in quibuscũq; scijs alijs. Sed p̄sideratio talium entium rõis Ætium ad premissa, s. Ætium ad ea que eis scõm se 7 in suo eẽ rõis competũt, valent ad habẽdum modum cõem procedendi: vt ibi dictum est ergo 7c. **C**õsideratio autẽ entium q. p̄sequuntur dicitur minatum ens sicut est differentia p̄cipij in puncto vel in nũc: 7 si quid est aliud quod similit̄r Ætium ad ea que competũt eis scõm tale suum eẽ rõis Ætium ad ea in quibus i gñali conueniunt cum alijs, puta q. talia differentia est scõcũda intẽtio 7 q. vnum earum habet ordinem rõis ad alterum vel aliq. d tale in gñali pertz ad logicum. Sed p̄sideratio talium in Ætium ad aliud q. est eis p̄xim nõ vt mibi p̄tinere ad logicũ, s. qũo talis dõia inuenitur in tali natura 7 nõ in alia. Sed vt mibi q. Ætium ad hoc pertinet ad scias q. tractat d fundamẽto talis entis rõis, v. g. Si queratur vnde hz p̄nctus q. in eo fundetur rõ p̄cipij 7 finis: hoc scire pertinet ad illũ qui considerat de puncto et scire vñ hz fundari in deo rõ iustitie 7 scie, vel differentia rõis iustitie 7 sciẽtie pertz ad sciam de deo considerare autem absolute vtz talis differentia bẽat entitatẽ realem absolute 7 p̄sideratio absolute, vtz dõia rõis bẽat aliq. d fundamẽtu in re absolute non pertinet ad metaphisicam: 7 sic p3 de secũdo principali, s. que cõsideratio pertinet ad logicam 7 que non. **C**uãtum ad tertium

quō veritas illi⁹ a quo vel i ordine ad q̄ sumit rō istozū entiaz rōnis facit ad
 hoc q̄ aliqua scia vna consideret de ipsis scđm q̄tuncq̄ siue s̄m oēm con-
 siderationem natā hēri. nā sicut iam dictum est s̄m diuersas consideratōes
 possunt cōsiderari a diuersis sciētijs saltem a metaphica & logica. Sed hoc sic
 ē tenēdum q̄ oia illa entia rōnis q̄tū ad vniū modū considerand reducitur
 ad vnam sciam: & ad istam vnitatem reductionis facit vnitās eius a quo ea-
 rum ratio sumitur. verbi gratia consideratio oium entium rationis put con-
 siderantur in ordine ad eē reale inquirendo. s. vtrum habeant entitatem rea-
 lem: & vtrum consequatur res in esse reali. Ista in q̄tum consideratio perti-
 net ad vnam sciam. s. in metaphycam & ad istam vnitatem qua ista reducatur ad
 vnam sciam p̄ter veritatem obi principalis aqua principaliter scientia habz
 vnitatem facit vnitās eius a quozum rō istozū in quātum sunt entia ratiōis
 sumitur in ordine ad vnum qui est actus intelligendi bētur q̄ omnia. talia cō-
 sequuntur res prout sunt obiectiue in intellectu & ex hoc accipitur etiam vna
 ratio cōmunis quare ista non p̄sequuntur res in suo, esse reali extra animam:
 & sic vnitās eius ad quod vel in ordine ad quā sumitur rō predictarum facit
 ad vnitatem considerationis sicut sciētie considerantis de eis. Sed vnius
 eius in ordine ad q̄ sumitur ratio eozum facit ad vnitatem scie que conside-
 rat de predictis entibus rationis q̄tū ad ea que eis competūt scđm se & in
 suo esse rationis sicut p̄ se logica que vna existens considerat omnia entia ra-
 tionis q̄tia omnia vel plura genera entium: & hoc q̄tum ad p̄missa que. s.
 cōsequuntur ea scđm se & scđm suam esse rationis sicut predicari in qd
 vel in quale vel predicari de differentibus specie vel numero & sic de alijs.
 Nam ex hoc q̄ ratio eozum sumitur in ordine ad vnum. s. ad actum intelligē-
 di: quia. s. cōsequuntur res put sunt obiectiue in intellectu: & ideo p̄mū sūm-
 damētum sui generis in eis accipitur in ordine ad intellectum habēt quādā
 connexionem in eis que consequuntur ipsa scđm tale esse rationis puta ge-
 nus cum differentia & specie & commercio: & ista etiam cum enūciabilibus: et
 sic de alijs ratione cuius connexionis habent reduci ad vnam sciam. Entia āt
 que consequuntur determinatum ens licet reducerētur ad vnam scientiam
 q̄tū ad illa generalia in quibus cōmunicant cum alijs tanquā ad illud q̄ est
 p̄prium vnicuiq̄ earum ratio magis accipitur a diuersis in quibus fundāt
 q̄ ab vno: & ideo non op̄z q̄ q̄tum ad talia eis p̄pria reducatur ad vnam
 scientiam: & sic p̄ principale tertū q̄ etiam in precedenti quōc sūit p̄missū.
C Ad p̄mū ergo in oppositum dicendū ad maiorem q̄ propriū ē lo-
 gice considerare de secundis intentionibus & per consequens de ente ratio-
 nis vt de p̄mo & per se subiecto: sed considerare de eis aliter q̄ vt de p̄mo
 & per se subiecto & scđm aliam considerationem q̄ sit in q̄tum tradit lo-
 gica nō est propriū logice considerare de eis cōiter autem pro tanto atri-
 butur soli logice considerare scđm intentiones: quia ipsa sola est de scđm
 dis intētionibus vt de p̄mo & per se subiecto. **C** Ad scđm dicendū q̄
 nihil prohibet diuersas scientias considerare de eodem vel de eisdem vniū
 tamen nō consideretur de eis. vt de p̄mo & per se subiecto. & scđm eādē
 rationem: nunc āt nulla scia alia a logica considerat ens rationis q̄ consequē

res vt sunt obiectiue in intellectu 7 non ex institutione humana: vt primi 7 per
 se s'm. Sed alie scie p'siderat de tali ente put aliqua attributiōem hūc ad su
 um subm: 7 s'm aliā rōnem p'siderat de tali q̄ logica vt patuit. Ad tertiā
 rōem dōm q̄ p'cessū maiore aliquat' pōt dici ad minore q̄ metaphica aliq̄
 mō tractat explicite v' implicite de oib' entib' de quib' tractat logica 7
 ad aliqd. nā in .vij. exp'sse tractat de v'libus dicens ea nō eē sepata in esse reali
 7 per p'ns ostēdit q̄ talis sepans nō sequitur rē s'm suum eē reale. 7 per hoc impli
 cite quodāmodo tractat de oibus entib' rōis de quib' tractat. s. q̄ sunt talia
 q̄ nō p'sequūt res in suo eē reale: vñ aīs 7 p'ns nō ē s'm eē reale: sicut nec illa
 sepatio 7 sic de alijs: tñ explicite magis oportuit tractare de v'libus. qz ma
 gis app'ebat 7 magis famosum erat tpe Arist. q̄ b'ent realt eē sepati: pos
 set etiam dici q̄ nō solū int' tractat de ente rōis q̄ v'le. Sed de ente rōis
 que ē aīs 7 p'ns 7 de quocūqz ente rōis p'ntē rē p'out ē obine in actu intelli
 gendi disc'm suo qm tractat de veritate p'ncipioꝝ qz v'ualiter intrēt
 oēm p'cessum sillogisticū: 7 sic aliquo modo p'sideratio metaphice se extēdit
 ad oia entia rōis q̄tum ad aliquid tñ nō q̄ itā explicite tractet de vno sicut
 de altero: 7 sic p' ad rōnes. Et sic ista sufficiant ad nunc de his intētioni
 bus siue de enterationis in cōmuni.

**Finis Meruei natalis: ordinis predicatorum.
 De intentionibus secundis.**

a b c d e f g h i Omnes sunt quaterni p'cter k quē duernus

*4 ma
 1000*

